

Giới thiệu Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký

Bạn đang thưởng thức tác phẩm Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký của tác giả Bằng Y Úy Ngã. Truyện thuộc thể loại: Bách hợp – Ngôn tình hiện đại – Võng du “Cầm kỳ thi họa đều tinh thông, phong hoa tuyết nguyệt cũng chẳng ít. Ta tiêu dao ở giữa đất trời, điềm nhiên cười ân oán giang hồ” Câu thơ tuy không xuất sắc, nhưng ý cảnh vẫn khá đầy đủ. Đêm qua, một tiểu sư đệ trong môn phái đã gửi nó cho cô. Cái được gọi là môn phái, đương nhiên không phải như những môn phái trong tiểu thuyết võ hiệp thông thường, mà là môn phái trong một trò chơi võng du trực tuyến mà Nam Hường Bắc đang chơi, cũng là nơi mà Nam Hường Bắc ngày đêm đều nghĩ đến. Mới chớp mắt, cô tham gia trò chơi mang tên “Trượng Kiếm Giang Hồ” này đã hơn nửa năm, lần đầu tiên biết được một trò chơi cũng có thể khiến con người trút vào đó nhiều tình cảm đến thế, thậm chí... Ánh mắt của cô có phần âm trầm hơn, thờ dãi, Nam Hường Bắc để móc chìa khóa ấy trở vào túi, sau đó lấy mp3 ra, cắm giắc nghe vào, ngả lưng ra ghế. Cô nhắm mắt, bên trong tai nghe từ từ truyền đến một giọng nói, khóe môi của cô bất giác cong lên. Để đón xem những truyện hay thú vị sắp xảy ra với Nam Hường Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ngồi tại vị trí của mình, Nam Hường Bắc quay mặt nhìn ngơ ngác ra ngoài cửa sổ, bầu trời thật mênh mông.

Kỳ nghỉ lần này tương đối dài, những một tháng, đủ cho cô về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhớ lại giọng nói phấn khởi của ba khi nghe mình nói chuẩn bị về nhà, Nam Hường Bắc không khỏi nhoen miệng cười, thu lại ánh mắt, mở lòng bàn tay, nhìn xuống móc chìa khóa có hình màn thầu được cô giữ chặt bấy giờ – thật ra chỉ là một móc khóa bình thường, chẳng qua bên dưới góc phải của nó có một ký hiệu, hai thanh kiếm bắt chéo ghim xuống một tảng đá, trên tảng đá có hai chữ “Tiêu Dao”.

Nam Hường Bắc có hơi thất thần khi nhìn chiếc móc khóa mà trong mắt người khác, nó khá tức cười và quái lạ này, không biết ý nghĩ gì đã xẹt qua trong đầu, khóe môi của Nam Hường Bắc bất giác cong lên, nở ra một nụ cười âm áp, song chỉ trong giây kế tiếp, như lại nghĩ đến gì đó, cô thu lại nụ cười, bàn tay trở về trạng thái nắm chặt ban đầu.

“Cầm kỳ thi họa đều tinh thông, phong hoa tuyết nguyệt cũng chẳng ít. Ta tiêu dao ở giữa đất trời, điềm nhiên cười ân oán giang hồ.”

Câu thơ tuy không xuất sắc, nhưng ý cảnh vẫn khá đầy đủ. Đêm qua, một tiểu sư đệ trong môn phái đã gửi nó cho cô.

Cái được gọi là môn phái, đương nhiên không phải như những môn phái trong tiểu thuyết võ hiệp thông thường, mà là môn phái trong một trò chơi trực tuyến mà Nam Hường Bắc đang chơi, cũng là nơi mà Nam Hường Bắc ngày đêm đều nghĩ đến.

Mới chớp mắt, cô tham gia trò chơi mang tên “Trượng Kiếm Giang Hồ” này đã hơn nửa năm, lần đầu tiên biết được một trò chơi cũng có thể khiến con người trút vào đó nhiều tình cảm đến thế, thậm chí...

Ánh mắt của cô có phần âm trầm hơn, thờ dãi, Nam Hường Bắc để móc chìa khóa ấy trở vào túi, sau đó lấy mp3 ra, cắm giắc nghe vào, ngả lưng ra ghế. Cô nhắm mắt, bên trong tai nghe từ từ truyền đến một giọng nói, khóe môi của cô bất giác cong lên.

“Tối mai người của Đại Tuyệt Cung sẽ sang đánh chúng ta, chị sẽ lên mạng, mọi người nhớ chuẩn bị trước.” Đó là một giọng nói thanh lạnh nhưng lại không mất sự dịu dàng, “Tòng Tâm, nhớ dự trữ màn thầu và bánh bao; Trùng Âm, đọc được đề bài trên vũ khí phải chuẩn bị nhiều một chút; Thư Đồng, vật liệu để làm thuốc bổ máu có đủ không, không đủ thì nói trong kho của chị còn...”

Nam Hường Bắc là một người đặc biệt nhạy cảm với tiếng nói, từ tiểu học đến trung học, phổ thông, đại học, thành tích của cô đều rất khá, nhưng chỉ một mình cô biết, những giáo viên có giọng nói hay luôn thu hút sức tập trung của cô hơn, vì vậy mà thành tích của những môn học đó cũng tốt hơn.

Chỉ là... cô chưa bao giờ biết sẽ có ngày mình lại say mê một giọng nói đến nhường này, còn là giọng nói của một người con gái.

Lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của Tô Mặc Lấp, là sau một cuộc chiến môn phái.

Cuộc chiến môn phái là một hoạt động thường thấy trong “Trượng Kiếm Giang Hồ”.

Trong “Giang Hồ” có sáu đại môn phái, ngoài những môn phái truyền thống thường thấy trong tiểu thuyết như Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang, Cái Bang, “Giang Hồ” còn có hai môn phái mới do người viết game thêm vào: Tiêu Dao và Đại Tuyệt Cung. Môn phái chiến là cuộc chiến giữa các môn phái, diễn ra vào tối thứ sáu mỗi tuần, mà lý do dẫn đến cuộc chiến thì có đủ kiểu đủ loại.

Có thể là hòa thượng nào đó của Thiếu Lâm không tuân thủ thanh quy, chạy lên núi Nga Mi nhìn trộm đệ tử Nga Mi tắm để bị phát hiện; cũng có thể là đệ tử nào đó của phái Võ Đang không tuân thủ quy tắc, chạy vào thanh lâu còn ấu dâm với đệ tử Cái Bang; hoặc đệ tử nào đó của phái Tiêu Dao được tài nữ nọ đem lòng yêu thích, khiến cho đệ tử Đại Tuyệt Cung đố kỵ... “Giang Hồ” mỗi ngày đều thay đổi, mỗi ngày đều có tình hình mới, những vấn đề này chính là cái tích lũy nên hận thù giữa các môn phái, thù hận diễn biến đến một mức độ nhất định thì chiến tranh sẽ bùng nổ, môn phái chiến chính là

xuất phát từ đây.

Tuy nhiên, ban đầu, khi trò chơi còn trong giai đoạn thử nghiệm, Tiêu Dao Môn là một môn phái rời rạc chia năm sẻ bảy.

Có lẽ là vì thiết đặt của trò chơi, cũng giống như bài thơ kia: “Cầm kỳ thi họa đều tinh thông, phong hoa tuyết nguyệt cũng chẳng ít”, đệ tử của Tiêu Dao Môn ngay từ đầu đã không phải loại người tham danh lợi lộc, và đa phần cũng không thích tranh đấu. Trái lại, thân là đệ tử của phái Tiêu Dao, cái được ban cho chính là tinh thông cầm kỳ thi họa, tay cầm quạt xòe, áo trắng tao nhã, không đến mức quá nguy hiểm tuyệt đối không rút kiếm, nếu mang so sánh với những môn phái khác, võ thuật của Tiêu Dao Môn không bằng người, điểm duy nhất chiếm ưu thế chỉ ở một tình hoài lãng mạn, một tư thái điềm nhiên, nho nhã.

Những điều này đã trực tiếp khiến cho đệ tử phái Tiêu Dao hết lần này đến lần khác bị những môn phái khác chèn ép, nhìn những thông báo tử vong của từng NPC trong môn phái qua hệ thống, mọi người cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chính trong lúc này, Tô Mạc Lập đã đứng ra với một tư thái kiên cường lại không đánh mất khí chất nho nhã, một mình tổ chức lại môn phái, và cũng là lần đầu tiên, Tiêu Dao Môn phản công lại những người đến xâm lược.

Đương nhiên, ban đầu không có kinh nghiệm, Tiêu Dao Môn đa phần vẫn bị giết nhiều hơn, nhưng dần dần, niềm vinh dự và tình đoàn kết của môn phái từ từ được hình thành, võ công không bằng người, thi thể của đồng môn không ngừng nằm xuống, chết đi cũng lập tức phục sinh, xông ra chiến tuyến, xuất chiêu, lại ngã xuống, lại phục sinh.... cứ thế tuần hoàn.

Mãi cho đến một ngày, khi hệ thống thông báo thời gian đã kết thúc, phía địch vẫn chưa công phá được Tiêu Dao Môn, bị cưỡng hành rút quân, cả phái Tiêu Dao đều hồ hào vui mừng.

Tất cả niềm vinh dự này đều nhờ có cô gái mang tên “Tô Mạc Lập”, cô gái lưng đeo kiếm, y bào trắng xóa, cô gái đã đứng ra trong thời khắc quan trọng, dùng giọng nói thanh lạnh tổ chức đệ tử trong phái, cô gái hết lần này đến lần khác đứng ở tiền tuyến dùng kiếm chiến đấu.

Từ sau lần đó, Tô Mạc Lập trở thành chỗ dựa tinh thần của Tiêu Dao Môn, tất cả môn đồ của phái Tiêu Dao, chỉ cần là người có mang niềm vinh dự môn phái sẽ đều gọi cô một tiếng “đại sư tỷ”.

Và cũng là từ lúc đó, lần đầu tiên, Nam Hướng Bắc này sinh lòng hiếu kỳ đối với một cô gái cách nhau qua thế giới ảo.

“Đại sư tỷ, mỗi lần tỷ gọi ‘Tòng Tâm Tòng Tâm’ đều nghe ngộ quá đi, haha....”

Trộn lẫn trong tiếng nhạc và tiếng cười nói là một giọng nam ô ô, vừa nói còn vừa cười, “Tụi này đều gọi tên tiểu tử đó là Tiểu Tùng, nghe thân thiết hơn nhiều.”

“Hi... quen rồi.” Giọng nói thanh lạnh nhưng dịu dàng ấy nói, giọng điệu dường như còn có ý cười.

Nam Cung Tòng Tâm là tên của Nam Hướng Bắc trong “Trượng Kiếm Giang Hồ”, sau khi quen thân với các bạn trên đây, mọi người đều quen gọi cô là “Tiểu Tùng”, bởi vì rất tình cờ, chữ “Tùng” chính là chữ “Tòng” ở trên “Tâm” ở dưới.

(Chú thích: Chữ “Tùng” tiếng Hoa viết là 丛, được ghép từ hai chữ “Tòng” 从 và “Tâm” 心. “Tùng” có nghĩa là sợ sệt, nhát gan, ở một phương diện nào đó khá giống với tính cách của Tòng Tâm trên game, vì vậy mọi người đều gọi như thế, chỉ trừ đại sư tỷ.)

Giọng nói trong tai nghe tạm ngưng, phảng phất như còn chìm đắm trong tiếng gọi “Tòng Tâm” kia, Nam Hướng Bắc có hơi không thể hồi thần.

Một lúc sau, bên trong lại vọng lên giọng nói ấy, xung quanh dường như cũng yên tĩnh hơn, “Tòng Tâm, vật liệu để làm màn thầu có đủ không? Nếu không đủ, lát nữa chị xuống ruộng với em.”

Sau vài giây yên tĩnh, giọng nói ấy lại vang lên, “Lần nào cũng không chịu nói chuyện, không cảm thấy gõ chữ rất bất tiện à.”

“Vội lại, hiện giờ chỉ có hai chúng ta, chị cũng biết em là con gái, nói vài câu cho đại sư tỷ nghe thì có gì đâu?”

“Thôi được rồi, em lúc nào cũng có lý do.... Lúa mạch có đủ thật chứ? Đừng lại giống như lần trước, nói với chị thì đủ, quay lưng đi lại một mình trồng ruộng đến nửa đêm đó.”

Làm màn thầu, trồng ruộng.... những từ ngữ nghe vào rất hiện thực này, đích thật đã tồn tại trong game.

Khẩu hiệu của “Trượng Kiếm Giang Hồ” là mang đến cho người chơi một Giang Hồ chân chính, vì vậy, những hiệp khách hành tẩu trong giang hồ không chỉ cần có các loại thuốc bổ máu hay thuốc tăng cường nội lực, mà còn cần đủ các loại thực phẩm để chống đói, bằng không, bụng đói có thể sẽ gây ra một số sự cố khôn lường.

Cũng vì những thiết đặt rất bình dị và hiện thực ấy mà những nghề nghiệp như “đầu bếp” phụ trách phần thực phẩm, “độc sư” phụ trách làm thuốc, “thợ may” phụ trách làm quần áo vân vân, đều đã lần lượt xuất hiện trong Giang Hồ.

Mỗi một người chơi đều có quyền lựa chọn một nghề nghiệp, có vậy thì khi hành tẩu trong Trượng Kiếm Giang Hồ cũng gọi là có chuyên môn riêng, tránh khỏi hậu quả chết đói ngoài đường.

Nói về vật liệu cần thiết để chế biến ra thức ăn, người chơi nhất định phải cày ruộng hoặc săn bắt, câu cá mới có được.

Trong môn phái chiến, một số người thường xuyên vì không mang đủ màn thầu mà bị té lăn ra đường trước khi đánh gục đối phương, sau vài lần như thế, Tô Mặc Lấp bèn bảo Nam Hường Bắc hãy chuẩn bị đủ số lượng màn thầu và phát cho đồng môn ở trước mỗi cuộc chiến môn phái.

Lúc ấy, Tiêu Dao Môn đã có rất nhiều đệ tử giống như Nam Hường Bắc, thề đi theo Tô Mặc Lấp đến cùng, vậy nên việc mà đại sư tỷ nhờ cậy, ai cũng nỗ lực làm tròn. Hường chi, Tô Mặc Lấp không bao giờ vì chuyện riêng mà làm phiền người khác, việc cô nhờ bao giờ cũng liên quan đến công vụ trong phái.

“Ừm, đủ thì tốt.” Lại là một giọng nói ôn hòa kết thúc cuộc đối thoại, tai nghe trở về bình lặng.

Đúng vậy, bên trong mp3 này, toàn là giọng nói của Tô Mặc Lấp.

Có giọng nói thanh lạnh bình tĩnh khi chỉ huy môn phái chiến, có giọng nói ôn hòa khi giao phó công việc trong phái, cũng có giọng nói dịu dàng vui vẻ trong những lần chat riêng. Tóm lại, từ sau lần đầu tiên nghe được giọng của Tô Mặc Lấp, Nam Hường Bắc đã bỏ tâm thu lại toàn bộ những đoạn đối thoại ấy, và cất giữ trong mp3.

Mỗi khi rảnh rỗi, người khác nghe nhạc, còn cô, chỉ nghe giọng nói thuộc về Tô Mặc Lấp.

Mức độ si mê của cô đối với Tô Mặc Lấp...ngay cả chính cô cũng cảm thấy hơi biến thái.

“Thưa quý ông, xin hỏi...”

Ngay chính lúc chờ đợi mp3 nhảy sang tập tin kế tiếp, Nam Hường Bắc đã thấp thoáng nghe thấy một giọng nói, giọng nói ấy khiến cô thỉnh thoảng giật tai nghe xuống, ngẩng đầu lên nhìn.

Trên hành lang bên cạnh ghế ngồi của cô, một tiếp viên hàng không đang khom lưng, nét mặt chân thành, như muốn hỏi hành khách đang ngã lưng ra ghế sắc mặt đau khổ kia có việc gì cần giúp đỡ không, song giọng nói này đối với Nam Hường Bắc mà nói, là quen thuộc đến thế!

“Ông thấy chỗ nào không khỏe, có cần chúng... A!”

Lời còn chưa dứt thì một tiếng hét đã vang lên, người đàn ông ban nãy còn mang nét mặt đau khổ đột nhiên đứng phắt dậy, một tay giữ chặt cô tiếp viên, tay còn lại nhanh chóng rút từ trong người ra một con dao nhỏ và kê sát vào cổ cô tiếp viên, “Nhanh lên! Bảo máy bay chuyển hướng sang Mĩ, nghe thấy không!!”

Người này... cướp máy bay?!

Một giây trước đầu óc còn trống rỗng vì giọng nói quen thuộc, giây tiếp theo con dao đã kê sát vào cổ cô tiếp viên, lưỡi dao sắc bén và băng lạnh áp sát động mạch, tựa như có thể rạch đứt làn da ấy bất cứ lúc nào. Nam Hường Bắc đứng phắt dậy, ánh mắt dừng lại trên gương mặt của tiếp viên vài giây, lại quay sang nhìn người đàn ông, nắm tay từ từ siết chặt.

Đó là đại sư tỷ của cô, cô tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn giọng nói ấy.

Vì vậy... cô nhất định không để cho bất kỳ ai tổn thương đại sư tỷ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Cô... cô muốn làm gì?” Người đàn ông thấy Nam Hường Bắc đứng dậy thì nét mặt lập tức đanh lại và càng hung tợn hơn, cùng với vài tiếng kêu thất thanh rộ lên trong khoang máy bay, lưỡi dao sắc bén bị hấn áp sát thêm vào cổ của cô tiếp viên.

Nam Hường Bắc lo lắng vô cùng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, cô cắn nhẹ môi, từ từ giơ hai tay lên, “Xin lỗi, tôi chỉ là muốn đi vệ sinh, không ngờ ông lại đột nhiên....”

Đôi mắt đỏ ngầu của đối phương nhìn chăm chăm vào Nam Hường Bắc, phát hiện nét mặt ấy lộ vẻ sợ hãi, người đàn ông bèn dời ánh nhìn đi nơi khác, trông thấy những cô tiếp viên còn lại đang đứng ở cách đó không xa, toàn thân run rẩy nhưng lại không biết nên làm gì cho phải, người đàn ông liền rống lên: “Có nghe không hả, chuyển hướng bay sang Mĩ!”

“Thưa ông.” Tuy đang bị kìm kẹp, thậm chí vùng cổ đã cảm nhận được cái lạnh từ lưỡi dao, lần đầu tiên tiếp cận cái chết gần như vậy, một Tô Hường

Vẫn lâu nay luôn hành xử ung dung cũng không khỏi sợ hãi, nhưng càng như thế thì cô càng ép mình phải bình tĩnh, vì vậy mà giọng nói tuôn ra vẫn điềm nhiên và thanh lạnh như ngày thường. “Tôi là tiếp viên trưởng của chuyến bay này, ông có yêu cầu gì, chúng ta có thể thương lượng.”

Nghe thấy những câu chữ bình tĩnh tuôn ra từ giọng nói luôn thu hút mình, trong lòng Nam Hường Bắc có hơi kinh ngạc, song khi liên tưởng đến đại sự tỷ trong game, trái tim mới này còn đập như trống vỗ của cô cũng dần lấy lại tần số thông thường. Đưa mắt nhìn quanh một vòng, cô phát hiện vài người đàn ông mặc thường phục đang theo dõi sát từng hành động của kẻ cướp máy bay, trong lòng hiểu ngay đó là cảnh sát không trung, nghĩ ngợi gì đó, Nam Hường Bắc nói: “Hóa ra cô là tiếp viên trưởng à, hình như chỉ có cô mới có thể truyền lời đến cơ trưởng mà đúng không?”

Vừa nghe câu nói của Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn bất giác nhướn mày nhìn về phía đối phương, bất gặp một đôi mắt trong vắt, song bên trong lại mang một cảm xúc lạ lùng mà cô không thể xác định đó là gì, chưa kịp đáp lời thì cánh tay của người đàn ông đang khổng chế cô đã lại siết chặt hơn, giọng nói ô ô: “Vậy còn không nhanh chóng đi bảo họ bay qua Mi cho tôi!”

“Ông siết chặt như vậy thì làm sao cô ấy đi thông báo cho người trong khoang lái được?” Nam Hường Bắc lắc đầu, tiếp đó lại nói như chợt nghĩ ra gì đó, “À phải, ông qua Mi để làm gì?”

Đây là chuyến bay quốc nội, cướp một chiếc máy bay di chuyển từ thành S đến thành Z để đi Mi? Người này nghĩ gì kia chứ!

Nét mặt của người đàn ông xẹt qua một sự mơ màng, nhưng chỉ giây tiếp theo, hắn đã lại trở nên hung hãn, “Qua Mi giết đôi cậu nam nữ đó!”

“Ồ...” khẽ gọi một tiếng, tiếp đó liền bộc lộ sự đồng cảm, Nam Hường Bắc gật gật đầu như hiểu được tâm trạng của người đàn ông, “Tôi hiểu rồi, thế này đi, ông hãy để... để vị tiếp viên trưởng này đến thông báo cho cơ trưởng, tôi làm con tin cho ông.”

Tim giật thót lên, Tô Hường Văn mở to mắt nhìn vào nét mặt mang nỗi tiếc nuối và đồng cảm, pha lẫn sự nghiêm túc của Nam Hường Bắc, trong lòng đây nghi vấn.

Chau mày, người đàn ông quan sát Nam Hường Bắc vài giây, chưa kịp nói gì thì Nam Hường Bắc đã lại giơ cao hai tay, “Tôi hiểu được tâm trạng của ông nên mới đồng ý làm vậy, vài ngày trước tôi cũng vừa bị bỏ rơi, tôi lên chuyến bay này chính là để đến thành phố Z tìm người đó rồi cho hắn một bài học... Đừng nhìn những cô tiếp viên đứng bên kia làm gì, họ không có sức lực đi sang đây đâu, ông cũng đâu thể nào kìm kẹp vị tiếp viên trưởng này đi đến chỗ thông báo đúng không, lẽ nào lại không sợ xảy ra sự cố gì?”

Ánh mắt lóe lên như đang nghĩ ngợi gì đó, người đàn ông trầm tư, song con dao kề trên cổ của Tô Hường Văn lại đã dần nói lỏng, cô gái bị khổng chế này giờ cuối cùng cũng được phớt thả lỏng.

Lén nhìn về phía cảnh sát không trung, nhận ra sự bất mãn của một trong những người đó, Nam Hường Bắc biết ắt hẳn là họ muốn lợi dụng lúc tên này khổng chế con tin đi sang đó sẽ tìm cơ hội chế phục hắn, nhưng cô không thể để cho Tô Hường Văn đang bị uy hiếp tính mạng có bất kỳ nguy hiểm nào, vì vậy mới lựa chọn làm đảo loạn kế hoạch của cảnh sát.

“Được! Cô đi qua đây!” Sau một lúc đắn đo, người đàn ông mở lời. Nam Hường Bắc gật đầu rồi đi tới đó, Tô Hường Văn nhìn cô, bốn mắt giao nhau, Nam Hường Bắc nhìn thấy rõ ràng sự không hiểu trong mắt của Tô Hường Văn, trong lòng thầm cười.

Sự thật là Tô Hường Văn rất không hiểu vì sao Nam Hường Bắc lại đồng ý vì một người xa lạ như mình mà để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm, nhưng giờ đây, dưới cục diện này, cô cũng không biết phải làm thế nào cho phải. Khi tiếp xúc với ánh mắt của Nam Hường Bắc, nhìn thấy trong đó sự trấn an, bảo mình hãy an tâm, vì vậy dầu cho rất không yên lòng, Tô Hường Văn vẫn đã tiến lên vài bước theo ý của Nam Hường Bắc, từ từ ra khỏi phạm vi khổng chế của người đàn ông.

Chính trong lúc này, thừa lúc con dao nhỏ chỉ mới đến bờ vai của mình, Nam Hường Bắc không màng tất cả dùng tay trái nắm chặt con dao, mặc kệ lưỡi dao đó sẽ rạch đứt lòng bàn tay của mình, cô thình lình quay phắt người lại, tay phải nắm thành quyền tấn công vào bụng của người đàn ông, tiếp đó khuỷu tay cong lại huých thẳng vào cằm của đối phương, nhằm ngay lúc người đàn ông chưa kịp phản ứng làm tuột con dao, Nam Hường Bắc nhanh chóng dùng bàn tay đang chảy máu của mình giật lại con dao rồi vứt ra xa, cũng vào lúc này, những cảnh sát thường phục đồng loạt xông lên khổng chế kẻ mưu đồ cướp máy bay.

Sống lưng thấm một lớp mồ hôi lạnh, cùng với lúc lui ra sau vài bước, Nam Hường Bắc đưa mắt nhìn về chỗ Tô Hường Văn đang đứng, thấy cô đã an toàn, khoe môi liền cong lên, Nam Hường Bắc thở phào nhẹ nhõm.

“Thưa cô.” Sau khi đã công tay người đàn ông lại, vị cảnh sát nhìn vào rõ ràng là lớn tuổi nhất trong nhóm đã đi đến bên Nam Hường Bắc, lấy thẻ công tác ra và tự giới thiệu: “Tôi là cảnh sát không trung của chuyến bay này, chào cô.”

“Xin chào.” Nam Hường Bắc cười đáp lại, cũng rất tự nhiên mà rút ra thẻ quân sự của mình, “Tôi tên Nam Hường Bắc.”

Nhìn thấy thẻ công tác dành cho quan chức trong quân đội, vị cảnh sát sững người vài giây, từ từ mở ra xem, lại một lần nữa sững sốt, trả lại thẻ cho cô, cảnh sát nói: “Xin chào cô, Thượng úy Nam.”

Nguy cơ đã được giải trừ, máy bay vẫn tiếp tục hành trình, toàn bộ hành khách trên chuyến bay liền như bong bóng bị xì hơi. Và Nam Hường Bắc, cô vẫn đang tiếp chuyện với cảnh sát, lúc này Tô Hường Văn đã nhanh chóng đi lấy hộp y tế rồi đến tìm cô.

“Tôi rất khâm phục dũng khí và mưu trí của Thượng úy Nam, nhưng hành động như vậy thật sự quá nguy hiểm, không cảnh chúng tôi sẽ nghĩ cách xử lý, Thượng úy Nam...”

“Ừm...” Tay phải xoa xoa vào cằm, cũng không phải là bất mãn với lời nói của cảnh sát, Nam Hường Bắc gật đầu nói, “Thật có lỗi vì đã làm hỏng kế hoạch của các anh, lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Nghe cô nói vậy, trái lại vị cảnh sát không biết phải nói gì nữa, trùng hợp là bấy giờ, Tô Hường Văn đã đến nơi, cũng đã nghe được vài câu trong đoạn đối thoại này, chân mày hơi nhíu vào nhau, cô đi tới trước mặt Nam Hường Bắc, mỉm cười dịu dàng và nói: “Đề tôi băng bó giúp cô, tay vẫn đang chảy máu kia.”

Thấy vậy, cảnh sát cũng không tiện nói thêm gì, bèn cùng đồng nghiệp lui ra phía sau canh giữ người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào Nam Hường Bắc với ánh mắt đầy thù hận.

Rõ ràng mới này còn rất tự nhiên và bình tĩnh, dấu cho là khi nhìn vào ánh mắt của Tô Hường Văn cũng không thấy có cảm giác gì lạ lùng, một lòng chỉ muốn bảo vệ cô an toàn. Vậy mà giờ đây, khi Tô Hường Văn đứng ở trước cô trong cự ly gần như vậy, nhìn vào đôi mắt chứa đầy sự quan tâm dành cho mình, gương mặt của Nam Hường Bắc thoát chút đã đồ lên như quả táo chín, “Không... không cần đâu, chỉ là chuyện n...”

Phản ứng này của cô lại càng khiến Tô Hường Văn không hiểu rồi, nhưng cùng với sắc mặt chuyển dần từ trắng sang đỏ của Nam Hường Bắc, với cả đầu lưỡi mới lúc này còn nói năng rất lưu loát ở trước mặt người đàn ông cầm dao giờ đây lại trở nên ấp a ấp úng, Tô Hường Văn như chợt hiểu ra gì đó.

Người này.... đang mắc cỡ ư?

Suy nghĩ này khiến Tô Hường Văn cảm thấy mắc cười, nhưng khi nhìn xuống bàn tay đầy máu của đối phương, hai hàng chân mày lại lập tức chụm vào nhau, mặc kệ người ta e thẹn hay mắc cỡ, cô nắm lấy bàn tay không bị thương của Nam Hường Bắc đi thẳng vào khoang nghỉ ngơi.

Vừa tiếp xúc với bàn tay mềm mại ấy, hai mắt của Nam Hường Bắc như bị thẳng đờ, tiếng cười nói và thán phục của những hành khách xung quanh dường như không còn tồn tại đối với cô, bên tai chỉ nghe thấy nhịp đập của trái tim mình, thỉnh thoảng, từng cái một, phảng phất như đang dùng hết sinh mạng giáng xuống vậy.

Và thế là, Nam Hường Bắc đã đi theo Tô Hường Văn vào phòng nghỉ và ngồi xuống ghế trong sự thất thần, mãi đến khi Tô Hường Văn rải bột cầm máu lên vết thương, cô mới tìm lại được hồn phách của mình.

Dưới sự kích thích của thuốc men, vết cắt vốn đã đau nay càng rát hơn, vậy mà Nam Hường Bắc lại như không có cảm giác vậy, chỉ ngơ ngác nhìn vào cô gái đang băng bó cho mình, đầu óc trống rỗng.

Bờ mi dài và cong, đôi mắt đẹp vô cùng chuyên chú, bờ môi hơi mím chặt, động tác trên tay rất khê khàng, như sợ sẽ làm cô đau vậy....

Động tác đích thật là rất dịu dàng, nhưng cũng rất nhanh, chẳng mấy chốc Tô Hường Văn đã băng bó xong cho Nam Hường Bắc, sau khi xác định không còn vấn đề gì khác mới đặt tay của Nam Hường Bắc xuống, vừa nâng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt khờ khạo ấy đang nhìn mình, sau vài giây khựng lại, Tô Hường Văn vẫy vẫy tay trước mặt Nam Hường Bắc: “Cô không sao chứ?”

“À... không.” Lấy lại tinh thần, Nam Hường Bắc vội vàng lắc đầu, sau đó lại cúi xuống nhìn tay trái đã được băng bó rất kỹ lưỡng của mình, cô vội nhìn Tô Hường Văn nói: “Cảm ơn cô.”

“Là tôi cảm ơn cô mới đúng.” Tô Hường Văn khẽ cười, giọng nói vẫn dịu hòa đến không chịu được, khiến cho trái tim của Nam Hường Bắc lại một trận nháy múa điên cuồng, tiếng gọi “đại sư tỷ” suýt nữa đã tuột khỏi miệng.

Hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, cũng chẳng biết là vì lý do gì, trước đó cô rõ ràng muốn nói với đại sư tỷ cô chính là Nam Cung Tông Tâm, vậy mà giờ đây Nam Hường Bắc lại không định làm như vậy nữa, cần nhe môi, cô nói: “Tôi... tôi tên Nam Hường Bắc.”

Tô Hường Văn sau vài giây ngạc nhiên rồi cũng mỉm cười đáp lại, “Tôi tên Tô Hường Văn.”

Tô Hường Văn.... Tô Mạc Lấp....

Trong lòng khẽ gọi hai cái tên này, chỉ trong tích tắc, Nam Hường Bắc chợt nhận ra điều gì đó.

Chính là chị ấy rồi... cũng giống như Nam Cung Tông Tâm chỉ sau lần đầu gặp gỡ Tô Mạc Lấp trong “Giang Hồ” đã bắt đầu ghi nhớ hình bóng hiệp nữ áo trắng, ở thế giới hiện thực, Nam Hường Bắc hiểu rằng, ngay trong giây phút cô và Tô Hường Văn gặp gỡ, mọi thứ đã không còn như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nam Hường Bắc bắt đầu tiếp xúc với “Trượng Kiếm Giang Hồ” là từ hơn nửa năm trước.

Đó là lúc cô mới hoàn thành chương trình đào tạo để chính thức trở thành phi hành viên. Khi ấy, sau mỗi buổi huấn luyện căng thẳng, về đến ký túc xá cũng chỉ tắm rửa rồi gọi điện cho bố mẹ, không còn gì làm, Nam Hường Bắc bèn muốn tìm gì đó để thư giãn, mẫu quảng cáo của “Trượng Kiếm Giang Hồ” đã xuất hiện vào lúc đó, chỉ mới đập vào mắt thì đã thu hút cô.

Thật ra khi còn học ở Đại học Hàng Không cô không có bao nhiêu thời gian để chơi đùa, đặc biệt là đối với một học viên nữ, cái mà họ phải bỏ ra là nhiều hơn các bạn nam rất nhiều, Nam Hường Bắc lại kế thừa cái chất nghiêm chỉnh từ mẹ của mình, vì vậy game online đối với cô mà nói có thể cho là một thú vui xa xỉ.

Thế nhưng khi còn học phổ thông, cô lại là một đứa vô cùng nhiệt huyết với võng du.

Mấy năm không chơi, lại chỉ mang tâm thái tìm gì đó để giết thời gian, nên khi nhìn thấy quảng cáo của “Trượng Kiếm Giang Hồ”, biết được công ty sản xuất mẫu game này là một doanh nghiệp có tiếng tăm, nhớ lại trước đây cũng từng chơi vài sản phẩm của họ, thế là Nam Hường Bắc dùng ngay tài khoản cũ đăng nhập vào trò chơi và tạo cho mình một nhân vật.

Nói ra cũng trùng hợp, “Trượng Kiếm Giang Hồ” chỉ mới bắt đầu vận hành thử không bao lâu, Nam Hường Bắc xây dựng nhân vật xong mới phát hiện đa phần những người trên này cũng không “ngầu” hơn cô bao nhiêu, khi bắt tay vào chơi cũng thông thả hơn.

“Trượng Kiếm Giang Hồ” là trò chơi chứa đầy sự thần kỳ, chỉ ít đối với một Nam Hường Bắc đã mấy năm không tiếp xúc với võng du mà nói, nó thật sự rất mới lạ.

Thời gian đầu khi tạo nhân vật, hệ thống đã xuất hiện rất nhiều bối cảnh cho người chơi lựa chọn, có con nhà dòng dõi, có bá tánh thường dân, cũng có xuất thân từ gia đình phú quý hoặc con cái của quan phủ. Sau khi chọn thân thế, người chơi còn phải chọn cho mình hướng phát triển, nếu là con nhà dòng dõi, phải chọn trở thành “hậu thế của một gia đình bị diệt môn” hay một “hậu thế ẩn sung mặc sướng”; nếu lựa chọn làm dân thường, vậy thì sẽ là một “lưu manh ưa gây thù chuốc oán” hay là một “thư sinh nghèo túng hiếu thảo cha mẹ” ... Nói tóm lại, phía sau thân thế còn có vài đường dẫn cho mạch phát triển, tổng hợp lại ít nhất cũng có đến mấy mươi loại nhân vật.

Và những thân thế này đến cuối cùng sẽ có ảnh hưởng gì? E là ngoài công ty sản xuất ra nó thì không một ai biết được.

Dự định ban đầu của Nam Hường Bắc là chơi cho thư giãn, nên càng không để tâm.

Khi lựa chọn thân thế, cô đã chọn “hậu thế của một gia đình bị diệt môn”, tiếp tục suy nghĩ vài giây, chọn tiếp “Nữ cái nam trang tìm cơ hội báo thù”.

Cũng chính vì vậy mà dấu cho nhân vật của cô mang giới tính là “Nữ”, nhưng khi được tạo dựng hoàn tất, hình ảnh xuất hiện ở trước mặt Nam Hường Bắc lại là một nam nhi khôi ngô tuấn tú.

Xoa xoa cằm, mãi cho đến bảy giờ, hứng thú của cô đối với trò chơi này mới chính thức bùng cháy. Nam Hường Bắc điều khiển nhân vật mang bốn chữ “Nam Cung Tông Tâm” trên đỉnh đầu chạy ra khỏi điểm xuất phát, đi vào một khu rừng, xung quanh không có ai, cô bèn cho cưỡi hết trang bị trên người xuống. Ngay sau đó, quả nhiên nhân vật thư sinh bên trong màn hình lập tức biến thành một thiếu nữ có vòng một được quấn chặt bằng một tấm vải trắng.

Chi tiết này khiến Nam Hường Bắc bật cười, cô thật sự bái phục người đã viết ra trò chơi này, Nam Hường Bắc cho nhân vật mặc lại quần áo, càng thêm tò mò đối với tương lai của Nam Cung Tông Tâm.

Hôm sau còn phải huấn luyện, Nam Hường Bắc không nán lại trong game quá lâu, thoát khỏi trò chơi rồi tắt máy nghỉ ngơi, cô nào có biết vào đêm hôm sau thôi, cô sẽ gặp gỡ Tô Mặc Lấp – cô gái sẽ tham gia vào cuộc đời cô trên quãng đời còn lại.

“Thượng úy Nam?” Chưa thật sự an tâm, Tô Hường Văn kiểm tra bàn tay bị thương của Nam Hường Bắc thêm lần nữa, vừa ngước mặt lên lại bắt gặp đôi phương đang nhìn mình chăm chăm, nếu không phải do nhận thấy ánh mắt ấy đang thả hồn, ắt là cô sẽ cảm thấy bất mãn vì cái nhìn này.

Là một tiếp viên hàng không có kinh nghiệm, có thể nói loại hành khách như thế nào cô cũng đã gặp qua, kiểu nhìn đắm đắm như thế thông thường chỉ xuất hiện ở những ai có ý đồ không tốt, nam hay nữ cũng vậy.

“Hả.....?” Hồi thần sau tiếng gọi của Tô Hường Văn, trông thấy hàng chân mày đang nhíu lại của người đẹp, Nam Hường Bắc lập tức nhận ra sự thất lễ của mình, gò má lại đỏ lên, vội phân bua: “Xin lỗi, tôi... tôi đã lơ là.”

Cặp chân mày vốn hơi chụm vào nhau kia liền giãn ra, mỉm cười một cái, chỉ là chuyện nhỏ như vậy thôi mà đôi phương cũng đỏ mặt, Tô Hường Văn bắt giác cảm thấy con người này khá thú vị, rõ ràng lúc này khi đối mặt với người đàn ông kia cô đã rất bình tĩnh, con dao sắc bén như vậy cô cũng không hề sợ hãi, vậy mà sao cứ nhìn vào mình là lại mắc cỡ đến đáng yêu thế này nhỉ?

Tô Hường Văn đang suy nghĩ vẩn vơ thì Nam Hường Bắc nói tiếp: “Phải... phải rồi, cô gọi tên của tôi là được, không cần gọi thượng úy Nam gì đâu.”

Lời vừa dứt thì đốm màu đỏ lại bò lên mặt cô, Tô Hường Văn cảm thấy thắc mắc, câu nói này có gì đâu mà sao cũng đỏ mặt? Song khóe môi đã bắt giác cong lên, ánh mắt cũng mang theo ý cười, “Ừm”

“Vậy... vậy tôi không làm phiền cô làm việc nữa.” Đưa tay dụi nhẹ lên mũi như để che giấu gì đó, ánh mắt ấy của Tô Hường Văn đã khiến Nam Hường Bắc có cảm giác như cô gái tên “Tô Mặc Lấp” trong game đang đùa với mình, thế là càng trở nên không tự nhiên.

Cùng Nam Hưởng Bắc trở về chỗ ngồi, Tô Hưởng Văn mỉm cười căn dặn cô nếu cần gì nhất định phải gọi mình, sau đó không nói gì thêm, tiếp tục trở về cương vị làm việc.

Sờ lên bàn tay được băng bó rất chu đáo của mình, Nam Hưởng Bắc cúi đầu và chột tay vào chiếc túi đang chứa móc khóa hình màn thầu, lại bắt giác ngược lên nhìn về Tô Hưởng Văn, ánh mắt trở nên dịu hòa và ấm áp, bàn tay cũng tự nhiên siết chặt chiếc màn thầu nhỏ xú ầu.

Cô không bao giờ quên được những ngày đầu chơi trò chơi này, sau khi hoàn thành hết các nhiệm vụ và gia nhập vào phái Tiêu Dao, cô đã bị một kẻ không quen biết giết hết lần này đến lần khác ngay tại lãnh địa môn phái của mình, càng không ngờ cô gái áo trắng đang đánh đàn bên dưới gốc cây ở gần đó lại đột nhiên rút kiếm giết chết kẻ điên kia.

Nam Hưởng Bắc dù đã tạo cho mình một nhân vật trong “Trương Kiếm Giang Hồ” song vẫn rất chuyên tâm huấn luyện, chỉ là vào giờ ăn tối, lòng cô chột rạo rức muốn được chơi game, bên đánh nhanh rút gọn rồi vọt về ký túc xá mở máy vi tính. Các nhiệm vụ được cô hoàn thành từng cái một, nhìn Nam Cung Tông Tâm trong đó từ Lv.1 tiến đến Lv.5, cô không ngăn được cái cảm giác vui mừng như tận mắt chứng kiến con của mình lớn lên từng ngày.

Khi nhân vật đã lên đến Lv.5 thì người chơi được lựa chọn bang phái, từ đầu khi tạo nhân vật, Nam Hưởng Bắc đã đọc rất kỹ khái lược về sáu đại môn phái trong này, ba chữ “Tiêu Dao Môn” đã thu hút cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, đọc giới thiệu xong thì càng khỏi phải do dự nữa, cô thích cái lãng mạn của môn phái này. Vì vậy ngay khi Nam Cung Tông Tâm đủ điều kiện chọn môn phái, Nam Hưởng Bắc đã dứt khoát gia nhập vào Tiêu Dao Môn.

Tổng đài phái Tiêu Dao được đặt tại Giang Nam, khi đó đang là tháng ba, là mùa hoa cỏ tươi tốt nhất của nơi này, giây phút đặt chân đến Tiêu Dao Môn, toàn thân Nam Hưởng Bắc như bị mê hoặc bởi cảnh sắc trong đó: đường phố náo nhiệt vô cùng, bên này có người thổi sáo, bên kia có người đánh đàn, chỗ nọ còn có người đang múa kiếm..... lúc ấy, ngoài cảm giác yên bình và hài hòa ra, suy nghĩ duy nhất của cô chỉ có – đây là lựa chọn chính xác nhất.

Sự cố đã xảy ra ngay chính lúc này, đang một mình lang thang đến nơi ít người để ngắm cảnh thì Nam Cung Tông Tâm mặc trên người y bào màu trắng đại diện cho phái Tiêu Dao đã vô duyên vô cớ rơi vào trạng thái chiến đấu, hơn nữa chưa kịp chờ cô hồi thần thì Nam Cung Tông Tâm đã ngã xuống dưới tuyên bố tử vong.

Nam Hưởng Bắc ngồi trước máy vi tính tròn to mắt, rê chuột điều chỉnh lại hướng nhìn mới phát hiện một tên mặc đạo bào mang tên “Thù Thiên” đang cầm thanh kiếm vẫn còn nhỏ máu, không hiểu gì cả, Nam Hưởng Bắc gõ nhanh một dấu chấm hỏi rồi gửi đi, nhưng người đó không thèm trả lời dù chỉ một chữ, Nam Hưởng Bắc không thèm quan tâm, dẫu rằng cảm thấy kỳ lạ song vẫn lựa chọn hồi sinh tại chỗ và ngồi xuống điều tiết lại khí huyết.

Chỉ là, không chờ cô bơm đủ máu thì áo trắng của Nam Cung Tông Tâm đã lại một lần nữa đổ chói, màn hình vi tính cũng một lần nữa chuyển từ đủ sắc đủ màu sang trắng đen, Nam Hưởng Bắc chau mày, lại gõ một dấu chấm hỏi.

Vài giây trôi qua, Thù Thiên không có phản ứng, đại khái là cô cũng hiểu mình đã gặp phải kẻ điên thích tìm kiếm khoái cảm từ việc giết người trong trò chơi, do dự một lúc, vẫn lựa chọn hồi sinh tại chỗ. Quả nhiên một giây sau, Nam Cung Tông Tâm lại ngã xuống.

Là một phi hành viên, đại đa phần thời gian Nam Hưởng Bắc đều rất bình tĩnh, nhưng đây chỉ mới là ngày thứ hai chơi game thôi mà đã vô duyên vô cớ bị giết ba lần, rốt cuộc là chuyện gì chứ! Ngọn lửa trong lòng bén lên, cô lại bấm hồi sinh rồi nhanh chóng chọn kỹ năng tránh ra trước khi tên đó hành động, giây tiếp theo liền rút kiếm giao chiến.

Nhưng biết làm sao được, hiện giờ cô còn là tay mơ, vì vậy Nam Cung Tông Tâm Lv.5 căn bản chẳng phải đối thủ của Thù Thiên. Màn hình lại chuyển sang trắng đen, cuối cùng thì cũng nhìn thấy Thù Thiên có động tĩnh, trong khung trò chuyện trên đầu hần hiện lên hai chữ “Đồ khùng”, nét mặt cũng rất là hợp tác mà làm ra vẻ chế giễu.

Đập tay lên bàn một cái, tức quá, biết rõ mình chỉ mới ở cấp 5, đánh không lại tên đạo sĩ đã hơn Lv.30, nhưng... Nam Hưởng Bắc cắn môi, biết chắc sẽ chết, cô vẫn lựa chọn hồi sinh tại chỗ, và kết quả đích thật cũng như dự đoán.

Dùng hết sức thở một hơi thật mạnh, dập tắt ngọn lửa trong lòng, lý trí nói cho cô biết mình phải quay về nơi liệu thương của Tiêu Dao Môn, nhưng ngón tay lại cứ cố chấp bấm hồi sinh tại chỗ, Nam Cung Tông Tâm bị giết hết lần này đến lần khác, mới hôm qua còn rất thích thú vì trò chơi này, bây giờ lại chẳng còn chút tâm trạng nào nữa.

Lướt qua thấy cũng không còn sớm, trưng mắt nhìn nhân vật bên trong lại bị chết, Nam Hưởng Bắc mím chặt môi, bấm hồi sinh tại chỗ rồi lập tức lui ra sau, chưa kịp rút kiếm ra thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người màu trắng.

Phía trên bóng người đó có ba chữ “Tô Mạc Lập”.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sững người một lúc, phút tiếp theo cô trông thấy cô gái lưng đeo cầm tay giữ kiếm đã giết chết kẻ điên ấy một cách nhanh gọn. Nam Hường Bắc chớp chớp mắt, nhìn dòng chữ chữ rửa tội tục xuất hiện trên đầu tên đạo sĩ đó, cô nheo mày, lại quay sang nhìn cô gái, tức thì cảm thấy cô gái vừa ra tay cứu mình thật tốt bụng.

Khác với kiểu quạt cường cổ chấp của Nam Hường Bắc, tên Thủ Thiên Lv. hơn 30 đó sau khi bị Tô Mạc Lấp Lv.50 này giết một lần, chữ rửa tội vài câu xong thì đã biến mất, ắt hẳn đã chọn hồi sinh tại nơi khác.

“Cám ơn.” Không hơi đâu quan tâm tên kia, Nam Hường Bắc gõ nhanh hai chữ. Tích tắc sau đã thấy trên đầu Tô Mạc Lấp xuất hiện: “Không có chi.”

Thấy đối phương đáp như thế, Nam Hường Bắc không biết nên nói gì nữa, ngồi ngơ ra đó, trái lại là Tô Mạc Lấp đã nói thêm: “Tên Thủ Thiên kia chuyên đi giết người mới, bạn mới chơi không bao lâu, cố gắng chỉ nên hoạt động trong khu vực an toàn của Tiểu Dao Môn thôi.”

Cái gọi là khu vực an toàn chính là một khoảng đất được phân vạch đặc biệt trong bang phái, đã vào khu vực này thì bất cứ ai cũng không thể giết chết người ở trong đó.

“Ừm, cảm ơn bạn.”

“Không có chi.” Lại là thế, Tô Mạc Lấp không nói thêm gì với Nam Hường Bắc nữa, quay trở về ngồi xuống bên gốc cây liễu, tiếp tục đánh đàn.

Nam Hường Bắc không điều khiển cho Nam Cung Tông Tâm rời khỏi mà đứng yên đó nhìn cô gái, rõ ràng đã đến giờ ngủ, nhưng cô vẫn cứ ngoan cố chống cằm nhìn màn hình, nhìn cô gái áo trắng đánh đàn ở trong ấy, tâm trí dần dần rời đi.

Không biết là trải qua bao lâu, khi Tô Mạc Lấp đeo đàn lên đi về phía cô, Nam Hường Bắc rõ ràng cảm nhận được đối phương đã dừng bước.

Chợt nhận ra mình đứng đây này giờ chẳng có một chút ý nghĩa gì, lờ mờ xuống vị trí hiển thị giờ dưới góc màn hình, Nam Hường Bắc giật mình phát hiện giờ ngủ đã trôi qua gần nửa tiếng. Cũng có nghĩa là, cô đã nhìn Tô Mạc Lấp đánh đàn suốt nửa tiếng đồng hồ!

Cảm thấy ngại ngùng vì hành vi vớ vẩn của mình, Nam Hường Bắc thấp thỏm chờ xem đối phương sẽ nói gì, ngờ đâu cô gái ấy lại đột nhiên tiêu biến, chắc là đã chuyển đi nơi khác rồi chăng?!

Cùng với lúc thở phào ra thì một cảm giác lạc lõng cũng tự nhiên len lỏi trong cô, Nam Hường Bắc lắc lắc đầu tự cười mình. Tiếp đó, thoát khỏi trò chơi, tắt máy.

“Nam... Hường Bắc?” Máy bay đã chuẩn bị hạ cánh, vậy mà Nam Hường Bắc lại ngồi thờ người ra, Tô Hường Văn cảm thấy mắc cở, bèn bước tới nhắc nhở cô hãy thắt lại dây an toàn, khi mở miệng Tô Hường Văn có một chút do dự, cuối cùng quyết định thay “Nam thượng úy” bằng hai chữ “Hường Bắc”.

Nam Hường Bắc quay về hiện thực từ hồi ức gập gờ Tô Mạc Lấp lần đầu, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tô Hường Văn đang mỉm cười nhìn mình, và... rất không phụ lòng đối phương, cô tiếp tục đồ mặt, “Sao... sao thế?”

Khi gọi tên cô, Tô Hường Văn nghĩ thầm có khi nào người này lại đồ mặt không, quả nhiên cô gái đang thả hồn ở đâu đó vừa nhìn thấy mình đã lại đồ mặt, Tô Hường Văn cố nhịn cười nói: “Máy bay chuẩn bị hạ cánh, thắt lại dây an toàn nhé.” Thấy đối phương có vẻ như rất bối rối, hoặc giả là vì tay bị thương nên không tiện cử động? Tô Hường Văn không nghĩ nhiều hơn, khom xuống giúp cô.

Nam Hường Bắc mặt đỏ tía tai, khoảng cách gần như vậy khiến trái tim cô không ngừng gia tốc, mãi đến khi Tô Hường Văn đã đứng dậy, gương mặt đỏ hồng của cô vẫn chưa thuyền giảm được chút nào.

Với thân phận một tiếp viên hàng không, Tô Hường Văn không tiện nán lại lâu, khẽ cười và nhìn Nam Hường Bắc một cái, cô tiếp tục đi về trước nhắc nhở những hành khách khác thắt dây an toàn.

Máy bay hạ cánh an toàn, từng người một rời khỏi, không cảnh mặc thường phục cùng nhau áp giải người đàn ông có mưu đồ cướp máy bay, Nam Hường Bắc đứng dậy nhìn quanh, không nhìn thấy hình bóng Tô Hường Văn đâu, trong lòng có hơi hụt hẫng, tay phải thọc vào túi sờ lên chiếc móc khóa màn thầu, bất giác thờ dài, lắc đầu rồi cũng xách ba lô lên rồi khỏi máy bay.

Vì lý do công việc, Tô Hường Văn không thể không rời khỏi ngay khi máy bay vừa đáp xuống, chờ khi quay trở lại thì hành khách sớm đã đi cả rồi. Không nhìn thấy Nam Hường Bắc, cô hơi chau mày, song lại khẽ lắc đầu rồi cùng những đồng nghiệp khác rời khỏi.

Nam Hường Bắc vừa mở cửa vào nhà đã ngửi thấy hương thơm phức của thức ăn, tạm gác tâm trạng buồn bã vì không thể nhìn thấy Tô Hường Văn trước khi rời khỏi, Nam Hường Bắc gọi lớn: “Ba đâu rồi, con về rồi đây!”

Mặc trên người áo sơ mi ca rô và quần jean dài, chân đi dép kẹp, thêm vào chiếc tạp dề rất không hợp với phong cách, Nam Cực nghe thấy tiếng gọi liền đi ra khỏi bếp, tay cầm vá múc canh, mắt thì lật lên: “Về thì về, hết to vậy để làm gì?”

“Hihi, vì ngửi được mùi thơm của thức ăn đó!” Vứt ba lô ra ghé sô pha, Nam Hường Bắc chạy ừa đến ôm lấy ba của mình, Nam Cực vội đẩy cô ra: “Tránh ra chỗ khác, trên người ông đây toàn là khói dầu, ôm gì mà ôm.”

“Hầy, đừng vậy mà ba của con.” Nam Hường Bắc cười hì hì, tiếp đó lại nghiêng đầu hỏi, “Chẳng phải ba rất nhớ con sao?”

“Cút xéo!” Nam Cực lườm cô một cái rồi lại cầm vá quay trở vào bếp, vừa đi vừa nói: “Nhóc con, da mặt càng ngày càng dày rồi.”

Cười ha hả, Nam Hường Bắc bước tới đứng trước cửa nhà bếp, nhất thời xuất thần vì hình ảnh tất bật của ba mình.

Một lúc sau, cô chợt thở dài, “Ba nè, gần đây có liên lạc với mẹ không?”

Động tác trên tay như ngưng lại, tiếp đó liền cầm muống lên thử hương vị của canh, hơi lạt, cho thêm ít muối vào, Nam Cực đáp: “Mấy hôm trước con nói chuẩn bị về, ba có gọi cho mẹ con. ... nhưng mà gần đây bà ấy rất bận, chắc sẽ không về kịp.”

“Ồ...” Gật gật đầu, Nam Hường Bắc không nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn bóng lưng của ba, trong lòng thầm thở dài, giây lát sau lại nói: “Con về phòng trước nha, khi nào ăn cơm thì gọi con nhé.”

“Cút đi.” Nam Cực vẫn không quay đầu lại.

Quay ra sảnh xách ba lô đi về phòng, thần tình trên mặt không còn vẻ thông thả của lúc nãy nữa, nghĩ về cha mẹ sống ở hai nơi của mình, Nam Hường Bắc lắc đầu bất lực.

Lấy móc chìa khóa ra nhìn chăm chăm vào chiếc màn thầu nhỏ vài giây, nhớ đến cô gái áo trắng đeo cảm có gương mặt ôn hòa và giọng nói dịu dàng ở trong game, lại nhớ về Tô Hường Văn dù bị kẻ xấu khống chế vẫn không mất bình tĩnh trên máy bay, Nam Hường Bắc chợt nghe thấy âm thanh rung động của con tim mình.

Mở ba lô lấy laptop ra, cắm dây nguồn đầu vào đầy xong, Nam Hường Bắc đăng nhập vào game, việc làm đầu tiên chính là xem cửa sổ hiển thị bạn bè, tên của “Tô Mặc Lấp” đang hiện màu xám, cô không online.

Thử người nhìn cái tên ấy, tay rất tự nhiên mà sờ lên màn hình, Nam Hường Bắc thoáng chốc như đã biến thành một người si.

Nam Cực dọn thức ăn lên bàn xong, gọi Nam Hường Bắc vài tiếng vẫn không thấy trả lời bèn đi tới phòng của cô, cửa đang mở, ông vừa định gõ lên cửa thì nhìn thấy dáng vẻ khờ khạo đang nhìn đắm đắm vào màn hình của con mình, tay phải còn sờ sờ lên đó.

Nhiu mày, ông biết cử chỉ này của con gái mình mang một ý nghĩa như thế nào, Nam Cực có hơi lo lắng, vài giây sau ông gõ lên cửa, “Ăn cơm thôi Nam Hường Bắc.”

Giật bắn người, quay lại liền bắt gặp ánh mắt sâu xa của ba mình, Nam Hường Bắc vội đứng dậy: “Vâng ạ.”

Bữa cơm rất đầm ấm, nói sao thì Nam Hường Bắc đã lâu rồi không về nhà, dầu biết rằng đứa con gái giống hệt như mình chắc chắn đang rơi vào bấy tình, nhưng ngoài miệng Nam Cực vẫn không hỏi gì, cả hai chỉ nói chuyện với nhau về những việc thường ngày cho đến hết bữa cơm.

Nam Hường Bắc thu dọn chén dĩa vào bếp rửa sạch sẽ thì quay về phòng mình, bên trong màn hình, Tô Mặc Lấp vẫn chưa xuất hiện.

Tô Mặc Lấp..... Tô Hường Văn .....

Trong lòng lặp đi lặp lại hai cái tên, cô tin chắc mình không nhận lầm người, vậy nên suốt một buổi tối cô chỉ thử người ngồi trước máy vi tính, không biết là muốn đợi Tô Mặc Lấp hay là muốn làm rõ tâm trạng của bản thân hiện giờ.

Bên kia, Tô Hường Văn sau khi về nhà tắm rửa thay đồ thì cùng Tống Trạch đi ăn tối trong một nhà hàng phương Tây, và giờ đây, cả hai đang tản bộ trên đường.

Tống Trạch là cơ trưởng của chuyến bay hôm nay, cũng là người đàn ông mà cả công ty không ai không biết anh đang theo đuổi Tô Hường Văn.

“Về nhà hãy tắm nước nóng để bớt căng thẳng, em nhớ phải nghỉ ngơi sớm.” Trong công ty, Tống Trạch nổi tiếng là điển trai và có tài hoa, từ khi anh bắt đầu theo đuổi Tô Hường Văn thì toàn công ty không một ai là không ủng hộ cặp đôi này, họ luôn cảm thấy nam thanh nữ tú mà không thể đi cùng với nhau là một điều vô cùng đáng tiếc.

“Ừm.” Đáp lại một cách nhạt nhẽo, Tô Hường Văn dời từng bước nho nhả, mắt chỉ nhìn thẳng về phía trước, mãi đến khi tình cờ trông thấy một cửa hàng chuyên bán quà lưu niệm trên game online cô mới thỉnh thoảng dừng bước.

Người đàn ông đi bên cạnh nhìn cô với ánh mắt lạ lùng, tiếp đó càng kinh ngạc hơn khi thấy cô đẩy cửa bước vào một tiệm bán hàng mà với anh cô không thể nào đi vào.

Tô Hường Văn tiến thẳng đến tấm kính cửa sổ to của cửa hàng, cầm chiếc móc khóa có hình màn thầu được treo thành một dãy trên đó xuống, quan sát tỉ mỉ một lúc sau rồi bắt chợt chau đôi mày liễu.

“Ông chủ, xin hỏi cái này có loại của phái Tiêu Dao không?” Giọng nói nghe rất hay khiến ông chủ đang nhìn cô chăm chú chợt hồi thần, vội đáp: “Phái Tiêu Dao sớm đã bán hết rồi.”

“VẬY Ạ?” Cô hỏi băng quơ, tiếp đó lại nhìn xuống chiếc móc khóa, cảm giác lạc lõng bất ngờ ập đến chỉ vì hai chữ trên đó là “Nga Mĩ” chứ không phải “Tiêu Dao”. Tô Hường Văn đặt nó về chỗ cũ, nghĩ ngợi gì đó, cô lấy bút và giấy ra viết lại họ và số điện thoại của mình rồi đưa cho ông chủ, “Đây là số điện thoại của tôi, nếu như loại móc khóa của phái Tiêu Dao về hàng, phiền ông gọi điện báo với tôi một tiếng được không?”

“ĐƯỢC ĐƯỢC, CÔ TÔ CỨ YÊN TÂM, TÔI NHẮT ĐỊNH SẼ BÁO CHO CÔ.” Ông chủ vừa đáp vừa cẩn thận cất tờ giấy vào, Tô Hường Văn gật đầu cảm ơn rồi rời khỏi.

Tổng Trạch không hiểu cô đang làm gì, bèn đi nhanh vài bước sánh vai bên cô, vừa định hỏi thì thấy Tô Hường Văn chợt nở một nụ cười vô cùng ấm áp, cô ấy đang nghĩ gì?

“Ồn nghĩa giọt nước, trả bằng con suối.” Một lần nữa ngay khi Tổng Trạch định đặt câu hỏi, Tô Hường Văn đã lăm bắm một câu nói.

“Cái gì?” Tổng Trạch chẳng hiểu gì hết.

Ồn nghĩa con suối, trả bằng màn thầu.

Tô Hường Văn tự thì thầm câu tiếp theo ở trong lòng, nghĩ đến Nam Cung Tông Tâm khờ khạo ngơ ngáo trên game, nụ cười của cô càng thêm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Ồn nghĩa con suối, trả bằng màn thầu” là một câu nói có điển tích.

Cụ thể xảy ra vào lúc nào Tô Hường Văn đã không còn nhớ nữa, thực tế khi cứu Nam Cung Tông Tâm trong lòng cô không có quá nhiều suy nghĩ, cô chỉ đơn thuần vì không nhẫn tâm nhìn một người chơi mới Lv.5 bị giết hết lần này đến lần khác, huống hồ chỉ người này còn quật cường đến thế.

Vị trí dưới gốc cây là nơi cô luyện đàn mỗi ngày để thăng cấp, hôm ấy cô có mặt từ rất sớm, ban đầu khi thấy Thủ Thiên giết Nam Cung Tông Tâm, trong lòng không có cảm giác gì đặc biệt, dẫu sao thì hiện tượng này cũng không hiếm hoi trong “Giang Hồ”. Chỉ là không ngờ Nam Cung Tông Tâm không lựa chọn đến nơi khác hồi sinh mà cứ cứng đầu đứng dậy tại nơi đã ngã xuống, bị giết nhiều lần như vậy nhưng vẫn không nói ra một từ ngữ thô tục nào.

Cuối cùng, cô thật sự không đành lòng khoanh tay ngồi nhìn, chưa kể Nam Cung Tông Tâm và cô cùng thuộc phái Tiêu Dao, vì vậy, Tô Mặc Lấp đã rút kiếm tương trợ.

Sự việc này không có ý nghĩa gì đối với cô, tuy nhiên điều cô không ngờ đã xảy đến, hai ngày sau đó, hộp thư của cô đột nhiên nhận được quà tặng từ Nam Cung Tông Tâm, bên trong là 1000 cái màn thầu, tiêu đề của bức email là “Ồn nghĩa giọt nước, trả bằng con suối.Ồn nghĩa con suối, trả bằng màn thầu.”

Mặc dù nghề nghiệp của cô trong “Trượng Kiếm Giang Hồ” không phải là đầu bếp, nhưng tham gia trò chơi này đã có một thời gian, cô biết muốn làm được 1000 cái màn thầu là phiền phức đến mức nào, chỉ tính việc trồng lúa mạch thôi cũng đã mất không biết bao nhiêu thời gian.

Mang tâm trạng vừa tức cười vừa cảm động, Tô Hường Văn nhắn tin cá nhân cho Nam Cung Tông Tâm, nêu rõ lập trường của mình rồi gửi trả lại 1000 cái màn thầu đó. Song Nam Cung Tông Tâm lại rất chấp nhất mà gửi lại cho cô, cứ thế tặng đi trả lại mấy lần, cuối cùng Tô Hường Văn cũng phải chịu thua và tiếp nhận món quà này, trong lòng không khỏi đưa ra lời bình phẩm, người đang điều khiển Nam Cung Tông Tâm chắc chắn là một đứa trẻ cố chấp.

Từ sau chuyện đó, một Tô Hường Văn xưa nay vẫn chơi game một mình đã lần đầu tiên chủ động gửi yêu cầu kết bạn, và người đó, chính là Nam Cung Tông Tâm.

“ĐẾN ĐÂY LÀ ĐƯỢC RỒI.” Thấy Tổng Trạch như có ý định cùng mình lên lầu, Tô Hường Văn suốt chặng đường vừa qua chỉ suy nghĩ về quá khứ với Nam Cung Tông Tâm bất giác thấy khó chịu, cô dừng chân ngăn cản hành động của anh, không hề đoái hoài đến vẻ mặt hụt hẫng và không vui của Tổng Trạch.

Gật gật đầu, dẫu rằng không hài lòng nhưng Tổng Trạch cũng không nín kéo, chỉ duy trì nụ cười phong độ của mình, dùng đôi mắt thâm tình nhìn Tô Hường Văn rồi hạ thấp giọng nhắc nhở: “Hãy nghỉ ngơi sớm.”

“Ừm.” Đáp lại nhạt nhẽo, Tô Hường Văn lâu nay vẫn không có ý với Tổng Trạch, cô lấy điện thoại ra xem thời gian rồi bảo: “Vậy tôi lên nhà đây.”

Hành động này của cô khiến anh càng thêm buồn bã, nhưng vẫn không thể nói gì, Tổng Trạch chỉ biết đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của cô, một bóng

lưng xinh đẹp mà xa rời.

Chờ suốt một đêm vẫn chưa thấy Tô Mạc Lấp online, Nam Hường Bắc điều khiển nhân vật của mình đi cày ruộng, không cảm được lòng mà thở dài, thấy thời gian không còn sớm nữa, cô bèn rời tay khỏi chuột vì tính dự định sau khi tắm xong sẽ tắt máy. Chính ngay lúc cô vừa đứng dậy thì âm báo bạn thân vừa online chột vang lên, ánh mắt đã rời khỏi màn hình tức thì quay trở về, trông thấy tên của Tô Mạc Lấp quả nhiên đã sáng lên, đầu óc cô liền tươi tỉnh hẳn ra. Nam Hường Bắc vội ngồi xuống định mở cửa sổ chat với Tô Mạc Lấp lên thì bên kia đã nhắn qua trước.

Tô Mạc Lấp: “Đang làm gì thế?”

Nam Cung Tông Tâm: “Cày ruộng ấy mà, hôm nay trễ vậy đại sư tỷ?”

Chờ rất lâu vẫn không thấy Tô Mạc Lấp trả lời mình, đang cần môi tự hỏi phải chăng mình đã quá nhiều chuyện thì một bóng người từ xa bay đến gần, cuối cùng dừng lại ở trước mặt Nam Cung Tông Tâm.

Đó là một cô nương áo trắng, lưng đeo kiếm, tay giữ kiếm, không phải Tô Mạc Lấp thì là ai?

Giây tiếp theo, Tô Mạc Lấp đã gửi lời mời chat thoại qua, Nam Hường Bắc càng thêm hưng phấn, cùng với lúc bấm “đồng ý lời mời” còn không quên bật chế độ thu âm.

“Sao lại đi trồng ruộng nữa vậy?” Vừa về đến nhà thay giày xong, việc đầu tiên cô làm chính là bật máy vì tính mở game lên, chờ khi trò chơi đã khởi động cô mới đi thay bộ đồ thoải mái hơn. Giờ đây toàn thân đã thông thả, ngồi trước máy vi tính, Tô Hường Văn rất tự nhiên mà vờn vai một cái, giọng nói cũng ít nhiều bị thấm được cảm giác biếng nhác và quẩn rữ.

Nam Cung Tông Tâm: “Hi, dù sao cũng không có gì làm, trồng nhiều lúa mạch một chút để dự trữ cũng tốt mà, sau này cần làm màn thầu cũng không sợ không đủ.”

“Em đó....” Nhìn đứa nhóc con mà mình quan tâm nhất trong “Truyện Kiếm Giang Hồ” lại trò chuyện với mình bằng cách gõ chữ, Tô Hường Văn có hơi trách móc mà nói: “Nói một câu sẽ chết sao?”

Nam Cung Tông Tâm: “Hmm... Em không quen.”

“Có gì đâu mà không quen, nói chuyện tiện hơn nhiều, em gõ chữ như vậy không thấy phiền sao?” Tô Hường Văn vừa nói vừa dẫn cô gái áo trắng của mình đi mua giống lúa mạch và cái cuốc, sau đó chạy trở về bên cạnh Nam Cung Tông Tâm bắt đầu sự nghiệp trồng lúa.

Nam Cung Tông Tâm: “Ừa? Đại sư tỷ, sao tỷ cũng xuống ruộng vậy?” Tròn xoe mắt nhìn vào màn hình, cô gái áo trắng trong ấy cho dù là đang ở dưới ruộng mà động tác vẫn nho nhã đến thế, bất giác nghĩ đến cảnh tượng Tô Hường Văn thất dâm an toàn cho mình, gương mặt Nam Hường Bắc lại tự nhiên đỏ lên.

“Trồng chung với em đó.” Không hề biết rằng Nam Cung Tông Tâm khiến mình có thiện cảm này chính là “Thượng úy Nam” dễ mắc cỡ trên máy bay sáng nay, Tô Hường Văn khẽ cười, “Phụ em trồng nhiều lúa mạch một chút, mất công lần sau tặng màn thầu em lại run tay.”

Nam Cung Tông Tâm: “= = đại sư tỷ!!!!!!”

“Tông Tâm em thật là đáng yêu quá đi.....” Bên trong loa, giọng nói của Tô Hường Văn trong trẻo như ngân chuông, còn bên này, gương mặt của Nam Hường Bắc đã lộ rõ nét mê mẩn, màu đỏ trên mặt cũng càng thêm sẫm hơn.

Kể đến sự kiện “tặng màn thầu bị run tay” thì lại là một điển tích khác.

Chuyện kể Nam Cung Tông Tâm đã bằng vào 1000 cái màn thầu và một câu “Ôn nghĩa con xuôi, trả bằng màn thầu” mà giành được ấn tượng tốt từ Tô Mạc Lấp, sau đó cả hai kết bạn với nhau, về sau mỗi khi đánh những con boss có thể giúp Nam Cung Tông Tâm tăng điểm kinh nghiệm, Tô Mạc Lấp đều gửi tin nhắn riêng hỏi cô có muốn tham gia không, cứ thế vài lần, cả hai rất tự nhiên mà trở nên thân thiết.

Một hôm, Tô Mạc Lấp vừa online thì phát hiện hộp thư của mình lại có thêm 1000 cái màn thầu, người gửi đích thị là Nam Cung Tông Tâm, trong lòng cảm thấy ấm áp, đồng thời lại cảm thấy mắc cười.

Lúc ấy, cả hai vẫn chưa thân thiết đến mức có thể chat thoại, vì vậy họ đã có một đoạn trò chuyện như sau:

Tô Mạc Lấp: “Tông Tâm, 1000 cái màn thầu lần trước chị chỉ mới ăn có mấy chục cái thôi, đừng gửi màn thầu cho chị nữa.”

Nam Cung Tông Tâm: “Hả? Sư tỷ, 1000 cái lần này không phải để ăn đâu.”

Tô Mạc Lấp: “?????”

Nam Cung Tông Tâm: “Ồ thành Hàng Châu có một NPC, đó là một bà lão ở gần Miếu Nguyệt Lão, gọi là Vô Danh Thị, chị cho bà cụ đó 1000 cái màn thầu thì bà ta sẽ tặng lại cho chị một món đồ.”

Trò “Truyện Kiếm Giang Hồ” này ngoài việc có những nhân vật và võ công giống trong tiểu thuyết võ hiệp ra, bên trong còn thiết kế thêm rất nhiều những việc kỳ lạ, muốn khởi động những hiệu ứng kỳ lạ này cần phải có một số điều kiện đặc thù. Sau khi khởi động nó, người chơi hoặc sẽ nhận được

vài phần thưởng, hoặc sẽ nhận được kết quả ngoài ý muốn.

Nghe Nam Cung Tông Tâm nói vậy, Tô Hường Văn mang trong lòng sự tò mò tìm đến thành Hàng Châu và đúng thật đã nhìn thấy bà cụ Vô Danh Thị ở gần Miếu Nguyệt Lão như lời miêu tả, sau khi nhấp vào bà cụ ấy rồi chọn 1000 chiếc màn thầu, quả nhiên, cụ già mới này chỉ biết nói “Ta đói quá ta đói quá” đã lập tức thay đổi “khẩu cung” thành: “Cô nương đã xinh đẹp lại còn lương thiện, tương lai nhất định sẽ lấy được một phu tử bất phàm.”

Sau đó, cụ “Vô Danh Thị” lại nói thêm một đoạn dài, đại khái là bà sinh ra trong quan gia nhưng gia đình thất thế vân vân, Tô Hường Văn kiên nhẫn chờ bà nói xong rồi nhận từ bà một chiếc nhẫn rất tinh tế.

“Đây là chỉ hoàn gia truyền của nhà ta, chỉ có hai chiếc, chiếc kia ta đã tặng cho một hiệp sĩ lương thiện khác, chiếc này xem như là tạ ơn cô nương, hy vọng cô nương sẽ tìm được một phu tử tốt cùng hành tẩu giang hồ.”

Sau khi kết thúc lời này thì dù cho Tô Hường Văn có bấm như thế nào vào bà cụ thì bà ta cũng chỉ nói “Ta đói quá ta đói quá”.

Cũng trong lúc Tô Hường Văn nghiên cứu công dụng của chiếc nhẫn ấy thì Nam Cung Tông Tâm lại nhắn qua: “Sur ty, thế nào thế nào, có nhận được gì không?”

Trong lòng lại thấy ấm áp, cô gái ngồi trước màn hình vì tính chột nở một nụ cười, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím: “Ừm, nhận được một chiếc nhẫn.”

Nam Cung Tông Tâm: “Hi hi, em cũng vậy, nhưng mà em vẫn chưa nghiên cứu ra chiếc nhẫn đó dùng để làm gì.”

Thấy cô nói thế, nụ cười của Tô Hường Văn càng thêm tươi tắn: “Không biết dùng để làm gì mà em cũng rảnh làm 1000 chiếc màn thầu mang tặng á?”

Nam Cung Tông Tâm: “Dù gì em cũng là đầu bếp, màn thầu mất rồi làm lại cũng vậy thôi. ...hơn nữa chiếc nhẫn đó cũng đẹp mà, cầm chơi cũng vui vậy.”

Chính vì câu nói này, Tô Hường Văn liền rất nhạy cảm mà nhận ra Nam Cung Tông Tâm nhất định là một cô gái, song cô cũng không hỏi rõ mà chỉ nói tiếp: “À phải, điều kiện xúc phát kỳ lạ như vậy sao em phát hiện ra hay thế?”

Lần này Nam Cung Tông Tâm lại không trả lời ngay như mọi khi, đến khi Tô Hường Văn muốn hỏi thêm lần nữa, cô mới nhắn qua một chữ: “Hmm. ...”

Lại một lúc trôi qua, Nam Cung Tông Tâm mới gửi qua một đoạn dài: “Thật ra em không định tặng 1000 cái màn thầu cho bà ta đâu, chỉ là mỗi lần đi ngang đều thấy bà ta nói đói quá đói quá, em nghĩ dù sao mình cũng là đầu bếp, thôi thì tặng cho bà ấy vài cái màn thầu vậy. ... ngờ đâu run tay một cái, nên... thành ra như vậy.”

Hôm ấy Tô Hường Văn vốn rất mệt, cô đã bay đi lại giữa thành Z và thành Y hai lần trong một ngày, trên chuyến bay lại xảy ra chuyện không vui, hậu quả là về đến nhà vẫn cảm thấy mệt mỏi trong người.

Nhưng chỉ vì câu nói này của Nam Cung Tông Tâm, nỗi mệt mỏi trong ngày của cô dường như được xóa sạch chỉ trong tích tắc, nụ cười rạng rỡ cũng tự nhiên hiện lên.

Đó là lần đầu tiên, một Tô Hường Văn luôn mang vỏ bọc phòng bị trên thế giới ảo lựa chọn trút bỏ nghi kỵ với Nam Cung Tông Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Kế hoạch đi tắm đương nhiên đã bị gác lại vì sự xuất hiện của Tô Mạc Láp, Nam Hường Bắc trườn người ra bàn ngắm nhìn hình ảnh trông ruộng của hai người mặc áo trắng kia, khỏe mỗi bỗng dựng cong lên một nụ cười ngọt ngào.

“Tông Tâm, chị nghe điện thoại một chút.” Giọng nói dịu dàng của Tô Hường Văn truyền đến tai, Nam Hường Bắc tức thì hồi thần ngồi dậy gõ một chữ “Ừm”, sau đó thì thiếu nữ áo trắng đã dừng hành động cây cây, có lẽ cô gái ở bên kia máy vì tính đã đi tới một chỗ khác, thôi thì cho Nam Cung Tông Tâm nghỉ một vậy. Nghĩ ngợi gì đó, Nam Hường Bắc chợt chạy ra một khu đất gần đó rồi vung cuốc trồng một mảnh ruộng khác.

“Mẹ.” Đứng dậy bước đến đầu giường cầm chiếc điện thoại đang không ngừng reo vang, giọng của Tô Hường Văn vẫn dịu dàng, “Không có gì. .... vắng ạ, con sắp ngủ rồi.”

Dừng lại một lúc, gương mặt xinh đẹp kia hiện rõ nét do dự, cặp chân mày cũng hơi nhíu lại, Tô Hường Văn mím môi vài giây, cuối cùng khẽ thở dài, “Vâng.”

Im lặng cảm điện thoại trên tay, Tô Hường Văn quay lại nhìn về chiếc vi tính, không rõ Nam Cung Tông Tâm đang làm gì ở trong kia, chân mày của cô càng nhíu vào nhau hơn, lại một lúc trôi qua mới nghe Tô Hường Văn nói chuyện, chỉ là giọng đã lạnh hơn, “Biết con rất ngoan. ... Ừm, không được nghịch ngợm quấy rối ông bà ngoại biết không? Được rồi, ngủ sớm đi, rất muộn rồi. ... Ừm, ngủ ngon.”

Đặt điện thoại xuống, đưa tay xoa xoa ấn đường, Tô Hường Văn lại thở dài rồi đi trở về máy vi tính, vừa ngồi xuống đã thấy Nam Cung Tông Tâm ở cách đó không xa đang làm ra dáng người đứng đắn, và sau lưng y hiện giờ, là một mảnh đất trồng đầy hoa màu hồng xếp thành hình trái tim, vô cùng lãng mạn.

Tâm trạng không vui vì cuộc gọi mới này cũng thoáng chốc tiêu biến, Tô Hường Văn nhin cười và đeo tai nghe vào, “Tông Tâm, em đứng đắn để làm gì vậy?”

Hà.....

Bên này, Nam Hường Bắc lần đầu tiên nghiên cứu động tác của nhân vật vội vàng cho Nam Cung Tông Tâm đứng thẳng dậy, ngượng đến mức phải mất một lúc sau mới gỡ ra được hai chữ: “Run tay....”

Sự thật là sáng nay khi ngồi ở phòng chờ, cô đã lên diễn đàn của “Trượng Kiếm Giang Hồ” và tình cờ đọc được giáo trình hướng dẫn trồng ruộng hình trái tim như thế này, vì vậy mà cô mới muốn tranh thủ lúc Tô Mặc Lấp đang ở bên cạnh làm thử một cái, đợi khi đã trồng xong rồi, hoa cũng nở rồi, cô lại nghĩ mình phải tạo một pose gì đó đẹp mắt một chút, ngờ đâu vừa bấm chuột vào nhân vật thì mọi hành động đã bị đứng yên, kết quả là dưới sự kết hợp của dáng đứng quá “ngộ nghĩnh”, ruộng hoa trái tim lập tức bị mất hết không khí lãng mạn.

Xui xẻo hơn nữa là tại sao Tô Mặc Lấp lại canh ngay lúc Nam Cung Tông Tâm bị đứng hình mà quay về chứ, không thể trễ một chút sao?

Lại là run tay... Tô Hường Văn che miệng cười khúc khích.

Nghe thấy tiếng cười, gương mặt có hơi đỏ và nóng của Nam Hường Bắc dần hồi phục lại độ ấm vốn có, thấy hành động ngớ ngẩn của mình có thể làm cho Tô Hường Văn bật cười, cô cũng ngồi cười theo, về mặt hết sức khờ khạo, đồng thời không quên gửi sang đó một cái mặt cười.

Rê chuột dẫn Tô Mặc Lấp đến bên thửa ruộng ấy, khi đến gần, Tô Hường Văn chột nhướn mày, tiếng cười cũng tắt hẳn, “Hoa cảm chương màu hồng phấn. ... hình như hôm nay đâu phải ngày của mẹ đâu Tông Tâm.”

“Ặc ặc....” Nam Hường Bắc tự làm mình bị sặc, nước da trắng trẻo cũng lập tức đỏ lên vì ho quá mạnh.

“Đừng nói là em không biết hoa cảm chương màu hồng phấn đại diện cho ngày của mẹ nhé?” Câu trước đó không nhận được lời đáp, như đoán được về mặt ù ề của Nam Cung Tông Tâm vậy, Tô Hường Văn nín cười, tiếp tục nói, “Hóa ra tiểu Tông Tâm thương đại sư tỷ này đến vậy a~”

Nam Hường Bắc càng ho thêm rồi, cô vội vàng cầm nước trà lên uống thật nhanh để dập tắt cơn ho, sau đó gỡ nhanh vào cửa sổ chat.

Nam Cung Tông Tâm: “Hoa màu hồng phấn chỉ được chọn giữa hoa hồng và hoa cảm chương thôi!!!!!!!!!!!!”

Nam Cung Tông Tâm: “Ý em là hoa cảm chương nở nhanh hơn!!!!!!!!!!!!”

Nam Cung Tông Tâm: “Đại sư tỷ em không phải ý đó đâu, tỷ đừng hiểu lầm mà mà mà mà!!!!!!!!!!!!”

“Vậy sao?” Khóe môi lại cong lên, Tô Hường Văn dùng tay trái chống cằm, tay phải tiếp tục rê chuột cho thiếu nữ áo trắng đến đứng bên cạnh Nam Cung Tông Tâm rồi chụp màn hình lưu lại, nhìn vị thiếu niên áo trắng đeo sáo trên thắt lưng ấy, giọng của cô chột cao hơn, “Cũng có nghĩa là Tông Tâm vốn muốn tặng hoa hồng cho tỷ rồi? Hoa hồng phấn đại diện cho mối tình đầu đấy.”

Tròn xoe mắt, không ngờ nhất thời hứng chí tặng hoa lại khiến Tô Mặc Lấp có suy nghĩ như vậy, Nam Hường Bắc đặt hai tay lên bàn phím muốn giải thích, nhưng giấy tiếp theo lại từ bỏ.

Thực tế là từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô thích một người, thích đến mức mỗi ngày đều trông chờ được nghe thấy giọng nói của người đó, thích đến mức lần đầu tiên gặp mặt đã chẳng màng bản thân bị thương cũng không muốn cô gặp nguy hiểm, thích đến mức từ lúc rời khỏi máy bay, mỗi phút mỗi giây đều nghĩ về cô.... Nếu đây không phải là mối tình đầu thì nó là gì?

Sờ nhẹ lên bàn phím, Nam Hường Bắc không gõ bất kỳ chữ nào, chỉ ngơ ngác nhìn hai con người áo trắng đứng trước ruộng hoa, cắn môi đắn đo rất lâu, cô đưa ra một quyết định.

Nếu đã thích thì đừng cảm theo đuôi vậy, dẫn cho họ cùng là con gái.

Thật ra Tô Hường Văn nói ra câu ấy cốt ý là đùa giỡn, trước đây cũng thường xuyên chọc ghẹo Nam Cung Tông Tâm, hôm nay cô chỉ là tiếp diễn thói quen mọi ngày mà thôi, nhưng cô không ngờ đối phương lại không có phản ứng. Khóe môi đang cong lên ấy của Tô Hường Văn dần trở về hình dạng ban đầu, cặp mày liễu lại gặp nhau, cô muốn gọi Tông Tâm, nhưng giây phút ấy, không hiểu vì sao trong lòng lại thấy thấp thỏm.

Vì sao lại cảm thấy không yên chứ? Chẳng phải cô đã biết Nam Cung Tông Tâm là con gái sao, giữa con gái với nhau, lời nói đùa như vậy không phải rất bình thường ư?

Từng câu hỏi một dồn dập tấn công vào trái tim cô, Tô Hường Văn thỉnh thoảng không biết phải làm sao, mím chặt môi, trưng mắt nhìn vào màn hình, mãi

đến khi từng đóa hoa trong ấy lần lượt héo tàn.

Nam Cung Tông Tâm: “Lần sau em sẽ trồng hoa hồng phấn cho sư tỷ, vậy thì sẽ không bị héo nhanh thế nữa O(∩_∩)O~”

Lặng nghe tiếng hô hấp đều đặn của đối phương, Nam Hường Bắc cố trấn an trái tim như trống vỗ của mình, cô run rẩy gõ ra dòng chữ ấy, cho đến khi nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng “Ừm”, cô mới dám thở ra nhẹ nhõm.

“Tông Tâm, chị đi tắm và ngủ đây, em cũng ngủ sớm nhé.” Không rõ cảm giác khi đọc được câu nói ấy là thế nào, Tô Hường Văn nhắm mắt rồi lại mở mắt, bây giờ mới có thể lấy lại giọng nói bình thản của ngày thường.

Nam Cung Tông Tâm: “Ừm, em cũng đi tắm đây, đại sư tỷ ngủ ngon.”

“Ừm, ngủ ngon.” Tô Hường Văn khẽ đáp lại rồi nhanh chóng tắt cửa sổ đối thoại, ánh mắt nhìn thật sâu vào vị thiếu niên áo trắng lưng đeo kiếm, thất lung mang sáo. Cô rời khỏi trò chơi, tắt máy, lấy quần áo vào nhà vệ sinh.

Lẽ nào lại... có cảm giác với Nam Cung Tông Tâm?

Khi nước nóng xả xuống người, Tô Hường Văn đang nhắm mắt đã bất chợt mở ra, bàn tay cảm vùi xị cũng run lên, cô bắt lực dựa vào vách tường gạch men màu trắng, nửa ngày vẫn chưa thể hồi thần.

Nam Hường Bắc đích thật đã tắt máy, nhưng cô không vào nhà tắm như đã nói mà rời khỏi phòng của mình, đi vào bếp mở tủ lạnh lấy ra một lon coca, sau đó quay ra ban công, đôi mắt thất thần nhìn xuống phố phường ngập đèn.

“Con làm gì vậy?” Nam Cực vừa rời khỏi phòng đã lờm thấy bóng của con gái mình, miệng vẫn đang ngậm thuốc lá, ông đi tới cửa ban công nói: “Suốt cả đêm đều tâm thần bất định, con đang nghĩ gì vậy?”

“Ba.” Nam Hường Bắc ngưỡng cổ uống một ngụm coca, nghĩ ngợi giây lát rồi quay sang nhìn ba của mình, “Ba và mẹ đến với nhau như thế nào vậy? Con luôn có cảm giác...ba mẹ có thể sống bên nhau là một điều không thể tin được.”

“Cút. Con gái nhà ai mà nói chuyện với ba kiểu đó vậy hả?” Lờm con gái mình một cái, Nam Cực kéo một hơi thuốc lá, giữ điều thuốc giữa hai ngón trỏ và giữa, ánh mắt nhìn ra xa như đang nhớ lại chuyện xưa, “Đến với nhau như thế nào à, đương nhiên là vì thích nhau mới sống cùng nhau.”

“Nhưng con luôn cảm thấy thứ mà mẹ thích nhất là công việc.” Nam Hường Bắc nhìn ba mình, không còn dáng vẻ bồn chồn thường ngày, cô nghiêm túc hỏi: “Không cảm thấy khoảng cách với mẹ ngày càng xa ư? Ba.”

“Đúng vậy, mẹ con đích thật là thích công việc nhất.” Điều thuốc đã cháy cạn, Nam Cực lắc đầu, song lại cười nói, “Vì vậy mà tên của con mới là Nam Hường Bắc, Hường Bắc Hường Bắc, ba luôn hướng về mẹ của con, bà ấy muốn sao thì sao vậy.”

Sớm đã biết câu chuyện về tên của mình, Nam Hường Bắc nghiêng đầu suy nghĩ gì đó, không hỏi thêm nữa. Sau một lúc im lặng, cô đứng thẳng người lại và nhìn trực diện vào ba của mình, nét mặt và giọng nói đều vô cùng nghiêm túc: “Ba, con muốn chuyển ngành qua lái máy bay dân dụng.”

Nam Cực đang chìm đắm trong hồi ức của mình vừa nghe thấy lời nói của con gái thì liền chau mày, ông nhìn Nam Hường Bắc rất lâu, “Vì người mà con thích?”

Nam Hường Bắc đứng rất nghiêm trang, hai tay duỗi thẳng áp sát hai bên hông, nhìn thẳng vào ba và đáp lại một cách không hề do dự:

“Vâng ạ, chị ấy là một tiếp viên hàng không.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Thật ra Nam Hường Bắc đã vô cùng lo lắng khi nói ra câu đó với ba của mình.

Nếu như những gia đình khác đều là nam chủ ngoại nữ chủ nội thì gia đình cô lại hoàn toàn trái ngược, cũng vì vậy mà cô khác bạn bè của mình, từ nhỏ Nam Hường Bắc đã thân thiết với ba nhiều hơn, cô không dám nói nhiều với mẹ, song khi đứng trước ba, cô không có gì phải giấu giếm, đương nhiên một phần cũng vì ba của cô luôn thấu hiểu cho cô.

Cho nên lần này, khi xác định mình đã thích Tô Hường Văn, cô không muốn che giấu, cô lựa chọn theo đuổi đại sư tỷ, vậy thì hậu phương của cô nhất định phải được đảm bảo, sự ủng hộ của ba là vô cùng quan trọng.

Huống hồ chỉ nếu như ngay cả ba cũng không ủng hộ thì sau này cho dù có thể đến với Tô Hường Văn, họ vẫn phải đối mặt với áp lực của ba mẹ mà thôi, nếu phải chờ đến lúc đó bất đại sư tỷ cùng chịu khổ thì chỉ bằng thành thật với ba ngay từ bây giờ, mọi việc cứ để cô gánh chịu.

Nghĩ đến đây, Nam Hường Bắc bắt gặp trên cười ý tưởng xa vời của mình, chuyện còn chưa đến đâu, đại sư tỷ có thích cô hay không còn là một dấu chấm hỏi, thế mà cô đã nghĩ đến tương lai.

Điều thuốc trên tay sớm đã không còn ấm nóng, nhưng Nam Cực vẫn kẹp nó giữa hai ngón tay, không rõ có phải đã bị lời nói của Nam Hường Bắc làm cho hoảng hồn hay không, xung quanh vô cùng yên tĩnh, bầu trời vẫn còn lấp lánh vài vì sao, hai cha con cứ thế im lặng nhìn nhau, dường như họ đều đang chờ xem tiếp theo đây sẽ là gì.

Nam Hường Bắc giữ nguyên dáng đứng nghiêm trang, nét mặt vô cùng bình tĩnh, chỉ là mồ hôi lạnh trên sống lưng đã bán đứng cô, lúc này đây, không gian càng yên tĩnh thì trái tim con người càng sợ hãi. Nam Hường Bắc cố gắng đè nén nỗi bất an trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi đáp án của ba mình, trong đầu không ngừng nghĩ đến gương mặt của Tô Hường Văn và cô gái áo trắng trong trò chơi, bên tai dường như vẫn còn nghe thấy tiếng gọi “Tông Tâm” rất ngọt ngào của Tô Mặc Lấp, trái tim nhảy nhót điên cuồng này giờ cuối cùng cũng lấy lại được tần suất thông thường. Nhưng Nam Cực lại đã quay người đi vào nhà.

“Ba.” Nam Hường Bắc hoảng hốt, vội vàng đi theo sau.

Đến khi đã vút tàn thuốc vào gạt tàn, Nam Cực mới xoay lại nhìn Nam Hường Bắc, sắc mặt bình tĩnh đến lạ thường, “Không thể là người nào khác ư?”

“Vâng!” Nam Hường Bắc dùng sức gật đầu, không do dự cũng không né tránh ánh nhìn của Nam Cực, “Con chưa bao giờ thích một người đến thế, cũng chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ muốn sống cùng một người suốt đời như vậy.”

“Nếu đã vậy thì...” Nam Cực vẫn giữ nét mặt không có biểu cảm, ông đốt một điếu thuốc khác, “Về phía bộ đội, ba sẽ sắp xếp cho con, giấy phép chuyển qua hàng không dân dụng ba cũng có thể lo cho con, nhưng con phải nhớ cho kỹ, hàng không dân dụng không giống như bộ đội, hôm nay con là Thượng úy Nam, nhưng sang bên kia, con là gì, không ai có thể giúp con.”

Trước khi quyết định chuyển qua ngành hàng không dân dụng, cô chỉ một lòng nghĩ có thể càng gần Tô Hường Văn càng tốt. Mặc dù làm việc ở bộ đội cũng không có trở ngại gì, nhưng suy cho cùng thì thời gian và khoảng cách đã đặt ở đó, vẫn là chuyển đến cùng một công ty sẽ tiện hơn. Những điều Nam Cực nói, Nam Hường Bắc đều có cân nhắc đến, song cũng chỉ là nghĩ đến mà thôi, căn bản không hề làm cô sợ hãi hay chùn bước.

Hít sâu một hơi, Nam Hường Bắc lại gật đầu thật mạnh, vừa định nói gì đó thì Nam Cực đã tiếp tục: “Còn về người mà con thích, ba biết với tính cách của con, cho dù ba có phản đối thì con cũng không thể nào làm theo ý của ba, thanh niên đều như thế, cứ phải va đập đến sứt đầu mẻ trán mới chịu buông tay. Nếu con theo đuổi được người đó, ba sẽ không ngăn cản con, ngược lại nếu như thất bại, ba cũng sẽ không an ủi con, con đã lớn rồi, phải biết chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình.”

Nghe những lời nói của ba, Nam Hường Bắc không trêu chọc ba mình dài dòng lời thôi như ngày thường nữa, trái lại chỉ nhìn chăm chăm vào mái tóc đã lốm đốm bạc của ông, sống mũi bất chợt cay cay, cổ khịt khịt mũi, không nói gì nữa.

Lượn qua Nam Hường Bắc, như hiểu được cảm nhận của con gái mình, Nam Cực lắc đầu, tay cầm thuốc song lại không hề đưa lên môi, “Năm xưa ba từ bỏ sự nghiệp của gia tộc để theo mẹ con đến đây, ông nội con cũng đã nói với ba như thế, hôm nay, ba chỉ mang lời của ông truyền đạt lại cho con, tương lai như thế nào, phải dựa vào bản thân con thôi.”

“Vâng ạ!” Nam Hường Bắc đáp lại rất trịnh trọng, sống lưng thẳng tắp, nhìn ba cầm điếu thuốc về phòng, cô đưa tay dịu nhẹ vào đôi mắt đã khô rát, lại sờ vào chiếc màn thầu trong túi, ánh mắt ngày càng trở nên kiên định.

“À phải.” Đi tới cửa phòng, Nam Cực chợt dừng bước và nói: “Chuyện này khoan hãy nói với mẹ của con, chờ có kết quả đã.”

Cái được gọi là kết quả đương nhiên là chỉ Nam Hường Bắc có theo đuổi được Tô Hường Văn hay không, cô sẽ mang được người đẹp về nhà, hay sẽ đụng đến sứt đầu mẻ trán? Tất cả đều là tương lai chưa thể biết trước.

“Con hiểu.” Lời của ba không hoàn toàn là ủng hộ, nhưng với cô mà nói đã là một sự khích lệ vô cùng to lớn. Nam Hường Bắc không dám mơ mộng người mẹ luôn mạnh mẽ của mình có thể ủng hộ mình, thái độ của ba rõ ràng là đồng ý giúp cô giấu một thời gian, vậy thì cô càng không thể phụ lòng ba.

“Ừm, ngủ sớm đi.” Không nhìn con gái mình nữa, Nam Cực đi vào phòng, đóng cửa lại, phòng khách nhất thời chỉ còn một mình Nam Hường Bắc.

Lấy chiếc móc khóa ra khỏi túi, Nam Hường Bắc nhìn nó một hồi, tự nhủ với lòng gì đó rồi cũng trở về phòng, lấy quần áo ngủ đi vào nhà tắm. Khi nhắm mắt lại, Nam Hường Bắc chợt nghĩ, tương lai dường như đã có thêm vài phần mong đợi, nhưng dường như cũng sinh thêm vài phần mơ màng.

Phi hành viên của không quân và phi công của hàng không dân dụng có sự khác biệt rất lớn, cô nỗ lực lâu như vậy mới có thể chuyển từ học viên thực tập thành phi hành viên chính thức, cố gắng lâu như vậy mới lấy được huy hiệu Thượng úy, giờ đây vì một mục tiêu chưa biết có thể thành hiện thực hay không mà từ bỏ tất cả, nói không sợ hãi là tuyệt đối không thể nào...nhưng cô lại cứ có cảm giác chỉ như thế mới theo đuổi được Tô Hường Văn.

Thế giới này là rất công bằng, không lý nào có chuyện cô suốt ngày tập luyện trong quân đội, chỉ đến buổi tối trò chuyện vài câu trong trò chơi thì có thể thâu tóm được trái tim của giai nhân, thì có thể khiến Tô Hường Văn an tâm gửi trọn cả đời cho cô. Huống chi lương thưởng của phi công dân dụng cao hơn phi hành viên không quân rất nhiều, cô đã xác định muốn sống cùng Tô Hường Văn, vậy đương nhiên phải lấy bản lĩnh ra mà chăm lo cho cuộc sống gia đình chứ?!

Nước nóng chảy qua đầu, qua mặt, qua người, Nam Hường Bắc cứ nghĩ vắn vớ hết chuyện này đến chuyện khác, chờ đến khi nước trở nên mát hơn cô mới dần hồi thần, Nam Hường Bắc lắc đầu tự cười mình lần nữa, nghĩ quá xa rồi. Tắt vòi nước, lau mình, mặc đồ, ngay trong giây phút chuẩn bị bước ra nhà tắm, Nam Hường Bắc bất chợt dừng lại quay sang nhìn vào tấm gương đã bị lu mờ bởi hơi nước, tay phải nắm thành quyền giơ lên: “Nam Hường Bắc, hãy lấy cái nghị lực trồng lúa mạch ra để mà theo đuổi đại sư tỷ đi!”

Bên này, “đại sư tỷ” nào có biết được Nam Cung Tông Tâm luôn có thể khiến mình tươi cười ở trong game đang dự tính dùng nghị lực trồng lúa mạch để theo đuổi mình, cô ngủ một giấc đến trưa ngày hôm sau, khi thức dậy còn ngồi trên giường ngẩn người ra một lúc, nhớ lại giấc mơ tối qua, Tô Hường Văn không khỏi tự trách mình đã quá nhập tâm vào trò chơi.

Bay liền bốn ngày, đây là việc chưa từng xảy ra, cô vừa thăng chức lên tiếp viên trưởng, trên nguyên tắc là bay hai ngày nghỉ hai ngày, nhưng vì một số lý do đặc thù, cô không thể không bay liên tục trong suốt bốn ngày, hôm qua còn gặp phải người đàn ông thần kinh, Tô Hường Văn cảm thấy mình chưa bao giờ mệt mỏi đến thế.

Tối qua khi đặt lưng xuống giường, Tô Hường Văn không thể ngủ ngay mà cứ nghĩ đến ruộng hoa hình trái tim, nghĩ đến Nam Cung Tông Tâm áo trắng mang sẹo, nghĩ đến những chuyện mà họ từng trải qua, kiểu nào cũng không thể chợp mắt, trong lòng rối bời, và hậu quả trực tiếp nhất chính là giấc ngủ cũng không có chất lượng.

Tô Hường Văn thở dài rồi rời khỏi giường, đi chân đất vào nhà vệ sinh rửa mặt, khi trở ra, con lười trỗi dậy khiến cô không muốn nấu ăn, vậy là cầm điện thoại lên gọi thức ăn nhanh, xong hết mọi việc cô mới bước tới mở máy vi tính.

Tiếp viên trưởng Tô Hường Văn lúc nào cũng rạng ngời và lịch sự ở trước mặt mọi người, khi không cần làm việc lại chỉ là một cô gái thích ngồi ở nhà với bộ mặt trần và bộ đồ ngủ.

Máy tính vừa khởi động xong thì cô liền mở game lên, và việc đầu tiên sau khi mở game chính là nhìn xem Nam Cung Tông Tâm có online hay không. Khi nhận thức ra hành vi của mình, cặp chân mày vừa nhíu lại vì Nam Cung Tông Tâm không online của Tô Hường Văn liền giãn ra.

Nam Cung Tông Tâm thông thường đều không lên mạng vào buổi sáng, cô đã biết rõ điều này, sao vẫn cứ mở danh sách bạn bè lên xem chứ?

Nhưng mọi thứ lại diễn ra tự nhiên đến thế, giống như là bản năng vậy, tối qua khi chuẩn bị ngủ, cô đã tự nhủ trước khi làm rõ tình cảm của mình, cô nhất định phải giữ khoảng cách với Nam Cung Tông Tâm.

“Nam Cung Tông Tâm” Đưa ngón tay khô khô lên cái tên đang hiện màu xám, Tô Hường Văn nói như tự giận lấy với bản thân vậy, “Nếu em online ngay bây giờ, chị sẽ không giữ khoảng cách với em”

Lời vừa dứt thì Tô Hường Văn đã cảm thấy tức cười vì hành động ấu trĩ của mình.

Song, ngay trong giây phút cô rút ngón tay lại thì hệ thống liền báo tin có bạn thân vừa online, nick của một Nam Cung Tông Tâm cơ hồ không bao giờ online vào buổi sáng đích thật đã sáng lên, sáng một cách rạng ngời.

Tô Hường Văn đứng hình rồi, rất lâu rất lâu sau, khóe môi bắt giác cong lên, không rõ đó là nụ cười vui mừng hay đắng chát.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Trước đây khi ở trong bộ đội, Nam Hường Bắc không bao giờ mở máy vi tính vào buổi sáng, dầu cho là ngày nghỉ phép rất hiếm hoi mới có thì cô cũng bị chiến hữu kéo đi rèn luyện sức khỏe hay trò chuyện giao lưu tình cảm.

Lần này khó khăn lắm mới được về nhà nghỉ ngơi, chuyện đầu tiên mà cô nghĩ đến ngay khi tỉnh giấc chính là mở máy vi tính vào trò chơi.

Vô cùng bất ngờ, Tô Mặc Lập cũng đang ở trên mạng!

Nam Hường Bắc tức thì thấy vui sướng cả người, vội nhấn qua đó một cái mặt cười. Nhưng chờ mãi cũng không thấy Tô Mặc Lập trả lời, vì vậy càng khỏi nghĩ đến việc nhận được lời mời chat thoải từ đối phương.

Gãi gãi đầu, nhìn qua đồng hồ thấy đã gần đến giờ trưa, nghĩ chắc Tô Hường Văn đã đi ăn cơm, Nam Hường Bắc cũng không suy nghĩ thêm mà chỉ rê chuột điều khiển Nam Cung Tông Tâm đến Đào Hoa Lâm ở thành Hàng Châu cho nhân vật đứng ngắm cảnh rồi cũng đứng dậy rời khỏi phòng.

Nam Cực đang bận rộn chuẩn bị thức ăn bên trong bếp, Nam Hường Bắc đi vào, rất tự nhiên mà đến bên cạnh ba rồi cho dầu vào chảo, lấy thực phẩm

mà ba đã chuẩn bị xong đồ vào chảo dầu.

Phải biết là trước khi vào trường Hàng Không, ba cô đã dạy cho cô không ít bản lĩnh, nấu ăn căn bản không phải là chuyện khó khăn. Bàn tay thái rau không ngừng, Nam Cực lườm con gái một cái, không nói gì.

Gia đình họ Nam tuy theo chủ nghĩa nam đối nội nữ đối ngoại, nhưng Nam Cực không hề nuông chiều con gái, cách mà họ ứng xử với nhau đa phần vẫn giống bố với con trai hoặc hai người bạn nhiều hơn.

Dưới sự phối hợp ăn ý, vài đĩa thức ăn chẳng bao lâu đã có thể ra bàn, Nam Hường Bắc bày thức ăn, Nam Cực xới cơm. Bữa ăn trưa rất yên tĩnh song cũng rất đầm ấm, cho đến khi buống chén đĩa xuống bàn, Nam Cực mới mở lời: “Sáng nay ba đã gọi điện cho chú Lý của con, chờ lần này kết thúc kỳ nghỉ, con hãy về đó hoàn tất những thủ tục cần thiết...”

Dừng lại giây lát, ông lại hỏi: “Con muốn vào công ty hàng không nào?”

“Hàng không Vân Phi.” Nam Hường Bắc trả lời ngắn gọn, Nam Cực gật đầu, “Ừm, vài hôm nữa sẽ cho người sang đó hỏi thăm, thời gian này con cứ nghỉ ngơi đi.”

“Vâng ạ.” Hiểu rằng đây là cách ba bày tỏ sự ủng hộ dành cho mình, Nam Hường Bắc ngoan ngoãn đáp lại, trong lòng cảm động, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Ừm, chén đĩa con dọn đi.” Nam Cực đứng dậy, nói một cách điềm đạm, thấy Nam Hường Bắc gật đầu ông cũng dúi bước quay về phòng. Tuy nhiên, như chợt nghĩ đến chuyện gì đó, ông quay lại hỏi: “À phải, người mà con nói... ngoài việc là con gái ra thì không còn vấn đề gì nữa chứ?”

“Dạ?” Nam Hường Bắc đã đứng dậy thu dọn bàn ăn, nghe thấy câu hỏi của ba mình liền khựng cả người, giấy tiếp theo như ý thức được điều gì đó, mặt cô trắng bệch, miệng há ra nhưng lại chẳng nói được lời nào.

Đại sư tỷ chưa bao giờ nói với cô về chuyện đã kết hôn hay chưa, nhưng đâu có nghĩa là đại sư tỷ chưa kết hôn không phải sao?

Hướng chi, ngày thường ở trong game họ chỉ trò chuyện với nhau về trò chơi, hôm qua chỉ mới là lần đầu gặp nhau, cô chỉ nhận ra đại sư tỷ qua giọng nói đồng thời biết được tên thật của đại sư tỷ là Tô Hường Văn, ngoài ra cô không biết gì cả.

“Thế nào?” Nam Cực chau mày, nét mặt cũng trở nên khó coi, “Chẳng lẽ còn có vấn đề gì khác?”

“Con...” Mãi đến giây phút này Nam Hường Bắc mới cảm thấy mình thật sự đã quá nông nổi, chưa biết gì cả mà đã định dùng cả cuộc đời để cược một ván.

Nhìn cô như vậy, Nam Cực như nghĩ ra gì đó rồi chỉ biết thở dài, “Con thật là, giống hệt như ba lúc còn trẻ... Haiz, ba không cần biết người con thích là đẹp là xấu có bệnh tật gì hay không, hoặc tính tình như thế nào, con chỉ cần nhớ cho ba một điều, bất kể con có thích người ta cách mấy, nếu người đó đã là vợ người khác thì con không được quấy rối gia đình người ta nữa, có nghe thấy không?”

Những lời cuối vô cùng nghiêm khắc, nét mặt bình thản của Nam Cực cũng trở nên nghiêm túc, Nam Cực nhìn thẳng vào con gái mình, Nam Hường Bắc cũng không hề né tránh ánh mắt của ba, cô gật đầu mà không hề do dự, “Con hiểu.”

Nếu như Tô Hường Văn đã có một gia đình mỹ mãn và có một cuộc sống hạnh phúc, cô lý nào lại chỉ vì tình cảm của riêng mình mà xen vào phá hoại.

“Ừm, còn một chuyện nữa, con đừng là do con tự chọn, cho dù không theo đuổi được con cũng nhất định phải tiếp tục ở lại trong hàng không dân dụng. Con nên hiểu đã rồi khỏi bộ đội rồi thì không thể nào quay trở lại nữa.”

“Vâng, con biết.” Nam Hường Bắc trả lời rất dứt khoát. Nhìn ba của mình đã quay trở vào phòng, cô mới tiếp tục mang chén bát vào nhà bếp rửa sạch sẽ, khi quay về phòng nhìn vào mấy vi tính, cô bất ngờ phát hiện Tô Hường Văn đã đứng ở bên cạnh mình.

“Đại sư tỷ, sao tỷ lại biết em đang ở đây vậy?” Không chờ ngồi vào ghế Nam Hường Bắc đã gõ nhanh một câu gửi đi, lần này Tô Mặc Lấp trả lời lại rất nhanh, cô nhún qua một gương mặt đỏ mề hôi.

Thở dài, Tô Hường Văn gửi yêu cầu chat thoại, sau khi bên kia đã chấp nhận cô liền nói bằng giọng chịu thua, “Em không thể tìm một chỗ an toàn rồi mới rời khỏi máy sao?”

“Hả?” Sững người vài giây, chờ khi hiểu ra gì đó Nam Hường Bắc vội bấm vào hộp thông báo lịch sử chiến đấu bên dưới góc phải màn hình, quả nhiên khoảng 20 phút trước, có một người tên là “Huyết Sát” đã công kích và giết chết cô.

“Trượng Kiếm Giang Hồ” có một thiết đặt, hệ thống sẽ căn cứ vào độ thân mật giữa bạn bè trong game mà gửi thông báo cho người có độ thân mật cao nhất đồng thời đang online khi người bạn của họ bị giết chết ở khu vực ngoại thành, mục đích để hỏi có muốn đến viện trợ hay không.

Và trong danh sách bạn bè của Nam Cung Tông Tâm, người có độ thân mật cao nhất với cô hiện giờ, chính là Tô Mặc Lấp.

Nam Cung Tông Tâm: “Đại sư tỷ giết người đó rồi á?”

Hỏi cũng chỉ để hỏi, theo như kết quả những lần trước, câu trả lời chắc chắn là khẳng định.

“Ừm.” Đáp rất tự nhiên, Tô Hường Văn lắc đầu nói, “Em đó, lần sau rồi máy nhớ phải đến khu vực an toàn.”

“Hihi, em thích cho Nam Cung Tông Tâm ngắm cảnh đẹp khi em rời khỏi máy mà, khu vực an toàn chỉ có nhà thôi, không thích.” Nam Hường Bắc vừa nhả những lời này vừa suy nghĩ phải làm sao để hỏi Tô Hường Văn đã kết hôn hay chưa.

“Thật là...” Tô Hường Văn có vẻ hơi trách móc, nhưng lại không có cách gì với cô, cắn nhẹ môi, “Bỏ đi, dù gì những lúc em ở đây thì chị cũng ở đây.”

Chóp chóp mắt, mặt của Nam Hường Bắc lại nóng hổi vì câu nói này, trái tim cô nhón nhột như bị vuốt mèo cào vào, Nam Hường Bắc ngồi trước màn hình cười khờ, ngay sau đó đột nhiên “Á” lên một tiếng.

Cô quên thu âm rồi! Câu nói quan trọng như vậy mà cô đã quên thu âm rồi!!!!

Bật chế độ thu âm lên trong tâm trạng ủ rũ, cô ngồi thẳng dậy, nghĩ ngợi gì đó, đặt tay lên bàn phím gõ vào vài chữ, gửi đi rồi chờ đợi trong thấp thỏm.

Nam Cung Tông Tâm: “Phải ha, em ở đây thì đại sư tỷ cũng ở đây.... Ừmm, nói chứ đại sư tỷ kết hôn chưa vậy, hôm trước em nghe Phó sư tỷ nói chồng chị ấy trách chị ấy suốt ngày lo chơi game á.”

Phó sư tỷ mà cô nói là một phụ nữ rất nhiệt tình trong việc tham gia cuộc chiến môn phái, rất xem trọng vinh dự của bang phái, mỗi lần có môn phái chiến cô đều đánh cầm đề tăng trạng thái hoặc tăng máu, tăng sức công kích cho đệ tử trong Tiêu Dao Môn. Đánh cầm và xông pha ở tiền tuyến khác nhau, tuy rất ít khi bị chết, nhưng phải toàn tâm toàn ý chỉ làm đúng một động tác trong một cuộc chiến, thật ra là khổ hơn những người khác rất nhiều.

Hơi sững người, phản ứng đầu tiên của Tô Hường Văn là Nam Cung Tông Tâm đang muốn dò thám mình đã kết hôn hay còn độc thân, nhưng giây tiếp theo cô lại tự trêu mình đã suy nghĩ quá nhiều, hít sâu một hơi, vừa định trả lời thì chuông báo cửa vang lên, bữa ăn của cô đã tới rồi.

“Chị ra ngoài nhận bữa trưa.” Báo với Tông Tâm một tiếng xong thì Tô Hường Văn liền đứng dậy ra ngoài. Bên này, Nam Hường Bắc lại chỉ vì một câu nói ấy của cô mà rơi vào vòng xoáy suy đoán.

Gọi thức ăn ở bên ngoài cũng có nghĩa là không có nấu ăn, nếu như không có nấu ăn... người đã kết hôn chắc sẽ không như vậy đâu nhỉ?

Cũng không hẳn, thi thoảng được nghỉ một ngày nên lười biếng thì sao?

Mất mũi miệng chụm vào nhau mà nghĩ này nghĩ nọ, chờ khi Tô Hường Văn đã quay lại và gọi hết mấy tiếng, Nam Hường Bắc cũng chưa hoàn hồn.

“Tông Tâm?” Nâng cao âm lượng gọi thêm lần nữa, Tô Hường Văn vừa nhường mảy nghĩ ngờ thì Nam Hường Bắc kịp lúc kéo hồn về thân thể của mình, vội nhả qua hai chữ “Có em”

“Chị ăn cơm đây.” Tô Hường Văn nói rất dịu dàng.

Nam Cung Tông Tâm: “Ừm ừm, đại sư tỷ mau ăn đi, muộn lắm rồi.”

Nhấn thì nhấn vậy đấy, trên thực tế Nam Hường Bắc đang rất rầu rĩ, bởi vì... cô không thể tiếp tục đề tài lúc nãy nữa, nếu cố ý hỏi thêm một lần, Tô Hường Văn sẽ nhận ra dụng ý của cô chẳng?

Hiện giờ họ vẫn còn là hai người xa lạ trên thế giới ảo, nếu như Tô Hường Văn biết được tâm tư này, nhất định sẽ cảm thấy cô đáng ghét chẳng?

Hít sâu một hơi, cuối cùng Nam Hường Bắc cũng không dám tiếp tục quanh co trong vấn đề đó, cô chỉ có thể nhìn trung trung vào màn hình vi tính, nhìn hai con người rất xứng đôi đang đứng trong Đào Hoa Lâm, dẫn đo rất lâu, Nam Hường Bắc gõ vào một dòng chữ:

“Đại sư tỷ, tuần sau hệ thống sẽ kích hoạt chức năng kết hôn, chúng ta thành thân nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Tô Hường Văn đang dùng cơm tức thì dừng hết mọi động tác, nhìn chăm chăm vào dòng chữ trong ấy, đặt cơm hộp xuống, cầm tai nghe lên, miệng mở hờ rồi lại khép chặt, ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp.

Gỡ ra dòng chữ ấy vốn đã vô cùng thấp thỏm, lại còn không nhận được hồi âm, Nam Hường Bắc càng như ngồi trên thảm đinh, nỗi bất an thôi thúc não cô vận động thật nhanh, suy nghĩ cách ứng phó cho mọi trường hợp mà Tô Hường Văn có thể sẽ trả lời lại.

Im lặng một hồi lâu, cuối cùng Tô Hường Văn cũng đáp lại, giọng rất dịu, nhưng người nghe lại khó mà đoán được tâm trạng khi cô nói ra câu ấy, “Giỏi rồi nhé Nam Cung Tông Tâm, dám chọc ghẹo cả đại sư tỷ rồi phải không?”

Đoán biết Tô Mặc Lấp hoặc sẽ từ chối hoặc sẽ đồng ý, nhưng nào có ngờ được đối phương lại trả lời như thế, Nam Hường Bắc đứng hình rồi, đầu óc quay cuồng, bàn tay đặt lên bàn phím,

Nam Cung Tông Tâm: “Không phải trêu ghẹo đâu, chỉ là muốn cưới đại sư tỷ thôi mà.”

“Tông Tâm...” Cũng giống như Nam Hường Bắc đã không ngờ đến câu trả lời của cô, Tô Hường Văn cũng đã không nghĩ đến Tông Tâm sẽ đáp lại như vậy, khẽ gọi một tiếng, cắn nhẹ môi, Tô Hường Văn chợt cười nói, “Em ngốc à, trong game em nữ cái nam trang mà quên rồi sao? Làm sao cưới chị đây?”

“Ồ... phải ha.” Nghe thấy giọng nói mang theo tiếng cười từ bên kia, Nam Hường Bắc bấy giờ mới nhớ ra trong Trọng Kiếm Giang Hồ cô không phải là nam nhân, mà chỉ là một cô gái nữ cái nam trang hành tẩu giang hồ, nói không chừng ngày nào đó sẽ phát triển đến tình tiết bị vạch trần và trở về thân phận nữ nhi, làm sao cưới đại sư tỷ đây? Nghĩ đến đây, trong lòng cô chất đầy nỗi thất vọng không nói nên lời.

Nhìn ba chữ mà Nam Cung Tông Tâm nhấn qua, Tô Hường Văn cũng nhất thời không biết phải nói gì, cách nhau qua internet, nhưng cô dường như có thể cảm nhận được sự hụt hẫng của Nam Cung Tông Tâm, do dự một lúc, Tô Hường Văn cố gắng để cho ngữ điệu của mình nghe rất thoải mái mà nói: “Người viết game thiết kế ra những thân thể này cũng thật là lạ đời, tuần sau chúng ta cứ thử xem có thể kết hôn không vậy.”

Nghe thế, Nam Hường Bắc lập tức tinh táo cả người, mọi buồn phiền hắt một cái là tiêu tan, bàn tay thoăn thoắt nhấn lại: “OK!”

Không hiểu vì sao, nhìn thấy chữ cái đi kèm dấu chấm than ấy, tâm trạng vốn đang rối bời của Tô Hường Văn thoáng chốc trở nên yên bình, nhìn bóng người màu trắng ấy, cô hỏi: “Hôm nay em có trồng cây nữa không?”

“À, không trồng nữa.” Nam Hường Bắc gõ rất nhanh, tiếp đó lại nhấn thêm, “Đại sư tỷ hôm nay không cần đi làm à?”

“Ừm, hôm nay được nghỉ.” Rõ ràng hơn nửa năm qua, cô và Nam Cung Tông Tâm trò chuyện rất tự nhiên rất thoải mái, sao hai hôm nay cứ cảm thấy ngượng ngùng chứ. Tô Hường Văn nghĩ gì đó, lại hỏi: “Màn thầu làm xong rồi ư?”

“Ừm, trong kho còn đến 2000 cái, chắc chắn đủ dùng.”

“Ừm...” Tô Hường Văn đáp, đang bối rối vì không biết phải nói gì tiếp thì đột nhiên, có người đã gọi họ trong Kênh của bang hội.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Wow wow ~ Tôi đã nhìn thấy ai kia kia! Đại sư tỷ và Tiểu Tùng xuất hiện vào buổi sáng kia!

【Bang hội】Phó Quân Quân: Đúng thật ha, hay lắm, lập nhóm vào phó bản thôi, có đại sư tỷ ở đây, chắc chắn sẽ rất nhanh.

Thấy Phó Quân Quân nói thế, Tô Hường Văn khẽ cười, tay đặt lên bàn phím.

【Bang hội】Tô Mặc Lấp: Tôi đánh đàn, mọi người diệt quái.

【Bang hội】Phó Quân Quân: !!!!!!!!!!!!!!!

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: !!!!!!!!!!!!!!!

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Nhìn mọi người trong bang thì nhau gõ dấu chấm than chỉ vì một câu nói của đại sư tỷ, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng cười rất vui tai của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc cũng không khỏi bật cười theo, bèn gõ vào bang hội một câu.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Mình phối hợp với đại sư tỷ, thối sáo hen.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Tiểu Tùng!!!!!!!!!!

【Bang hội】Phó Quân Quân: Tiểu Tùng em không phải là ngổ trời sinh ư, sao tự nhiên trở thành phúc hắc rồi!!!!

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Trời ạ chả trách lại có câu gần mực thì đen, Tiểu Tùng đi theo đại sư tỷ nhiều quá bị biến thành phúc hắc rồi.

.....

Ngổ trời sinh... Miệng của Nam Hường Bắc giựt giựt vì những câu sỉ vả của chiến hữu trong game, đang định nhấn cho họ biểu tượng khinh bỉ thì bên tai truyền đến tiếng “phụt” cười của Tô Hường Văn, tiếp theo đó là giọng nói rõ ràng đang bị kìm chế vì mắc cười, “Tông Tâm, hóa ra em ngổ trời sinh à.”

Mặt tức thì đỏ lên, tuy không nhìn thấy Tô Hường Văn nhưng trong đầu cô đã có thể liên tưởng ngay đến cô gái có nụ cười rất tươi trên máy bay, Nam Hường Bắc bất giác đưa tay đặt lên lồng ngực, cô gắng xoa dịu nhịp tim đang tăng tốc quá mức của mình.

Tuy nhiên, chưa kịp chờ cô bình phục lại nhịp đập thì Phó Quân Quân lại phát biểu ra một câu khiến cho mặt của cô từ nóng nhẹ nhanh chóng chuyển thành nóng hổi.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Phu sướng phụ tùy thế này, rõ ràng là khúc nhạc thành thân đây mà.

Ngay sau khi câu này xuất hiện, kênh chat trong bang hội lập tức bị lấp đầy bởi nó.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Phu sướng phụ tùy thế này, rõ ràng là khúc nhạc thành thân đây mà.

【Bang hội】Hách Liên Tiểu Hắc: Phu sướng phụ tùy thế này, rõ ràng là khúc nhạc thành thân đây mà.

.....

Tiếp đó, không biết là ai đã lỡ tay gửi nhầm vào kênh chat của môn phái, sự việc lập tức được lan truyền với tốc độ chóng mặt.

【Môn phái】Cổ Gu Gu: Sao sao? Ai? Ai chuẩn bị thành thân?

【Môn phái】Hạ Lưư: Thành thân? Kích hoạt rồi sao?

【Môn phái】Ngô Kiệt Tào: Sắp rồi, Tiểu Tùng mau cầu hôn đại sư tỷ đi, nhanh!

【Môn phái】Hạ Lưư: Cái gì cơ!!!!!!!!!!!!!! Aaaaa đại sư tỷ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

【Môn phái】Đới Yên Nhiên: Tiểu Tùng muốn cưới đại sư tỷ sao? Khóc a ~

【Môn phái】Cổ Gu Gu: Ồ, hóa ra cô thích Tiểu Tùng à.

【Môn phái】Đới Yên Nhiên: T_T Tiểu Tùng và đại sư tỷ tôi đều thích hết.

.....

Thế là, kênh chat của môn phái rộn ràng cả lên.

Nam Hường Bắc tròn xoe mắt nhìn những gì đang xảy ra, ngay cả một câu giải bày cũng chưa kịp gửi thì cô đã ngớ người ra, bên kia Tô Hường Văn cũng không có động tĩnh gì.

Hai người đương sự không có động tĩnh, nhưng kênh của Tiêu Dao Môn và Bang hội do Tô Mạc Lấp và Nam Cung Tông Tâm cùng sáng lập đã thảo luận vô cùng sôi nổi. Chờ khi Nam Cung Tông Tâm hồi thần lại định giải thích thì chính giữa màn hình đã hiện ra dòng chữ rất to, đó là vị trí nổi bật nhất trong Giang Hồ, bắt buộc phải dùng ngân lượng trong đó mới gửi ra được, điều đáng nói là một khi đã gửi ra, tất cả những ai đang có mặt trên game vào lúc ấy sẽ đều có thể nhìn thấy.

Thủy Thanh Thanh: **【CHÚC TỔ MẠC LẤP VÀ NAM CUNG TÔNG TÂM CỦA TIÊU DAO MÔN TÂN HÔN VUI VẺ! 】**

Lần này thì Nam Hường Bắc thờ người ra thật rồi, Tô Hường Văn thì càng không biết nên khóc hay nên cười.

Người đã nhấn ra dòng chữ này là Thủy Thanh Thanh – chỉ huy trưởng trong môn phái chiến của phái Nga Mi, có địa vị giống như Tô Mạc Lấp trong phái Tiêu Dao vậy, chẳng qua vì Tô Mạc Lấp là người đầu tiên giương cao lá cờ chỉ huy trong bản này nên uy danh của cô cao hơn.

Quan hệ giữa phái Nga Mi và Tiêu Dao rất tốt, Thủy Thanh Thanh và nhóm người Tô Mạc Lấp, Nam Cung Tông Tâm bấy lâu đều chơi chung với nhau, thỉnh thoảng còn đội nhóm cùng đánh quái. Lần này có lẽ vì tình cờ nhìn thấy tin tức từ đâu nên mới rất là hào phóng mà gửi lời chúc trên đây.

Lời chúc vừa ra thì kênh Giang Hồ mà tất cả những ai chơi game đều có thể thảo luận cũng tức thì sục sôi.

【Giang Hồ】Mộc Nội Khóc: Tô nữ thần chuẩn bị đám cưới sao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

【Giang Hồ】Liễu Hạ Ngạn: A! Chúc mừng chúc mừng!!

.....

Sự việc đã phát triển đến mức độ này, dấu cho là Tô Hường Văn luôn giữ được bình tĩnh bấy giờ cũng không biết phải diễn tả tâm trạng của mình bằng cách nào.

“Đại sư tỷ.....” Không còn cách gõ bất kỳ một chữ gì trong bất kỳ kênh nào nữa, Nam Hường Bắc chỉ có thể lặng lẽ quay về cửa sổ chat riêng với Tô Hường Văn, “Bây giờ phải làm sao đây?”

Nhìn dòng chữ hiện lên trên đầu của thiếu niên áo trắng, Tô Hường Văn cuối cùng cũng hồi thần lại, cô lắc đầu, giọng nói cũng đầy bất lực: “Tòng Tâm, lần này chị không lấy em cũng không được nữa.”

Chớp mắt vài cái, xoa xoa mũi, quay sang nhìn móc khóa màn thầu trên bàn, cắn răng, lại đưa mắt hướng về thiếu nữ áo trắng đứng cạnh Nam Cung Tòng Tâm – Tô Mạc Lấp, người được cô xem như nữ thần, Nam Hường Bắc nhấp vào chức năng nhắn tin bằng ngân lượng, gõ một dòng chữ.

Ngay lập tức, cả “Giang Hồ” đều nhìn thấy trên màn hình hiện lên:

Nam Cung Tòng Tâm: 【TÔ MẠC LẤP, EM YÊU CHỊ, LẤY EM NHÉ.】

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tô Hường Văn sững sờ nhìn những chữ rất to trên màn hình, cô không rõ cảm nhận của mình trong lúc này là thế nào, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, cô chỉ biết ngồi yên trên ghế, hai mắt đờ đẫn, không có một động tác nào.

Hơi thở bên trong tai nghe rõ ràng đã gấp rút hơn ban nãy, Nam Hường Bắc không đoán ra được phản ứng của Tô Hường Văn sẽ như thế nào sau khi nhìn thấy dòng chữ ấy, nhìn những con chữ to tướng từ từ mờ đi rồi biến mất, lại thấy mọi người thảo luận ngày một sôi nổi, cô cắn răng, tiếp tục cầu hôn.

May mà ngân lượng trong ví cũng không ít, nhấn thêm chín mươi lần cũng còn dư.

Vì vậy mà tất cả người chơi, bao gồm cả những người ban đầu chỉ định đùa giỡn trong bang hội, cũng vô cùng kinh ngạc khi nhìn dòng chữ màu đỏ hồng ấy lần nữa hiện lên trên màn hình.

Nam Cung Tòng Tâm: 【TÔ MẠC LẤP, EM YÊU CHỊ, LẤY EM NHÉ.】

Lặp lại đến lần thứ sáu, tai nghe cuối cùng cũng vang lên giọng nói có hơi nôn nóng của Tô Hường Văn: “Nam Cung Tòng Tâm!”

Nhìn dòng chữ lần thứ sáu chuẩn bị tiêu biến, Nam Hường Bắc tiện tay gửi lần thứ bảy, gửi xong mới nhấn qua cho Tô Hường Văn một dấu chấm hỏi.

“Sao em lại phung phí như vậy!” Cô cảm động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rầu rĩ vì thói “phá của” của Nam Cung Tòng Tâm, Tô Hường Văn nói với vẻ tức tối, “Tuần trước vào phố bán với em lấy được vài món đồ tốt mang đi bán, hôm nay em lại thế này, muốn dùng hết tiền phải không!”

Et...

Một lần nữa nhận được phản hồi ngoài dự đoán, Nam Hường Bắc nhất thời không biết nên nói gì cho phải, lần thứ bảy lại sắp biến mất rồi, đang do dự có nên gửi lần thứ tám không thì giọng nói của Tô Hường Văn lại truyền đến: “Em dám gửi lần thứ tám thử xem?”

Giọng nói mang đầy uy hiếp thế này... Nam Hường Bắc đành ngoan ngoãn dừng lại, ngẫm nghĩ gì đó, cô lại đặt tay lên bàn phím nhấn cho Tô Mạc Lấp: “Tòng Tâm đã muốn cưới đại sư tỷ, đương nhiên không thể để người khác cảm thấy đại sư tỷ lấy Tòng Tâm là không xứng đáng, cho nên sử dụng ít tiền cũng đâu là gì.”

“Em cưới chị lấy em là chuyện của hai chúng ta, liên quan gì người khác? Lần sau còn dám tiêu xài phung phí như vậy xem chị sẽ xử tội em thế nào.” Nếu quy đổi thành nhân dân tệ, muốn nhắn một tin như thế đại khái phải mất 10 đồng, cũng có nghĩa là chỉ mới mấy phút mà Nam Cung Tòng Tâm đã dùng hết 70 đồng, còn là dùng trong việc chẳng có ý nghĩa gì đối với cô, Tô Hường Văn vừa tức mình vừa tức cười, “Có tiền nhắn những chữ như vậy chi bằng đi mua một thanh kiếm tốt, đồ ngọc.”

“Nhưng mà đại sư tỷ là đại sư tỷ của Tiêu Dao Môn mà, thân giá phải cao một chút mới được chứ.” Nam Hường Bắc gõ những chữ này, trong lòng lại nghĩ đến lời nói của Tô Hường Văn, tuần sau khi kích hoạt hệ thống kết đôi chắc chắn sẽ còn phải dùng tiền nữa, không biết đến lúc ấy đại sư tỷ có giận không, càng nghĩ thì càng băn khoăn.

“Thân giá cao một chút?” Khẽ hừ một tiếng, Tô Hường Văn nhướn mày, giọng nói ngọt ngào cũng cao hơn một tông, “Em xem chị là hoa khôi trong thanh lâu sao?”

“Hả? Không phải!” Nam Hường Bắc vội phủ nhận.

“Lần sau đừng như vậy nữa.” Không kim được lòng mà lờm Nam Cung Tòng Tâm trong đó một cái, Tô Hường Văn bấy giờ mới lấy lại được giọng điệu ôn hòa. Tuy vậy, Nam Hường Bắc vẫn đã nghe ra được ý cảnh cáo từ bên trong.

Hai người trò chuyện riêng tư ở bên này, bên kia Giang Hồ, môn phái, bang hội đã ngày càng nóng hổi.

【Môn phái】Đới Yên Nhiên: Tiểu Tùng đâu rồi? Sao không gửi tiếp vậy, có phải không đủ tiền không, tôi cho mượn nè.

【Môn phái】Đường Gia Hoa An: Đúng đó, Tiểu Tùng, tiếp tục đi, không đủ tiền tại này cho mượn!

【Môn phái】Cổ Gu Gu: Lâu trên nói nghe nè, cho mượn tiền đi.

【Môn phái】Đường Gia Hoa An: Cút.

.....

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Wow wow thật không ngờ Tiểu Tùng của chúng ta lại khí phách như vậy.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Tiểu Tùng cố lên!

【Bang hội】Phó Quân Quân: Đại sư tỷ đâu rồi? Sao lại không có phản ứng vậy?

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Phải ha, bắt đầu có người nói Tiểu Tùng không tự lượng sức rồi.

.....

Đọc đến câu của Âu Dương Vô Khuyết, đôi mày liễu của Tô Hường Văn bắt gặp chạm vào nhau, mím môi, ngón tay lướt nhanh, ngay sau đó bang hội xuất hiện một câu.

【Bang hội】Tô Mặc Láp: Ai nói Tông Tâm không tự lượng sức vậy?

Thấy câu nói của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc lại thêm một phen sững sờ, cảm nhận được đối phương đang bênh vực mình, trong lòng chợt có một dòng suối ấm nóng chảy qua, khiến con người không khỏi mỉm cười.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Xem trong Giang Hồ ấy, họ đều đang nói tỷ không thềm đoái hoài đến Tiểu Tùng.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Thì đó, còn nói Tiểu Tùng không biết suy nghĩ.

Thấy các bạn trong bang nói vậy, Tô Hường Văn khề thờ dài.

Nhưng khi nghe vào tai của Nam Hường Bắc, tiếng thờ dài này lại giống như một cú sấm vậy, khiến cô thấp thỏm không yên.

Đúng rồi, đại sư tỷ vốn đã rất do dự có nên lấy cô hay không mà, giờ đây cô lại khiến cho sự việc trở nên thế này, nhất định đã khiến đại sư tỷ khó xử rồi chẳng?

Nghĩ thế, mặc cho trong lòng rất khó chịu, Nam Hường Bắc vẫn đã nhấn: “Đại sư tỷ, em xin lỗi.”

“Hửm?” Vừa bấm vào chức năng gửi tin nhắn thì nhận được tin nhắn từ Nam Cung Tông Tâm, Tô Hường Văn không hiểu, “Sao vậy?”

“Em đã làm chị khó xử.” Nam Hường Bắc cắn răng gõ tiếp, “Cảm giác như em đang ép hôn vậy, em xin lỗi.”

Hơi ngạc nhiên, Tô Hường Văn lắc đầu không nói gì, chỉ nhanh chóng gõ vào một chữ rồi nhấn Enter, động tác vô cùng dứt khoát.

Thế là tất cả mọi người đều nhìn thấy chính giữa màn hình xuất hiện vài chữ, nội dung vô cùng ngắn gọn.

Tô Mặc Láp: 【ĐƯỢC.】

Mở to mắt hết cỡ, bàn tay đặt trên bàn phím chuẩn bị gõ chữ vào bất cứ lúc nào bất chợt run lên, tiếp đó, tay trái đưa lên dụi dụi mắt, phảng phất như không dám tin vào những gì mình đã thấy vậy, mãi cho đến khi chữ “ĐƯỢC” ấy dần tiêu biến thì cô vẫn chưa hoàn hồn.

【Bang hội】Phó Quân Quân: WOW!!!!!!!!!!!!

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: WOW!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: WOW!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

【Môn phái】Hạ Lư: Đại sư tỷ!!!!!!!!!!!! Khóc ngạt nhà!!!!!!!!!!!!

【Môn phái】Đới Yên Nhiên: Wow, đại sư tỷ cũng rất khí phách.

【Môn phái】Cổ Gu Gu: Xin thiệp cưới, xin được tham gia hôn lễ a !!!!!!!!!!!

.....

Chẳng biết phải nói gì đối với những phản ứng ở các kênh chat này, Tô Hường Văn quay về nhìn hiệp sĩ áo trắng đứng cạnh Tô Mạc Lấp, thấy đối phương đang đứng chờ người ra đó không có bất kỳ động tác nào, trên đầu cũng không hiện ra chữ gì, cô lại bất giác chau mày, “Tòng Tâm?”

“Á....” Nam Hường Bắc kêu lên một tiếng rồi gõ nhanh vào đó: “Có em!”

“Ừm.” Đáp lại một tiếng, lại nhớ đến những lời Nam Cung Tòng Tâm vừa nói, cặp chân mày của Tô Hường Văn càng thêm chụm vào nhau, “Lỡ như tuần sau khi hệ thống kích hoạt nhưng em lại không thể cưới chị thì phải làm sao?”

Nghe câu nói của Tô Hường Văn, bấy giờ Nam Hường Bắc mới như tỉnh mộng mà dám xác nhận rằng Tô Hường Văn vừa nãy đã đồng ý lời cầu hôn của cô, kích động đến mức muốn rời khỏi ghế nhảy nhót vài cái, song cô đã cố kìm nén nỗi kích động của mình, nghĩ ngợi giây lát, Nam Cung Tòng Tâm nhấn: “Vậy em sẽ tạo một nhân vật nam và luyện level lên, sau đó em sẽ cưới đại sư tỷ.”

“Tạo một nhân vật nam luyện level lên?” Lặp lại những chữ của Nam Hường Bắc, lại một lần nữa cô trải nghiệm cái cảm giác vừa tức mình vừa tức cười, Tô Hường Văn không khỏi trách: “Em rảnh lắm sao?”

“Hehe, đúng lúc gần đây em được nghỉ, đại sư tỷ cứ yên tâm, trước khi hệ thống kết hôn được kích hoạt, em nhất định sẽ luyện lên level cao, nếu như lúc đó Nam Cung Tòng Tâm không thể cưới đại sư tỷ, em sẽ dùng con mới thành thân với chị.” Nam Hường Bắc gửi đi, không chờ Tô Hường Văn đáp lại cô đã nhấn tiếp: “Dù thế nào thì Tòng Tâm nhất định phải cưới đại sư tỷ.”

Đọc những dòng chữ có chấp ấy, nhớ lại cảnh tượng Nam Cung Tòng Tâm bị giết hết vô số lần mà vẫn cứng đầu phục sinh tại chỗ, Tô Hường Văn đương nhiên hiểu được câu nói này của Tòng Tâm mang một sự quyết tâm lớn đến mức nào, trái tim đột nhiên như bị gì đó khuấy lên một cái làm xuất hiện một cảm giác gọi là rung động, cắn nhẹ môi, cô nói: “Nhưng mà...”

Lời còn chưa tuôn ra hết thì điện thoại bàn trong phòng đã reo lên, Tô Hường Văn chau mày, “Tòng Tâm, chị nghe điện thoại một tí.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc nhanh chóng đáp lại, sau đó ngồi suy nghĩ Tô Hường Văn định nói gì sau chữ “nhưng mà” kia.

Cầm điện thoại lên, phát hiện là số của mẹ, Tô Hường Văn sững người giây lát mới bắt máy, “Mẹ.”

Bên đó nói gì đó, cô lại sững sờ, “Sao? Mọi người đang ở sân bay?”

“Sao tôi qua không nghe mẹ nói hôm nay sẽ đến? .... Được được, con sẽ ra đón ngay.” Trả lời thật nhanh, Tô Hường Văn cúp máy xong thì vội thay bộ đồ ngủ ra, tiếp đó thoăn thoắt chỉnh lại đầu tóc rồi mới quay về máy tính cầm tai nghe lên nói, “Tòng Tâm, chị có việc phải ra ngoài một lúc.”

Nam Hường Bắc đang ngồi suy nghĩ vấn đề bị đứng hình, tuy rất muốn biết nội dung sau chữ “nhưng mà” kia là gì, nhưng cô vẫn đã ngoan ngoãn gõ vào vài chữ: “Ừm, đại sư tỷ nhớ chú ý an toàn.”

“Ừm.” Những chữ ấy khiến trái tim cô cảm thấy ấm nóng, Tô Hường Văn khẽ đáp lại một tiếng, ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang mang một nụ cười hiền hòa và âm áp đến mức nào. Thoát khỏi trò chơi, tắt máy, Tô Hường Văn nhanh chóng cầm túi xách ra khỏi cửa.

Tô Hường Văn vừa rời khỏi, trong game liền hiện lên hàng chữ: Thành viên Tô Mạc Lấp trong Bang hội vừa thoát khỏi trò chơi. Nam Hường Bắc gãi gãi đầu, nhìn Nam Cung Tòng Tâm đứng một mình giữa Đào Hoa Lâm, bất giác thở dài, cô nhấp vào kênh của bang hội.

【Bang hội】Nam Cung Tòng Tâm: Không phải nói vào phó bản à?

【Bang hội】Phó Quân Quân: Đại sư tỷ thoát rồi sao?

【Bang hội】Nam Cung Tòng Tâm: Ừm, có việc.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Tiểu Tùng, cậu định cử hành hôn lễ như thế nào đây, tụi này có thể giúp một tay nhé.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Đúng đúng đúng, nhất định phải tổ chức linh đình!

【Bang hội】Nam Cung Tòng Tâm: Ẹt.... đại sư tỷ nói nếu tôi còn dám phí tiền làm những chuyện như thế thì sẽ xử tội tôi.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Ôi, Tiểu Tùng, còn chưa cưới đại sư tỷ mà đã nghe lời vậy sao, đúng là tưng mà!

【Bang hội】Phó Quân Quân: A Tào, cậu không phát hiện từ lúc chúng ta quen Tiểu Tùng thì cậu ấy đã rất nghe lời của đại sư tỷ sao? Cái này gọi là thê quân nghiêm, hiểu không?

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Ồ ~~

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Ồ ~~

Nam Hường Bắc không biết nên khóc hay nên cười với những lời trêu ghẹo ấy, song khi nghĩ đến Tô Hường Văn đã nhận lời mình, cô lại không thể cảm lòng mà ngồi cười khờ.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Được rồi đừng ăn hiếp Tiểu Tùng nữa, để đại sư tỷ biết được chúng ta sẽ gặp tai họa đấy.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Đúng, đi thôi, diệt quái, Tiểu Tùng đi chung nha.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Được thôi, ở đâu?

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Đảo Băng Hỏa, mau qua đây.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: OK.

Khi Nam Hường Bắc đưa Nam Cung Tông Tâm từ Hàng Châu đến Bắc Hải, chạy tới chỗ thuyền phu định đi thuyền sang Đảo Băng Hỏa thì cô đột nhiên bị một người công kích.

Đang nháp vào trang yêu cầu được đi thuyền thì tự nhiên bị tấn công, Nam Hường Bắc vội vàng đóng trang đó lại và lui ra vài bước, song, điểm máu của Nam Cung Tông Tâm đã tuột còn 2/3.

Người đang đứng trước mặt cô là công tử La Khắc Dịch nổi tiếng cao ráo giàu có đẹp trai trong “Trượng Kiếm Giang Hồ”.

Khẳng định là mình chưa từng gây thù chuốc oán với người này, Nam Hường Bắc thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa định hỏi rõ ràng thì La Khắc Dịch đã phát liên vài cú công kích, thừa lúc Nam Cung Tông Tâm chưa kịp trở tay đã giết chết cô.

Nam Cung Tông Tâm: “?”

La Khắc Dịch: “Thứ tệ hại như mày mà cũng muốn lấy Tô Mặc Lấp?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hóa ra tên này thích đại sư tỷ!

Bây giờ thì Nam Hường Bắc đã hiểu, nhìn màn hình trắng đen trước mặt và Nam Cung Tông Tâm đang nằm dưới đất, cô thở dài.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Trời đất, Tiểu Tùng bị La Khắc Dịch giết rồi!

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Cái gì? Chuyện gì vậy?

【Bang hội】Phó Quân Quân: TMD, Tiểu Tùng và đại sư tỷ có ý với nhau thì liên quan gì hần chứ!

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Hả? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nhìn thấy những câu chat của các bạn trong Bang hội, Nam Hường Bắc vội vàng rê chuột chuyển hướng nhìn, quả nhiên, Phó Quân Quân đang đứng ở cách đó không xa, kiếm đã rút ra như muốn xông tới, cô vội gõ nhanh vào đó.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Phó sư tỷ, đừng ra tay.

Tô Mặc Lấp không có ở đây, vì vậy trong danh sách bạn bè hiện giờ, người có độ thân mật cao nhất với cô chính là Phó Quân Quân, có lẽ ngay khi cô bị giết, Phó Quân Quân đã lập tức chọn công truyền nhanh để đến đây, vì vậy câu nói của La Khắc Dịch, Phó Quân Quân e là cũng đã nhìn thấy.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Hần đã giết em Tiểu Tùng!

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Đây là chuyện giữa em và hần, em sẽ giải quyết.

Nam Hường Bắc lựa chọn hồi sinh tại chỗ, rút kiếm, vừa đặt tay lên bàn phím định gõ “Vậy thì chúng ta quyết đấu công bằng.” thì La Khắc Dịch đã chém thẳng xuống, Nam Hường Bắc vội kéo Nam Cung Tông Tâm lui ra sau đỡ lấy cú tấn công, tiếp đó phản công.

Đã gọi là đẹp trai sang chảnh, vậy thì dù là trang bị hay võ học đều đương nhiên chịu bỏ tiền đầu tư, tuy “Trượng Kiếm Giang Hồ” không giống như những game khác, luôn ưu ái cho những ai chịu chi tiền có thể đánh một lúc mấy người thậm chí mấy chục mấy trăm người, nhưng Nam Cung Tông Tâm đầu sao cũng là một dân chơi bình thường, thời gian của cô đa phần vẫn dành cho tập luyện, game online với cô chỉ là một thú tiêu khiển. Hoặc dù cho từng có một thời gian ngày nào cô cũng cùng Tô Mặc Lấp trao đổi chiêu thức võ học, thì giây phút này đây khi đối mặt với một người mang trang bị siêu cấp hơn mình gấp mấy lần, còn là một người chịu chi tiền để lấy những võ công thượng đẳng, Nam Cung Tông Tâm vẫn đã bị rơi vào thế yếu.

Nam Hưởng Bắc đoán được kết quả, nhưng cô không thể lựa chọn trốn đi nơi khác, cũng không thể để đồng đội trong bang giúp cô đánh La Khắc Địch.

Cô không thể để người khác nói người mà Tô Mặc Lấp sắp lấy là một kẻ nhát gan, Nam Cung Tiểu Tùng tuyệt đối không phải một kẻ nhút nhát sợ chuyện.

Cẩn rằng chịu đựng, biết rõ sẽ thua, Nam Hưởng Bắc vẫn không rút lui. Cô tin rằng Nam Cung Tông Tâm mặc áo trắng ở trong kia cũng sẽ nghĩ như cô, dù cho điểm máu có bị tuột giảm thì vẫn tiếp tục dựa vào kỹ năng của nhân vật mà né tránh hoặc tấn công.

Tuy nhiên, khoảng cách đặt ngay ra đây, Nam Cung Tông Tâm tuy đánh hạ không ít máu của La Khắc Địch, nhưng trước khi giết chết hẳn, cô vẫn đã ngã xuống trước.

Màn hình một lần nữa chuyển sang trắng đen, Nam Hưởng Bắc thở ra một hơi, giây phút này cô chột hối hận vì thái độ mà mình dành cho trò chơi này không đúng đắn.

Trước nay đều nghĩ, game chỉ là game, không nhất thiết phải dành quá nhiều tâm tư vào đó, nhưng trên thực tế cô lại đặt tình cảm vào, thậm chí còn mạng tương lai cuộc vào cô gái ở trong game, giờ đây còn phải vì sự tùy hứng của mình khi chơi mà để cho người khác đánh nằm dưới đất, thật sự rất muốn đập bàn bỏ đi.

La Khắc Địch: “Hơ hơ, đồ hèn, đứng dậy đi.”

Bấy giờ những người bạn khác trong bang đều đã đến nơi theo thông tin nhận được từ Phó Quân Quân, cũng vì lời dặn dò của Nam Cung Tông Tâm, không ai trong họ ra tay, nhưng lời nói của La Khắc Địch lại đã chọc giận tất cả mọi người. Chẳng mấy chốc họ đã cãi nhau với La Khắc Địch, Nam Hưởng Bắc chau mày, bấm hồi sinh và một lần nữa nói với đồng đội.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Tôi không sao, mọi người đừng cãi nhau với hắn.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Tiểu Tùng em. ...

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Đây là ân oán riêng tư, nếu như mọi người ra tay thì sẽ biến thành ân oán giữa Bang hội với nhau.

Còn định gõ thêm gì nữa thì chính giữa màn hình xuất hiện dòng chữ lớn.

La Khắc Địch: 【NAM CUNG TÔNG TÂM, MÀY LÀ ĐỒ TÔI, VẬY MÀ CŨNG DÁM CUỐI TÔ MẶC LẤP ?】

Tiếp theo đó, cảnh tượng Nam Cung Tông Tâm cầu hôn Tô Mặc Lấp như được lặp lại, dòng chữ ấy không ngừng xuất hiện. ... Không, phải nói là nó hơn hẳn lịch sử cầu hôn của Nam Hưởng Bắc, nó xuất hiện ít nhất phải hơn 20 lần.

Tâm trạng vốn đang rất vui bị La Khắc Địch đánh tan, Nam Hưởng Bắc lại thở dài, quay về Bang hội.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Bỏ đi, mọi người đến Đảo Băng Hỏa đi, tôi không chơi nữa, ngủ trưa.

Đồng đội trong bang đều hiểu tâm trạng của Tiểu Tùng, ắt hẳn là rất tệ, mỗi người đều an ủi cô vài câu, Nam Hưởng Bắc chỉ đáp lại bằng biểu tượng mặt cười, không nói thêm một lời nào.

Đưa Nam Cung Tông Tâm về Tiêu Dao Môn, một mình đứng lặng dưới gốc cây nơi mà Tô Mặc Lấp thường xuyên luyện đàn, cũng là nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, Nam Cung Tông Tâm ngồi xuống đất, ngơ ngẩn nhìn phong cảnh xung quanh.

Nghề nghiệp của cô là đầu bếp, ngày thường chỉ làm màn thầu, hoặc một vài món có thể tặng thuộc tính. Nghề nghiệp của Tô Mặc Lấp là thợ may, may nón, may áo, may quần, may giày, may khăn tay, bó gối.

“Trượng Kiếm Giang Hồ” chính là thế, trang bị là do người chơi chế tạo, trang bị đều có khắc tên người tạo ra nó.

Mỗi một món đồ trên người của Nam Cung Tông Tâm đều mang ba chữ “Tô Mặc Lấp”, đều do Tô Mặc Lấp làm cho cô.

Những trang bị này đương nhiên không thể mang so sánh với trang bị trị giá cả chục ngàn thậm chí là mấy chục ngàn của La Khắc Địch, nhưng cô vô cùng mãn nguyện, bởi vì y phục khăn tay này đều là tâm ý của Tô Mặc Lấp.

Cô không bao giờ quên được tâm trạng của mình khi lần đầu tiên nhận được quần áo do Tô Mặc Lấp gửi tặng, càng không bao giờ quên được cảm giác khi lần đầu tiên mặc trên người quần áo khắc tên của Tô Mặc Lấp.

Nghĩ thế, tâm trạng rầu rĩ cũng dần tan đi, Nam Hưởng Bắc nhìn lên dòng chữ đáng ghét vẫn đang nhảy nhót trên màn hình, khề lắc đầu, không muốn

quan tâm những lời bình luận ấy nữa, thoát khỏi trò chơi vậy.

Vừa thoát ra cô lại sức nhớ về cuộc trò chuyện với Tô Hường Văn, thế là lại mở game lên để tạo một nhân vật nam, sau khi chọn thân thể giống của Nam Cung Tông Tâm, hệ thống quả nhiên xuất hiện hướng phát triển theo kiểu nữ cải nam trang, Nam Hường Bắc bất giác cảm thấy đuối, rê chuột chọn nhân vật nam hành tẩu giang hồ.

Nếu là nam cải nữ trang... Chắc là cũng không cưới được đại sư tỷ đâu chẳng?

Chờ khi thiết đặt xong mọi thứ, Nam Hường Bắc lại một lần nữa khổ não vì nhân vật trong đó.

Phải đặt tên gì đây? Tên Nam Cung Tông Tâm là chắc chắn không thể dùng nữa rồi, vậy thì...

Vò đầu một hồi, nhất thời cũng không biết phải đặt tên gì, thôi thì dứt khoát... Nam Cung Tiểu Tùng vậy. Nam Hường Bắc quyết định luyện level cho Tiểu Tùng, đồng thời không nói cho Tô Hường Văn biết, chờ khi nào Nam Cung Tông Tâm không thể cưới Tô Mặc Lập, cô mới tung ra nhân vật này cho đại sư tỷ một bất ngờ.

Chính vì ý niệm này nên dù cho nhiệm vụ dành cho người mới vô vị cách mấy, dù cho giai đoạn diệt quái không ngừng nghỉ để lên level chán chường cách mấy, Nam Hường Bắc vẫn kiên trì ngồi trước máy vì tính suốt một buổi chiều, chỉ chuyên tâm làm nhiệm vụ, diệt quái, lên level.

Cho đến buổi chiều hôm ấy thì nhân vật nam mang tên Nam Cung Tiểu Tùng đã lên đến level 20 mấy. Nghe thấy tiếng động vọng ra từ trong bếp, cô mới buông lỏng toàn thân và dẫn Nam Cung Tiểu Tùng vào khu vực an toàn, sau đó ra ngoài phụ bố nấu ăn.

Đối với Nam Cung Tiểu Tùng đang đứng trong khu an toàn mà nói, điều tiếc nuối lớn nhất phải chăng là không thể mặc trên người y phục do chính tay Tô Mặc Lập may vá?

Phía bên này, Tô Hường Văn mở cửa vào nhà, kéo tủ giày lấy ra vài đôi dép cho ba mẹ và cô bé đi sát sau lưng cô, sau đó lại đi nhanh vào bếp nấu nước.

“Hường Văn, con đang hẹn hò với cơ trưởng Tống phải không?” Dắt tay cô bé ngồi vào sô pha trong phòng khách, bà Tô nhìn đứa con gái không nói không cười của mình, hỏi với vẻ tò mò, “Cậu ta cũng nhiệt tình thật.”

Hơi chau mày, Tô Hường Văn nhìn mẹ rồi nhìn ba, thấy ba cũng như đang chờ đáp án của mình, cô chợt cảm thấy mệt mỏi, “Con và Tống Trạch chẳng có quan hệ gì cả.”

“Không có quan hệ gì mà người ta lại nhiệt tình vậy sao?” Bà Tô nào có tin lời của cô, lắc đầu, bà nói tiếp, “Cho dù không phải đang hẹn hò thì chắc chắn cậu ta cũng đang theo đuổi con, đúng không?”

Tô Hường Văn không phủ nhận, đúng lúc nước sôi lên, cô quay vào bếp pha một ấm hồng trà mang cho ba mẹ, nhìn sang cô bé ngồi ngoan ngoãn cạnh mẹ mình, Tô Hường Văn lại đứng dậy lấy một lon cam ép.

“Cám ơn mẹ.” Vừa nhìn thấy nước cam ép trong tay Tô Hường Văn, đôi mắt của cô bé đã sáng rực lên, giọng nói trong trẻo non nớt đồng thời vang dậy, sau khi nhận lấy nước cam, cô bé chợt nghĩ đến chuyện gì đó, lại đưa trở về cho Tô Hường Văn, “Mẹ cũng uống đi.”

“Không uống.” Nếu như nói thái độ của Tô Hường Văn ở trước mặt ba mẹ là nhạt nhẽo, vậy thì khi đứng trước đứa bé gọi mình là “mẹ” này, cô có hơi lạnh lùng. Thấy cô bé cúi đầu dấy vẻ thất vọng, bờ môi cô chợt lay động, song cuối cùng cũng không nói gì, trái lại là quay sang nhìn ba, “Sức khỏe của ba bị sao vậy? Ba muốn đến đây kiểm tra sao tới qua lại không nói với con để con có thể chuẩn bị trước.”

Mới trưa hôm nay, mẹ cô đột nhiên gọi cho cô nói họ đang ở sân bay thành Z, Tô Hường Văn sau vài giây sững sốt thì vội vàng đi đón họ, ngờ đâu lại gặp phải Tống Trạch tại đó, vừa thấy cô thì anh chàng cơ trưởng liền sáp tới, rất mặt dày mà gọi “Dì” gọi “Chú”, chưa hết anh còn mời họ đến nhà hàng dùng bữa với lý do tẩy trần. Cũng vì vậy mà kế hoạch đón ba mẹ về nhà nghỉ ngơi bị kéo dài đến tận buổi tối, vừa về đến nhà mẹ cô lại hỏi Tống Trạch, càng khiến cô phiền lòng hơn.

“Thật ra cũng không có gì, chỉ tại mẹ con làm to chuyện lên thôi, gì mà bệnh viện ở thành Z bác sĩ ở thành Z giỏi hơn, chỉ là phẫu thuật đục thủy tinh thể thôi, thật là...” Ông Tô nói, “Con đi làm một mẻ như vậy, ba mẹ qua đây chẳng phải lại tăng thêm phiền toái cho con không chứ.”

“Ba, sao lại nói vậy, không sao đâu ạ.” Thấy ba muốn nói gì nữa, Tô Hường Văn vội dịu giọng an ủi ông.

Lại trò chuyện thêm một lúc với ba mẹ, Tô Hường Văn đứng dậy vào thu dọn phòng ngủ, nhìn họ đã vào nghỉ ngơi, cô mới quay về cô bé đứng yên ở một góc, đang nhìn cô bằng đôi mắt đầy kỳ vọng, chân mày của cô nhíu vào nhau, “Tô Vi Tích, con đã năm tuổi rồi, phải biết tự lập, buổi tối con ngủ một mình, có biết không?”

Ánh mắt sáng long lanh mới nãy dần mất đi thần thái của nó, cô bé được gọi là Tô Vi Tích lặng lẽ cúp mắt xuống, gật đầu đáp: “Con biết rồi, thưa mẹ.”

“Ừm, đi đi, phòng bên cạnh ông bà ngoại là của con.” Tô Hường Văn nói.

“Vâng, mẹ ngủ ngon.”

Nhìn Tô Vi Tích đi vào căn phòng ấy, thần sắc của Tô Hường Văn cuối cùng cũng đã có chút biến hóa, một tiếng thở dài khẽ vang lên, cô đi ra tắt đèn

trong phòng khách rồi trở về phòng mình bật máy vi tính lên.

Những lúc cảm thấy mệt mỏi và nặng nề như thế, cô chỉ muốn nhìn Nam Cung Tông Tâm.

Chỉ giây phút ấy, cô mới có thể thả lỏng tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Như thông lệ, việc đầu tiên sau khi đăng nhập vào trò chơi chính là xem Nam Cung Tông Tâm có đang online không, đến khi nhìn thấy cái tên ấy mang màu xám, gương mặt của Tô Hường Văn rõ ràng ghi đầy sự lạc lõng, song bờ môi khẽ bặm lại kia lại như có hơi... bất mãn?

Đột nhiên nhớ ra sáng nay ngay khi vừa phụt ra lời nói trẻ con kia thì Nam Cung Tông Tâm tức thì online một cách thần kỳ, Tô Hường Văn liền đưa ngón tay sờ lên cái tên ấy, chưa kịp tuôn ra câu nói ầu trĩ kia thì tên của Phó Quân Quân đã chớp nháy liên hồi.

Nhưống mắt, Tô Hường Văn thu lại ngón tay và rê chuột vào tên của Phó Quân Quân, vừa đọc xong tin nhắn của đối phương, cặp mày liễu của cô đã lại dán sát vào nhau.

Phó Quân Quân: “Đại sư tỷ, Tiểu Tùng nhà tỷ bị ăn hiếp rồi.”

Tô Mạc Lấp: “Chuyện gì vậy?”

Phó Quân Quân: “Trưa nay tỷ vừa thoát thì Tiểu Tùng đã bị tên đáng ghét La Khắc Định giết.”

Tô Mạc Lấp: “La Khắc Định? Sao hắn lại giết Tông Tâm? Tông Tâm đâu có quen hắn.”

Tô Hường Văn biết La Khắc Định, đó là một tay chơi rất có tiếng trong server này, trang bị và võ học trong game bị treo với giá cao ngất ngưỡng như thế là hậu quả của hành vi đấu giá cạnh tranh của La Khắc Định với một người đẹp sang chảnh – Tây Giang Nguyệt cùng vài người chơi giàu có khác. La Khắc Định là chỉ huy của phái Thiếu Lâm, họ từng chat thoại với nhau vì phải thảo luận một số việc... còn ngày thường, họ tuyệt đối không giao tiếp với nhau. Trong “Giang Hồ” này, Nam Cung Tông Tâm có chuyện gì cũng sẽ nói với cô, không lý nào kết thù với La Khắc Định lại không cho cô biết.

Tô Hường Văn vừa cố nhớ xem trước đây Nam Cung Tông Tâm có từng nhắc với cô về La Khắc Định hay không, vừa suy nghĩ cách giải quyết, cô chỉ không ngờ mọi chuyện lại là vì cô.

Phó Quân Quân: “Vì tỷ đó đại sư tỷ, sao chưa từng nghe nói tỷ và La Khắc Định có quan hệ gì vậy... hắn giết Tiểu Tùng xong còn nói Tiểu Tùng là đồ tôi, không xứng lấy tỷ.”

Sắc mặt lập tức trở nên khó coi, bờ môi vốn chỉ khẽ bặm vào nhau đã thành một đường thẳng không có kẽ hở, mu bàn tay đang giữ chuột cũng nổi lên gân xanh, Tô Hường Văn cố kiềm nén cơn giận, vừa định hỏi rõ trưa nay đã xảy ra chuyện gì thì tin nhắn tiếp theo của Phó Quân Quân đã tới.

Phó Quân Quân: “Đáng ghét nhất là tên xấu xa đó còn ‘mua’ màn hình, hắn đăng hết mấy chục lần, tất cả đều là mắng Tiểu Tùng đồ tôi, không có tư cách lấy tỷ. Tiểu Tùng cũng thật là, nhất mực không chịu cho tụi này ra tay, cũng không cho cãi nhau, nói là không muốn tạo ân oán giữa hai bang, sao lại có người có chấp như vậy chứ, thật không hiểu nổi.”

Cặp chân mày dần giãn ra, Tô Hường Văn đọc câu nói của Phó Quân Quân rất lâu, ánh mắt dán vào tên của Nam Cung Tông Tâm, bàn tay lại bắt gác sờ lên đó, khẽ thờ dài.

Vì cảm thấy uất ức rồi ư? Nên đã không online.

“Tông Tâm...” Khẽ bật ra tên gọi ấy, ánh mắt của Tô Hường Văn từ từ thay đổi, bên kia Phó Quân Quân không đợi được câu trả lời của cô, bèn nhấn qua “?”

Tô Mạc Lấp: “Việc này tôi sẽ xử lý.”

Nhấn cho Phó Quân Quân xong, đưa mắt nhìn xuống danh sách bạn bè, thấy La Khắc Định đang online, Tô Hường Văn rê chuột xuống góc phải màn hình thoát khỏi trò chơi, ngay sau đó cô cầm điện thoại lên, giọng nói không nghe ra được cảm xúc, “Tôi mượn nick của cô.”

“Hửm?” Giọng nói ở đầu dây bên kia có hơi nhếch nhác, rõ ràng là đã say rượu, “Cứ lấy đi, tên và mật khẩu đều biết rồi mà không phải sao?”

“Ừm.” Vẫn là giọng nhàn nhạt, vừa định cúp máy, nghĩ ngợi gì đó, Tô Hường Văn nói, “Đừng uống quá nhiều rượu.”

Không chờ đối phương đáp lại, cô đã cúp máy.

Hít sâu một hơi, cô đặt điện thoại xuống bàn và đăng nhập bằng một tài khoản khác, chờ khi đã vào trò chơi thì hình ảnh xuất hiện trước mặt cô không còn là Tô Mặc Lấp áo trắng mang cảm của ngày thường nữa, mà là thiếu nữ ăn diện sắc sỡ, tay cầm roi dài, mang tên Tây Giang Nguyệt.

Tô Hường Văn lắc đầu không chịu nổi cách ăn mặc của thiếu nữ này, dòi mắt nhìn xuống bảng kỹ năng của Tây Giang Nguyệt, cô tìm vài con quái luyện tay trước, khi xác định mình đã thành thạo các thao tác của nhân vật này, cô gửi ra một tin nhắn tính phí.

Tây Giang Nguyệt: 【LA KHẮC DỊCH, TÔI LÀ TÔ MẶC LẤP, CHỜ ANH TẠI LÔI ĐÀI THÀNH HÀNG CHÂU.】

Tin này vừa ra, cả Giang Hồ lại rộn ràng lên, đây là thời điểm người tụ tập trên đây đông nhất, dân văn phòng và học sinh cơ bản đều online vào giờ này, Tây Giang Nguyệt là cô gái đẹp sang chảnh nổi tiếng trong server này, La Khắc Dịch thì đại diện cho giàu sang chảnh, Tô Mặc Lấp là đại sư tỷ của Tiểu Dao Môn, ba cái tên này cùng lúc hiện ra trên màn hình, lại còn xuất hiện với một thông tin sốt dẻo như thế, chỉ trong tích tắc người không nhiều chuyện cũng bị khơi dậy thần kinh nhiều chuyện.

Hơn một nửa người đang có mặt hiện giờ đã chứng kiến quá trình từ cầu hôn đến nhận lời của Nam Cung Tông Tâm và Tô Mặc Lấp, thậm chí là sự si nục của La Khắc Dịch đối với Nam Cung Tông Tâm, vì vậy mà ngay lập tức họ đã hiểu cuộc đấu võ đài này mang ý nghĩa gì, không ít người còn gọi điện cho những người bạn đã có mặt vào trưa nay mau chóng lên mạng. Bởi thế giờ đây, đầu người đã đổ dồn hết về lôi đài của thành Hàng Châu, hệ thống đường như cũng trở nên không ổn định.

Đứng ngay chính giữa lôi đài, phớt lờ mọi ánh nhìn của quần chúng, càng không để tâm những lời bàn tán trong các kênh, Tô Hường Văn một lần nữa nhìn sang bảng kỹ năng của Tây Giang Nguyệt, vung vung roi, lạng lẽ đứng đấy, phảng phất cả đất trời chỉ còn một mình cô.

Nam Hường Bắc đang đăng nhập dưới tên của Nam Cung Tiểu Tùng để luyện level, vừa nãy nhìn thấy dòng chữ ấy cô sững cả người, chờ khi nhận ra gì đó thì kênh của Tiểu Dao Môn đã sục sôi bong bóng.

【Môn phái】Đới Ý Tor: WOW~ Đại sư tỷ muốn làm gì vậy?

【Môn phái】Ngô Kiệt Tào: Ôi mền ơi ta nói sao đại sư tỷ mới lên chưa được bao lâu thì đã thoát, hóa ra là đi báo thù cho Tiểu Tùng a!!!

【Môn phái】Đới Yên Nhiên: Không hổ danh là đại sư tỷ, hậm mộ tỷ quá đi!!!!

【Môn phái】Cổ Gu Gu: Tiểu Tùng có đây không?? Mau xuất hiện mau xuất hiện, đại sư tỷ sắp trả thù cho cậu rồi kia!!

【Môn phái】Đới Ý Tor: Rốt cuộc là vụ gì vậy?

.....

Ngồi ngơ ra đọc những lời bàn tán và giải thích trong môn phái một hồi lâu, Nam Hường Bắc mới thật sự hiểu chuyện gì đang diễn ra, vội vàng dẫn Nam Cung Tiểu Tùng đến thành Hàng Châu, chạy một mạch đến lôi đài, lúc này Tây Giang Nguyệt và La Khắc Dịch đã mặt đối mặt nhau đứng trên đó.

La Khắc Dịch: “Tô Mặc Lấp?”

Tây Giang Nguyệt: “Đứng. Ra tay đi.”

La Khắc Dịch: “.....?”

Nhìn đối phương gờ ra một dấu chấm hỏi, Tô Hường Văn cười lạnh, bàn tay thao tác trên bàn phím một cách thuần thục, bên trong trò chơi, roi của Tây Giang Nguyệt đã chủ động công kích La Khắc Dịch.

Chủ trương của cô dành cho game online là thú tiêu khiển, tốt nhất không nên quá đam mê. Không phải không nỗ lực chi tiền vào đó mà chỉ đơn giản vì cảm thấy không cần thiết, hướng hồ chi giờ đây thứ có giá trị nhất đối với cô trong trò chơi này chính là Nam Cung Tông Tâm khờ khạo kia, vậy nên một khi để cô biết được Tông Tâm bị hiếp đáp, lại còn là vì mình.... thì thù này không thể không trả, cho dù Tô Mặc Lấp không thể giết La Khắc Dịch thì cũng còn nhân vật khác làm được việc này.

La Khắc Dịch vừa bị đánh trúng thì đã nhanh chóng xẹt qua một bên rồi trả đòn.

Trang bị võ học của Tây Giang Nguyệt không hề thua kém La Khắc Dịch, vậy nên trong tình trạng này, kỹ xảo PK hiển nhiên trở thành mấu chốt duy nhất để phân thắng thua.

La Khắc Dịch nổi tiếng là giàu có, song cũng chỉ là một tên giàu có gà mờ, ngược lại, Tô Mặc Lấp là cao thủ được biết đến với kỹ thuật chiến đấu xuất quỷ nhập thần, vậy nên, kết quả đã rất rõ ràng.

Không phải lần đầu tiên điều khiển Tây Giang Nguyệt, nhưng lần trước đó là khi nào, hình như là lần cô được con người kia nhờ diệt một con quái. Khá lâu rồi, lúc này khi tiếp xúc lại với kỹ năng của nhân vật cô còn có hơi lạ tay, nhưng bây giờ thì khác, từng chiêu thức một được vận dụng vô cùng thuần thục, mỗi một cú đánh của cô gái ăn vận sắc sỡ trên lôi đài đều toát lên vẻ đẹp quyền rũ, và từng cái roi ấy, đều vô cùng chí mạng.

Lườn lên điểm máu chẳng còn bao nhiêu của La Khắc Dịch, Tô Hường Văn nhòen miệng, đây là nét mặt khinh thường và trêu ngươi, tay trái của cô lại ấn thêm vài phím, roi của Tây Giang Nguyệt lập tức quất thẳng vào mặt của La Khắc Dịch, tiếp đó, cổ tay xoay một cái, người mới hồi từa còn nói Nam Cung Tông Tâm là “Đồ tồi” đã bị cuốn lên hất xuống lồi đài. Tây Giang Nguyệt trượt qua đó, lại một roi nữa, điểm máu vốn đã thuộc dạng hấp hối liền rất thành thật mà tuột thẳng xuống mức rỗng, khán giả bên dưới lại một phen xôn xao.

【Môn phái】Hạ Lưu: Không hổ danh là đại sư tỷ, kỹ thuật này thiệt là..... Thần a~

【Môn phái】Ngô Kiệt Tào: Nếu không phải từng nghe thấy giọng của đại sư tỷ, tôi thật sự sẽ tưởng tỷ ấy là một lão móc chân.

.....

Cái được gọi là “móc chân” thật chất là một biệt danh dành cho những người chơi nam dùng thân phận nữ, ý nói nhân vật nữ bên trong game thật ra đang được điều khiển bởi một người đàn ông đang ngồi ngoáy chân. Khi lần đầu tiên nghe thấy biệt danh này Nam Hường Bắc còn đơ ra một lúc, lát sau lại cảm thấy cách diễn tả này thật là hình tượng hóa vô cùng, và Tô Hường Văn – người cũng mới nghe từ này lần đầu tiên, lúc ấy đã phát ra tiếng cười khiến Nam Hường Bắc mỗi lần nghĩ lại đều thấy xao động.

Giờ đây, Nam Hường Bắc đã không còn tâm trạng tức cười vì từ “móc chân” ấy nữa, cô chỉ biết nhìn vào cô gái khác với ngày thường trên khán đài, sống mũi cay cay, bàn tay giữ chuột cũng tự nhiên run rẩy.

Tây Giang Nguyệt: “Tòng Tâm cười tôi, tôi lấy Tòng Tâm, đó là chuyện của hai chúng tôi. Nếu anh còn dám gây sự với Tòng Tâm, tôi nhất định sẽ không nương tay, đến lúc đó, người giết anh nhất định sẽ là Tô Mạc Lấp.”

Nói xong, không chờ La Khắc Dịch có phản ứng gì hoặc có gì muốn phát biểu thì Tô Hường Văn đã thoát khỏi trò chơi và đăng nhập lại bằng tài khoản của mình, trực tiếp bấm vào chức năng mà mới từa nay cô còn nói Nam Cung Tông Tâm thật phá sản – gửi tin tính phí.

Tô Mạc Lấp: 【NHẬN TRANG BỊ LỤC PHẨM, INBOX ĐỀ THƯƠNG THẢO GIÁ CẢ, CẢM ƠN.】

Trang bị trong trò chơi này là có phân cấp bậc, hiện giờ cấp bậc siêu nhất chính là lục phẩm, cũng là cấp có giá trị trường cao nhất, người chơi thường chỉ dùng loại tứ phẩm, khá hơn một chút dùng ngũ phẩm, Tô Mạc Lấp và Nam Cung Tông Tâm chính là đang dùng trang bị ngũ phẩm.

Rõ ràng từa nay Tô Hường Văn còn bảo không được phung phí tiền, rõ ràng trước đây Tô Hường Văn nói chỉ là game thôi không cần phải dùng trang bị cao cấp, vậy mà bây giờ bản thân cô lại làm trái nguyên tắc của mình, Nam Hường Bắc sao lại không hiểu hành động như vậy mang một ý nghĩa như thế nào.

Sống mũi càng cay hơn, Nam Hường Bắc dụi nhẹ đôi mắt hoe đỏ của mình, siết chặt nắm tay.

Nếu đã như vậy thì bất luận là trong game hay ngoài đời, cô cũng phải có đủ năng lực bảo vệ đại sư tỷ mới được!

Lần sau... Nhất định không thể để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đăng xuất nhân vật Nam Cung Tiểu Tùng và đăng nhập lại bằng Nam Cung Tông Tâm, Nam Hường Bắc vừa lên đã nhấn ngay một gương mặt tội nghiệp cho Tô Hường Văn, ngay sau đó liền nhận được yêu cầu chat thoại từ đối phương, bấm thu âm rồi chấp nhận lời mời, giọng nói dịu dàng của Tô Hường Văn tức thì truyền đến: “Tòng Tâm.”

Nam Cung Tông Tâm: “Đại sư tỷ, tỷ đang ở đâu vậy? Em đến tìm.”

“Ở sau núi đó.” Tô Hường Văn nói vào micro, khoe môi nhòen lên một nụ cười, “Đây là giờ luyện đàn, em quên rồi sao?”

Nam Cung Tông Tâm: “Đúng ha, em sẽ tới đó ngay.”

Enter xong thì cô đưa Nam Cung Tông Tâm về Tiêu Dao Môn rồi chạy một mạch ra sau núi, vừa đến khu rừng quen thuộc ấy, quả nhiên đã trông thấy Tô Mạc Lấp đang ngồi dưới gốc cây, đàn đặt trên gối. Nam Hường Bắc bất giác để Nam Cung Tông Tâm thả chậm bước chân, khi đến trước mặt Tô Mạc Lấp thì ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ngón tay vẫn không ngừng ấn bàn phím, nhìn thấy dáng vẻ Nam Cung Tông Tâm ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh mình, Tô Hường Văn bắt chọt mím

cười, “Tòng Tâm, em ra múa kiếm đi.”

“Hở?” Nam Hường Bắc ngớ ra, song cũng không có ý kiến gì, chỉ rất vâng lời mà dẫn Nam Cung Tòng Tâm đứng dậy rồi đi ra rùng trúc múa kiếm.

Bây giờ trong trò chơi cũng đang là buổi tối, ánh trăng huyền ảo, đom đóm khiêu vũ trong khu rừng, có vài chiếc lá rơi là tả tung bay trong gió, hai bóng hình màu trắng, một người ngồi đánh đàn một người đứng múa kiếm, xung quanh thấp thoáng được bao trùm bởi bầu không khí lãng mạn.

Khúc nhạc này vừa dứt, khúc thứ hai đã lại vang lên, Tô Hường Văn say sưa nhìn hình ảnh tươi đẹp trong màn hình, khỏe mỗi ngày càng cong lên, ánh mắt cũng dịu hòa hơn bao giờ hết.

Khi khúc nhạc thứ hai kết thúc thì Tòng Tâm thuận thể đưa kiếm vào chuôi, sau đó dùng khinh công bay đến bên Tô Mặc Lấp. Tô Mặc Lấp cầm đàn đứng dậy, cả hai cứ thế đứng đấy, bốn mắt nhìn nhau, áo trắng khẽ khàng tung bay theo gió.

“Xin lỗi, chiều nay đã làm em phải chịu uất ức.” Tô Hường Văn khẽ nói.

Lúc này đã nhanh tay chụp vài tấm hình khi múa kiếm, còn đang suy nghĩ phải nói thế nào với cô về chuyện của La Khắc Dịch thì không ngờ cô lại mở lời trước, còn là một câu như vậy, Nam Hường Bắc sững sờ, nỗi xúc động vừa bị cô cố gắng đè nén lại ùn ùn dâng trào, ngón tay đặt trên bàn phím, nhưng trong nhất thời cô lại chẳng biết phải đáp lại ra sao.

“Lần sau gặp những tình huống như thế, em không cần cố gượng chịu. ... Chị lấy em đâu phải vì võ công của em, em không cần để tâm những lời đó.” Không nhận được câu trả lời, Tô Hường Văn ngỡ rằng Tòng Tâm vẫn còn buồn, giọng nói cũng bất giác dịu nhẹ hơn, “Huống chi... Tòng Tâm là con gái nhà.”

Trái tim bị lấp đầy bởi những lời này, lần này Nam Hường Bắc không có một chút do dự nào nữa, cô gõ nhanh: “Cho dù là vậy thì em cũng muốn bảo vệ đại sư tỷ.”

“Hi hi...” Mắt của Tô Hường Văn lan tỏa một tia sáng, “Ừm.”

“Nhưng mà... đại sư tỷ và Tây Giang Nguyệt quen biết nhau à?” Nhìn thiếu nữ áo trắng bên trong game, liên tưởng đến cô gái cảm roi rất có khí thế trên lời đài ở mấy chục phút trước, Nam Hường Bắc nghiêng đầu suy nghĩ, “Đại sư tỷ quát roi lợi hại thật, không hổ danh là đại sư tỷ.”

“Ừm...” Khẽ đáp lại một tiếng, Tô Hường Văn sau vài giây im lặng bèn nói, “Tiểu Tòng Tâm, nói mau, tài khoản phụ của em tên gì?”

“Et...” Nam Hường Bắc đuối rồi, có hơi ân hận vì câu hỏi của mình, song lại không thể không trả lời, “Em còn định cho đại sư tỷ một bất ngờ, chưa gì đã bại lộ rồi...”

“Ha...” Lại là một tiếng cười, nhìn dòng chữ hiện ra trên đỉnh đầu của Nam Cung Tòng Tâm, tâm trạng của Tô Hường Văn cũng vui vẻ hơn, “Giỏi lắm tiểu Tòng Tâm, có mặt mà dám không chào hỏi đại sư tỷ nha. Nói mau, tên gì?”

Nam Hường Bắc xoa xoa vành mũi, lắng tai nghe giọng nói vừa dịu dàng lại mang chút tinh nghịch ấy, trái tim của cô như bị mèo cào, trong đầu một lần nữa hiện ra gương mặt của Tô Hường Văn, cô bỗng dưng rất muốn được ôm lấy đối phương.

Chợt nhận ra mình đang nghĩ những chuyện không thể, Nam Hường Bắc gờ tay vỗ lên trán một cái, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, hai tay đặt trở về bàn phím: “Đại sư tỷ thông minh như vậy, sẽ đoán được thôi.”

“Vậy sao?” Nụ cười vẫn chưa tắt, Tô Hường Văn của lúc này vô cùng thoải mái, dầu cho quần áo hồ chiếu vẫn chưa thay ra, dầu cho những chuyện đã xảy ra trong buổi chiều hôm nay khiến cô mệt mỏi đến bất lực, thì giây phút này đây, trái tim của cô là thật sự nhẹ nhõm và cảm thấy ấm áp, tất cả chỉ vì Nam Cung Tòng Tâm, “Chẳng lẽ là... Nam Cung Tiểu Tùng?”

Tròn xoe mắt, tuy cái tên này dễ đoán thật, nhưng thấy Tô Hường Văn đoán ra trong tích tắc như thế, Nam Hường Bắc vẫn không che giấu được nỗi kinh ngạc.

Không nhận được câu trả lời, bờ môi của Tô Hường Văn càng thêm hiện rõ hương vị ngọt ngào, giọng nói cũng mang hơi hướng biếng nhác: “Tòng Tâm ngạc nhiên đến đứng hình rồi à? Hay là chị đã đoán sai?”

Vốn là một người thích nghe giọng nói hay, lại còn vô cùng si mê giọng của Tô Hường Văn, giờ đây nghe cô nói với mình bằng âm điệu như thế, trái tim của Nam Hường Bắc đập nhanh đến không thể khống chế, hết như bị điện giật vậy, những nửa ngày sau mới gỡ ra được: “Đích thật là Nam Cung Tiểu Tùng...”

“Ừm, quả nhiên là vậy.” Ngay cả đôi mắt cũng tràn ngập ý cười, Tô Hường Văn chợt đưa tay kho lên đầu của thiếu niên áo trắng trong màn hình, “Tòng Tâm, lúc chiều trước khi ra ngoài, chị đang nói nửa chừng một chuyện, em còn nhớ không?”

“Ừm!” Trả lời rất nhanh, Nam Hường Bắc vội lấy lại tinh thần, bởi vì nửa câu phía sau hai chữ “nhưng mà” của Tô Hường Văn thật sự đã dày vò cô suốt một buổi chiều rồi.

“Mặc dù tài khoản phụ cũng là do Tòng Tâm tạo ra, nhưng mà... người chị muốn lấy là Tòng Tâm, làm sao đây?” Cố nín cười, cố để cho giọng nói của mình nghe rất bình thường, Tô Hường Văn lờm thấy hộp inbox không ngừng chớp nháy, đoán là lại có người muốn bán trang bị, bèn rê chuột mở nó lên thương thảo giá cả, mặt khác vẫn tiếp tục ghẹo Nam Cung Tòng Tâm, “Nếu bắt chị lấy Nam Cung Tiểu Tùng, Tòng Tâm không ghen sao?”

Nghe vậy, Nam Hường Bắc lại ngó người ra, ngay sau đó chân mày nhú vào nhau, hiển nhiên là cô đã bắt đầu khó xử rồi.

Thật vậy... Nam Cung Tông Tâm là nữ, như vậy càng giống cô hơn, còn Nam Cung Tiểu Tùng... mặc dù cũng là do cô tạo, nhưng nói sao cũng là nam, xét từ bản chất đã khác nhau rất xa rồi.

Hướng hồ chi, hơn nửa năm qua, người cùng Tô Mạc Lấp nghiên cứu võ học, thổi sáo đánh đàn, trồng lúa nuôi tằm chế củi, người đã sát cánh bên Tô Mạc Lấp trong những cuộc chiến môn phái... là Nam Cung Tông Tâm mà.

Bên này, Tô Hường Văn đã nghị giá đầu vào đây với người bán, đối phương gửi trang bị qua email cho cô, Tô Hường Văn thanh toán xong, thấy Nam Cung Tông Tâm vẫn không có bất kỳ động tác nào, bèn hiểu ngay chắc chắn là đối phương đang khó xử, Tô Hường Văn càng cười vui hơn, “Tông Tâm?”

Thật sự không biết phải làm sao, Nam Hường Bắc nghĩ nửa ngày trời cũng không nghĩ ra cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể gõ: “Tiểu Tùng và Tông Tâm là như nhau, những việc Tông Tâm đã làm với đại sư tỷ, sau này Tiểu Tùng cũng sẽ cùng đại sư tỷ làm.”

Đương nhiên, tiền đề là Nam Cung Tông Tâm không thể kết hôn với Tô Mạc Lấp, nếu như Nam Cung Tông Tâm có thể cưới Tô Mạc Lấp, vậy còn cần Nam Cung Tiểu Tùng làm gì nữa.

“Hmm... đành vậy thôi.” Đọc lời nhắn của Tông Tâm, trong lòng Tô Hường Văn có một cảm giác kỳ lạ, song lại không nhẩn tâm để đối phương tiếp tục khó xử, thấy thời gian cũng không còn sớm, cô nói: “Tông Tâm, chị đi tắm đây.”

“Ừm.” Nhắn qua xong, Nam Hường Bắc lắng nghe động tĩnh từ bên kia, dường như Tô Hường Văn đã đẩy ghế đứng dậy, đoán là đối phương đã đi tắm, cô bèn đăng ra một tin.

Nam Cung Tông Tâm: **【NHẬN TRANG BỊ LỤC PHẨM, INBOX ĐỀ THƯỞNG THẢO GIÁ CẢ, CẢM ƠN.】**

Nội dung giống hết bài đăng của Tô Mạc Lấp, kênh bang hội vừa bình lặng chưa được bao lâu lại bắt đầu rộn ràng.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: WOW~ Tiểu Tùng muốn vùng dậy rồi a !

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Chính xác, Tiểu Tùng nè, sau này diệt quái là trông cậy vào cậu và đại sư tỷ rồi nhé.

【Bang hội】Nam Cung Tông Tâm: Mấy người....

【Bang hội】Phó Quân Quân: Lúc đánh quái Tiểu Tùng và đại sư tỷ dẫn đầu, haha chúng ta đi phía sau thưởng ngoạn là được rồi.

Đọc những lời của các bạn trong ấy, Nam Hường Bắc lắc đầu, song gương mặt lại tươi rói.

Trước đây chơi game chỉ biết diệt quái một mình, trừ phi rất cần thiết, nếu không cô sẽ không lập nhóm càng không giao lưu với ai khác, giờ đây trong “Trượng Kiếm Giang Hồ”, cô không chỉ quen biết Tô Mạc Lấp, còn quen được nhóm bạn này, thật sự là rất vui.

Nghĩ vậy, Nam Hường Bắc định viết vài câu để bày tỏ lòng cảm ơn vì mọi người đã ủng hộ mình, ngờ đâu chưa chờ cô gõ xong thì hai mắt đã lại tròn xoe.

【Bang hội】Tô Mạc Lấp: Khi diệt quái, tôi đánh đàn, Tông Tâm thổi sáo, quyết định vậy nhé.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: T_T Đại sư tỷ.....

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: T_T Đại sư tỷ.....

【Bang hội】Phó Quân Quân: T_T Đại sư tỷ.....

Nhóm người này lại bắt đầu hòa nhau rồi, Nam Hường Bắc không còn gõ tiếp câu nói của mình nữa, trái lại là nhìn sang Tô Mạc Lấp rồi lăm bắm một mình.

Không phải nói đi tắm sao? Sao còn có thể nói chuyện trong bang chứ.

“Tiểu Tông Tâm thật là không ngoan.” Thật ra cô đã rời khỏi chỗ ngồi, nhưng chợt nhớ ra tin cô đăng mới này, sợ có người đến bán trang bị mà cô lại không có mặt nên mới quay về định chuyển sang trạng thái rời khỏi, ngờ đâu tình cờ nhìn thấy câu ấy của Nam Cung Tông Tâm. Cô hiểu hành động này của Tông Tâm, trong lòng cảm động nhưng vẫn không thể cảm lòng mà cảm tai nghe lên nói vào micro, “Không phải đã nói với em rồi sao...”

Không chờ cô nói hết, trên đầu của Nam Cung Tông Tâm đã hiện ra dòng chữ: “Em muốn bảo vệ chị!”

Hơi sững người, giây tiếp theo cô đã bật cười, Tô Hường Văn không tiếp tục đề tài ấy nữa, chỉ dịu giọng nói: “Tông Tâm đúng là một đứa trẻ cố chấp... Chị đi tắm đây, nếu có người đến bán trang bị thì chờ chị về nói giá cho chị nghe trước rồi mới mua, biết không?”

Khi gõ ra dòng chữ đó, Nam Hường Bắc đã có hơi lo lắng, nhưng lời nói của Tô Hường Văn cho thấy cô đồng ý việc làm này rồi, thế là ai đó không

khỏi cười khờ, ngón tay gõ nhanh: “Ừm!”

Trong lúc Tô Hường Văn vào phòng tắm, Nam Hường Bắc chỉ biết ngồi đó ngắm nghía hai con người đang nhìn nhau trong game, càng ngắm càng thấy họ xứng đôi, nét mặt cũng ngày càng khờ khạo, trái tim toàn là mật ngọt.

Tuy nhiên, vị ngọt này đã hoàn toàn tiêu tan ngay khi Tô Hường Văn trở ra ngồi vào ghế và nói chuyện với cô.

Bởi vì, Nam Hường Bắc nghe thấy một giọng nói non nớt của trẻ con, và cả cái xưng hô khiến cô sợ hãi.

“Mẹ ơi, tối nay con có thể ngủ với mẹ không?”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Toàn thân bị bao phủ bởi một cảm giác được gọi là cứng đờ, dường như có một thùng nước đá dội thẳng xuống đầu cô, Nam Hường Bắc ngồi yên như bị đình đốn xuống ghế, hình ảnh trước mắt trở nên mờ hồ, không còn thấy rõ những gì trên màn hình nữa.

Người cùng lúc bị hoảng hồn còn có Tô Hường Văn, chờ khi phản ứng ra cô đã lập tức chau mày, lấy tai nghe xuống, nhìn vào Nam Cung Tông Tâm trong đó, cô bỗng dưng có hơi chột dạ, nhưng lại không biết cảm giác này đến từ đâu.

Quay ra nhìn Tô Vi Tích đang ôm gối đứng ngoài cửa nhìn mình với vẻ sợ sệt, Tô Hường Văn cầm tai nghe lên lại, cố gắng khống chế cảm xúc mà nói: “Tông Tâm, chị có chút việc, lát nữa nói với em sau.”

Không chờ Nam Cung Tông Tâm có phản ứng gì, Tô Hường Văn tắt chức năng chat thoại đi rồi đứng dậy đi tới trước mặt Tô Vi Tích, giọng nói cũng lạnh xuống, không còn dịu dàng như khi trò chuyện với Nam Cung Tông Tâm, “Mẹ đã nói gì với con?”

Ngẩng đầu lên, Tô Vi Tích nhìn người phụ nữ băng lạnh trước mặt, tay ôm chiếc gối nhỏ, sắc mặt hơi trắng bệch, lời nói ra cũng lí nhí, song lại quật cường: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Càng lạnh hơn rồi, Tô Hường Văn mím môi, ánh mắt băng lạnh, “Quay về phòng của con đi.”

Cúi thấp đầu, trông ủ rũ vô cùng, Tô Vi Tích cứ ôm gối đứng đấy, không có động tĩnh gì.

Nhìn dáng vẻ này của cô bé, sắc mặt của Tô Hường Văn tối sầm lại, tia nhìn thấp thoáng mang theo gió hàn, nhưng chẳng lâu sau lại chuyển thành phức tạp.

“Con... con nhớ mẹ...” Giọng nói vẫn rất nhỏ, song xung quanh đang rất yên tĩnh, vì vậy Tô Hường Văn vẫn nghe được rõ ràng lời nói của Tô Vi Tích, tuy có hơi ngắt quãng, còn hơi run rẩy như muốn khóc, hiển nhiên là đã bị cô dọa phải, nhưng cô bé vẫn không chịu rút lui.

“Mẹ nói rồi, con đã 5 tuổi, phải học cách tự lập.” Nét mặt đã dịu hơn, nhưng ngữ điệu vẫn không có ý thương lượng, Tô Hường Văn chỉ về phòng của Tô Vi Tích, “Muộn lắm rồi, lập tức đi ngủ.”

Lại ngược lên nhìn Tô Hường Văn, thần tình bây giờ rõ ràng là đã sắp khóc, Tô Vi Tích đưa tay lên dụi nhẹ vào mắt của mình, thấy mẹ như sắp nổi giận, cô bé không ngoan cố nữa, hít hít mũi nói: “Mẹ ngủ ngon.”

“Ừm, ngủ ngon.”

Thấy Tô Vi Tích đã ngoan ngoãn về phòng, Tô Hường Văn mới giãn cặp chân mày ra, quay trở về máy vi tính. Cô có hơi bất lực mà ngã lưng ra ghế, ngược đầu nhìn trần nhà, Tô Hường Văn bất giác nhắm mắt lại, phải chăng vì ánh đèn quá sáng?

Hoàn toàn không biết tình trạng bên này của mẹ con Tô Hường Văn, mãi cho đến khi Tô Hường Văn tắt hộp chat thoại thì Nam Hường Bắc vẫn chưa hồi thần, đầu cô đã rối tung lên, chỉ nghe thấy giọng nói non nớt kia lập đi lập lại hai chữ “Mẹ ơ”.

Bên ngoài phòng, Nam Cực chau mày nhìn dáng vẻ như đã xuất hồn của con gái, không khỏi đưa tay gõ cửa thêm lần nữa, vẫn không thấy phản ứng gì, ông bèn đi luôn vào trong vỗ lên vai cô, “Nam Hường Bắc.”

Giật bắn người dậy, Nam Hường Bắc nhìn ba mình với vẻ kinh hoàng, bàn tay đưa lên lồng ngực trong vô thức.

“Con đang làm cái gì vậy hả?” Lướt qua màn hình, trên đó sớm đã chuyển sang màu đen của chế độ nghỉ ngơi, Nam Cực nói trong nghi ngờ: “Gõ cửa

mấy lần cũng không thấy trả lời.”

Tim của Nam Hường Bắc giật thót lên vì thấy ba mình nhìn vào vi tính, song khi nhớ ra Tô Hường Văn đã tắt chế độ chat thoại, cô thờ phờ và cười miễn cưỡng đáp: “Không có gì, suy nghĩ chút chuyện thôi ạ.”

“Ừm.” Thấy cô không chịu nói, Nam Cực cũng không ép hỏi làm gì, chỉ nhìn cô thật sâu mà nói: “Mẹ con bảo hãy gọi điện cho mẹ đấy.”

“Dạ.” Gật gật đầu, nhưng thực tế trong não lại xoẹt lên lời hứa với ba, Nam Hường Bắc một lần nữa lơ là.

Thấy cô lại như thế, Nam Cực chau mày, không nói thêm gì nữa mà chỉ thăm thò dài rồi đi ra ngoài.

Con gái đã lớn thật rồi, biết yêu rồi.

“Ba không cần biết người con thích là đẹp là xấu có bệnh tật gì hay không, hoặc tính tình như thế nào, con chỉ cần nhớ cho ba một điều, bất kể con có thích người ta cách mấy, nếu người đó đã là vợ người khác thì con không được quấy rối gia đình người ta nữa, có nghe thấy không?”

Không biết ba đã rời khỏi từ lúc nào, trong đầu cô hiện giờ chỉ văng vẳng câu nói ấy, Nam Hường Bắc siết chặt bàn tay, rất lâu sau, nở một nụ cười đắng chát.

Đại sư tỷ, hóa ra tỷ không chỉ đã là vợ người khác, mà còn làm mẹ rồi ư?

Tòng Tâm... Không có cơ hội cưới tỷ nữa rồi chẳng?

Trải nghiệm của hôm nay thật sự quá phong phú rồi, ừ ề có, cảm động có, và bây giờ, quả tim của cô thấp thoáng như bị vứt vào một băng động, Nam Hường Bắc bất lực ngồi xuống ghế, bấm chuột một cái, rùng rùng trúc ấy lại xuất hiện, cảnh vẫn như xưa, đom đóm vẫn đang khiêu vũ, Nam Cung Tòng Tâm và Tô Mặc Lấp vẫn nhìn nhau, chỉ là... đường như có gì đó đã thay đổi.

“Đại sư tỷ, em thoát đây, phải gọi điện thoại cho mẹ, sau đó sẽ tắm và ngủ, hãy nghỉ ngơi sớm, ngủ ngon.” Không biết lúc này Tô Hường Văn đang làm gì, hình ảnh hiện lên trong đầu cô là một người phụ nữ đang dịu dàng ru con ngủ, bên cạnh còn có một người đàn ông không rõ mặt mũi mỉm cười nhìn họ, tay của Nam Hường Bắc run rẩy khi gõ ra dòng chữ này, cuối cùng, ngắm nhìn Tô Mặc Lấp thêm lần nữa, rồi nhắm mắt tắt máy.

Trong phòng rất yên tĩnh, không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, Tô Hường Văn vẫn duy trì tư thế cũ, rất lâu sau mới thở ra một hơi, khi mở mắt ra thì khoảng mắt đã đỏ hoe, cô đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó mới quay về ngồi vào máy vi tính. Trong kia, trăng vẫn sáng, nhưng cô gái áo trắng chỉ còn một mình, bên cạnh không còn ai khác.

Mi mắt chợt lay động, hình ảnh này khiến trái tim cô như bị thất lại, đọc dòng chữ Nam Cung Tòng Tâm nhấn lại trước khi thoát, Tô Hường Văn cắn nhẹ môi, mở danh sách bạn bè lên, quả nhiên cái tên ấy đã chuyển sang màu xám, hết như tâm trạng của cô hiện giờ.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Cái tên Tiểu Tùng này, lại chạy trốn nữa rồi, còn định rủ cậu ấy đi diệt quái.

【Bang hội】Mạc Cao Khoa: Haiz... hiếm khi được ngày online trễ một chút, vậy mà Tiểu Tùng này thật là, còn chưa nói tâm trạng cầu hôn thành công kia mà.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Ấy, đại sư tỷ vẫn còn ở đây kìa, đại sư tỷ đại sư tỷ, cùng đánh đảo Băng Hỏa đi!

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: == Vô Khuyết cái đồ thiếu não, Tiểu Tùng đã chạy rồi, đại sư tỷ chắc chắn cũng đi ngay thôi, họ lần nào cũng cùng thoát mà.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Thì đó, chẳng lẽ không để ý thấy mỗi lần hệ thống báo đại sư tỷ rời khỏi thì ngay sau đó Tiểu Tùng cũng đi sao? Thiếu não.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Ặc....

Cô gái áo trắng vẫn một mình đứng đấy, đọc nội dung trong kênh chat, Tô Hường Văn chợt cười đắng chát, rê chuột thoát khỏi trò chơi.

“Tòng Tâm...” Mãi đến khi máy tính đã hoàn toàn shut down, Tô Hường Văn vẫn giữ nguyên tư thế ấy, ánh mắt từ từ dời sang tai nghe, “Đã... nghe thấy rồi ư?”

Nhưng... cho dù đã nghe thấy đi nữa thì tại sao phải thoát? Là giận ư? Hay chỉ do hào hạp?

Thờ dài, Tô Hường Văn một lần nữa đi vào phòng tắm, cởi đồ ra mở nước nóng, phảng phất như chỉ có vậy mới khiến cô tỉnh táo hơn.

Cô thật là điên rồi, chỉ vì từng có trải nghiệm đó mà nghĩ rằng người nào cũng có thể thích người cùng phái, cũng sẽ thích cô? Sao lại có thể nảy sinh cảm giác sai trái đó hết lần này đến lần khác chứ?

Hường chi... chẳng phải đêm qua đã nói phải giữ khoảng cách với Tòng Tâm ư, tại sao hôm nay lại không tự chủ mà... mà làm ra những việc đó?

Nhìn vách tường sạch sẽ trước mặt, cảm nhận hơi nóng từ vòi nước, Tô Hường Văn rơi vào trầm tư, trái tim của cô thấp thoáng như... có hơi bất an, có hơi đau lòng.

Ở bên này, Nam Hường Bắc sau khi tắt máy thì đã cầm điện thoại lên, bấy giờ mới thấy có một cuộc gọi nhỡ, cô vội vàng gọi trở lại.

“Mẹ.”

Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói lạnh nhạt và uy nghiêm: “Tại sao lúc này không nghe điện thoại?”

“È...” Nam Hường Bắc ngập ngừng, cố tìm kiếm lý do, vì quá hoảng mang mà lời nói cũng không được trôi chảy, “Con... con vừa mới. .... à, trước đó điện thoại để chế độ rung, con quên chỉnh trở về.”

“Sao lại ập a ập ứng vậy chứ?” Giọng nói càng thêm khắc khe, còn mang cả nỗi nghi hoặc, “Nói dối sao?”

“Không có.” Cô biết mẹ mình ghét nhất ai gạt bà nên phủ nhận ngay, “Con chỉ là... chỉ là đúng lúc đang suy nghĩ một số chuyện.”

“Vậy ư?”

“Vâng ạ...” Biết là mẹ vẫn đang nghi ngờ mình, nhưng cô lại không thể nói với bà lúc này đây trái tim của cô rối loạn biết chừng nào, thậm chí không dám đề lộ sự ư ề của mình, Nam Hường Bắc bất giác đứng nghiêm mình, ánh mắt có hơi phiêu dật, cuối cùng dừng lại ở chiếc móc khóa kia, cô bước tới cầm nó lên, siết chặt.

“Ừm.” Không đôi co ở vấn đề đó nữa, giọng nói nghiêm ngặt dịu xuống, “Mẹ nghe nói con định chuyển qua hàng không dân dụng?”

Đứng hình. Cô biết đầu cho bận rộn cách mấy thì mẹ cũng rất quan tâm tình trạng của mình, nhưng thật không ngờ ba chỉ mới nhờ bên quân đội lo thủ tục cho mình mà buổi tối mẹ đã nhận được tin, Nam Hường Bắc há hốc mồm, cô đề cảm giác hoảng loạn xuống và nghĩ cách ứng phó mẹ, không để mẹ trút giận qua ba, “Vâng ạ.”

“Cũng tốt.” Chuyện lạ đã xảy ra, mẹ cô không tra hỏi như cô đã tưởng mà nói: “Lâu nay mẹ vẫn không tán thành việc con ở lại trong bộ đội, chuyển ngành thì chuyển ngành vậy, quan hệ giao tế trong hàng không dân dụng không giống như trong quân đội, con cố gắng học được bao nhiêu thì cứ học, vài năm sau quay về giúp mẹ.”

Nam Hường Bắc cúi đầu im lặng, mở lòng bàn tay ra nhìn chiếc móc khóa ấy, cô không biết phải nói gì.

Trước giờ mẹ vẫn không ủng hộ cô làm phi hành viên, nhưng được bay lượn trên không lại là việc rất tươi đẹp đối với cô, cũng chính vì vậy mà khi thi tốt nghiệp, cô mới điền nguyện vọng Đại học Hàng không, sau đó còn vào bộ đội làm một phi hành viên.

Giờ đây, cô vì Tô Hường Văn mà lựa chọn rời khỏi bộ đội, song cô vẫn hy vọng tiếp tục làm một phi công trong ngành hàng không dân dụng. Không thể nói cô vì tình yêu mà từ bỏ ước mơ, chỉ là hy vọng trên con đường theo đuổi tình yêu, cô vẫn có thể tiếp tục ước mơ của mình.

Nhưng, khi tình yêu mà cô mong muốn biến thành những bong bóng hư ảo, vậy ước mơ của cô... biết phải duy trì như thế nào đây? Có nên tiếp tục cố chấp, lựa chọn đi đến bên Tô Hường Văn?

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Đêm nay, bất kể là Nam Hường Bắc hay Tô Hường Văn đều không thể dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Nam Hường Bắc cầm móc khóa trong tay và lăn lóc mãi trên giường, cô không biết có nên giữ nguyên ý định vào công ty hàng không đó nữa hay không, càng không biết sau này phải đối mặt với Tô Hường Văn như thế nào.

Trải qua đêm nay, muốn duy trì cách cư xử với Tô Hường Văn như trước đây dường như đã trở nên khó khăn.

Bên kia, Tô Hường Văn sau khi thay đồ ngủ và đi lại trong phòng một hồi lâu mới từ từ lên giường, nằm xuống chưa được bao lâu cô đã lại ngồi dậy, Tô Hường Văn nhũu chặt cặp chân mày, cuối cùng vẫn lựa chọn đi ra sảnh mở tủ lấy rượu, một mình thưởng thức.

Cô không bật đèn, chỉ yên lặng ngồi đấy, uống cạn ly này rót ly khác. Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng cũng tóm được cơn buồn ngủ, Tô Hường Văn đứng lên cất rượu đâu vào đấy xong thì đi về phòng của mình.

Khi đi ngang phòng của Tô Vi Tích, bước chân của cô bất giác dừng lại, chân chừ giây lát vẫn quyết định vặn khóa nhìn vào trong.

Trong phòng chỉ có một tia sáng dịu hòa tỏa ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ hình con cừu vui vẻ, đứa trẻ mới nãy còn uất ức đến suýt khóc vì sự lạnh nhạt

của Tô Hường Văn sớm đã chìm vào giấc ngủ, trên người là tấm chăn hình cừu vui vẻ và sói xám, chẳng biết có phải vì quá nóng hay không, một nửa chân đã bị đá ra ngoài.

Đứng nhìn từ bên ngoài phòng, Tô Hường Văn cuối cùng cũng nhấc nhẹ chân đi vào, cầm remote lên hạ xuống vài độ rồi đắp chăn cho Tô Vi Tích, sau đó quay người rời khỏi căn phòng chứa đầy hơi thở trẻ thơ này.

“Mẹ...” Tiếng gọi non nớt vang lên níu kéo bước chân cô, ngay lập tức sắc mặt của Tô Hường Văn trầm xuống, cô quay lại, song Tô Vi Tích vẫn đang ngủ rất say, chỉ lẩm bẩm gọi cô trong mơ, “Mẹ...”

Nét mặt băng lạnh tức thì rã đông, Tô Hường Văn lặng người nhìn đứa trẻ trên giường rất lâu, cặp mi khẽ lay động, rất lâu sau cũng chỉ để lại một tiếng thở dài và rời khỏi.

Hôm sau, Tô Hường Văn dậy rất sớm, bởi vì ba mẹ đều đang ở đây, rửa mặt xong cô đã vào bếp chuẩn bị thức ăn. Khi bữa sáng đặt hết lên bàn thì Tô Vi Tích cũng đúng lúc mở cửa phòng bước ra, ngoan ngoãn ngồi vào bàn và nhìn Tô Hường Văn nói: “Chào buổi sáng, thưa mẹ.”

“Ừm.” Đáp lại lạnh nhạt, Tô Hường Văn đặt tới trước mặt cô bé ly sữa nóng và chiếc ốp la mới chiên, nhưng lại chẳng chịu nhìn Tô Vi Tích lấy một cái, “Đánh răng rửa mặt chưa?”

“Đã rồi!” Tô Vi Tích gật đầu rất mạnh, cô bé không ăn ngay mà nhìn sang căn phòng nọ với vẻ do dự, “Mẹ, ông bà ngoại...”

“Ăn không nhiều lời.” Vẫn là nét mặt không có cảm xúc, nhưng lần này Tô Hường Văn đã ngược lên lườm con gái mình một cái.

Cô bé vội cúi đầu rồi cầm muỗng lên dùng bữa sáng của mình, không dám nói gì nữa.

Thấy Tô Vi Tích đã bắt đầu ăn, Tô Hường Văn đứng dậy cời tạp dề ra và đi tới gõ cửa phòng, “Ba, mẹ, ăn sáng thôi.”

“Nghe rồi, ra ngay.” Bà Tô đáp lại rất nhanh, sau đó hai ông bà cùng đi ra sảnh, thấy Tô Vi Tích đang ngoan ngoãn ăn sáng, bà cười bảo, “Tiểu Tích hôm nay thức sớm nhì.”

Tô Vi Tích ngẩng đầu lên nhìn, vừa há miệng định gọi ông bà ngoại thì lại sực nhớ ra gì đó, ánh mắt cẩn thận nhìn qua Tô Hường Văn, thấy cô không có phản ứng gì cô bé mới the thé giọng chào ông bà ngoại.

“Con bé nhắc mẹ suốt, chắc chắn là muốn dậy sớm để được nhìn thấy mẹ mình rồi.” Ông Tô vừa nói vừa ngồi xuống, nhận lấy ly sữa do Tô Hường Văn đưa qua, thấy con gái mình không có biểu hiện gì, hai ông bà im lặng nhìn nhau, bên trong hai đôi mắt ấy hiện rõ sự áy náy và bất lực.

Một chiếc bàn, bốn con người, bữa sáng trải qua trong sự yên tĩnh.

Sau bữa ăn, Tô Hường Văn dọn dẹp bàn ghế, thấy ba mẹ đã ra phòng khách xem tivi, Tô Vi Tích thì ngoan ngoãn ngồi trên sofa không rời mắt khỏi cô, Tô Hường Văn bắt giác đánh mặt, Tô Vi Tích lập tức cúi đầu nhìn xuống đất.

Lại một tiếng thở dài, Tô Hường Văn quay về phòng và tiện tay khởi động máy vi tính, vốn định vào game, nhưng khi đặt tay lên chuột, mọi hành động của cô đã hoàn toàn dừng lại.

Không biết Tông Tâm có online không.

Phải đối mặt với Tông Tâm như thế nào đây?

Đang đầu đầu vì khó xử thì chuông cửa vang lên, Tô Hường Văn nhìn xuống thời gian bên góc phải màn hình, nhướn mày khó hiểu. Cô vừa đứng dậy ra khỏi phòng thì bà Tô đã mở cửa, Tổng Trạch ăn mặc lịch lãm một tay cầm quả một tay ôm hoa đứng ngay trước cửa.

Mím chặt môi, sự không vui hiện rõ trong mắt, Tô Hường Văn đóng cửa phòng lại thay đồ ngủ ra, bấy giờ mới đi khỏi phòng của mình.

Tổng Trạch đã ngồi trong phòng khách, bà Tô đang chuyện trò gì đó với anh, ông Tô tuy đang xem truyền hình nhưng dường như cũng rất chăm chú lắng nghe cuộc đối thoại của họ, chỉ có Tô Vi Tích vẫn cúi gằm đầu, đôi môi chu lên không nói một lời.

Nhìn thấy Tô Hường Văn, Tổng Trạch lập tức đứng dậy và cầm hoa hồng đi đến bên cô, nở một nụ cười rạng rỡ, “Hoa này tặng cho em, Hường Văn.”

“Cám ơn.” Nhận lấy hoa rồi tiện tay đặt lên đầu tủ cạnh bên, Tô Hường Văn gật đầu chào một cái rồi nhìn qua đồng hồ trong phòng khách, cô không che giấu sự bất mãn của mình, “Anh đến nhà tôi sớm như vậy có chuyện gì sao?”

Câu hỏi của cô khiến nụ cười của Tổng Trạch bị khựng, ngượng đến mức không biết phải nói gì, bà Tô vội giải vây, “Đêm qua Tiểu Tông nghe mẹ nói chưa từng tham quan thành Z, nên hôm nay cố tình đến dẫn chúng ta đi dạo phố.”

“Đúng vậy.” Nghe bà Tô nói thế, Tổng Trạch liền tiếp lời, “Anh biết rõ các điểm du lịch ở đây.”

Từ chiều hôm qua thì Tô Hường Văn đã cố dè nén cơn giận, vốn dĩ Nam Cung Tông Tâm đã xoa dịu tâm trạng của cô, nhưng sự cố tối qua lại vô tình xóa tan niềm vui ấy, sáng sớm thức dậy tâm trạng đã không tốt, nay Tổng Trạch lại không trung cầu ý kiến của cô mà tự ý đến nhà, thái độ của ba mẹ cô lại như thế, làm sao có thể không có phản ứng? Sắc mặt của Tô Hường Văn liên tục thay đổi, vừa định từ chối thì vô tình nhìn thấy dáng vẻ có hơi mệt

môi của ba, lời đã sắp tuôn ra rốt cuộc cũng bị cô nuốt trở vào, “Nếu đã vậy thì làm phiền anh.”

“Tốt, tốt.” Bà Tô liền kêu lên, Tô Hường Văn đã nhận lời rồi, Tống Trạch càng thêm tươi cười, làm sao mà bà không vui cho được? Bà Tô kéo tay chồng vào phòng thay đồ, bên ngoài chỉ còn lại Tô Hường Văn, Tống Trạch và Tô Vi Tích vẫn cúi đầu nãy giờ.

“Tô Vi Tích, về phòng thay đồ.” Tô Hường Văn không muốn nhìn mặt Tống Trạch, cô sợ mình sẽ nổi nóng, bèn bước tới nói với đứa bé trên sofa. Tô Vi Tích gật đầu lia lịa rồi nhảy xuống ghế, cô bé ngược lên nhìn mẹ mình với vẻ rụt rè, bàn tay nhỏ nhắn từ từ nắm lấy tay Tô Hường Văn.

Chân mày nhú vào nhau, song khi nhìn thấy nét mặt của đứa bé, Tô Hường Văn không nói thêm gì nữa mà chỉ dẫn tay cô vào phòng. Phía sau, Tống Trạch bắt chợt nói lớn: “Hường Văn, anh biết đó là con gái của em, anh không ngại.”

Dừng bước, Tô Hường Văn không hề quay lại nhìn anh, cô cảm nhận được rõ ràng Tô Vi Tích đang ngày càng siết chặt tay mình.

“Không cần thiết.” Đáp lại lạnh lùng, Tô Hường Văn tiếp tục dời bước, đồng thời phát hiện đứa trẻ bên cạnh đã đi nhanh hơn rất nhiều. Động não một chút cô đã hiểu ngay suy nghĩ của cô bé, Tô Hường Văn nhìn xuống Tô Vi Tích, cửa phòng vừa đóng lại cô đã buông tay, “Thay đồ nhanh đi.”

Gật gật đầu, tuy chỉ mới 5 tuổi, nhưng khả năng tự lập của Tô Vi Tích đã rất cao, cô bé tự lấy đầm ra thay vào. Khi quay người lại, trông thấy Tô Hường Văn đang nhắm mắt dựa lưng vào tường như rất mệt mỏi, cô bé bèn chạy tới đó, bàn tay chần chừ giây lát rồi nắm lấy tay của Tô Hường Văn lay nhẹ, thấy mẹ cúi xuống nhìn mình, Tô Vi Tích liền nói: “Mẹ đừng buồn, Tiểu Tích sẽ giúp mẹ đuổi chú xấu xa kia đi.”

Hơi sững người, Tô Hường Văn giữ nguyên tư thế cúi đầu nhìn Tô Vi Tích, trong mắt như xoẹt lên gì đó, cô không nói được lời nào, mãi đến khi bà Tô gõ cửa cô mới nghiêm mặt lại bảo: “Chuyện của người lớn, trẻ con không được nhiều lời.”

Vừa ra khỏi phòng cô đã thấy Tống Trạch đang nói gì đó với mẹ mình, và mẹ cô thì cười đến không khép được miệng. Sắc mặt của Tô Hường Văn càng thêm khó coi, Tô Vi Tích đang ủ rũ vì lời nói của cô vừa ngược lên thấy mẹ mình không vui liền quay phắt qua nhìn Tống Trạch, ục mặt lên, tức tối vô cùng.

“Đi thôi.” Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Tô Hường Văn dắt tay Tô Vi Tích đi ra cửa, vừa đi được vài bước bà Tô đã tới nắm lấy tay của Tô Vi Tích, “Tiểu Tích đi chung với bà ngoại nhé.”

Vậy là Tống Trạch danh chính ngôn thuận sánh bước cạnh cô.

Năm con người, năm suy nghĩ, cùng xuất phát tham quan thành Z.

Nam Hường Bắc chưa bao giờ nghĩ rằng cô sẽ gặp lại Tô Hường Văn trong tình huống như thế.

Hôm nay cô dậy từ rất sớm, dòng suy nghĩ không chịu buông tha khiến cô chẳng thể yên giấc, ngồi dậy muốn chơi game, tâm trạng lại phức tạp vô cùng, cuối cùng Nam Hường Bắc thay đồ, nói với ba một tiếng rồi đi ra ngoài. Ở giữa lòng lè đường, một cô bé đang cúi xuống nhặt gì đó, đằng xa, một chiếc xe tải lại đang tiến tới.

Tìm cô giật thót lên và xông ra đó theo tiềm thức, những ngày tháng huấn luyện trong bộ đội không hề vô ích, Nam Hường Bắc chạy nhanh tới ôm cô bé lên và té nhào sang một bên, cô không quên cho cơ thể của mình tiếp đất để tránh làm đứa bé bị thương. Đến khi nhận ra mình vừa làm gì, Nam Hường Bắc mới phát hiện lưng của mình đã ướt đầm mồ hôi.

Vội ngồi dậy và kiểm tra tay chân của đứa trẻ ngã trong lòng mình, xác định không có vết thương nào cô mới thở phào nhẹ nhõm, song vẫn không khỏi lo lắng, “Bé con có thấy chỗ nào đau không?”

Ngẩn ngơ nhìn gương mặt lo âu của người đối diện, Tô Vi Tích dường như vẫn chưa hồi thần từ cơn nguy lúc nãy, cho đến khi Tô Hường Văn chạy xông xộc đến kéo cô rời khỏi Nam Hường Bắc và kiểm tra một vòng toàn thân, cô bé mới “oa” một tiếng khóc òa lên và xò vào lòng Tô Hường Văn, “Mẹ ơi...”

Toàn thân run rẩy, gương mặt không chút huyết sắc, Tô Hường Văn ôm chặt Tô Vi Tích trong lòng, cắn chặt môi không nói được một lời.

Còn Nam Hường Bắc, ngay trong giây phút nhìn thấy Tô Hường Văn thì đầu óc của cô đã hoàn toàn trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

“Hường Văn!”

Chính trong lúc Nam Hường Bắc đang nhìn Tô Hường Văn thì Tổng Trạch cũng đồng thời đi tới, anh khom xuống hỏi: “Em không sao chứ?”

Bấy giờ Nam Hường Bắc mới hồi thần lại, sắc mặt trắng bệch, cô chỉ biết ngơ ngẩn nhìn Tô Hường Văn đang ôm lấy Tô Vi Tích và Tổng Trạch không ngừng hỏi han ở bên cạnh, trái tim quặn đau một cách ngoan cố.

“Cám ơn...” Không đoái hoài lời thăm hỏi của Tổng Trạch, tay vẫn ôm Tô Vi Tích, mặt cũng chưa lấy lại huyết sắc, song lý trí đã quay về, Tô Hường Văn nhớ ra người ở bên cạnh mình vừa cứu mạng Tô Vi Tích, bèn ngược lên cảm ơn, ngờ đâu người đó lại là Nam Hường Bắc, cô từng người, “Là cô.”

“Ừm.” Dẫu đang khó chịu đến mức muốn bật khóc, nhưng khi đối mặt với Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc vẫn cố gượng cười, “Trùng hợp thật.”

“Đúng đó.” Những tưởng không còn cơ hội gặp lại nữa, họ chẳng qua là hai cá thể tình cờ gặp nhau giữa dòng đời mênh mông mà thôi, nhưng thật không ngờ hôm nay lại trùng hợp đến thế, Nam Hường Bắc cứu cô lại cứu thêm con gái cô, nghĩ đến đây, Tô Hường Văn chợt mỉm cười, “Xem ra tôi phải mời cô ăn một bữa rồi.”

“Hà? Không... không cần đâu.” Nụ cười lúc này chẳng dễ nhìn hơn khóc là bao, Nam Hường Bắc lắc đầu, dời mắt sang đứa bé, “Mặc dù nhìn như không có vết thương, nhưng để an toàn thì vẫn nên cho bác sĩ kiểm tra lại.”

“Ừm.” Tô Hường Văn gật gù đầu, cúi xuống nhìn con gái mình định kiểm tra thêm lần nữa thì Tô Vi Tích đã ngẩng đầu lên, nét mặt ngoan ngoãn nhưng lại sợ sệt, “Mẹ, con không sao.”

Dứt lời cô bé lại quay sang Nam Hường Bắc, “Cám ơn chị.”

Tuy đã biết được sự thật ấy, nhưng khi trực tiếp nghe đứa bé trước mặt gọi Tô Hường Văn là “Mẹ”, Nam Hường Bắc vẫn cảm nhận được tim mình nhói đau, cơ thể cũng cơ hồ như bị rút hết sức lực.

“Sau này nhớ phải cẩn thận nhé.” Vẫn cố gượng cười, Nam Hường Bắc không còn tâm trí xem xét việc cô bé nên gọi mình là chị hay là cô nữa, “Sợ rồi phải không, xem kìa, làm mẹ con sợ muốn mất hồn rồi.”

Nghe Nam Hường Bắc nói thế, Tô Vi Tích liền dùng sức gật đầu, sau đó lại ngược lên nhìn Tô Hường Văn, vừa định nói gì đó thì Tô Hường Văn đã trầm mặt xuống và buông cô ra, nói rất giận dữ: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con đã 5 tuổi, tại sao vẫn không hiểu chuyện như vậy!”

Vốn đã mang nụ cười đáng yêu, tay cũng đã nắm lấy áo của mẹ mình, chẳng ngờ lại bị trách mắng, Tô Vi Tích cúi thấp đầu, “Tiểu Tích biết lỗi rồi, xin lỗi mẹ.”

“Buông tay ra!” Sắc mặt vẫn tối xầm, giọng nói cũng lạnh xuống không ít, Tô Hường Văn thật sự rất giận, “Bao nhiêu xe như vậy con chạy ra giữa đường để làm gì chứ, tại sao lại không hiểu chuyện, không nghe lời như vậy! Con...”

Chưa bao giờ biết rằng đại sư tỷ mà mình yêu thích còn có gương mặt như thế, Nam Hường Bắc sững sờ rồi.

Trong trò chơi, bất kể xảy ra chuyện gì thì Tô Mặc Lập cũng vô cùng điềm tĩnh, môn phái chiến có kịch liệt cách mấy cô vẫn chỉ huy rất uy nghiêm và đầy sĩ khí, lần trước khi gặp gỡ trên máy bay, Tô Hường Văn mà cô nhìn thấy cũng như vậy, bình tĩnh đối mặt với bệnh nhân tâm thần, và dịu dàng khi băng bó cho cô... Cô cứ tưởng, Tô Mặc Lập và Tô Hường Văn là như nhau, đều tự tin và dịu dàng, nhưng...

Cô bé bị trách mắng đã sắp khóc rồi, Nam Hường Bắc chau mày, lờ mờ sang Tổng Trạch đứng yên bất động kia, trong lòng không khỏi thắc mắc, cuối cùng vẫn do dự mà nói: “Umm...đứa bé vẫn còn nhỏ, mới 5 tuổi, chỉ là bất cẩn thôi, cô không cần phải...”

Trách móc con mình như vậy đâu chẳng.

Lời còn chưa nói xong thì Tô Hường Văn đã tia cô một cái thật lạnh, chỉ một mắt thì Nam Hường Bắc đã bị đóng băng, lời cũng im bặt.

“Con xin lỗi mẹ.” Tô Vi Tích nhỏ giọng xin lỗi lần nữa, âm giọng non nớt và run rẩy, “Mẹ đừng giận nữa, sau này Tiểu Tích sẽ không như thế nữa.”

Mím môi, thu lại ánh mắt đang nhìn Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn cúi xuống với Tô Vi Tích, không nói thêm gì nữa.

Vì tuổi tác đã lớn nên đến bây giờ ông bà Tô mới chạy đến nơi, nhìn nét mặt băng lạnh của con gái mình, lại thấy Tô Vi Tích cúi thấp đầu, hai ông bà lặng lẽ trao đổi nhau bằng ánh mắt, cuối cùng bà Tô mở lời: “Cũng tại mẹ không trông kỹ con bé, mới chớp mắt đã xảy ra chuyện thế này, haiz...”

“Cũng trách chúng ta...trò chuyện quá nhập tâm.” Tổng Trạch cười cười tiếp lời, sau đó lại nhìn Tô Hường Văn và hỏi trong lo lắng: “Hường Văn, lúc này em chạy nhanh như vậy, có thấy không khỏe không?”

“Không có gì.” Tô Hường Văn lờ mờ anh một cái rồi nắm lấy tay Tô Vi Tích, sau đó lại nhìn Nam Hường Bắc, cô đã trở về trạng thái bình thường, “Hường Bắc, cùng ăn trưa nhé.”

“Không cần đâu.” Trái tim bỗng toét, Nam Hường Bắc lắc lắc đầu rồi phui phui bụi bẩn dính trên người, vết thương trên tay không biết có lại bị nứt ra không, “Tôi còn có việc, hẹn lần sau vậy.”

Cả nhà người ta đang đi chơi, một người ngoài như cô.... sao lại có thể xen vào.

Nghĩ vậy, Nam Hường Bắc một lần nữa gượng cười nhìn Tô Hường Văn, sau đó khom xuống xoa xoa đầu của Tô Vi Tích, “Con tên Tiểu Tích đúng không? Sau này nhớ phải cẩn thận nhé. . . . Ừm, đừng buồn nữa, mẹ con chỉ vì lo lắng nên mới giận như vậy thôi.”

“Dạ, Tiểu Tích hiểu!” Ngược mặt nhìn Nam Hường Bắc, thấy cô đang cười với mình, cô bé khoanh mắt còn ngẩn lệ cũng nhe răng cười nói: “Cám ơn chị.”

“Hơ, vậy cô đi nhé, bye bye.” Vẫy tay với Tô Vi Tích xong, Nam Hường Bắc đứng thẳng dậy nhìn Tô Hường Văn, “Tôi đi trước đây.”

Từ lúc này thì cô đã cảm thấy nụ cười của Nam Hường Bắc có hơi kỳ lạ, khác hẳn nụ cười rạng rỡ nhưng ngượng ngùng trên má bay, Tô Hường Văn không miễn cưỡng nữa mà chỉ lấy điện thoại ra, “Cho tôi số điện thoại của cô đi, lần sau cùng ăn cơm.”

Dự tính ban đầu là chờ Tô Hường Văn gạt đầu xong thì sẽ rời khỏi, không ngờ cô lại xin số điện thoại của mình, Nam Hường Bắc ngần ra vài giây rồi cũng thành thật khai báo, thấy cô cặm cụi nhập số của mình vào điện thoại, ánh mắt của Nam Hường Bắc ấm nóng hơn bao giờ hết, song trái tim lại dần hoang tàn và lạnh lẽo.

“Xong rồi.” Gõ vào ba chữ ‘Nam Hường Bắc’ xong, Tô Hường Văn vẫy vẫy chiếc điện thoại và nói: “Lần sau đừng từ chối nữa nhé.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc cười cười, “Vây. . . tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cất điện thoại vào, Tô Hường Văn đứng lại nhìn Nam Hường Bắc quay lưng đi về một hướng khác, một lúc sau cô mới nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Hường Văn, em quen người lúc này ư?” Bị phốt lờ từ này giờ, Tống Trạch vẫn mặt dày đi lên hỏi, Tô Hường Văn nắm lấy tay Tô Vi Tích, không thèm nhìn anh mà đáp: “Ừm.”

“Ồ.” Thấy cô không định giải thích thêm, Tống Trạch cười ngượng ngạo, chỉ biết đi cạnh cô mà không nói thêm gì, ông bà Tô đi phía sau họ, bà Tô không còn mớ lời muốn Tô Vi Tích đi cùng bà nữa.

Nam Hường Bắc sau khi đi ra mười mấy mét thì dừng bước, quay lại, rất lưu luyến mà nhìn ra phía xa, bóng lưng của Tô Hường Văn ngày càng nhỏ dần, bên trái là chồng cô, bên phải là con gái của cô, lắc lắc đầu, nở một nụ cười tự trêu, sau đó sải bước lớn đi về phía trước, không dừng thêm nữa.

Về đến nhà, Nam Hường Bắc vừa thay giày xong thì Nam Cực đã đi ra phòng sách nói: “Mẹ con đã liên hệ với bên Vân Phi, đợi khi hoàn tất thủ tục bên này thì con có thể qua đó ngay.”

Nam Hường Bắc nhất thời đứng hình, nửa ngày cũng không nói được gì.

“Sao vậy, vui đến khờ rồi à?” Thấy sắc mặt con gái mình là lạ, Nam Cực nhìn cô thật sâu, giọng điệu nhàn nhạt: “Hay là hối hận rồi?”

“Không, con không hối hận.” Nam Hường Bắc cố nhoen miệng cười, “Đã lựa chọn rồi thì không thể hối hận, ba đã dạy con như thế, con không quên.”

“Không hối hận thì tốt.” Xưa nay ông rất hiểu tính con gái mình, ông biết cô chắc chắn đã gặp phải chuyện gì đó, nhưng ông không định can thiệp, “Mẹ con đã nói với con dự tính của bà ấy rồi chứ?”

“Dạ.” Vừa đáp vừa đi vào bếp mở tủ lạnh lấy nước uống, cảm nhận hơi lạnh từ từ chảy xuống cổ họng đi vào cơ thể, nhớ về hình ảnh gia đình hòa thuận của Tô Hường Văn, cô từ từ đi ra ngồi vào sofa, đặt chai nước lạnh áp lên mắt, “Ba. . . con muốn tiếp tục bay.”

Thủ tục cần làm cũng đã làm xong rồi, vậy thì không được vì chuyện tình cảm cá nhân mà lựa chọn rời khỏi, đối với một phi hành viên mà nói, máy bay mới là bạn đồng hành của họ không phải sao?

Cái đáp lại cô là sự tĩnh lặng, Nam Cực đứng trước cửa phòng làm việc, ông nhìn thấy rõ trên người con mình lan tỏa một hơi thở cô đơn và chán chường, song, ông chỉ lặng lẽ quay về phòng, đóng cửa lại.

Có dịch thể tuôn ra từ khóe mắt, không biết là vì nước tuổi trên trán hay là thứ gì khác. . .

Suốt một ngày đi lại giữa các điểm du lịch của thành Z, nhìn ba mẹ mình tươi cười, nhìn những việc Tống Trạch làm với mình, Tô Hường Văn vẫn không khai dậy được một chút hứng thú nào.

Buổi chiều, Tống Trạch đề nghị đến ăn tối tại một nhà hàng, không chờ ba mẹ biểu quyết, Tô Hường Văn đã giành nói trước: “Thôi, tôi mệt rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Còn đang thầm vui vì hành trình ngày hôm nay, đột nhiên bị từ chối như thế, mặt của Tống Trạch đơ lại, không cho anh cơ hội níu kéo, Tô Hường Văn nói tiếp: “Ngày mai tôi phải bay.”

Lý do này đã ra rồi, Tống Trạch không thể miễn cưỡng nữa, bà Tô vừa há miệng ra định khuyên con mình cũng tức thì khép miệng lại.

Họ mua thức ăn ở bên ngoài rồi về nhà, khi đến dưới lầu, Tô Hường Văn cảm ơn Tống Trạch và từ chối khéo ý tốt đưa họ lên nhà của anh, “Hôm nay làm phiền rồi, anh cũng về nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Dứt lời thì Tô Hường Văn đã nắm tay Tô Vi Tích đi lên lầu, cũng không nhìn phản ứng của ba mẹ và Tống Trạch ra sao, sau khi vào nhà, Tô Hường Văn bảo Tô Vi Tích đến ngồi vào sofa, cửa nhà vẫn mở nhưng cô lại đã vào phòng bật máy vi tính.

Mỗi khi mệt mỏi, chỉ có Nam Cung Tông Tâm có thể cho cô một chút an ủi.

Nhưng, đến khi cô chiến thắng nút thắt trong lòng và mang đầy hy vọng đăng nhập vào “Truyện Kiếm Giang Hồ”, mở danh sách bạn bè lên, thì cái chào đón cô lại là bốn chữ “Nam Cung Tông Tâm” màu xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Bất chợt thờ dài, Tô Hường Văn thật sự bất lực trước phản ứng của mình, đứng dậy rời khỏi phòng, vừa ra ngoài đã trông thấy ba mẹ ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng động cả hai cũng cùng lúc nhìn về hướng của cô.

Cô im lặng bước sang đó bày biện thức ăn ra bàn, rồi lấy chén đũa, hoàn toàn không có tâm trạng nói bất kỳ một chữ nào.

“Ba, mẹ, ăn cơm thôi.” Chờ khi mọi việc đã đâu vào đấy Tô Hường Văn mới mở lời, gọi ba mẹ của mình xong, cô quay sang nhìn Tô Vi Tích, “Tô Vi Tích, đến đây ăn cơm.”

“Dạ!” Tô Vi Tích lập tức nhảy xuống sofa chạy tới bàn ăn leo lên ghế ngồi vào chỗ của mình, từ đầu đến cuối không hề dờ mắt khỏi Tô Hường Văn.

“Hường Văn à...” Cuối cùng vẫn là bà Tô không cảm được lòng, “Mẹ thấy con người của Tiểu Tống cũng rất tốt, thái độ của con đối với người ta có tệ quá rồi không?”

Động tác gấp thức ăn khựng lại, cô vốn đã không vui, trực tiếp ảnh hưởng khẩu vị, suốt ngày hôm nay Tống Trạch chẳng khác nào một con ruồi cứ lượn lờ mãi trước mặt khiến cô không cách nào tươi cười, chờ đến buổi tối mới được giải thoát, vậy mà mẹ lại đứng ra nói giúp cho anh, sắc mặt của Tô Hường Văn ngày càng khó coi, cô mím chặt môi, im lặng.

Bà Tô nhìn con gái mình, thật ra từ sớm bà đã biết cô không vui, nhưng nói sao bà vẫn muốn thử xem con gái có thể tiếp nhận Tống Trạch hay không. Ông Tô cũng nhìn Tô Hường Văn, thấy cô đang cố gắng kìm nén như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, ông chỉ biết thăm thờ dài, gấp thức ăn vào chén của vợ, “Hường Văn đã lớn rồi, có suy nghĩ riêng của nó, chúng ta đừng xen vào nữa.”

Hiểu được hàm ý bên trong, bà Tô lờ mờ qua chồng mình với vẻ không vui, lại quay sang nhìn con gái vẫn đang kiên quyết im lặng, bà cũng không còn gì để nói nữa.

Tô Hường Văn nhanh chóng giải quyết chén cơm vốn chẳng có bao nhiêu hạt rồi nói: “Con không biết ba sang đây khám bệnh nên trước đó chưa xin phép, ngày mai con phải bay, hôm sau khi kết thúc công việc con sẽ xin nghỉ phép vài ngày để đến bệnh viện với ba.”

“Áy không cần phiền phức vậy đâu, công việc quan trọng hơn, ba và mẹ con tự đi là được.” Ông Tô nói, nhưng Tô Hường Văn chỉ lắc đầu, bà Tô nghe vậy liền nói: “Cũng được, mẹ có nói chuyện này với Tiểu Tống, nó rất nhiệt tình, đến lúc đó...”

Mặt lại tối xảm, Tô Hường Văn buồn bực mà buông đũa xuống bàn, dùng giọng nói không lớn không nhỏ cũng không có cảm xúc đáp lại: “Tống Trạch chỉ là một người ngoài không có quan hệ gì với gia đình này, chuyện của chúng ta không cần anh ta nhúng tay vào.”

Ông Tô vội vàng dùng khuỷu tay đụng vào tay vợ mình, bà Tô càng tỏ ra bất mãn, bà hừ một cái thật lạnh, song Tô Hường Văn đã đứng dậy, “Con no rồi, lát ra con sẽ ra dọn dẹp.”

Nói xong thì cô đã dứt khoát quay về phòng.

“Ông xem đó, đúng là phản rồi mà...”

Sau lưng, tiếng nói tức anh ách của mẹ vẫn đang tiếp tục, Tô Hường Văn nhẹ nhàng khép cửa lại rồi thở mạnh, ngón tay bất giác xoa lên vầng thái dương, đôi mắt chẳng còn tia sáng của nó.

Ngồi vào bàn, mở danh sách bạn bè lên, nhưng cái tên ấy vẫn là màu xám, gương mặt luôn toát lên thần sắc điềm đạm và tự tin của Tô Hường Văn giờ đây bất ngờ xoẹt qua một tia uất ức, bàn tay sờ lên tên của Nam Cung Tông Tâm trong vô thức, miệng khẽ gọi trong cơn giận dữ: “Nam Cung Tông Tâm!”

Nhưng Nam Cung Tông Tâm chỉ là một người xa lạ mà cô ngẫu nhiên quen được trên thế giới ảo mà thôi, họ chẳng có điểm giao nào trong cuộc sống hiện thực này, cô thậm chí không biết tên thật của Tông Tâm, ngay cả giọng nói cũng chưa từng nghe thấy, điện thoại hay chỗ ở thì càng khỏi nói.

Vậy nên, Nam Cung Tông Tâm nào có nghĩa vụ nhất định phải online trò chuyện cùng cô khi cô mở máy? Lại có ai quy định Nam Cung Tông Tâm phải làm cho cô cười?

Mang suy nghĩ tiêu cực như thế, Tô Hường Văn không còn hứng chí chơi game nữa mà chỉ ngả lưng ra ghế thờ thần nhìn màn hình. Bên trong đó, Tô Mặc Lấp vẫn đang đứng ở chỗ cũ, rùng rùng vắng lặng vô cùng, khiến cho cô gái áo trắng kia càng thêm cô độc.

Không rõ là trôi qua bao lâu, đến khi nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, nghĩ chắc ba mẹ và Tô Vi Tích đã ăn xong, Tô Hường Văn đứng dậy ra ngoài thu dọn và rửa bát, khi về phòng, Tô Vi Tích lại lờ đờ theo sau cô.

“Thế nào?” Nhìn thấy cô bé như vậy, Tô Hường Văn lại càng thêm phiền lòng.

“Mẹ, đây là tranh con vẽ ở trường.” Hai tay giơ cao đưa tới trước mặt Tô Hường Văn, nét mặt của Tô Vi Tích mang đầy kỳ vọng, “Con tặng mẹ, mẹ đừng buồn nữa.”

Tô Hường Văn có hơi chần chừ mà nhận lấy tờ giấy, mở ra xem, trên đó vẽ một người phụ nữ mặc đồng phục tiếp viên hàng không, tay kéo vali. Đương nhiên, không thể có yêu cầu quá cao đối với bức tranh của một đứa trẻ mới 5 tuổi đang học mẫu giáo, nhưng xét từ khuôn mặt mà nói, đích thật có thể khiến người khác nhận ra ngay cô gái trong bức tranh chính là Tô Hường Văn.

Lặng nhìn vài giây, có một tia gì đó vút qua trong mắt Tô Hường Văn, cô đưa lại bức tranh cho Tô Vi Tích, giọng nói thanh lạnh vô cùng, “Vẽ gì lung tung vậy chứ, sau này khi cô giáo dạy vẽ nhớ phải tập trung hơn.”

Nét mặt đầy trông chờ mới nãy tức thì sụp xuống, giơ tay nhận lấy bức tranh, Tô Vi Tích cúi thấp đầu đáp lại nhỏ xiu: “Con biết rồi, thưa mẹ.”

“Ừm.” Nhìn xuống cô bé, nghĩ ngợi gì đó Tô Hường Văn quyết định lấy lại bức tranh và nói: “Bức tranh này đừng lấy nữa.”

Lập tức ngược mặt lên, nhìn bức tranh đã vào tay Tô Hường Văn, Tô Vi Tích sắp khóc rồi, cô bé rất không nỡ, nhưng Tô Hường Văn lại không nhìn cô mà chỉ mang bức tranh vào phòng rồi đóng cửa lại.

Ngồi vào bàn vi tính, Tô Hường Văn không còn kiểm tra xem Nam Cung Tông Tâm đã online hay chưa nữa mà im lặng nhìn bức tranh ấy rất lâu, ánh mắt dịu dàng vô cùng, cô cẩn thận cuộn nó lại, lấy từ học tủ ra một sợi dây, thắt lại, sau đó mới để vào học tủ.

Khi ngẩng đầu lên thì màn hình đã ở chế độ nghỉ ngơi, Tô Hường Văn chạm vào chuột một cái, hình ảnh trước mặt dần dần hiện rõ, bên trong rừng trúc, thiếu niên áo trắng mang sáo đã đứng ở bên cạnh Tô Mặc Lấp, đây chẳng phải là Nam Cung Tông Tâm mới lúc nãy còn khiến cô lộ vẻ yếu ớt đầy sao?

“Tông Tâm.” Nhanh chóng gửi qua đó một yêu cầu chat thoại, chờ bên đó đồng ý xong thì Tô Hường Văn mới cảm tai nghe lên và gọi, giọng nói dịu dàng nhưng rõ ràng là thâm đượm nỗi uất ức, “Sao hôm nay em online trễ vậy?”

Nam Hường Bắc đã đấu tranh tâm lý rất lâu mới quyết định mở máy, sau khi đăng nhập vào trò chơi, thấy Tô Mặc Lấp vẫn còn đứng ở chỗ của tối qua, có một khoảnh khắc nào đó cô đã ước, nếu như thời gian có thể quay trở về giây phút họ đánh đàn múa kiếm thì hay biết mấy, như vậy cô sẽ không biết Tô Hường Văn đã có chồng, còn có một đứa con gái rất khá ái, như vậy thì khi gặp lại Tô Mặc Lấp, trong lòng cô nhất định sẽ đầy tràn ra vì niềm hạnh phúc.

Nhưng thế giới này không có “nếu như”, tại cùng một mốc thời gian, Tô Mặc Lấp vẫn là Tô Mặc Lấp, Nam Cung Tông Tâm vẫn là Nam Cung Tông Tâm, song Nam Hường Bắc lại đã quyết định từ bỏ Tô Hường Văn.

Đại sư tỷ đang hạnh phúc như thế, sao cô có thể chỉ vì lợi ích cá nhân mà phá hoại gia đình của đại sư tỷ chứ.

Thần thờ nhìn vào màn hình, mãi đến khi Tô Hường Văn gửi yêu cầu qua Nam Hường Bắc mới hồi thần lại, cô bấm chọn đồng ý, chỉ là, không còn đồng thời bấm nút thu âm nữa.

Tuy nhiên, ngay khi nghe thấy câu nói mang hương vị trách móc của Tô Hường Văn, thậm chí có cảm giác đại sư tỷ đang nhõng nhẽo với mình, trái tim của Nam Hường Bắc lại không thể kìm được mà dao động.

Từ bỏ sao? Lần đầu tiên thích một người như vậy, dầu cho sáng nay đã nhìn thấy gương mặt không dịu dàng của Tô Hường Văn, cô vẫn không thể bỏ trái tim mình hãy ngừng rung động, cô thích con người đó đến thế, còn chưa bắt đầu theo đuổi mà nay đã phải từ bỏ trong lặng thầm, làm sao cam tâm?

Hít vào thật sâu, cố đè nén tâm trạng đau buồn, Nam Hường Bắc gõ vào bàn phím, cuối câu còn không quên kèm theo một nụ cười: “Hôm nay có chút việc nên đã muộn.”

“Ừm.” Nhẹ nhàng đáp lại. Tô Hường Văn rất muốn nói cho cô biết hôm nay mình rất không vui, nhưng cô lại không hiểu vì sao mình lại muốn làm như vậy, thời gian cứ thế trôi qua trong khuất mắc của chính cô, không khí chợt trở nên ngưng ngưng. Ngon gió trong kia làm tà áo trắng của cả hai bay phất phới, thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng kêu của côn trùng, Tô Hường Văn không đọc được thêm một dòng chữ nào từ Nam Cung Tông Tâm, và Nam Hường Bắc, cô cũng không còn nghe thấy một chữ nào từ giọng nói luôn có thể làm con tim cô thổn thức.

Đêm nay, lần đầu tiên cả hai không nói chuyện với nhau, chế độ chat thoại vẫn đang mở, nhưng họ đều không biết phải nói gì với đối phương, vậy nên cứ

ngồi yên đấy, thỉnh thoảng ứng phó vài câu với những người đến bán trang bị lực phẩm.

Đêm tối dần, đưa mắt nhìn Nam Cung Tông Tâm lần nữa, lý trí nói với Tô Hường Văn cô phải đi ngủ rồi, nếu không ngày mai sẽ không có tinh thần bay tới thành Y, nhưng tình cảm lại khẳng định rõ ràng với cô rằng cô không nỡ tắt máy như thế. Lần đầu tiên Tô Hường Văn phát hiện bản thân mình cũng có lúc thiếu nữ như vậy, nhưng chờ khi cô nhận ra những biểu hiện này đại diện cho điều gì thì mọi thứ dường như đã không thể dừng lại nữa.

“Tông Tâm, quen em lâu như vậy rồi mà vẫn chưa biết em là người ở đâu đó nha.” Cố bảo mình hãy bình tâm, Tô Hường Văn dùng cách nói thông thả bắt chuyện, Nam Hường Bắc hơi sững người, gờ ra hai chữ “Thành Z.”

Niềm vui dâng trào, giọng của Tô Hường Văn cũng cao hơn, “Chị cũng ở thành Z.”

“Vậy à? Trùng hợp thật.” Trái tim run lên, cảnh vật trước mắt chợt lu mờ, có gì đó chảy ra từ khóe mắt, hơi nhòe nhòt, nhưng trái tim lại nhói đau, cô gờ từ từ lên bàn phím, “Nhưng em làm việc ở thành S.”

Niềm vui tan biến, đọc hai câu trước sau của Nam Cung Tông Tâm, cô nhạy cảm mà nhận thấy bên trong ẩn chứa gì đó, cách nói ấy cũng khiến cô có hơi không thoải mái, Tô Hường Văn cắn chặt môi nhìn vào màn hình rất lâu.

Tại sao cô lại không cảm nhận được bất kỳ niềm vui hay bất ngờ nào từ Nam Cung Tông Tâm? Thậm chí từng câu từng chữ trong đó đều khiến cô cảm thấy Nam Cung Tông Tâm không hề muốn quen biết cô trong thế giới hiện thực?

“Đại sư tỷ, bạn em gọi em đi ăn khuya, em out đây.” Nỗi đau một khi đã ập đến thì không phải lý trí nhân loại có thể khống chế được, Nam Hường Bắc cố sức kìm nén không để nước mắt tuôn ra, nhưng màn sương trước mắt sớm đã làm nhòa hai bóng hình lâu nay vẫn luôn xứng đôi trong mắt cô, vì vậy cô chỉ có thể nói dối.

Và đây, cũng là lần đầu tiên cô nói dối Tô Mặc Lấp.

“Nghỉ ngơi sớm nhé đại sư tỷ, ngủ ngon.” Gõ hết dòng chữ cuối cùng, Nam Hường Bắc liền bấm thoát mà không hề do dự. Cô quay mặt đi, cảm chiếc móc khóa lên dùng sức siết chặt trong lòng bàn tay, thấp thoáng như muốn bóp nát chiếc màn thầu nhỏ nhắn kia vậy.

Nếu định sẵn thích bất kỳ một ai cũng sẽ đau lòng như thế, vậy thì tiếp tục vậy, chỉ cần Tô Hường Văn không biết Nam Cung Tông Tâm chính là cô, không biết cô mang một tâm tư như thế đối với Tô Hường Văn, vậy họ vẫn có thể kết hôn với nhau trong “Giang Hồ”, cô vẫn sẽ là Nam Cung Tông Tâm có thể làm bất cứ việc gì cho Tô Mặc Lấp, và Tô Mặc Lấp vẫn tiếp tục là đại sư tỷ mà Nam Cung Tông Tâm đặt ở vị trí quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tô Hường Văn không thể nào biết được suy nghĩ của Nam Hường Bắc, hôm sau trời còn chưa sáng thì cô đã kéo vali ra sân bay.

Mặc dù suốt một ngày hôm qua đều trôi qua trong buồn bực, buổi tối lại ngủ không ngon, nhưng một khi đã vào công việc thì Tô Hường Văn không suy nghĩ chuyện khác nữa, chỉ chuyên tâm làm tốt nhiệm vụ của mình, vì vậy đầu cho rất bận rộn, tâm trạng của cô trái lại tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Chỉ là đợi đến buổi tối khi đã ổn định trong khách sạn và mở laptop ra, cô mới bắt đầu do dự.

Hiện giờ cô đã hiểu mình mang một tâm tư như thế nào đối với Nam Cung Tông Tâm, chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày cô lại thích một người xa lạ quen biết nhau qua game online, càng không ngờ mình lại nhớ người đó đến như vậy.

May mắn là tình cảm này tạm thời vẫn có thể khống chế bằng lý trí, nói không buồn đau không khó chịu là không thể nào, nhưng chỉ cần cho cô thời gian, có lẽ sẽ có thể thoát khỏi vòng xoáy này chẳng.

Muốn không lưu luyến một người, muốn để cho một tình cảm nhạt dần theo năm tháng, bước đầu tiên là phải rời xa người đó, thậm chí là rời xa trò chơi này. Nhưng nghĩ là một chuyện, đến khi ngồi một mình trong phòng, Tô Hường Văn vẫn không cảm được lòng mà muốn mở trò chơi, muốn nhìn cô gái xưa nay vẫn khờ đến đáng yêu, cố chấp đến khiến người ta không nhận được cười kia.

“Nam Cung Tông Tâm...” Ngồi trước máy tính thờ dãi, Tô Hường Văn bắt giác rơi vào một mê cung.

Thời gian cứ thế lặng trôi, cửa phòng chợt bị gõ vang kéo cô ra khỏi vòng suy nghĩ, đứng dậy mở cửa, phát hiện người đứng ở bên ngoài là Tổng Trạch, Tô Hường Văn chau mày.

“Hường Văn.” Vẫn còn mặc đồng phục phi công, vóc người cao ráo nụ cười thanh lịch, là phi công được yêu thích nhất trong công ty, Tổng Trạch đích

thật có sức hút của mình, chỉ là sức hút này đặt ở trước mặt Tô Hường Văn, nó hoàn toàn có thể phớt lờ.

“Có việc?” Tay vẫn giữ trên nắm cửa như có thể đóng lại bất cứ lúc nào, Tô Hường Văn rất lạnh nhạt, giọng nói ẩn chứa sự bất mãn.

“Chỉ là đến thăm em.” Tống Trạch mỉm cười nhìn Tô Hường Văn, sau đó tỏ ra lo lắng, “Mệt lắm phải không?”

Chuyến bay hôm nay, Tô Hường Văn là tiếp viên trưởng, Tống Trạch là phó cơ trưởng, lúc này sau khi kết thúc cuộc họp tổng kết chặng bay anh đã muốn mời Tô Hường Văn cùng ăn tối, ngờ đâu cơ trưởng giữ anh lại thảo luận một số việc, vì vậy anh đành trưng mắt nhìn người mình thích rời khỏi.

“Ừm.” Văn đáp lại nhạt nhẽo, Tô Hường Văn lờ anh một cái rồi nói, “Nếu không có việc gì thì tôi muốn nghỉ ngơi.”

Mặt sưng lại, liên tục bị từ chối khiến Tống Trạch cảm thấy hơi mất mặt, huống chi tầng này đa phần đều là đồng nghiệp trong Vân Phi, đừng nói đâu xa, đối diện phòng Tô Hường Văn đã là một tiếp viên hàng không, để người khác trông thấy anh bị Tô Hường Văn đối xử như vậy, tuyệt đối là một việc rất khó chấp nhận.

Suy nghĩ như thế, chân mày của Tống Trạch không khỏi nhíu vào nhau, song khi nghĩ đến việc theo đuổi người phụ nữ này, anh lại cố dằn cơn giận xuống, miễn cưỡng cười nói: “Anh chỉ là nhớ em.”

Mím chặt môi, thật sự không muốn phí sức ứng phó người đàn ông đáng ghét này nữa, Tô Hường Văn lại mở lời, nói trong lạnh lùng: “Nếu đã không có việc, vậy tôi nghỉ ngơi đây.”

Nói xong không chờ Tống Trạch phản hồi thì cô đã trực tiếp đóng cửa lại.

Siết chặt bàn tay, cơn giận trời dậy khiến Tống Trạch đấm mạnh vào tường, đôi mắt nảy lửa, cắn răng răng rắc nhìn cánh cửa khép chặt trước mặt, anh lầm bầm: “Cô cứ chờ đây.”

Tống Trạch quay lại với vẻ mặt giận hờn hực, bất ngờ trông thấy hai cô tiếp viên đứng ở không xa đang nhìn anh kinh ngạc, nét mặt của Tống Trạch khựng lại rồi nhanh chóng thay bằng một nụ cười tươi tắn, “Ăn tối rồi à?”

Hai cô gái gật đầu ngược ngùng, nói nhỏ vài câu với anh rồi vội về phòng.

Thấy họ đã đi khỏi, Tống Trạch một lần nữa sầm mặt, liếc về phòng của Tô Hường Văn, hừ một cái thật lạnh rồi dõng bước.

Bên trong phòng, Tô Hường Văn đã mở game lên, tuy nhiên điều khiến cô hạ quyết tâm vào game không phải là Nam Cung Tông Tâm, mà là tình thần trách nhiệm của cô.

Cô là đại sư tỷ của phái Tiêu Dao, nếu không nói lại gì mà rồi bỏ trò chơi này thì cuộc chiến môn phái của tuần này biết phải làm sao? Cả những người bạn cô quen trong “Giang Hồ” nữa?

Huống chi, hôm ấy sự kiện kết hôn của cô và Nam Cung Tông Tâm sôi nổi như vậy, nếu như cô biến mất, để Nam Cung Tông Tâm ở lại đối mặt một mình, nhất định sẽ khiến Tông Tâm bị người khác chê cười.

Chính vì những lý do này, Tô Hường Văn quyết định đăng nhập vào Trọng Kiếm Giang Hồ, chỉ là khi nhìn thấy trạng thái online của Nam Cung Tông Tâm, cô không lập tức gửi yêu cầu chat thoại như mọi khi nữa.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Đại sư tỷ lên rồi, Tiểu Tùng, mau kéo đại sư tỷ vào đội!

Vừa vào đã thấy ngay một câu như thế, Tô Hường Văn sững người, ngay sau đó nhận được một yêu cầu nhập đội, bấm chấp nhận xong liền thấy những người ngày thường hay chơi chung với cô đang ở trong cùng một nhóm, chắc là đang đánh con boss nào đó.

【Đội ngũ】Phó Quân Quân: Đại sư tỷ, Tiểu Tùng nhà chị lại bị ăn hiếp rồi, mau qua đây đi!

Hơi sững người, chân mày bắt gác chau lại, Tô Hường Văn kiểm tra bản đồ xem vị trí của mọi người rồi nhanh chóng đến đó, quả nhiên trông thấy vài người đang đánh nhau với mười mấy người của bang khác, và Bang hội đó, rất rõ ràng là do La Khắc Dịch dẫn đầu.

Vừa đến nơi, điều đầu tiên đập vào mắt cô là La Khắc Dịch đang liên thủ với một người khác giết chết Nam Cung Tông Tâm, ngọn lửa tức thì bén dậy, Tô Mặc Lập rút kiếm bay tới đó quét ngang một cái, La Khắc Dịch vốn đã chẳng còn bao nhiêu máu tức thì lăn đùng xuống đất. Tuy nhiên anh không chọn hồi sinh tại chỗ như Nam Cung Tông Tâm mà nằm yên đấy gõ ra một dòng chữ: “Nam Cung Tông Tâm này là thắng hèn, lần nào cũng nhờ phụ nữ giúp đỡ.”

Nam Cung Tông Tâm không đáp lại, sau khi hồi sinh tại chỗ và dùng thuốc tăng máu, cô lập tức rút kiếm tiếp tục chiến đấu cùng đồng đội. Nam Cung Tông Tâm của bây giờ đã mang trang bị lục phẩm, kỹ thuật chiến đấu của cô sớm đã được luyện rất thành thạo do thường xuyên nghiên cứu với Tô Hường Văn, sức công kích của cô có thể nói là vượt xa trước đây rất nhiều lần, chẳng mấy chốc, một người lại ngã xuống dưới lưỡi gươm của cô.

Phó Quân Quân: “Rốt cuộc ai mới là đồ hèn? Trước đây có người ý mình có trang bị cao cấp hơn thì giết Tông Tâm, bây giờ trang bị của Tông Tâm nâng cấp rồi, ai đó lại không sợ da mặt quá dày mà bung mặt đi kéo người tới đánh một người?”

Trong nội bộ Tiêu Dao Môn, hoặc trong Bang hội, vì thân thiết mọi người đều gọi Nam Cung Tông Tâm là “Tiểu Tùng”, nhưng khi đứng trước kẻ địch,

nhóm người Phó Quân Quân vẫn gọi cô là “Tòng Tâm”, đó là tôn trọng.

Câu này của Phó Quân Quân vừa ra thì La Khắc Dịch không nói gì nữa, nhưng Tô Hường Văn lại đột nhiên có cảm giác ngọn lửa tích tụ trong hai ngày qua cuối cùng cũng đến lúc bùng phát.

Cô không nói nhiều, chỉ rất thành thạo mà dùng đủ các chiêu thức tấn công, mũi kiếm đến đâu nơi đó liền thấy máu, Tô Mạc Lấp nhắm thẳng vào La Khắc Dịch, bất kể anh hồi sinh tại chỗ hay hồi sinh từ nơi khác, một khi đã xuất hiện trong tầm ngắm thì cô nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất công kích, mặc cho xung quanh có bao nhiêu người đang đánh cô.

Cuộc chiến này kéo dài gần một tiếng đồng hồ, cùng với số lượng online của đồng đội ngày càng gia tăng, nhóm Tiêu Dao bị yếu thế hơn ban đầu dần dần xoay chuyển lại cục diện, trái lại nhóm của La Khắc Dịch bắt đầu không chống cự nổi nữa, để đến cuối cùng chỉ còn lại không đến mười người.

“Tô Mạc Lấp.” Lại một lần nữa bị cô gái áo trắng đâm chết, La Khắc Dịch không hồi sinh mà buông lời răn đe: “Cô đã không biết điều như vậy thì đừng trách tôi không khách sáo.”

Cặp mày liễu nhướng lên, Tô Hường Văn nhìn người đàn ông nằm dưới đất, bất chợt cảm thấy ớn lạnh vì vẻ mặt ấy, trong đầu thậm chí liên tưởng ngay đến Tổng Trạch, chỉ hận không thể dùng grom của Tô Mạc Lấp đâm thêm mấy lỗ vào người của La Khắc Dịch.

“Cuộc chiến môn phái tuần này, phái Thiếu Lâm của tôi sẽ cùng Đại Tuyệt Cung đánh Tiêu Dao Môn.” La Khắc Dịch nói xong thì lập tức biến mất trước mặt mọi người, chắc chắn là đã kiếm chỗ khác hồi sinh rồi.

La Khắc Dịch vừa rời khỏi thì những người cô gượng nãy giờ cũng lần lượt biến mất, vậy là, chiến trường mới này còn diễn ra cuộc đấu quyết liệt nay chỉ còn lại Bang hội của Tô Mạc Lấp.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: La Khắc Dịch đúng là thằng cặn bã, còn dám gây sự lên đầu Tiêu Dao Môn nữa chứ.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Vào diễn đàn đăng bài thôi, bà nó đúng là làm mất mặt đàn ông tụi mình.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Mau lên, tôi sẽ qua ủng hộ, may mà lúc nãy đã chụp lại không ít chứng cứ.

Mọi người trong bang thảo luận say sưa, có người mang đầu đuôi sự việc kể trong kênh của Môn phái, thế là lại dẫn đến một trận phản nộ, Nam Cung Tòng Tâm chỉ yên lặng đứng đấy, không nói một lời.

Tô Hường Văn nhìn trung trung vào con người còn đang cầm kiếm kia, khe thờ dài, cuối cùng vẫn gửi yêu cầu chat thoại sang đó.

Lời mời nhanh chóng được chấp nhận, còn chưa kịp nói một lời thì màn hình đột nhiên thay đổi, khoảng đất rộng lớn chợt biến thành căn phòng nhỏ hẹp, và người ở bên cạnh cô chỉ có một mình Nam Cung Tòng Tâm.

Tô Hường Văn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Nam Cung Tòng Tâm đã nhún qua một câu: “Đại sư tỷ, chúng ta bị ngồi tù rồi.”

“Hừm?” Đầu tiên là nghi hoặc, sau khi hiểu ra thì không khỏi lắc đầu cảm thán, “Lần đầu tiên chị bị ngồi tù đấy.”

“Trượng Kiếm Giang Hồ” có hạn chế về số lần công kích chủ động, trong cùng một khoảng thời gian, nếu người chơi chủ động công kích và giết quá nhiều người thì sẽ bị hệ thống mặc định là kẻ giết người hàng loạt, hậu quả trực tiếp nhất là bị đưa vào lao tù giam vài tiếng đồng hồ, và trong khoảng thời gian này, người chơi không thể làm gì khác, đặc biệt là thời gian ngồi tù chỉ được tính khi người chơi online.

Nam Cung Tòng Tâm: “Em cũng vậy.”

May mà được nhốt chung với tên gốc này, dù cho không làm gì hết, nhìn nhau thôi cũng đủ lảm.

Suy nghĩ này vừa xoẹt qua trong đầu thì hai má của Tô Hường Văn liền đỏ lên, ngay sau đó lại tự trêu cười mình.

Nam Cung Tòng Tâm: “Đại sư tỷ, em xin lỗi, nếu như em không trả đòn thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Tên khờ này lại suy nghĩ gì đây, Tô Hường Văn càng thêm bất lực, ngón tay rất tự nhiên mà kho vào đầu của Nam Cung Tòng Tâm trong màn hình, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Sao lại có chuyện để người khác giết mình mà không đánh lại chứ, em là đồ gốc à?”

Nam Cung Tòng Tâm: “Nhưng chỉ vì một mình em mà khiến cho hai bang có thù với nhau, bây giờ còn làm cho Thiếu Lâm hợp tác với Đại Tuyệt Cung đánh chúng ta nữa, em...”

Phía sau chữ “em” là dấu ba chấm, Nam Cung Tòng Tâm không nói rõ, nhưng Tô Hường Văn dễ dàng hiểu được tâm trạng của cô hiện giờ, trong lòng cảm thán cô gái này đúng là thành thật đến ngốc nghếch, song khi trả lời, cô lại không giấu được sự dịu dàng và nuông chiều của mình, “Đây không phải là chuyện của một mình em, mà là chuyện của hai chúng ta.”

Không chờ Nam Cung Tòng Tâm trả lời, Tô Hường Văn nói tiếp: “Hon nữa, họ muốn đánh thì chúng ta chiều, người của Tiêu Dao Môn không có chuyện hoảng sợ chỉ vì kẻ địch đông hơn đâu.”

Ngồi trước máy vi tính, gương mặt trắng trẻo của Nam Hường Bắc sớm đã bị nhuộm thành màu đỏ hồng vì câu “là chuyện của hai chúng ta”, nhìn ngo

ngắn vào hai con người bị nhốt trong ngục, rất lâu sau, khóe môi của cô từ từ cong lên, dấu cho khóe mắt sớm đã sống sảng lệ.

Hàng không Vân Phi, cô chắc chắn sẽ đến, không vì những thủ tục sớm đã hoàn tất, cũng không vì cảm giác bay lượn mà cô thích nhất, mà chỉ đơn giản vì được nhìn thấy Tô Hường Văn, có thể ở bên cạnh khi cô cần, như vậy là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hôm sau đương nhiên phải tiếp tục làm việc, thời gian luôn trôi qua nhanh hơn khi ta nghiêm túc, mới chớp mắt máy bay đã lại đưa cô trở về thành Z. Hợp tổng kết xong, Tô Hường Văn đến xin nghỉ điều dưỡng một tuần, cô định đón taxi về nhà, nhưng vừa đi đến gần cửa thì đã thấy Tổng Trạch, rất hiển nhiên là anh đang chờ cô.

Tô Hường Văn rất không thoải mái, lấy điện thoại ra gọi vào một số.

Bên kia nhanh chóng bắt máy, nghe thấy giọng nói biếng nhác ấy, Tô Hường Văn rất không giữ hình tượng mà tròn mắt nhìn lên trời, “Mau đến công ty đón tôi.”

Bên kia dường như đáp lại rất nhanh, Tô Hường Văn cúp máy, lờ mờ qua Tổng Trạch đang đứng ở không xa, cô tiếp tục dõng bước ra cửa chính.

Quả nhiên, vừa trông thấy cô thì Tổng Trạch đã chạy đến, nét mặt rạng rỡ: “Hường Văn, cùng ăn tối nhé.”

“Tôi có hẹn rồi.” Tô Hường Văn chỉ nhìn về phía trước mà đáp.

Nụ cười chợt trở nên ngượng ngạo, sự bất mãn nhanh chóng bị Tổng Trạch che đậy, “Có hẹn với bạn em à? Hay là anh mời cô ấy cùng...”

“Không cần đâu.” Thật không hiểu vì sao lại có người mặt dày đến vậy, Tô Hường Văn cố kìm nén cảm giác chán ghét trong lòng, chỉ lạnh lùng phun ra ba chữ, sau đó mặc cho Tổng Trạch có nói thêm gì cô cũng không đoái hoài nữa.

Không lâu sau thì một chiếc Maserati màu đỏ lướt tới và dừng ở trước mặt họ, tiếp đó, cửa bên ghế lái phụ bị đẩy ra, Tô Hường Văn bước lên một bước, Tổng Trạch sững người vài giây rồi biến cả sắc mặt mà kéo cô lại: “Đây là bạn em sao?”

Trong mắt hiện lên một tia sáng băng lạnh, cô thật sự không còn bao nhiêu sức nhẫn nại đối với con người này nữa, Tô Hường Văn cố kìm hãm không để mình nể nang đối phương, rất lạnh lùng mà hất bàn tay đang giữ tay mình ra, ung dung đi ra ngồi vào ghế lái phụ của chiếc xe thể thao, đóng cửa lại, không thèm nhìn đến nét mặt thiên biến vạn hóa của người đàn ông đó nữa.

“Chạy đi.” Sau tiếng nói vẫn chưa hết băng lạnh, cô gái tóc xoăn đeo kính râm khẽ bật ra một tiếng cười rồi khởi động máy xe. Thông qua kính chiếu hậu, nhìn thấy Tổng Trạch vẫn còn đứng đó, giọng cười ấy càng thêm yêu mỉ, “Thật là si tình mà.”

“Si tình?” Lại một tiếng hừ lạnh, Tô Hường Văn siết chặt giò xách trên tay, “Nếu cô cảm thấy người đó si tình như vậy, hà tất phải chán ghét những người đàn ông theo đuổi cô.”

Tay giữ vô lăng, cô gái vẫn nhìn về phía trước, nhưng giọng điệu thì ngày càng cộc nhả, “Xem ra Tô đại sư tỷ của chúng ta chỉ thích những sủng vật bé bỏng cần được bảo vệ chứ không thích bị ruồi đeo bám nhì.”

“Cô thích ruồi thì cứ lấy đi.” Tô Hường Văn lạnh lùng đáp.

“Chậc...” Cô gái như có hơi cảm thán, tiếp đó lại cười quyền rũ nói: “Tôi cũng thích sủng vật bé, hay là cô nhường con thú cưng của cô cho tôi nha?”

Hai tay khoanh trước ngực, Tô Hường Văn nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, gương mặt lạnh băng cuối cùng cũng dịu lại, song lời nói vẫn nhàn nhạt, “Đó không phải là thú cưng.”

Đúng lúc phía trước là đèn đỏ, bánh xe từ từ dừng lại, cô gái quay sang nhìn Tô Hường Văn, ngón tay thon dài khẽ gõ lên vô lăng, sau đó từ từ mở lời, khác hẳn cách nói chuyện tùy hứng ngày thường, “Cô nghiêm túc chứ?”

Vẫn giữ tư thế cũ, Tô Hường Văn im lặng rất lâu, mãi đến khi xe tiếp tục di chuyển cô mới nhắm mắt lại, trông như có hơi mệt mỏi: “Nghiêm túc hay không, đó cũng chỉ là một thế giới ảo thôi không phải sao?”

“Chỉ là thế giới ảo?” Cô gái lắc đầu, chuyên tâm nhìn đường, đôi mắt rất đẹp bên dưới lớp kính râm lóe lên một tia sáng không rõ cảm xúc, tiếp đó trong xe vang lên câu nói cuối cùng: “Hy vọng cô thật sự có suy nghĩ như thế.”

Yên tĩnh, không ai giữa họ nói thêm gì nữa.

Trong bữa tối, hai người ngồi đối diện nhau, tay cầm chiếc ly để cao, cặp kính râm trên sống mũi sớm đã được lấy xuống, để lộ gương mặt sáng sủa trắng trẻo của cô gái và đôi mắt bao giờ cũng như bắn ra tia nhìn quyến rũ. Chóng tay dưới cằm, nhìn Tô Hường Văn cúi đầu im lặng dùng bữa, cô gái lại dùng giọng điệu bình nhác rất đặc trưng nói: “Diễn đàn đã rộ cả lên rồi, La Khắc Định đúng là một tên óc bả đậu, cuộc chiến môn phái hôm sau, chắc là phái Tiêu Dao không có vấn đề gì đâu.”

“Không biết.” Nuốt luôn muỗng com cuối cùng, lấy khăn lau miệng một cách từ tốn, Tô Hường Văn ngược mắt nhìn đối phương, “Nhưng tôi qua Nga Mĩ nói sẽ giúp một tay.”

“Hơ, phía bên Tiêu đại vương cũng nói hãy yên tâm, Cái Bang sẽ hỗ trợ hết mình.” Hớp một ngụm rượu, cô gái nháy mắt với Tô Hường Văn, “Nhưng mà hiện giờ trong diễn đàn, ai cũng đang nói... đại sư tỷ của Tiêu Dao Môn nông nổi một lúc chỉ vì lam nhan đấy nhá.”

(Chú thích: Tiếng Trung Quốc có hai cách nói về tri kỷ: hồng nhan tri kỷ và lam nhan tri kỷ, “Lam nhan” là danh xưng dành cho người con trai rất thấu hiểu một người con gái, họ là bạn thân nhưng quan hệ ít nhiều có chút mập mờ. Con gái nói về bạn thân là con trai thì dùng từ “Lam nhan”, ngược lại con trai nói con gái thì là “Hồng nhan”.)

“Lam nhan?” Khẽ cười, Tô Hường Văn lườm đối phương một cái, “Tòng Tâm là con gái.”

Cô gái đặt ly xuống, nhìn thẳng vào Tô Hường Văn, vài giây sau bèn nói, “Nếu là con gái, sao lại không bao giờ chịu chat thoại? Đừng để bị gạt, lòng người khó đoán đây.”

“Là nam là nữ, tự tôi biết phân biệt.” Tô Hường Văn vẫn trả lời rất điềm tĩnh, với tay lấy nửa bình rượu trên bàn, ánh mắt không hề lảng tránh cái nhìn soi mói của đối phương, cô nói: “Hãy lo chuyện của bản thân trước đi, cứ tiếp tục thế này thì chẳng tha uống say đến chết cho rồi, Tây Giang Nguyệt.”

“Say đến chết không tốt sao?” Khóe môi cong lên, ánh mắt sắc bén tức thì trở nên mơ màng, ly rượu trên tay một lần nữa bị uống cạn, Tây Giang Nguyệt vẫn mỉm cười, song đôi mắt ấy lại chẳng có một cảm xúc vui vẻ nào, “Có thể chết vì say, chưa hẳn đã là chuyện xấu.”

Tô Hường Văn nhìn cô rất lâu, cuối cùng trả lại chai rượu cho cô, “Tôi hôm sau nhớ đến giúp tôi.”

“Ha... yên tâm đi, đánh hạ giận cho thú cưng nhà cô mà, nhất định không vắng mặt đâu.”

Tây Giang Nguyệt này đích thị là Tây Giang Nguyệt mà Tô Hường Văn đã từng mượn nick.

Tô Hường Văn chơi Trọng Kiếm Giang Hồ là do cô gái trước mặt rủ rê, khi đăng ký tài khoản, Tây Giang Nguyệt chỉ cười một hồi rồi trực tiếp đặt tên cho nhân vật của mình là Tây Giang Nguyệt, Tô Hường Văn thấy vậy, bèn đặt cho mình tên Tô Mạc Lấp. Con người của Tây Giang Nguyệt lâu nay phóng đảng lại ngông cuồng, gia đình giàu có khiến cho một trò chơi đơn thuần cũng bị cô đưa đòi vô công cao và trang bị tốt, sau đó thì rất tự nhiên mà trở thành đẹp sang chảnh có tiếng trong “Giang Hồ”. Tô Hường Văn thì khác, cô cảm thấy không cần thiết phải cạnh tranh những thứ vô bổ đối với một trò chơi, chỉ là không ngờ lại có một ngày cô sẽ sôi nổi nhiệt huyết như thế, còn trở thành người chỉ huy của Tiêu Dao Môn, thậm chí là đại sư tỷ của mọi người, còn... còn gặp được Nam Cung Tòng Tâm.

Sau bữa tối, Tây Giang Nguyệt đưa Tô Hường Văn về nhà, hai người chào tạm biệt xong thì xe đã nhanh chóng lẩn bánh.

Tô Hường Văn đứng tại chỗ nhìn rất lâu, cảm xúc trong đôi mắt ấy rất phức tạp, song cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

Đương nhiên là cô biết Tây Giang Nguyệt sẽ đi đâu, chẳng qua là đến câu lạc bộ uống rượu và quán quýt thôi.

Biết rõ như thế là không tốt, nhưng cô lại không có lập trường khuyên nhủ.

Vừa mở cửa đã trông thấy ba mẹ ngồi xem truyền hình trong phòng khách, Tô Vi Tích thì đang chăm chú xem một quyển tranh vẽ nhi đồng, nghe thấy tiếng cửa cô bé lập tức nhảy xuống sofa chạy tới trước Tô Hường Văn, tiếng gọi trong trẻo: “Mẹ!”

“Ừm.” Tô Hường Văn tiến lên hai bước, vừa định chào ba mẹ thì đột nhiên lờm thấy quyển tranh vẽ trong tay cô bé, mặt liền đơ ra, sau đó tối sầm lại, cô không nói một lời đã giật ngay quyển sách đó lại, “Ai cho phép con lấy cái này!”

Tô Vi Tích hiển nhiên đã bị hoảng hồn vì cách đối đãi đột ngột này, nước trong khoang mắt liền ứa ra nhưng lại không rơi xuống, cô bé phải hết sức kìm nén mới không để tiếng khóc bật ra, cúi thấp đầu không dám hé một tiếng.

“Là mẹ lấy cho nó đấy.” Bà Tô thấy vậy vội giải vây, “Ba với mẹ xem truyền hình trẻ con có biết gì đâu, mẹ thấy quyển này trong phòng sách nên...”

Siết chặt quyển sách trong tay, Tô Hường Văn cắn chặt môi cúi đầu nhìn đứa trẻ đang run rẩy, cô chợt cảm thấy áy náy, nhưng lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Trong phòng sách có mấy vì tính, mở hoạt hình xem là được.”

Dừng lại một lúc, cô nói: “Ba mẹ, con về phòng trước đây.”

Nói là về phòng, nhưng Tô Hường Văn lại đi vào phòng sách, nhìn quyển tranh vẽ bị nhăn nheo do siết quá mạnh tay, Tô Hường Văn chụm mày vào nhau, cẩn thận phôi bằng nó lại rồi để trở về vị trí ban đầu. Đứng lặng người trước tủ sách rất lâu cô mới quay về phòng của mình.

Quan sát hành động của Tô Hường Văn này giờ, bà Tô đứng dậy muốn nói gì đó nhưng bị ông Tô giữ lại, ông hỏi nhỏ: “Bà muốn làm gì?”

“Nói với nó sáng mai Tiểu Tổng sẽ đến đưa chúng ta đến bệnh viện.” Bà Tô cũng hạ thấp giọng đáp lại, ông Tô lắc đầu, “Nó đang trong cơn giận, bà còn muốn đổ thêm dầu vào lửa sao?”

“Già mà đổ dầu vào lửa, con người của Tiểu Tổng rất tốt không phải sao?” Bà Tô cố tình nói lớn câu này như sợ Tô Hường Văn không nghe thấy vậy, “Tuổi còn trẻ mà thu nhập hàng năm đã lên đến mấy chục ngàn, gương mặt tuấn tú đáng người cao ráo, lại rất lễ phép và hiểu chuyện, Tiểu Tổng còn hiểu chuyện hơn nó nhiều đấy!”

“Được rồi được rồi.” Ông Tô nhìn về phòng của Tô Hường Văn thở dài, “Con gái đã lớn rồi, bà đừng bận tâm những chuyện này nữa.”

“Sao mà không bận tâm cho được, tôi là mẹ của nó!” Bà Tô vẫn không có ý định dừng lại, “Huống hồ chỉ tới nay không nói với nó, sáng mai Tiểu Tổng đến đây nó lại làm mặt khó coi với người ta thì sao?”

Về phòng bật máy tính lên xong thì Tô Hường Văn chợt nhớ ra chuyện mà cô vừa nói với Tây Giang Nguyệt tối nay, bèn định ra báo với ba mẹ, ngờ đầu cửa chỉ mới hé mở đã nghe thấy đôi thoại ở bên ngoài, sắc mặt của Tô Hường Văn tối rồi lại tối, chân mày nhíu chặt lại nhíu chặt.

Mãi đến khi bà Tô nói ra câu đó, cô mới mở cửa đi ra, hít thật sâu đè nén cảm xúc của mình, đến khi cảm thấy đã có thể bình tĩnh lại cô mới nói: “Ngày mai không đi bệnh viện.”

Nghe cô nói vậy, bà Tô cũng không kìm chế nữa, bà hét lên thật lớn, “Đưa con gái bắt hiểu, hãy nhìn Tiểu Tổng kia kia, người ta vừa nghe ba mày muốn khám bệnh thì liền nói sáng mai đến đón ông ấy đi bệnh viện, mày thì sao? Tao biết mày còn giận những chuyện trước đây, nhưng nói thế nào thì chuyện cũng qua rồi, người làm ba mẹ đây chẳng làm sai gì cả, mày...”

“Đủ rồi!” Thấy sắc mặt của con gái ngày càng khó coi, vợ mình còn lấy vết thương cũ của con ra nói, ông Tô liền quát lớn ngắt ngang.

Gương mặt sớm đã bị đóng băng, ánh mắt trái lại có hơi hoảng hốt, Tô Hường Văn cứ nhìn vào một điểm nào đó trong phòng khách, không còn tâm sức đôi co với người mẹ luôn thích làm cho mọi chuyện phức tạp lên của mình nữa.

“Ngày mai chủ nhiệm khoa mắt của Bệnh viện Số Một bận việc, hôm sau chúng ta sẽ đến khám.”

Dứt lời cô trực tiếp quay về phòng.

Không đi đến bàn vi tính, Tô Hường Văn thả mình xuống giường, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, rất lâu sau mới dùng hết sức thở ra một hơi như muốn mang toàn bộ phần nộ và đau buồn xua đuổi ra ngoài cơ thể.

Khi quay người lại tay cô vô tình chạm vào chiếc điện thoại bị vứt trên giường lúc này, cầm nó lên ấn bừa một hồi thì tình cờ nhìn thấy tên của Nam Hường Bắc trong danh bạ. Hình bóng của cô gái đã cứu Tô Vi Tích vào hôm trước rất tự nhiên mà hiện lên, nghĩ đến sáng mai Tổng Trạch sẽ lại đến nhà, mà ba mẹ của mình chắc chắn sẽ cho anh vào cửa, Tô Hường Văn mím chặt môi, quyết định gọi sang đó.

Bạn bè của cô trong thành Z không nhiều, những người trong Vân Phi chỉ có thể xem là đồng nghiệp, buổi sáng Tây Giang Nguyệt đa phần đều ngồi trong phòng làm việc, nếu phải để mình chứng mất vì Tổng Trạch thì chi bằng mời Nam Hường Bắc ăn một bữa, chi là không biết Nam Hường Bắc có thời gian hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chiếc đồng hồ trên tòa nhà cao tầng phía sau quảng trường trung tâm hiện thị bây giờ đang là 8 giờ 30 sáng, đài phun nước nằm ngay chính giữa quảng trường đang lấp lánh những ánh sáng rực rỡ dưới nắng mặt trời, xung quanh không có nhiều người, đầu sao cũng là giờ hành chánh, người đi làm người đi học, muốn nơi này đông đúc là không thể nào.

Phía trước đài phun nước có một bóng người, áo ca rô quần jeans, hai tay chọc vào túi, ánh nắng ngày hè rọi xuống khiến con người nóng bức, nhưng người đó vẫn không quan tâm, chỉ híp mắt nhìn ra xa như đang chờ đợi ai đó.

“Chị ơi, mua giúp em một đóa hoa nhé.” Một bé gái mặc váy trắng, tay xách giỏ hoa, nhìn đáng vẻ chưa đến mười tuổi, cô bé lảng vảng quanh đây đã rất lâu, cuối cùng mới bước đến bên hồ cảnh quang này ngẩng đầu nói với cô gái trước mặt mình.

“Ồ...” Đang lau mồ hôi trên trán thì nghe thấy một giọng nói trong trẻo, Nam Hường Bắc cúi xuống nhìn thì thấy cô bé với giỏ hoa trong tay, cô chợt

cười khó xử, “Ồ...”

“Chị ơi, mua hoa giúp em nhé.” Cô bé vẫn giữ nét mặt tội nghiệp nhìn Nam Hường Bắc, rất lạnh lợi mà rút ra một đóa hoa bách hợp đưa cho cô xem, “Hoa đẹp lắm ạ.”

“Ồ...” Không nhẫn tâm khiến cho trẻ con thất vọng, đứa bé chỉ độ mười tuổi thôi, đáng lý phải được ngồi học trong ghế nhà trường, vậy mà lại phải lang thang bán hoa dưới cái nắng oi bức, không cần suy nghĩ nhiều Nam Hường Bắc cũng hiểu hoàn cảnh gia đình của cô bé, miệng mấp máy song lời từ chối kiểu nào cũng không thể thốt ra.

Giờ hẹn của cô với Tô Hường Văn là 9 giờ, nếu như cầm hoa bách hợp... có đường đột quá không?

Nhưng mà...

Lại nhìn xuống đôi mắt đầy kỳ vọng của đứa bé, không hiểu vì sao trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh bé gái mà mình cứu hôm đó và ánh mắt khi cô bé ấy nhìn Tô Hường Văn, trong lòng Nam Hường Bắc hơi xót xa, thế là càng không nhẫn tâm từ chối.

Dù sao đại sư tỷ cũng từng nói thích hoa bách hợp, thôi thì mua vậy.

Tự an ủi như thế, Nam Hường Bắc lấy ví tiền ra hỏi: “Bao nhiêu thế?”

“Một cây chỉ có ba đồng thôi ạ.” Giương mặt ấy tức thì nở ra nụ cười còn rạng ngời hơn ánh mặt trời, cô bé rất phấn khởi mà đưa đóa hoa bách hợp cho Nam Hường Bắc, nhưng Nam Hường Bắc lại lắc đầu, “Trong giỏ có bao nhiêu chị lấy hết.”

“Vâng ạ!” Đôi mắt to và đen cười cong cả lại, bàn tay rất khéo léo mà rút dây thắt bó hoa lại đưa cho Nam Hường Bắc, nhận tiền xong, cô bé nói lời cảm ơn rồi phấn khởi chạy đi. Ngược lại, Nam Hường Bắc trở nên thấp thỏm khi nhìn xuống bó hoa bách hợp trong tay mình, tâm trạng càng thêm khấn trương.

Tối qua nhận được điện thoại của Tô Hường Văn cô kinh ngạc đến không nói nên lời, ngay sau đó lại bắt đầu khó xử, tuy nhiên những vắn vịu này nhanh chóng bị vứt ra khỏi não khi nghe thấy giọng nói dịu dàng của đối phương, chỉ cần nghĩ đến việc sắp được nhìn thấy đại sư tỷ thì Nam Hường Bắc đã lập tức nhận lời mời. Sau đó cô nhảy lên lục tung tủ áo, chỉ muốn tìm bộ đồ đẹp một chút, có thể để lại cho Tô Hường Văn một ấn tượng tốt.

Dẫu biết rằng Tô Hường Văn đã có chồng con, nhưng chỉ cần được nhìn thấy cô, được đứng trước mặt cô thì Nam Hường Bắc đã rất vui, cô vẫn hy vọng có thể bảo vệ Tô Hường Văn, vẫn muốn giữ hình tượng đẹp nhất trong lòng đại sư tỷ.

Vì vậy mà mới 7 giờ sáng hôm nay cô đã tỉnh giấc và không ngủ được nữa, đứng dậy vào nhà vệ sinh xối nước lạnh cho đầu óc tỉnh táo lại, sau đó tiếp tục đau đầu vì vấn đề mặc cái gì, nửa ngày trời mới chọn được bộ này, cuối cùng, 8 giờ 30 cô đã có mặt tại điểm hẹn, lý do vì sao không cần phải nói nữa.

Kim dài đã gần chỉ đến số 12, Nam Hường Bắc ôm bó hoa trong lòng, mắt vẫn nhìn ra xa muốn tìm kiếm hình bóng luôn có thể khiến cung đàn trong cô dao động.

Đột nhiên bờ vai bị vỗ một cái, toàn thân hơi rung lên, Nam Hường Bắc quay người lại và nhìn thấy cô gái trước mặt đang tươi cười với mình, bất giác ngẩn người.

Tô Hường Văn đến từ phía bên kia của quảng trường, từ xa cô đã nhìn thấy Nam Hường Bắc, nhớ đến gương mặt dễ mắc cỡ trên máy bay, Tô Hường Văn tự nhiên mỉm cười, cô muốn trêu ghẹo đối phương thử, vậy nên mới cố tình thả nhẹ bước chân đến gần vỗ lên vai Nam Hường Bắc, quả nhiên, nét mặt khờ khạo trên máy bay đã lại xuất hiện.

Tuy nhiên, nụ cười của Tô Hường Văn nhanh chóng bị đông lại, bởi vì cô nhìn thấy Nam Hường Bắc đang ôm trong tay một bó hoa bách hợp.

Ý nghĩa của bách hợp... cô hiểu.

Con người này chỉ mới gặp qua hai lần, đến lần thứ ba đã mang hoa bách hợp chờ mình, chẳng lẽ không phải đang muốn ám thị gì ư?

Cẩn nhẹ môi, suy nghĩ xoẹt qua trong đầu khiến Tô Hường Văn có hơi không vui.

Nam Hường Bắc sau vài giây ngẩn ra thì phát hiện Tô Hường Văn đang nhìn hoa bách hợp trong tay mình, mặt của cô tức thì đỏ lên, cô muốn giải thích nhưng nhất thời lại không biết phải nói thế nào. Cuối cùng chỉ biết ngượng ngùng mà đưa hoa tới cho Tô Hường Văn, thấy đối phương nhìn mình với vẻ dò hỏi, Nam Hường Bắc càng thêm lúng túng: “Không phải... cô, cô đừng hiểu lầm...”

“Quả ra mất?” Không khí lúc này có hơi quái lạ, Tô Hường Văn khẽ cười để phá vỡ sự ngượng ngạo, “Hay là trước khi tôi đến đây, cô đã gặp được người ái mộ?”

“Không... không phải.” Gò má đã đỏ như quả táo chín, Nam Hường Bắc vội phân bua: “Lúc này có một cô bé, chỉ khoảng mười tuổi thôi, giờ này mà phải đi bán hoa, tôi thấy... thấy cô bé ấy rất đáng thương nên... tôi, tôi thật sự không phải cố ý đâu...”

Cô không dời mắt khỏi Tô Hường Văn, chỉ mong sao đối phương có thể tin tưởng mình, mặc dù lâu nay cô đích thật có tình ý với đại sư tỷ, nhưng cô thật sự không gan đến mức dám cầm hoa tặng đâu, nếu không phải thật sự thấy thương cho cô bé ấy, sao cô lại làm ra chuyện này chứ, chưa kể Tô

Hương Văn đã là người có gia đình.

Thấy Nam Hương Bắc hoảng loạn như vậy, ánh mắt vốn chứa đựng nghi ngờ của Tô Hương Văn nhanh chóng được thay thế bằng ý cười, đặc biệt khi nhìn cô lúng túng đến mức cà lăm, Tô Hương Văn thật sự rất muốn bật cười.

“Thật đó, xin hãy tin tôi!” Thấy đối phương vẫn còn im lặng, Nam Hương Bắc càng thêm hoang mang, cô khẩn trương đến mức mồ hôi cũng chảy nhiều hơn.

Cô muốn lảng lạng ở bên cạnh bảo vệ Tô Hương Văn, cô muốn chờ cho tình cảm này dần dần tiêu biến hoặc thay đổi theo thời gian, hoặc chờ khi cô gặp được một người khác thì mới rời khỏi, nhưng bây giờ... sao lại có thể để cho Tô Hương Văn ghét cô chứ?

“Được rồi, tôi tin mà.” Cuối cùng cũng không nhịn được cười, Tô Hương Văn cúi xuống nhìn bó hoa ấy, nụ cười càng thêm rạng ngời, “Trùng hợp thật, tôi thích nhất là hoa bách hợp đây.”

“Ừm ừm!” Gật đầu lia lịa, cô đưa bó hoa đến trước, câu nói “Em biết mà” suýt nữa đã tuột khỏi miệng, may mà thắng lại kịp lúc, Nam Hương Bắc không dám nói nhiều nữa, “Vây tặng cho cô.”

“Ừm.” Tô Hương Văn cảm thấy mình đã quá nhạy cảm nên mới khiến cho Nam Hương Bắc khẩn trương như vậy, vui vẻ nhận lấy hoa, cô mỉm cười nói: “Đẹp thật.”

“Ừm!”

Chỉ mới gặp nhau mà đã xảy ra chuyện ngại ngùng như thế, vậy nên không khí giữa họ cũng trở nên lạ lùng, hướng chỉ giờ hẹn lại là 9 giờ sáng, bữa sáng đã dùng ở nhà, bữa trưa thì còn quá sớm, nhất thời cả hai chỉ còn đứng lặng giữa quảng trường, không biết đi đâu cho phải.

Mặt trời ngày càng gay gắt, Tô Hương Văn có hơi hối hận vì sự nóng nẩy của mình tối qua, nếu không vì muốn tránh khỏi con ruồi ấy thì cô cũng không chọn cái giờ kỳ cục thế này.

“Hay là tìm một quán cà phê ngồi nhé.” Đã lâu mồ hôi hết mấy lần, lại thấy mặt của Tô Hương Văn dần đỏ lên vì nắng nóng, Nam Hương Bắc nào có đành lòng, bèn nói: “Tôi biết gần đây có một quán nước rất ok.”

“Được thôi.” Tô Hương Văn còn đang chìm đắm trong hối hận đương nhiên là vui vẻ nhận lời.

Chẳng bao lâu họ đã đến quán cà phê mà Nam Hương Bắc nói, Tô Hương Văn sau khi đặt bó hoa xuống bàn mới ngồi vào ghế, thấy Nam Hương Bắc vừa ổn định chỗ đã rút khăn giấy lau mặt, cô chợt nhớ ra người này là Thượng Úy trong quân đội, nhất thời lại cảm thấy mắc cười.

Bị nhìn bằng ánh mắt như thế, Nam Hương Bắc có hơi ngượng ngùng, thoát chốc lại cảm giác như mình đang ở trong trò chơi và bị đại sư tỷ chọc ghẹo, không khỏi thấy xấu hổ và thân quen, gương mặt đỏ lên, cô cúi thấp đầu không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tô Hương Văn nữa. Mãi đến khi phục vụ viên tới cô mới trấn tĩnh lại, hồi ý kiến của Tô Hương Văn xong bèn gọi hai tách cà phê và vài món ngọt.

Người phục vụ vừa đi thì hai người lại trở về trạng thái yên tĩnh, không khí như cũng không còn lưu động.

Nói sao thì đây mới chỉ là lần gặp thứ ba, hai lần trước lại còn là bắt gặp tình cờ, vì vậy khi đơn độc đối mặt nhau, họ đích thật thấy hơi không tự nhiên.

“À phải, vẫn chưa cảm ơn cô đã cứu tôi và con gái tôi.” Khi cà phê lên bàn, Tô Hương Văn nâng ly cười nói, “Hay là mượn cà phê thay rượu cạn một ly nhé?”

“Hả?” Đây là lần đầu tiên nghe cách nói như thế, Nam Hương Bắc sờ lên sống mũi, rồi cũng ngoan ngoãn cầm tách lên cùng ly với Tô Hương Văn, ai ngờ Tô Hương Văn lại bật cười nói: “Cô đúng là thành thật thật đó, không cảm thấy như vậy rất kỳ lạ sao?”

Hai tách cà phê đựng nhẹ rồi tách rời, Nam Hương Bắc nghe Tô Hương Văn nói vậy chỉ nhoen miệng cười, không đáp lại.

Cô đâu thể nào nói với Tô Hương Văn rằng: em đã quen với việc nghe lời của đại sư tỷ rồi?

“Tôi cứ tưởng cô sẽ không có thời gian.” Thấy đối phương không nói gì, Tô Hương Văn cũng không tiếp tục lời nói đùa ấy nữa mà hớp một ngụm cà phê và hỏi, “Trong bộ đội rất bận mà đúng không?”

“Cũng tạm tạm.” Nam Hương Bắc đáp lại rất ngắn gọn, lại cảm thấy như vậy không hay lắm, bèn nói thêm: “Gần đây tôi đang nghỉ ngơi, một thời gian nữa sẽ về đó hoàn thành thủ tục chuyển ngành.”

Khi nói ra câu ấy, trong lòng cô không ngừng hy vọng Tô Hương Văn hãy hỏi mình về chuyện đổi nghề, và Tô Hương Văn đã không phụ lòng mong mỏi của cô, rất quả quyết mà hỏi: “Chuyển ngành?”

“Ừm, tôi dự định chuyển sang ngành hàng không dân dụng.” Nam Hương Bắc cố giữ nguyên giọng điệu, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn Tô Hương Văn.

“Hửm?” Lần trước cô chỉ nghe vị cảnh sát ấy gọi Nam Hương Bắc là Thượng Úy Nam, cô không biết cụ thể Nam Hương Bắc giữ vai trò gì trong quân đội, giờ đây nghe cô nói vậy, Tô Hương Văn hơi bất ngờ, song cũng hiểu ra ngay, “Hóa ra cô làm trong không quân à.”

Chỉ dừng lại vài giây, cô tiếp tục nói: “Tôi nghe nói phi hành viên của không quân muốn chuyển sang hàng không dân dụng có hơi phiền phức... hơn nữa phi hành viên và phi công có hơi khác nhau, ngành hàng không hiện giờ cũng chưa chắc sẽ đồng ý, cô phải suy nghĩ kỹ.”

Nam Hường Bắc vốn định nói với Tô Hường Văn mình sắp làm cùng một công ty với cô rồi, như vậy thì dù cho phải gần một tháng nữa mới có thể đến Vân Phi, nhưng cô vẫn có thể mượn cơ hội này gặp gỡ Tô Hường Văn. Song khi nghe những lời của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc bất chợt cảm động, mưu tính trong lòng cũng quên mất, đây chỉ mới là lần gặp thứ ba của họ thôi.

Tuy nhiên, một Tô Hường Văn như thế mới là đại sư tỷ mà cô thích chứ! Trước đây cô có thể quen biết Tô Mạc Lập, chẳng phải chính là vì lần đầu gặp nhau đại sư tỷ đã cứu mạng của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Ừm, những thủ tục đó chờ khi kỳ nghỉ kết thúc quay về đó hoàn tất là được, về phía công ty hàng không... đúng lúc mẹ tôi có quen người trong Vân Phi nên...” Nói đến đây Nam Hường Bắc chẳng lại, gãi đầu ngượng ngùng, “Cũng không có vấn đề gì.”

“Hàng không Vân Phi?” Hoi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại phản ứng, Tô Hường Văn cười nói: “Xem ra trong tương lai chúng ta còn là đồng nghiệp.”

“Ừm.” Gật gật đầu, Nam Hường Bắc lại sờ lên sống mũi rồi nói trong thấp thòm, “Tôi có thể gọi cô là sư tỷ không?”

“Hửm?” Không ngờ cô lại nói ra một câu như thế, Tô Hường Văn hiển nhiên rất sững sốt, song vẫn lắc đầu, “Sao lại gọi như thế được, cô là phi công, còn tôi là tiếp viên, khác nhau mà.”

Cô rất muốn gọi Tô Hường Văn là “sư tỷ”, bởi vì lần nào nhìn mặt Tô Hường Văn trong lòng cô đều không ngừng gọi “đại sư tỷ đại sư tỷ”, Nam Hường Bắc biết những lời đối phương nói rất có lý, nhưng cô vẫn cố tìm kiếm lý do, “Nhưng... cô là tiền bối mà. Gọi như vậy cũng được mà.”

“Không được đâu, làm vậy những phi công khác sẽ hiểu lầm.” Nhìn lên cô gái mang nét cổ chấp ngồi trước mặt mình, Tô Hường Văn chợt nhớ đến Nam Cung Tông Tâm từng chấp nhất đòi tặng màn thầu cho mình ngày nào, cô bất giác mỉm cười, trong mắt trên môi đều là ý cười.

Vốn định tìm thêm lý do để cô nhận lời cho mình gọi sư tỷ, nhưng cô đã nói thế thì Nam Hường Bắc cũng vô phương, đành cúi đầu nhìn xuống tách cà phê, một lúc sau mới gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

Mẹ cô từng nói quan hệ nhân sự trong công ty hàng không khác với trong quân đội, cô không thể vì tư lợi nhất thời mà khiến Tô Hường Văn gặp phiền phức, tuyệt đối không được.

Tô Hường Văn chỉ dùng một câu nói thì đã thành công đánh lui ý định muốn gọi mình là “sư tỷ” của Nam Hường Bắc, song khi nghe đối phương nhận lời, cô lại không khỏi tự hỏi, Nam Hường Bắc đầu phải Nam Cung Tông Tâm, thái độ và cách hành xử đương nhiên cũng khác nhau, sao cô lại ngày thơ đến mức liên tưởng họ với nhau chứ? Đừng là trùng tà rồi.

Khẽ lắc đầu xua tan dòng suy nghĩ vẩn vơ, cô bắt đầu chia sẻ với Nam Hường Bắc một số vấn đề cần lưu ý trong công ty, đặc biệt là những việc cần phải làm. Không quân và hàng không quả là khác nhau rất nhiều, vì vậy mỗi một câu nói của Tô Hường Văn đều vô cùng hữu ích đối với một Nam Hường Bắc chưa từng tiếp xúc với ngành hàng không.

Thời gian thấp thoáng trôi qua trong đề tài ấy, chẳng mấy chốc đã đến trưa, tối qua khi hẹn Nam Hường Bắc cô đã nói sẽ mời ăn, vì vậy khi thấy không còn sớm nữa, Tô Hường Văn bèn ra ý bảo Nam Hường Bắc cùng đi dùng bữa.

Hai người đổi sang một địa điểm khác, gọi món xong lại tiếp tục trò chuyện, đến khi kết thúc bữa ăn thì đã là ba giờ chiều. Tô Hường Văn thật sự kinh ngạc vì điều này, cô và Nam Hường Bắc chỉ mới gặp nhau lần thứ ba thôi, nhưng lại có thể nói chuyện ăn ý đến vậy, dù rằng đề tài của họ phần nhiều vẫn xoay quanh công ty, nhưng ngày thường khi đối mặt với các phi công hay thậm chí là tiếp viên, cũng chưa từng thấy cô có nhiều hứng chí đến thế.

Có lẽ vì Nam Hường Bắc từng hai lần cứu cô và Tô Vi Tích chăng? Hay là vì cảm giác quen thuộc khó diễn đạt thành lời, và khí chất luôn dễ dàng khiến cô liên tưởng đến Nam Cung Tông Tâm trên người của đối phương?

Tô Hường Văn nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao mình lại có thể tự nhiên với Nam Hường Bắc như vậy, song khi nhìn cô gái cứ thỉnh thoảng lại nở nụ cười hơi khờ khạo và đôn hậu này, cô chợt nghĩ, có thêm một người bạn như thế trong công ty cũng là một việc khá hay.

Lúc thanh toán, Nam Hường Bắc đã giành trả trước Tô Hường Văn.

“Không phải đã nói hôm nay tôi mời sao?” Tô Hường Văn nói với vẻ không vui.

“Hôm nay cô đã dạy tôi rất nhiều mà.” Nam Hường Bắc cười nói, tay lại gãi đầu theo thói quen, “Không ngờ công ty hàng không lại phức tạp đến thế, nếu không nhờ cô nhắc nhở, sau này khi vào đó tôi chắc chắn sẽ không biết gì hết.”

“Không thể gộp hai việc lại với nhau.” Cô lắc đầu, lấy ví ra đưa lại tiền cho Nam Hường Bắc, thấy đôi phương muốn tránh, cô bèn giữ chặt tay Nam Hường Bắc, “Cô đã cứu tôi, lại cứu con gái tôi, mời cô ăn một bữa tôi còn thấy chưa đủ, cho cô biết một số chuyện trong công ty thì có là gì, huống chi sau này chúng ta còn là đồng nghiệp, cô biết những việc đó cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

Khi bàn tay ấy nắm lấy mình thì toàn thân Nam Hường Bắc đã cứng đơ, gò má cũng từ từ nóng hổi, đầu óc như bị xóa sạch, đến mức Tô Hường Văn đã dứt lời mà cô vẫn chưa hồi thần, mãi đến khi tiền đã bị nhét vào lòng bàn tay Nam Hường Bắc mới như bừng tỉnh, vội đẩy trở về.

Cặp mày liễu nhượng lên, đương nhiên là Tô Hường Văn không chịu nhận lại, đôi mắt xinh đẹp cứ thế mà nhìn chăm chăm vào Nam Hường Bắc, nhìn đến khi bàn tay ấy chần chừ rút trở về. Một lúc sau mới nghe Nam Hường Bắc nói: “Hmm... cô dạy tôi nhiều như thế, cũng xem như là một nửa sự phụ ròi...”

“Cô còn cứu mạng của tôi và con gái tôi ấy chứ.” Tô Hường Văn lập tức phản bác lại, còn không quên lườm Nam Hường Bắc một cái như đã hết cách với cô, “Có phải là tôi phải lấy thân trả ơn không?”

Xoẹt, mặt của Nam Hường Bắc như bị quét lên một lớp sơn màu đỏ, cô không dám trả lại tiền cho Tô Hường Văn nữa, đành lẳng lẳng lấy ví ra để tiền vào. Bên kia, Tô Hường Văn nhìn thấy dáng vẻ cô như thế đã không nhịn được cười, trong đầu lại xuất hiện câu nói kia.

“Ơn nghĩa giọt nước, trả bằng con suối, ơn nghĩa con suối, trả bằng màn thầu.”

Hay là, cô cũng nên mua 1000 cái màn thầu tặng cho Nam Hường Bắc để trả ơn hai lần cứu mạng?

Suy nghĩ này khiến nụ cười của Tô Hường Văn càng thêm rạng ngời, Nam Hường Bắc ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt được nụ cười dịu dàng ấy, nhất thời như bị mất hồn, thế là cứ đứng đờ mắt nhìn cô không nói được lời nào.

Thật sự quá bất lực vì ý tưởng của mình, Tô Hường Văn không khỏi lắc đầu muốn xua tan những suy nghĩ ấy, ngờ đâu vừa nhìn lên đã gặp ngay ánh mắt lạ lẫm của Nam Hường Bắc, chân mày nhíu vào nhau, cô rất nhạy cảm mà nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng lý trí nhắc nhở cô đừng nghĩ ngợi lung tung.

“Hường Bắc?” Tô Hường Văn khẽ gọi.

Hồn đã được gọi về, nhìn thấy ánh mắt của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc chợt thấy lúng túng, vội nhoèn miệng cười, “Nụ cười của cô lúc này, khiến tôi nhớ đến một người quen.”

“...Ừm.” Tô Hường Văn gật gù, không truy hỏi thêm mà chỉ mỉm cười nói, “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Ừm.”

Bên ngoài nhà hàng, mặt trời vẫn còn tỏa ra rất nhiều năng lượng, nhìn Tô Hường Văn một tay cầm túi xách một tay ôm hoa, Nam Hường Bắc vội tìm kiếm chung quanh, vừa thấy một siêu thị thì cô liền chạy nhanh sang đó, trước khi đi chỉ kịp nhấn lại một câu: “Chờ chút, tôi đi mua một thứ.”

Tô Hường Văn chỉ cảm thấy lạ lẫm, chẳng hiểu Nam Hường Bắc muốn làm gì.

Nhưng không lâu sau thì cô đã biết đáp án, bởi vì khi trở ra từ siêu thị, trên tay Nam Hường Bắc đã có thêm một cây dù. Nam Hường Bắc lại chạy về bên cô, bung dù ra che trên đầu cô, đồng thời còn tươi cười với cô gái đang lộ ra nét mặt ‘hóa ra là thế’ và nói: “Đi thôi.”

“Ừm.”

Lúc này khi dùng cơm, Nam Hường Bắc có kể đại khái về cuộc sống trong bộ đội, Tô Hường Văn biết cô gái bên cạnh mình là người không sợ cực khổ và còn rất cố gắng, thời tiết khắc nghiệt cách mấy vẫn phải chạy bộ tập luyện, giờ đây lại chạy vào siêu thị mua dù chỉ vì những tia nắng này, nguyên do bên trong cô đương nhiên hiểu được, cũng chính vì hành động chu đáo này của Nam Hường Bắc mà trong lòng cô chợt cảm nhận được một hơi ấm, chỉ là ngoài miệng vẫn không nói gì, vậy nên cả hai chỉ im lặng sánh bước cùng nhau đi trên con phố.

Trùng hợp thay, tiệm chuyên bán quà lưu niệm mà cô nhìn thấy trước đó cũng nằm trên con đường này, khi đi ngang nó, Tô Hường Văn dừng chân, Nam Hường Bắc cũng vội thắng lại theo.

“Vào trong một lúc nhé.” Vừa nói với Nam Hường Bắc xong thì Tô Hường Văn đã đẩy cửa bước vào, hiển nhiên là ông chủ tiệm còn nhớ cô gái có gương mặt xinh đẹp này, cặp mắt vốn đang chăm chú theo dõi màn hình vi tính của ông lập tức dứt ra, người cũng đứng dậy, “Cô Tô, tôi còn định gọi điện cho cô đây, móc khóa lần trước cô nói sắp về hàng rồi, một chút nữa thôi.”

“Một chút nữa thôi?” Vì tình cờ đi ngang nên cô mới định vào hỏi xem móc khóa màn thầu đã về hay chưa, không ngờ lại trùng hợp đến vậy! Tô Hường Văn lập lại lời của ông chủ, sau đó nhìn sang Nam Hường Bắc đứng ở sau lưng mình, bắt người ta đợi chung hình như không hay cho lắm, bèn hỏi, “Lâu không ông chủ?”

“Khoảng 20 phút.” Chủ tiệm vừa nói vừa mang hai chiếc ghế ra đặt xuống đất, “Nếu không có việc gì gấp cô Tô có thể ở lại chờ, bên ngoài nóng như vậy, ngồi đây có máy lạnh vẫn thoải mái hơn.”

Cô hơi do dự, bèn quay lại nhìn Nam Hường Bắc, chưa kịp mở lời thì Nam Hường Bắc đã rất tinh ý mà nói: “Dù gì chiều nay cũng không có việc, cứ chờ vậy.”

“Ừm.” Cười nhẹ, Tô Hường Văn ngồi xuống chiếc ghế ông chủ vừa lấy ra, tay vẫn ôm bó hoa, tuy nó không nặng nhưng đi xa như vậy, cô ít nhiều cũng thấy mệt mỏi.

“Đề hoa lên ghế đi.” Nam Hường Bắc đã muốn cầm hoa giúp Tô Hường Văn từ sớm rồi, trời nóng như vậy cô thật sự không nhẫn tâm nhìn đại sư tỷ ôm bó hoa to như thế đi lại trên đường, trong lòng bắt đầu hối hận, cũng tại lòng thương người nhất thời bảo cô mua hết giỏ hoa đó, khổ thay Tô Hường Văn lại không chịu cho cô cầm giúp, bởi thế suốt chặng đường này cô cũng rất bất lực, giờ đây cuối cùng cũng tìm được cơ hội, cô nào có chịu bỏ qua, “Tôi đã đứng quen rồi, lúc còn ở bộ đội tôi chẳng bao giờ chịu ngồi yên.”

Như cảm thấy vẫn chưa đủ, cô nhảy lên hai cái rồi nói tiếp: “Giống như bị mắc bệnh tăng động ấy.”

“Phụt ~” Tô Hường Văn thật sự không nhịn được cười trước cử chỉ trẻ con và không biết nghi kỵ của Nam Hường Bắc, thấy cô cuối cùng cũng như nhớ ra ở đây còn có người khác mà bất chợt le lưỡi, nụ cười của cô càng thêm tươi rói, “Chờ khi cô vào công ty, nói kiểu nào tôi cũng không chịu phân cùng một tổ với cô đâu, để một người mắc bệnh tăng động lái máy bay, hmm... nguy hiểm thật.”

“È...” Đơ rồi, tay lại giờ lên gãi đầu, Nam Hường Bắc không biết phải đáp lại thế nào nữa.

“Được rồi, tôi đùa thôi mà, qua đây ngồi đi.”

Thấy đối phương vẫn còn cố chấp, Nam Hường Bắc bèn đi thẳng tới đó giành lấy bó hoa từ tay cô rồi đặt nó lên ghế, bấy giờ mới cười hi hi nói, “Tôi đi lòng vòng tham quan một tí.”

Như là sợ Tô Hường Văn sẽ còn tiếp tục bảo mình ngồi nghỉ vậy, vừa dứt câu Nam Hường Bắc đã quay đi, đảo mắt một vòng, cuối cùng nhắm thẳng khu “Trưng Kiếm Giang Hồ” mà tiến tới. Đập ngay vào mắt cô là chiếc cổ cầm được khắc bằng gỗ, chỉ to bằng bàn tay, thủ công vô cùng tinh xảo, phàm là cầm sư trong Tiêu Dao Môn, chắc hẳn đều sẽ nhận ra ngay chiếc cổ cầm này, hướng chỉ trên đó còn có hai chữ “Tiêu Dao”.

Để chiếc cầm trong lòng bàn tay, Nam Hường Bắc nhẹ nhàng cọ sát ngón tay lên đó, vài giây sau đã quay lại đi tới chỗ thu ngân.

Sau đó, trước ánh mắt hoài nghi của Tô Hường Văn, cô mỉm cười đưa chiếc cổ cầm cho đối phương, “Tặng cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Trong giây phút Nam Hường Bắc đưa chiếc cổ cầm đến, phản ứng đầu tiên của Tô Hường Văn chính là kinh ngạc.

“Cái này... khá dễ thương mà ha.” Thật ra trong lòng rất khó xử, cô không biết rốt cuộc mình có muốn cho Tô Hường Văn biết mình chính là Nam Cung Tông Tâm hay không, nhìn ánh mắt hồ nghi ấy, Nam Hường Bắc gượng cười, “Tôi cảm thấy nó rất thích hợp với cô.”

“Vậy à?” Hồi lại theo tiềm thức, cô đưa tay nhận lấy chiếc cổ cầm, ngắm nghía rất lâu, cuối cùng nhoen miệng cười nói: “Cảm ơn cô, tôi rất thích.”

“Thích thì tốt rồi.”

“Cô cũng chơi trò chơi này ư?” Cát cổ cầm vào túi xách, Tô Hường Văn ngẩng đầu lên nhìn Nam Hường Bắc, giọng nói nhẹ nhàng song lại không mang cảm xúc.

“Humm? À... có chơi.” Trái tim như tự nhiên nhảy phốc lên cổ họng vậy, Nam Hường Bắc gật gật đầu, không dám nhìn Tô Hường Văn, tay phải bất giác chạm vào túi quần, nghĩ ngợi gì đó bèn bổ sung thêm hai chữ: “Thỉnh thoảng.”

Tô Hường Văn hơi nghi ngờ trước phản ứng này của đối phương, quan sát một lúc sau, thấy Nam Hường Bắc ngày càng không tự nhiên, mặt cũng quay sang hướng khác, cô mới không hỏi thêm nữa, “Trùng hợp thật, tôi cũng có chơi game này.”

“Vậy à... trùng hợp thật.” Tô Hường Văn đã nói như vậy rồi, Nam Hường Bắc dù có thấp thòm cách mấy cũng chỉ có thể đáp lại thế thôi, nhưng không hiểu sao cô lại thấy chột dạ, “Không ngờ cô cũng chơi game online nhì.”

“Hơ...” Tô Hường Văn khẽ cười, vừa định hỏi Nam Hường Bắc chơi trên server nào thì cửa tiệm bị một chàng trai đội nón lưỡi trai đẩy vào, trên tay người đó còn khiêng một cái thùng lớn.

Thùng lớn được đặt xuống đất, chàng trai vừa phủi bụi bặm trên người vừa gọi: “Lão Triệu, hàng tới rồi đây, kiểm tra ký nhận đi.”

“Đây, tới liền.”

Cuộc đối thoại của hai người thế là bị ngắt ngang, ông chủ đi ra mở thùng hàng rồi cặm cụi tìm kiếm sản phẩm của “Trượng Kiếm Giang Hồ”, cuối cùng mới ra một bao có in chữ “Trượng Kiếm Giang Hồ” và “Tiêu Dao”, lấy ra chiếc móc khóa hình màn thầu, ông đưa sang cho Tô Hường Văn, “Cô Tô, móc khóa cô cần đây.”

“Cám ơn ông chủ.” Tô Hường Văn nhận lấy và ngắm nghía vài giây, chợt nở ra một nụ cười rất âm áp, sau đó cô cẩn thận cất móc khóa vào ngăn nhỏ của túi xách, bấy giờ mới lấy ví ra trả tiền cho ông chủ.

Sau khi rời khỏi tiệm, Tô Hường Văn lại tiếp tục ôm bó hoa, và Nam Hường Bắc vẫn cầm dù đi bên cạnh cô, song cả hai lại không tìm được đề tài để nói nữa.

Lúc này ông chủ đưa móc khóa cho Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc đã nhìn thấy rất rõ ràng, bởi vì trong túi của cô, cũng có một cái y hệt như thế.

Cô đã mua chiếc móc khóa này khi tình cờ nhìn thấy nó trong một tiệm bán quà lưu niệm ở thành S, xuất phát điểm không phải vì cô là đầu bếp của phái Tiêu Dao, mà vì cô và Tô Mặc Lấp có thể quen biết và thân thiết với nhau, ít nhiều cũng là nhờ chiếc màn thầu nhỏ nhắn này. Về sau khi chat, mỗi lần Tô Hường Văn nhắc đến câu “Ôn nghĩa con xuôi, trả bằng màn thầu” đều sẽ không nhận được cười, và tiếng cười ấy, không lần nào không khiến Nam Hường Bắc chao đảo.

Qua những lời của ông chủ, dường như trước đó Tô Hường Văn đã từng đến và muốn mua móc khóa ấy nhưng bị hết hàng mà thôi. Hôm nay chỉ là tình cờ đi ngang mà cô đã không hề do dự muốn vào hỏi thăm, phải chăng vì cô cũng rất xem trọng chiếc móc khóa này?

Im lặng đi cạnh Tô Hường Văn, bàn tay còn lại của Nam Hường Bắc áp lên chiếc móc khóa trong túi một cách vô thức, nhớ về cử chỉ nhẹ nhàng và cẩn thận của đối phương, tim cô chợt thấy ấm nóng, cô bất giác quay sang cô gái mà bất kể là nhìn từ góc độ nào cũng vô cùng tươi đẹp kia, cơ hồ muốn kéo người ấy vào vòng tay của mình.

Chỉ là, lý trí nói với cô việc này không thể nào.

Thu ánh mắt lại, Nam Hường Bắc không ngừng cảnh cáo mình, người đang đi bên cạnh đã có chồng có con, không được ích kỷ, không được phá hoại gia đình hạnh phúc của người khác. Mãi đến khi tâm trạng tạm ổn định lại, cô mới mở lời: “Hóa ra nghề nghiệp của cô là đầu bếp.”

“Humm?” Lấy được móc khóa trong tay, tâm tư của Tô Hường Văn nhất thời lại bay về với Nam Cung Tông Tâm, cô đang suy nghĩ tối nay có nên xin địa chỉ của Tông Tâm để gửi móc khóa này hay không, vì vậy khi Nam Hường Bắc bắt chuyện, cô chỉ nghe có tiếng mà không nghe được nội dung, “Sao cơ?”

“Tôi nói, hóa ra nghề nghiệp của cô ở trong game là đầu bếp.” Biết rõ Tô Mặc Lấp là thợ may, biết rõ mình và Tô Hường Văn không có cơ hội, Nam Hường Bắc vẫn không cầm được lòng muốn dò thám xem Nam Cung Tông Tâm ở trong lòng của Tô Hường Văn có một vị trí như thế nào.

“Không phải.” Tô Hường Văn lắc đầu, khẽ nói: “Có một người bạn thân là đầu bếp.”

“Ồ.” Đáp lại vô hồn, hai chữ “bạn thân” như một gáo nước lạnh, nhưng giây phút sau cô đã lại trêu ngươi chính mình.

Ngoài bạn thân ra, cô còn muốn gì nữa? Tô Hường Văn sớm đã biết Nam Cung Tông Tâm là con gái mà, cho dù họ đích thực sắp kết hôn ở trong game thì đã sao? Nói lên được điều gì? Tất cả chỉ là hư cấu mà thôi.

Nghĩ thế, cô càng thấy buồn hơn, cô đè nén vị chua chát trong lòng, Nam Hường Bắc nhoen miệng cười hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tô Hường Văn còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ nghe vậy nhanh chóng hồi thần nhìn xuống đồng hồ, chỉ mới bốn giờ chiều. Quay sang Nam Hường Bắc, bất ngờ phát hiện sắc mặt của đối phương hơi khó coi, Tô Hường Văn cảm thấy kỳ lạ, song khi nghĩ lại hành trình của ngày hôm nay, chính cô cũng thấy mệt mỏi rồi, có lẽ đối phương cũng vậy chăng, bèn đáp: “Hay là về nhà nghỉ ngơi nhé.”

Câu hỏi đó chẳng qua là vì nhất thời không tìm được gì để nói với Tô Hường Văn thôi, Nam Hường Bắc tuyệt đối không phải muốn về nhà, nghe lời đề nghị của Tô Hường Văn, cô nhất thời không biết làm sao cho phải, nhưng ánh mắt mệt mỏi của Tô Hường Văn làm tim cô nhói đau, vậy nên Nam Hường Bắc mới gật đầu rất dứt khoát, “Ừm!”

Phản ứng như thế đặt vào mắt của Tô Hường Văn, tự nhiên sẽ được hiểu thành cô đang rất muốn về nhà.

Xa xa một chiếc taxi đang chạy tới, Nam Hường Bắc chỉ muốn được bế Tô Hường Văn lên giường để cô ngủ một giấc thật ngon, cô đương nhiên không biết đại sự tỷ của mình đang nghĩ gì, vì vậy chỉ một lòng đi nhanh tới trước vẫy tay đón taxi.

Một tay che dù sợ Tô Hường Văn bị nắng, tay còn lại thì mở cửa xe, đến khi đối phương đã ngồi vào trong Nam Hường Bắc mới thu dù lại và chui vào theo.

“Tôi đưa cô về nhà trước.” Nam Hường Bắc nói.

Tô Hường Văn không khước từ, báo địa chỉ với tài xế xong cô mới quay sang Nam Hường Bắc và nói một cách áy náy, “Không ngờ hôm nay trời lại nóng như vậy.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc nào có nghĩ sâu sắc về câu nói của Tô Hường Văn, chỉ cười hi hi gãi đầu, tình cờ lờm sang bó hoa bách hợp ấy, mặt cô chợt tái nhợt.

Đại sư tỷ chắc chắn sẽ mang bó hoa này về nhà, chồng chị ấy nhìn thấy không biết có nổi giận không...

Thế là cô càng thêm hối hận vì hành động nông nổi của mình sáng nay, Nam Hường Bắc cúi gằm đầu tự trách mình đã không suy nghĩ cho lập trường của Tô Hường Văn.

Có lẽ họ thật sự đã mệt, suốt đường đi cả hai không nói thêm một lời nào nữa, chỉ im lặng suy nghĩ tâm sự của mình, để đến khi taxi dừng lại bên dưới nhà Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc mới nhớ ra mình sắp phải chia tay với ý trung nhân rồi, lần sau gặp nhau không biết phải chờ đến bao giờ.

“VẬY... tôi xuống xe nhé.” Tô Hường Văn nhìn Nam Hường Bắc, khẽ nói.

“Ừm.” Nam Hường Bắc gật đầu, giọng cười: “Về nhà tắm rửa thoải mái rồi nghỉ ngơi cho tỉnh táo nha.”

“Ừm.” Lời nhắn nhủ chu đáo như thế khiến Tô Hường Văn bật cười, “VẬY...hy vọng lần sau gặp lại nhau trong công ty.”

“Ừm!”

Ngồi yên nhìn Tô Hường Văn xuống xe, Nam Hường Bắc cố trấn áp sự không ổn trong lòng, thấy cô vẫy tay với mình, cô cũng vẫy vẫy theo. Đến khi bác tài khởi động máy xe và Tô Hường Văn đã quay lưng định lên lầu thì cô mới đột nhiên hạ kính cửa sổ xuống, kim chế không để ba chữ “Đại sư tỷ” tuôn ra, cô gọi: “Hường Văn!”

Tô Hường Văn hơi kinh ngạc, quay lại nhìn cô với vẻ không hiểu.

“Lần sau tôi mời cô ăn cơm.” Nam Hường Bắc giải thích thêm, “Hôm nay cô đã chi bảo tôi rất nhiều.”

Tô Hường Văn mỉm cười đáp lại: “Được.”

“VẬY, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Xe đã ra khỏi cư xá mà Nam Hường Bắc vẫn cố quay lại muốn nhìn bóng lưng của Tô Hường Văn, chỉ là đối phương sau khi nói “tạm biệt” với cô xong thì đã đi vào trong, không hề nán lại, nơi đó giờ đây không còn một ai, trái tim của Nam Hường Bắc cũng đột nhiên như bị đảo lộn.

Lấy móc khóa màn thầu ra khỏi túi, Nam Hường Bắc cứ thế siết chặt nó trong lòng bàn tay, ngã lưng ra ghế nhắm mắt lại trong một hồi.

Bên này, Tô Hường Văn ôm hoa lên lầu, vừa mở cửa đã thấy bên trong sảnh khách, Tổng Trạch đang ngồi cùng ba mẹ của mình, cô gái vốn chỉ hơi mệt mỏi nhưng vẫn mang tâm trạng khá tốt tức thì trầm mặt xuống.

Tại sao người đàn ông này vẫn còn ở đây?

Tổng Trạch vừa nghe thấy tiếng cửa thì biết ngay là Tô Hường Văn đã về, phấn khởi đứng dậy muốn ra đón, ngờ đâu lại trông thấy bó hoa trong tay cô, anh sững người, không cách nào kìm nén cơn phẫn nộ, “Em đã đi đâu đấy? Bó hoa này là sao?”

Giây còn chưa kịp thay ra thì đã nghe thấy lời chất vấn của Tổng Trạch, Tô Hường Văn nhướn mày nhìn anh giây lát, không giận, trái lại cảm thấy tức cười, “Liên quan đến anh sao, phó cơ trưởng Tổng.”

“Em...” Tổng Trạch đích thực vẫn chưa phải cơ trưởng chính thức, trong đợt đánh giá tổng hợp lần trước anh đã bị thua một đồng nghiệp khác, trong lòng vốn đã âm ứ, nay còn bị Tô Hường Văn lấy ra dả kích, ngọn lửa càng phức tạp hơn, khiến anh mất cả khả năng ngôn ngữ.

“Tôi nghĩ, quan hệ giữa chúng ta không gì khác ngoài hai chữ công việc.” Mặc kệ sắc mặt của Tổng Trạch thế nào, Tô Hường Văn thu lại nụ cười và nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói cũng không còn nhiệt độ: “Những việc đó có thể giải quyết ngay tại công ty, phó cơ trưởng Tổng sau này đừng đến đây nữa để tránh người khác hiểu lầm.”

“Hường Văn...” Bà Tô rất ưng ý Tổng Trạch, bà muốn anh làm con rể của mình, khổ thay con gái mình lại không thích người ta, còn nói những lời không biết kiêng kỵ như thế, làm sao mà được! Nhưng không chờ bà khuyên nhủ gì thì ông Tô đã giữ tay bà lại, dùng ánh mắt ngăn chặn những lời bà muốn nói.

“Nếu không có việc gì quan trọng thì mời phó cơ trưởng Tổng ra về cho, tôi muốn nghỉ ngơi.” Lạnh lùng vớt lại câu này, Tô Hường Văn cúi xuống thay giày rồi ôm bó hoa đi về hướng phòng của mình, trước khi đẩy cửa vào trong cô nán lại nói một câu cuối cùng: “Nếu còn tiếp tục như thế, tôi e là anh sẽ hối hận.”

Dứt lời thì cửa phòng cũng cùng lúc đóng lại, phòng khách chỉ còn một Tổng Trạch sắc mặt khó coi, và ba mẹ đang không biết nói gì hơn của cô.

Ở một căn phòng khác, cánh cửa vốn có một khe hở bấy giờ cũng nhẹ nhàng khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tô Vi Tích vừa thức dậy sau giấc ngủ trưa và đang ngồi chơi trong phòng, nghe thấy tiếng của Tô Hường Văn cô bé liền bò dậy nhảy xuống giường muốn ra ngoài gặp mẹ, tuy nhiên chỉ mới đi tới cửa thì câu nói băng lạnh không chút tình cảm của Tô Hường Văn đã truyền đến tai cô bé, vì vậy cô mới đứng yên bên cánh cửa, gương mặt nhỏ xíu còn rất non nớt ấy ghi đầy sự nghiêm túc, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa rất lớn, cô mới lén le lười một cái rồi rón rén khép cửa lại, quay về giường ôm con gấu bông còn to hơn mình vào lòng.

“Gấu con ơi, mẹ đã đuổi kẻ xấu kia đi rồi.”

Căn phòng rất yên tĩnh, đương nhiên là gấu bông không biết nói chuyện với Tô Vi Tích, nhưng đứa trẻ chỉ mới 5 tuổi vẫn cứ ôm lấy nó, đầu nghiêng qua một bên, gương mặt đáng yêu ấy viết đầy dấu chấm hỏi.

“Vi sao ông bà ngoại lại không cảm thấy người đó là kẻ xấu vậy? Người đó khiến cho mẹ không vui mà.”

“Gấu con ơi, mày nghĩ xem chị siêu nhân có còn xuất hiện nữa không?”

“Chị siêu nhân lợi hại thật, khi mẹ mắng Tiểu Tích, chị siêu nhân còn giúp Tiểu Tích nữa.”

“Gấu con ơi, mày nói xem có phải là ba cũng giống chị siêu nhân không?”

...

Không ai biết rằng đứa bé ngày thường rất kiệm lời này, đứa bé chỉ khi nhìn thấy Tô Hường Văn mới lộ ra thần thái trông đợi này, luôn tự nói chuyện với mình như thế, thế giới của trẻ con người lớn không thể hiểu, cũng giống như trẻ con không bao giờ hiểu được thế giới của người lớn vậy.

Bên ngoài phòng, Tổng Trạch dù có tâm kế cách mấy khi đứng trước cách đối đãi như thế thì vẫn có hiểu rằng mình nên biểu hiện thật tốt trước mặt ông bà Tô, anh cũng không còn nhẫn nhịn được nữa. Hứ một cái thật lạnh, anh mang giày vào, mở cửa ra về, trước khi đi còn đóng rầm cửa lại, và toàn bộ những cử chỉ này của anh đều lọt hết vào mắt ông Tô, khiến ông nhúm chặt chân mày.

“Lão Tô, lúc này ông kéo tôi làm gì chứ, ông không thấy đứa con này rất quá đáng sao? Ông...” Bà Tô không có nhiều ý kiến với thái độ của Tổng Trạch, hoặc có lẽ trong lòng bà, Tổng Trạch đích thực đã chịu uất ức chẳng

Nhưng ông Tô thì ngược lại, nghe vợ mình nói thế liền lườm bà một cái, “Quá đáng cách mấy thì cũng là con của bà, giúp người ngoài làm gì chứ?”

“Tôi...” Không ngờ chồng mình lại phản ứng mạnh như vậy, bà Tô sững sờ, nửa ngày trời cũng không nói được một lời.

“Con gái đã lớn rồi, tự có cách nghĩ của nó.” Ông biết lần này con mình thật sự rất giận, ông vừa đau lòng vừa bất lực với người vợ không biết suy nghĩ của mình, “Chúng ta đừng bận tâm nữa, được không?”

“Nhưng nó là con gái của tôi.” Bà Tô chau mày, “Chúng ta không quản nó, nó nhất định sẽ lại đi làm đi...”

Lời vẫn chưa nói hết thì bà Tô chợt nhớ ra gì đó, đập tay một cái, bà hỏi với vẻ sùng sốt, “Lão Tô, bó hoa đó! Ông nói bó hoa đó là ai đã tặng cho nó?”

“Làm sao tôi biết.” Ông thật hết cách với người vợ cứng đầu của mình, trong lòng thầm thở dài, quyết định phẫu thuật xong phải lập tức về thành Y.

“Chẳng lẽ con nhỏ này có đối tượng rồi?” Chồng không tham gia cũng không thể ngăn cản bà tự mình suy diễn, bà ngồi nói một mình, cuối cùng biến cả sắc mặt, “Có khi nào là phụ nữ tặng không?”

“Được rồi!” Ông Tô cũng biến sắc theo vợ, “Đủ rồi! Đừng nhắc lại nữa!”

Thấy chồng như đã nổi giận, bà Tô dù cho còn muốn tiếp tục thì cũng không có lá gan đó nữa, tính tình hai cha con này giống hệt như nhau, ngày thường nhìn được sẽ nhịn, đến khi không nhịn được nữa, đã nổi giận rồi thì chẳng phải chuyện gì hay ho.

Trong phòng ngủ, Tô Hường Văn để túi xách xuống sofa rồi mang bó hoa cắm vào bình trên bàn trang điểm, sau đó mới đến bên giường thả mình rơi tụt do xuống tấm nệm mềm mại, từ từ nhắm mắt lại.

Có lẽ hôm nay cô thật sự đã mệt, lúc này lại bị Tống Trạch làm ảnh hưởng đến tâm trạng, giờ đây, Tô Hường Văn không cần biết hình tượng là gì nữa, quần áo cũng không thay thì đã lăn ra giường thiếp ngủ.

Nhưng, mới nhắm mắt chưa được bao lâu cô đã ngồi bật dậy, vài giọt mồ hôi lưng lay lay rồi chảy dọc xuống gương mặt, dấu cho máy lạnh trong phòng vẫn đang hoạt động.

Từng cảnh tượng trong mơ đều khiến cô đau khổ đến khép chặt đôi mắt, nhưng cô sợ chúng sẽ xuất hiện lần nữa, thế là lại mờ ra, Tô Hường Văn lặng yên ngồi đây, không có bất kỳ một cử động nào.

Cũng không biết là trải qua bao lâu, khi nhịp đập khôi phục lại tần số bình thường, Tô Hường Văn mới đứng dậy đi tới tủ quần áo, vừa định vào phòng tắm thả lỏng tinh thần thì chợt nhớ ra gì đó, bèn bước đến sofa mở giỏ xách lấy chiếc móc khóa màn thầu ra, đặt nó ở giữa lòng bàn tay ngắm nghía một hồi, bấy giờ nụ cười mới lại xuất hiện.

Cô tiếp tục lấy ra cổ cầm Nam Hường Bắc vừa tặng, mang cả hai đến tủ đầu giường. Tô Hường Văn nhìn chiếc cổ cầm được xem là vật quý giá nhất của cầm sư trong “Trượng Kiếm Giang Hồ”, lắc lắc đầu rồi đặt màn thầu nằm cạnh cổ cầm, ngắm nhìn một lúc sau mới chịu mang quần áo vào phòng tắm.

Nam Hường Bắc cứ ngỡ giờ này chắc chắn ba mình đang viết viết vẽ vẽ trong phòng sách, chẳng ngờ vừa mở cửa nhà ra đã thấy rất nhiều người ngồi trong phòng khách, chính giữa là một phụ nữ mặc trang phục công sở với lớp trang điểm vô cùng tinh tế, cô đứng ra vài giây, hít vào buồng phổi một hơi lạnh, ngồi xuống thay giày ra rồi đi sang đó, “Mẹ.”

“Ừm.” Người phụ nữ ngược lên nhìn cô và chỉ đáp lại một tiếng, thấy người đàn ông vốn đang báo cáo gì đó chợt dừng lại, bà hơi chau mày nói: “Tiếp tục.”

“Vâng, đồng sự trưởng.” Người đàn ông mặc đồ tây vội vàng tiếp tục đề tài lúc này, người đó nói rất nhiều thuật ngữ kinh tế, Nam Hường Bắc chỉ hiểu đại khái ý nghĩa bên trong, cụ thể thế nào thì cô chịu.

Biết là mẹ mình đang làm việc, cô đương nhiên không dám làm ồn, bèn nhấc chân định đi về phòng. Chỉ mới đi được vài bước thì người phụ nữ đang rất chăm chú nghe cấp dưới báo cáo đã đưa tay đẩy mắt kính gọng vàng lên và bảo: “Đứng lại.”

Toàn thân cứng đờ, song cũng nhanh chóng thả lỏng, Nam Hường Bắc ngoan ngoan dừng bước chờ đợi chỉ thị của mẹ.

“Qua đây, con đã lớn rồi, đến lúc phải làm quen những việc này rồi.” Người phụ nữ nở lời, giọng điệu mang ý ra lệnh khiến Nam Hường Bắc thờ dãi, nhưng cũng chỉ có thể vâng lời làm theo thôi, ngồi trên sofa, nghe những từ ngữ đối với cô mà nói không khác gì thiên văn học ấy, đầu óc của cô bắt đầu bay đi nơi khác.

Lúc còn đi học, mỗi lần tự giới thiệu cô đều rất tự hào mà ưỡn ngực nói: “Tôi tên Nam Hường Bắc, ba đặt cho tôi tên này là có ngụ ý đây, ba rất yêu mẹ, mẹ của tôi họ Bắc Đường.”

Nam Hường Bắc, họ Nam cứ luôn hướng về họ Bắc Đường, và cô, là kết tinh tinh yêu của họ, ngụ ý trong tên cô đồng thời cũng quán xuyến nếp sống bao năm qua của gia đình này.

Bởi vì hướng về mẹ, ba đã bỏ lại sự nghiệp gia tộc mà theo mẹ đến thành phố nơi mẹ làm việc; Bởi vì hướng về mẹ, ba cam nguyện từ bỏ công việc mà lựa chọn làm một người đàn ông nội trợ; Bởi vì hướng về mẹ, nên dấu cho mẹ quanh năm bận bịu công việc ba cũng không một lời oán trách; Cũng bởi vì hướng về mẹ, ba đã làm rất nhiều việc, và tất cả những việc ấy, chỉ vì yêu.

Từng có một thời Nam Hường Bắc rất tự hào vì tình yêu này của ba, tuy nhiên đến khi cô phát hiện mình đã động lòng với Tô Hường Văn, đồng thời bắt chấp tất cả cũng muốn vào làm việc trong Vân Phi, dần biết rằng cô đã có gia đình vẫn hy vọng được ở bên cạnh bảo vệ cô, cô mới hiểu hóa ra tình yêu như thế thật sự rất nặng.

Nam Hường Bắc cứ thế trung mắt nhìn vào bàn trà mà suy nghĩ tâm sự của mình, đến mức nhân viên của mẹ đã báo cáo xong công việc cô vẫn chưa hồi thần lại.

Ra ý bảo nhân viên ra về, Bắc Đường phu nhân im lặng chờ đợi cửa nhà đóng lại, quan sát Nam Hường Bắc một hồi lâu bà mới từ từ hỏi: “Đang nghĩ gì đó?”

Nam Hường Bắc vẫn chưa hết mơ.

“Nam Hường Bắc.” Giọng điệu vẫn bằng bằng như mặt hồ tĩnh lặng, người phụ nữ quản lý tập đoàn mấy mươi tỷ này không để lộ một cảm xúc nào, nhưng khí chất lan tỏa từ người bà lại khiến cho Nam Hường Bắc vừa tỉnh “ngủ” bất chợt rùng mình và lập tức ngồi thẳng dậy, “Mẹ.”

“Lúc này con không nghe vào một câu nào cả.” Bà nói bằng câu tường thuật.

Biết là mẹ đang biểu thị sự bất mãn đối với sự lơ đãng của mình, Nam Hường Bắc cúi đầu lầm bầm: “Con nghe cũng đâu có hiểu.”

Ai cũng biết phía nam của đất nước có một tập đoàn Bắc Đường – long đầu của ngành đầu tư, ai cũng biết đồng sự trưởng của tập đoàn Bắc Đường là một phụ nữ có thủ đoạn rất lợi hại, ai cũng biết người phụ nữ đó tên là Bắc Đường Lạc Anh, nhưng lại không ai biết con gái của Bắc Đường Lạc Anh không hề muốn trở thành người thừa kế của mẹ mình.

Nét mặt không thay đổi, cũng không tỏ ra phần nộ hay tức giận vì câu nói của con mình, Bắc Đường Lạc Anh nhìn cô vài giây, nói rất tự nhiên: “Không hiểu thì học.”

“Mẹ...” Nam Hường Bắc ngược lên nhìn mẹ, bắt gặp đôi mắt bình lặng như mặt hồ ấy, cô thật sự cảm thấy hơi thất bại, “Con đã nói rồi, con...”

“Con không muốn kế thừa công ty của mẹ.” Bắc Đường Lạc Anh tiếp lời giúp cô, “Nhưng mẹ cũng đã từng nói, con không muốn thừa kế, cũng phải thừa kế.”

Quá hiểu sự bá đạo của mẹ mình, Nam Hường Bắc thờ dãi, không tiếp tục đề tài ấy nữa, “Sao mẹ lại đột nhiên về đây vậy? Ba nói mẹ đang xử lý một dự án, không nhất định sẽ về được mà.”

“Đã giải quyết xong rồi.” Bắc Đường Lạc Anh vẫn đáp lại bằng giọng điệu đó, bà nhìn qua con mình nói: “Trái lại là con đây, còn hai mươi mấy ngày nữa mới đi làm, những ngày này cứ đi theo mẹ...”

Lời chưa nói xong thì cửa phòng sách đột nhiên mở ra, Nam Cực rất thông dong mà bước ra, tựa như không hề cảm nhận được không khí ngưng đọng trong phòng khách vậy, “Nam Hường Bắc, qua đây giúp một tay.”

“Dạ!” Đang than vãn trong lòng thì nghe thấy tiếng của ba, Nam Hường Bắc tức thì đứng phắt dậy như được phóng thích vậy, “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi một lúc nhé, con vào giúp ba làm cơm.”

Dứt câu cô đã đi thật nhanh vào bếp, toàn thân nhẹ nhõm vô cùng.

“Ba chỉ cứu được con lần này.” Nam Cực nói rất nhỏ, lên liếc mắt nhìn ra phòng khách, “Phía sau con phải tự lo liệu thôi.”

Động tác thái rau dừng lại, Nam Hường Bắc hít thật sâu vào buồng phổi rồi thở mạnh ra ngoài, về mặt ủ rũ, “Con biết rồi.”

Với tính khí bá đạo của mẹ, những ngày sau đây nhất định sẽ còn nghĩ đủ mọi cách bắt cô đi theo bên cạnh học cách kinh doanh.

Nghĩ lại mới thấy, may mà cô và Tô Hường Văn đã không còn cơ hội, nếu như cô và Tô Hường Văn thật sự đến với nhau, không biết mẹ sẽ làm ra chuyện gì nữa, thủ đoạn của mẹ, không phải tư duy thông thường có thể đoán ra được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Suốt bữa ăn Nam Hường Bắc cứ thấp thóm lo sợ mẹ sẽ bảo cô tạm thời đến công ty làm việc, may mà không có, sau bữa cơm bà cũng chỉ mang hồ sơ vào phòng sách, hiển nhiên là định tiếp tục xử lý công việc. Nam Hường Bắc và ba nhìn nhau, le lưỡi, nhanh chóng thu dọn chén bát rồi phi thẳng về phòng đóng cửa lại.

Tuy biết rằng đến một ngày nào đó trong tương lai, cô nhất định không thể tiếp tục kháng cự lòng mong mỏi và áp lực đến từ mẹ mà lựa chọn vào làm việc trong Bắc Đường, nhưng hiện giờ, cô vẫn hy vọng có thể hoãn được ngày nào hay ngày đó.

Mở máy tính, mở máy lạnh, tranh thủ thời gian khởi động Nam Hường Bắc chạy vào phòng tắm thư giãn tinh thần, đến khi ngồi trở về bàn thì trạng thái tiêu cực lúc nãy đã hoàn toàn bị xua tan.

Vừa online đã thấy Tô Mặc Lập, đang định gửi yêu cầu chat thoại qua thì bên kia nhấn sang một câu: “Tòng Tâm, vào kênh chỉ huy.”

“Ừm.” Nhanh chóng đáp lại, tiếp đó thì bấm vào kênh chỉ huy thoại của Tiểu Dao Môn, vừa vào cô liền nghe thấy một giọng nói cực kỳ yêu mị, “Tô đại sư tỷ, Tiểu Tùng nhà cô đến rồi kia.”

Giọng nói này Nam Hường Bắc mới nghe lần đầu, công tâm mà nói thì cũng rất hay, nhưng đó không phải loại hình cô thích, bởi vì nó quá quyến rũ rồi.

Cô vẫn thích giọng của đại sư tỷ hơn, thanh lạnh nhưng không mất sự dịu dàng, thỉnh thoảng oán trách vài câu còn khiến người nghe không cảm được lòng phải nở một nụ cười.

Tô Hường Văn không đáp lại lời nói của cô gái kia, cô đeo tai nghe vào, tay còn cầm bút vẽ gì đó lên giấy, “Nếu như không có sự cố gì thì tuần này Đại

Tuyết Cung sẽ đánh Tiêu Dao Môn, Nga Mi đánh Cái Bang, Võ Đang đánh Thiếu Lâm.”

Dừng lại một lúc, Tô Hường Văn sắp xếp câu từ rồi mới nói tiếp: “Rất cảm ơn Thanh Thanh và Tiêu đại vương đã từ bỏ môn phái chiến tuyến này mà dẫn theo đệ tử đến trợ giúp Tiêu Dao Môn.”

“Hi, Mạc Lập nói như vậy là không phải rồi, chỉ là một cuộc chiến môn phái thôi mà. Huống chi La Khắc Định dám làm ra việc như thế, tỷ muội trong phái Nga Mi đều khinh bỉ vô cùng, ai cũng nói muốn đến giúp đỡ Tiêu Dao đấy chứ.” Thủy Thanh Thanh nói, lời cô vừa dứt thì một giọng nam ồ ồ vang lên, “Thì đó, bé Tô nói vậy là quá khách sáo rồi nhá.”

Giọng nói này Nam Hường Bắc đã từng nghe, đây là người chỉ huy của Cái Bang, biệt hiệu Tiêu đại vương. Nghe nói thân tượng của anh là bang chủ Cái Bang trong tiểu thuyết của Kim Dung – Tiêu Phong, vì vậy khi tạo nhân vật anh đã đặt tên là Tiêu Phong, ngờ đâu tên này đã bị sử dụng, thế là đổi thành “Kiêu Phong”, nhưng cũng bị sử dụng, tiếp tục đổi sang “Tiêu bang chủ” và “Kiêu bang chủ”, lại bị sử dụng, không còn cách khác, anh đành lấy tên là “Tiêu đại vương”, trích từ điển tích Tiêu Phong trở thành đại vương Nam Viện của nước Liêu trong “Thiên Long Bát Bộ”.

“Tuy vẫn chưa biết cuộc chiến của Võ Đang và Thiếu Lâm sẽ diễn ra như thế nào, nhưng để phòng hờ, ngày mai nhờ đệ tử Cái Bang đến phòng thủ ở sau núi Tiêu Dao Môn để tránh họ đi đường nhỏ tấn công bất ngờ. Các tỷ muội của phái Nga Mi phòng thủ ở cửa phụ của Tiêu Dao, đệ tử Tiêu Dao Môn sẽ nghênh chiến người của Đại Tuyết Cung tại cửa chính, mọi người thấy sao?” Mỗi khi thảo luận về môn phái chiến, giọng nói rất hay của Tô Hường Văn đều mang theo một sức hút đặc biệt, khiến người khác rất tự nhiên mà thần phục, và mỗi lần như thế, Nam Hường Bắc đều bất giác cười khò.

“Không thành vấn đề.” Thủy Thanh Thanh và Tiêu đại vương đồng loạt nói.

“Vậy được, đệ tử của hai phái tham gia là để giúp Tiêu Dao Môn chúng tôi, vì vậy mọi vật chất trong cuộc chiến lần này đều sẽ do phái Tiêu Dao phụ trách.” Tô Hường Văn tiếp tục phát hiệu lệnh, “Ngày mai nửa tiếng trước cuộc chiến, tôi sẽ bảo Tông Tâm và Quân Quân gửi thực phẩm và dược phẩm vào hộp thư của hai bạn, đến lúc đó còn phải làm phiền hai bạn phân phát cho đệ tử trong đội ngũ.”

“Haiz, không cần đâu.” Tiêu đại vương từ chối.

“Phải đó.” Thủy Thanh Thanh cũng nói.

“Đừng khưốc từ nữa, đây là điều nên làm.”

Tô Hường Văn đã nói vậy rồi, chỉ huy trưởng của hai phái cũng không thể từ chối nữa, thế là mọi người lại bàn bạc với nhau những chi tiết trong cuộc chiến ngày mai, sau đó thì người của hai phái rời khỏi, kênh chỉ huy chỉ còn lại thành viên của phái Tiêu Dao.

“Xin lỗi.” Thủy Thanh Thanh và Tiêu đại vương vừa rời khỏi thì Tô Hường Văn khẽ nói: “Lại làm phiền mọi người phải làm những việc này rồi.”

“Không sao, chỉ là độc dược thôi mà, trong kho còn nhiều lắm.” Phó Quân Quân ngoài thân phận là cảm sư trong môn phái chiến thì còn là người cung cấp độc dược, bởi vì nghề nghiệp của cô chính là dược sư.

Phó Quân Quân vừa nói xong thì Âu Dương Vô Khuyết tiếp lời, “Phải đó đại sư tỷ, chỉ là dược phẩm thôi mà, trong kho của em cũng còn chất chồng. Huống chi dược liệu lần trước Tiểu Tùng trồng cho còn để y nguyên trong hộp thư ấy, lát nữa lấy ra là có thể chế biến thêm khoảng một ngàn viên thuốc.”

“Tóm lại là làm phiền mọi người rồi.” Tô Hường Văn khẽ thở dài, “Không lần nào tôi không giúp được việc.”

“Ai nói thế, chẳng phải lần trước đại sư tỷ đã giúp em lấy được rất nhiều nguyên liệu để chế biến độc dược sao? Em có thể chế ra nhiều loại độc như vậy một nửa công lao là nhờ tỷ đấy.” Phó Quân Quân lại nói. Cùng lúc này, giọng nói yếu mị kia lại vang lên: “Nói tiếp nữa là làm bộ rồi nhé.”

“Đúng!” Phó Quân Quân nhanh chóng hòa theo, sau đó liến cười trừ, “Đại sư tỷ cảm thấy ngại vì làm phiền em và Vô Khuyết, sao lại không thấy ngại khi bảo Tiểu Tùng làm màn thầu nhĩ, đúng là phân biệt đối xử mà.”

“Phó sư tỷ, nói vậy là quá thừa rồi không phải sao, Tiểu Tùng là tướng công tương lai của đại sư tỷ mà, làm màn thầu thì có là gì, chỉ cần đại sư tỷ mở lại ‘Mãn Hán toàn tịch’ nó cũng chịu làm đấy chứ, đúng không Tiểu Tùng?” Lại một giọng nam vang lên, là Ngô Kiệt Tào, Nam Hường Bắc thật sự bó tay vì câu nói này, trong game làm gì có ‘Mãn Hán toàn tịch’ mà làm.

Nam Hường Bắc lắc đầu, song cũng gõ ra một chữ: “Đúng.”

Nghĩ ngợi gì đó, cô nhấn thêm một câu: “Trong kho còn hơn 3000 cái màn thầu, chắc chắn sẽ đủ, đại sư tỷ cứ yên tâm.”

“Áy áy, Tiểu Tùng sao còn gọi đại sư tỷ thế hả?” Câu nói của Nam Cung Tông Tâm vừa nhảy ra thì Phó Quân Quân đã cười trừ, “Hôm bữa là ai đã cầu hôn và còn gọi ‘Tô Mạc Lập’ rất là suôn thế nhĩ? Mau lên, gọi nương tử nghe cái nào.”

“Thì đó!” Những người khác trong kênh cũng hòa theo, “Tiểu Tùng, mau lên, gọi nương tử.”

Gò má đỏ cả lên, Nam Hường Bắc hơi lúng túng khi nghe thấy những lời này, bàn tay đặt trên bàn phím cũng nhất thời rời rã cả lên.

“Được rồi mọi người đừng ức hiếp Tông Tâm nữa.” Nghe những lời của các bạn trong game, trong lòng Tô Hường Văn cũng có một cảm giác kỳ lạ, cô

ngồi chờ xem phản ứng của Nam Cung Tông Tâm, nhưng chờ mãi cũng không thấy gì, không khỏi có hơi thất vọng, vì vậy mới mở lời giải vây.

“Áy đại sư tỷ, tại này đang giúp tỷ thử thách Tiểu Tùng mà.” Âu Dương Vô Khuyết nói, sau đó lại hướng mũi tên qua Nam Hường Bắc: “Tiểu Tùng, mau mau mau, lấy khí phái của nam nhi ra coi, đừng có tưng nữa.”

“Đúng đó, Tiểu Tùng, mau!”

Mặt vừa đỏ vừa nóng, những lời hối thúc không ngừng truyền vào tai nghe, Nam Hường Bắc do dự một hồi mới từ từ gõ lên bàn phím, lại chần chừ, cuối cùng mới nhấn enter.

Thế là, mọi người đều nhìn thấy trên màn hình nhảy ra một dòng chữ.

Nam Cung Tông Tâm: “Nương tử.”

Mặc dù không phải tiếng gọi thật sự, nhưng Tô Hường Văn vẫn đã đỏ mặt khi nhìn thấy hai chữ đó, ngay cả giọng nói cũng thắm đượm hơi hướng trách móc: “Tòng Tâm em...”

Chưa nói hết thì màn hình lại nhảy ra dòng chữ mới.

Nam Cung Tông Tâm: “Đại sư tỷ nương tử, nương tử đại sư tỷ.”

“Ồ ~~~~~” mọi người trong kênh đồng loạt kêu lên í ới, mặt của Tô Hường Văn càng đỏ hơn, cắn nhẹ môi, nửa ngày cũng không nói được một lời.

“Ta nói, đánh chữ thì có ý nghĩa gì, nói vào micro mới gọi là không tưng.” Chính trong lúc Nam Hường Bắc pháp phòng chờ đợi phản ứng của Tô Hường Văn thì giọng nói của cô gái kia lại vang lên, “Ngay cả giọng nói cũng không nghe được, tôi làm sao có thể giao Mạc Lập nhà này ra đây.”

Lời vừa dứt thì mọi người đều im phăng phắc.

“Tây Giang Nguyệt.” Châu mày, Tô Hường Văn rất bất mãn vì những lời chỉ nhảm thẳng vào Nam Cung Tông Tâm của đối phương, “Tòng Tâm không thích nói chuyện, sao lại gượng ép chứ.”

“Chắc, còn bệnh vực nữa, chỉ là một câu nói thôi mà, thiệt tình.”

Bấy giờ Nam Hường Bắc mới biết chủ nhân của giọng nói yêu mị ấy là Tây Giang Nguyệt, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái võ nghệ cao cường trang phục sắc sỡ trên đài Hằng Châu, đột nhiên cảm thấy, một tạo hình như thế đích thực phải phối giọng nói yêu mị như vậy mới cân xứng.

“Được rồi, việc của môn phái chiến đã trao đổi xong, cũng không còn chuyện gì khác, thôi thì không lán chiếm thời gian của mọi người nữa, ai làm việc nấy đi nhé.” Tô Hường Văn trực tiếp làm lơ Tây Giang Nguyệt, tiếp tục nói: “Có vấn đề gì có thể inbox cho tôi, vậy tôi thoát kênh bên này nhé.”

Thấy màn hình hiển thị thông báo Tô Mạc Lập đã rời khỏi, Nam Hường Bắc cũng gõ nhanh một câu: “Vậy tôi cũng thoát nha, bye bye cả nhà.”

Vừa thấy câu này Phó Quân Quân liền kêu réo: “Tiểu Tùng cái đồ trọng sắc khinh...”

Nam Hường Bắc không chờ nghe hết câu nói ấy thì đã thoát khỏi kênh chỉ huy, bởi vì Tô Hường Văn đã gửi yêu cầu chat thoại qua, tuy nhiên, cho dù không nghe cô cũng biết họ sẽ nói gì, chẳng qua lại là phu sướng phụ tùy trọng sắc khinh đồng đội gì đó thôi.

Vừa chấp nhận lời yêu cầu Nam Hường Bắc vừa lắc đầu vì nhóm bạn này.

“Tòng Tâm, xin lỗi.” Lời yêu cầu vừa được chấp nhận thì Tô Hường Văn đã nói thế, “Tây Giang Nguyệt không cố ý nhắm vào em đâu.”

Nam Hường Bắc hơi bất ngờ, chưa kịp đáp lại thì Tô Hường Văn lại nói: “Tính cô ấy thích đùa giỡn, nghe nói chị sắp lấy em nên cứ năng nặc muốn xem em là người như thế nào thôi.”

Con ghen chột trĩu dậy, những lời của Tô Hường Văn khiến cô bắt đầu ganh tỵ với Tây Giang Nguyệt rồi.

Hóa ra trong trò chơi này, cô không phải là người duy nhất được đại sư tỷ đề tâm, mà còn có Tây Giang Nguyệt kia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nam Cung Tông Tâm: “Không sao, em không đề tâm đâu mà.”

Tô Hường Văn khẽ “ừm” một tiếng, cô rất muốn hỏi tên thật và địa chỉ của Tông Tâm để gửi chiếc móc khóa ấy, nhưng lại không biết phải mở miệng bằng cách nào.

Hôm đó khi Nam Cung Tông Tâm nói mình cũng là người thành Z, thái độ hơi lãnh đạm ấy đến nay cô vẫn còn ghi nhớ.

Thâm thờ dài, chung quy Tô Hường Văn cũng không hỏi nên lời, cô nghĩ, có lẽ Nam Cung Tông Tâm là một người có ý thức bảo vệ rất mạnh mẽ, nhưng nếu ngay cả khi đối với cô, ý thức ấy vẫn mãnh liệt đến thế thì...

Tô Hường Văn ngồi im lặng trước màn hình, không phát hiện ra nét mặt buồn bã của mình, cô thật sự đã hết cách với tâm tư và cảm xúc rối loạn trong lòng.

Đêm nay, họ lại trải qua trong im lặng, dẫu rằng sau đó Nam Cung Tông Tâm và Tô Mặc Lấp đã cùng đi đánh boss và lấy được vài món đồ, song so với trước đây, cái cảm giác chỉ cần được ngồi với nhau thì trong lòng đã rất mãn nguyện ở họ, dường như có gì đó không như nhau nữa.

Rất nhiều cảm xúc rất nhiều suy nghĩ họ đều cố chôn giấu, không dám cho đối phương biết.

“Tông Tâm, chị đi ngủ đây, em cũng nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon.” Diệt boss xong đã hơn 10 giờ, Tô Hường Văn nhún nhủ, sau đó nhận được hai chữ “ngủ ngon” từ Nam Cung Tông Tâm, tắt cửa sổ chat thoại, cô đứng dậy ra ngoài pha một ly sữa nóng.

Đi ngang phòng của Tô Vi Tích, bàn tay sau một lúc do dự vẫn đã đẩy cửa nhìn vào trong, cô bé lúc nào cũng ngoan ngoãn nhưng lại luôn khơi dậy cảm xúc tiêu cực trong cô đang ôm con gấu bông làm gì đó, Tô Hường Văn nín thở, lặng nhìn vài giây rồi khẽ khàng khép cửa lại.

Hệ thống vừa thông báo Tô Mặc Lấp đã rời khỏi thì Nam Hường Bắc thở dài, chỉ là lần này, cô không tắt máy như những lần trước nữa, trái lại là đứng dậy định vào bếp lấy một lon nước ép, ngờ đâu vừa quay người đã nhìn thấy mẹ khoanh tay trước ngực đứng nhìn mình với nét mặt không cảm xúc, trang phục công sở sớm đã được thay bằng quần áo ở nhà, song khí thế tỏa ra từ người bà vẫn không hề thuyên giảm dù chỉ nửa phần.

Nam Hường Bắc giật thót tim, lập tức nhìn xuống máy vi tính, sau đó chợt ý thức được hành vi như vậy sẽ khiến cho mẹ mình nghi ngờ, thế là lại đứng thẳng nghiêm trang, “Mẹ.”

“Ừm.” Bắc Đường Lạc Anh không biết đã đứng ở ngoài cửa tự bao giờ lúc này đã đi thẳng vào trong, nhìn quanh phòng của Nam Hường Bắc, cuối cùng dừng lại trước máy vi tính của cô, từ từ tuôn ra một câu: “Đang chơi game?”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, Nam Hường Bắc gật gật đầu, pháp phòng lo sợ mẹ trách mình chỉ biết chơi bời, “Thỉnh thoảng thôi ạ.”

“Vậy sao?” Đôi mắt rất sáng của Bắc Đường Lạc Anh nhìn thẳng vào mắt của con gái như muốn truy lùng sự thật từ bên trong, song cái mà bà tìm thấy chỉ có bài xích và lẩn tránh, trong lòng không khỏi nhói đau, nhưng nét mặt vẫn không hề thay đổi, “Ngủ sớm đi.”

“Dạ, mẹ cũng vậy.” Nam Hường Bắc ngoan ngoãn đáp lại, thấy mẹ mình đã ra ngoài cô mới dám thở mạnh, đến khi lấy lại tinh thần thì lớp vải sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Cô không biết rằng người mẹ đã rời khỏi phòng và đi vào phòng sách của mình, đang trầm tư suy nghĩ vì một món đồ trong tay, đó là mp3 của cô.

Lúc này khi Nam Hường Bắc chưa về, vì không tìm được usb, bà đã dùng tạm mp3 của con gái, mở ra mới biết bên trong không phải nhạc mà là những tập tin ghi âm được đặt tên theo ngày tháng. Lúc đó nhân viên đang ngồi ở trước mặt, Bắc Đường Lạc Anh không thể để lộ bất kỳ phản ứng gì, chờ sau bữa cơm, bà mới đi vào phòng sách, mở những tập tin đó lên trong nỗi nghi hoặc, nhưng khi đeo tai nghe vào, bà lại một lần nữa mơ hồ, bởi vì... nội dung trong đó không nằm trong phạm vi có thể lý giải của bà.

Là vì đã lâu rồi không gặp mặt con gái ư, nên phương thức giáo dục xưa nay cũng nảy sinh vấn đề, khiến cho khoảng cách giữa hai mẹ con ngày càng xa rời, khiến cho bà không hiểu được những việc con gái mình đang làm? Cũng giống như lần này, vì sao Nam Hường Bắc đột nhiên muốn rời khỏi bộ đội và chuyển sang làm việc trong hàng không Văn Phi?

Hôm sau là thứ bảy, cũng là ngày diễn ra cuộc chiến môn phái giữa các bang.

Sau bữa trưa, vừa dọn xong chén bát thì Nam Hường Bắc đã muốn về phòng chế biến thêm ít lương thực, hể nghĩ đến cuộc chiến tới nay, trong lòng cô liền có một cảm giác khó tả.

Cuộc chiến lần này không còn đơn thuần là “Niềm vinh dự của môn phái” nữa, nó rõ ràng đã bị pha lẫn tình cảm riêng tư.

“Tiểu Bắc.” Thấy con gái định về phòng, Bắc Đường Lạc Anh chợt gọi, “Tối nay cùng mẹ đến Nhà Hàng Jewelry dự yến tiệc.”

Sắc mặt lập tức trắng bệch, Nam Hường Bắc quay người lại nhìn mẹ mình, do dự vài giây, cuối cùng cũng ấp úng nói: “Tối nay con có việc...”

Chân mày chụm lại, ánh mắt của Bắc Đường Lạc Anh chợt trở nên sắc bén, “Việc gì?”

“Con...” Kiểu nào cô cũng không dám nói tối nay mình phải tham gia môn phái chiến, Nam Hường Bắc cúi gằm đầu nhìn xuống đất, đáng vẻ rất hoảng loạn.

“Rất quan trọng ư?” Thấy cô như thế, Bắc Đường Lạc Anh bắt giác dịu giọng.

“Vâng ạ!” Tình cảm riêng tư bị lẫn tạp trong cuộc chiến tối nay liên quan đến cô và Tô Hường Văn, dù rất sợ mẹ sẽ giận, nhưng cô cũng không thể chùn bước. Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì Nam Hường Bắc cũng lấy lại được lòng tin, cô ngẩng mặt lên gạt đầu rất mạnh, “Rất quan trọng.”

Nhìn con gái mình một lúc, trông thấy ý chí kiên định trong đôi mắt ấy, Bắc Đường Lạc Anh nói: “Vây con lo làm việc của mình đi.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Nam Hường Bắc nhanh chóng đáp lại, thấy mẹ mím môi, cô gãi gãi đầu nói thêm: “Khi nào buổi tiệc kết thúc, mẹ gọi điện cho con nhé, con đến đón mẹ.”

Nét mặt tức thì dịu lại, bà nhìn lên đứa con gái đang gãi đầu của mình, ánh mắt trìu mến hơn rất nhiều, Bắc Đường Lạc Anh nở ra một nụ cười hiếm thấy, “Chẳng phải con muốn về phòng sao? Đi đi.”

“Dạ.”

Cửa phòng vừa đóng lại, Nam Hường Bắc liền thở phò nhẹ nhõm.

Từ nhỏ cô đã gần gũi với ba, còn về phía mẹ, chỉ khi nào không bận công việc mẹ mới ở cạnh cô, những lúc như thế cũng chỉ hỏi han việc học của cô thế nào. Mỗi khi cô nghịch ngợm hoặc phạm lỗi lầm, người phạt cô cũng luôn luôn chỉ có mẹ. Vì vậy, nếu như mẹ nhất mực yêu cầu cô cùng dự buổi tiệc đó, và cô cứ nằng nặc từ chối, chắc chắn sẽ làm mẹ nổi giận, đến lúc đó thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Giờ này Tô Mặc Lấp không online, Nam Hường Bắc cũng không lấy làm lạ, cùng vài người bạn trong bang hội diệt boss xong thì cô tự giác ra ruộng trồng lúa mạch.

Đến buổi chiều, Nam Cực gõ cửa phòng cô, người đàn ông ngày thường chỉ mặc áo thun quần ngắn giờ đây đang trang bị trên người bộ đồ vest trắng tắp, còn thắt cả cà vạt, đầu tóc cũng được chải chuốt chỉnh chu, rất hiển nhiên là ông sẽ cùng vợ mình đến dự tiệc.

“Ba mẹ đi dự tiệc.” Thấy con gái nhìn mình cười gian xảo, Nam Cực lườm cô một cái, “Tối nay con không cần đến đón nữa.”

“Dạ.” Cô cười hi hi và vẫy vẫy tay với ba mình, “Ba à, nếu buổi tiệc kết thúc sớm, ba cứ cùng mẹ đi dạo phố hay xem phim gì đó nhá.”

“Cút xéo, ba mẹ đi đây.” Lại lườm cô một cái, “Nhớ tự mình làm đồ ăn.”

“Được rồi mà, bye bye nhá ba của con.”

Sau khi ba mẹ đã ra ngoài, Nam Hường Bắc mới vào bếp làm nóng lại thức ăn hồi trưa, giải quyết nhanh chóng bữa tối của mình rồi tiện tay mang một lon nước ép trái cây vào phòng. Bên trong kênh của môn phái, Tô Mặc Lấp đã online và đang gọi các thành viên vào đội ngũ.

Một đội có thể chứa nhiều nhất 80 người, theo quân số hiện nay của Tiêu Dao Môn, đại khái phải tổ chức thành năm đội, cũng tức là 400 người. Uống một ngụm nước ép, Nam Hường Bắc gửi cho Tô Mặc Lấp yêu cầu nhập đội, sau đó bật hệ thống chat thoại lên, đi vào kênh chỉ huy của môn phái, bên trong đã có rất nhiều người.

【Đội ngũ】Nam Cung Tông Tâm: “Các sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội, đến Bàn cờ Vạn Tượng lấy màn thầu và thực phẩm tăng sức công kích nhá, ăn uống no nê rồi ra chiến trường.”

【Môn phái】Nam Cung Tông Tâm: “Các sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội, đến Bàn cờ Vạn Tượng lấy màn thầu và thực phẩm tăng sức công kích nhá, ăn uống no nê rồi ra chiến trường.”

Chẳng bao lâu thì các anh em trong phái đã tìm đến chỗ cô nói, Nam Hường Bắc phân phát thực phẩm cho mọi người như thường lệ, chẳng hề cảm thấy phiền hà hay rắc rối.

Chỉ một lúc sau thì mọi người trong đội ngũ đều đã nhận được thực phẩm, bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của Tô Hường Văn: “Tông Tâm, nhớ gửi cho Thủy Thanh Thanh và Tiêu đại vương nữa nhé.”

“À há.” Nam Hường Bắc nói nhỏ, bèn vào hộp thư gửi thực phẩm cho người chỉ huy của phái Nga Mi và Cái Bang, sau đó quay trở vào đội ngũ.

【Đội ngũ】Nam Cung Tông Tâm: “Gửi xong.”

“Ừm.” Tô Hường Văn tiếp tục nhắc nhở Phó Quân Quân và Âu Dương Vô Khuyết đừng quên gửi độc dược và thuốc trị thương sang đó, vừa định nói thêm gì đó thì chính giữa màn hình chợt hiện ra dòng chữ to tướng

La Hán: **【LA HÁN CÙNG 300 ĐỆ TỬ THIẾU LÂM TUYÊN BỐ, HÔM NAY SẼ KHÔNG NGHE THEO CHỈ THỊ CỦA LA KHẮC ĐỊCH.】**

Cuộc chiến môn phái đêm nay kịch liệt hơn những lần trước đây rất nhiều, bởi vì cả Giang Hồ đều biết ý nghĩa đằng sau của cuộc chiến này, huống chi đây còn là cuộc chiến liên minh thật sự xảy ra lần đầu tiên trong “Trọng Kiếm Giang Hồ”, so với những trận đấu mấy trăm người đánh mấy trăm người trước kia, hôm nay có thể nói là cuộc đọ sức của mấy ngàn người đối mấy ngàn người.

Chỉ là không ngờ, cuộc chiến còn chưa bắt đầu thì phái tuyên chiến đã chia rẽ nội bộ.

“Đúng là làm chuyện bất nghĩa sẽ gặp quả báo mà.” Tai nghe truyền đến một tiếng cười lạnh, đó là giọng của Phó Quân Quân, “La Khắc Định chắc không còn làm chỉ huy phái Thiếu Lâm được bao lâu nữa đâu, uy danh đã không còn thì chỉ huy gì nữa chứ.”

Dẫu cho chỉ là trò chơi, thì nơi mà lòng người hướng đến, đa phần vẫn là đạo nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Cuộc chiến môn phái lần này là trận đấu đầu tiên không phải theo dõi trong tâm trạng hồi hộp.

Tạm gác chuyện đệ tử Thiếu Lâm đã chia làm hai bè phái, giờ đây ngay cả Đại Tuyết Cung – bang phái chủ chốt sẽ tấn công Tiêu Dao tối nay cũng bị chia rẽ, một nhánh từ bỏ tham gia cuộc chiến, nhánh còn lại thì tiếp tục tiến lên.

Chính vì vậy mà số người đến tấn công Tiêu Dao giảm đi đáng kể, dưới sự hỗ trợ của Nga Mi và Cái Bang, một tiếng trôi qua, họ cơ hồ là đề đầu kẻ địch ra mà đánh.

Trong kênh chỉ huy, nhạc nền không còn là khúc ca ra trận hùng hổ nữa mà được thay thế bằng bài hát êm dịu, dẫu thời gian của trận đấu vẫn chưa kết thúc, nhưng trong thế phòng thủ, mọi người sớm đã không còn khẩn trương như ban đầu. Nhìn lại phe tấn công, chiến binh ngày càng thưa thớt, một tốp người không còn chống chịu nổi kiểu chém giết từ một phía như vậy nữa đều đã lần lượt rút khỏi cuộc chiến.

“Đêm nay phải cảm ơn mọi người.” Giọng nói của Tô Hường Văn cũng đã dịu lại hẳn, song ngữ điệu vẫn vô cùng nghiêm túc, “Không chỉ muốn cảm ơn sự giúp đỡ của Nga Mi và Cái Bang, còn có các huynh đệ tỷ muội của Tiêu Dao Môn... Vì chuyện của cá nhân tôi mà khiến cho người chỉ huy của Thiếu Lâm cùng Đại Tuyết Cung hợp tác tấn công chúng ta, nếu không nhờ sự ủng hộ của mọi người, e là hôm nay tôi đã trở thành tội nhân của Tiêu Dao Môn.”

Đang uống nước ép thì nghe thấy câu nói này, Nam Hường Bắc sững ra một lúc, vừa định gõ gì đó thì đột nhiên nhìn thấy màn hình xuất hiện ba chữ La Khắc Định, bèn đặt nhanh lon nước xuống dẫn Nam Cung Tông Tâm đuổi theo.

Mặc dù là ở trong game, nhưng La Khắc Định vẫn mặc áo giáp tướng quân mua từ cửa hàng, con dao trị giá hàng ngàn đồng trên tay hắn cũng chói lòa đến gai mắt, nhưng giây phút này đây, Nam Hường Bắc cảm thấy kẻ này nhất định đang rất tức giận rất mất mặt.

Nhéch môi một cái, Nam Hường Bắc rút kiếm đâm tới trước, tuy nhiên, kiếm của cô còn chưa chạm đến người hắn thì những người phòng thủ ở xung quanh đã cùng lúc vồ tới và... La Khắc Định đã bị mọi người thi nhau đâm chết.

Gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy thân là một người chỉ huy của phái Thiếu Lâm, La Khắc Định có kết cục như ngày hôm nay thật sự đáng thương, Nam Hường Bắc bất giác thở dài. Bên trong tai nghe, mọi người vẫn đang an ủi Tô Hường Văn, nhưng cô lại không biết nên nói gì.

Thật ra nếu truy xét ngọn nguồn vấn đề thì chuyện này bắt nguồn từ cô chẳng, nếu như tối nay Tiêu Dao Môn thật sự chiến bại, cô mới là tội nhân thật sự.

Nghĩ vậy, Nam Hường Bắc nhấn riêng cho Tô Mạc Lấp một câu: “Không phải đại sư tỷ đã nói đây là việc của hai chúng ta sao?”

Còn đang cảm động vì những lời an ủi của mọi người thì đọc thấy lời nhắn của Nam Cung Tông Tâm, Tô Hường Văn bất giác mỉm cười.

Một lúc sau thì môn phái chiến kết thúc, đệ tử trong phái khua chiêng reo hò, cũng chẳng biết là ai đã khởi xướng, trong kênh thoáng chốc bị lấp đầy bởi câu nói “Tiêu Tông Tiêu Tông! Mau tỏ tình mau tỏ tình!”, ngay cả kênh Giang Hồ cũng có người hòa theo. Nam Hường Bắc đỏ mặt tía tai, gãi đầu một hồi rồi ngoan ngoãn chọn chế độ đăng bài bằng ngân lượng, vài giây sau, màn hình liền xuất hiện một dòng chữ to.

Nam Cung Tông Tâm: **【CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ RA TAY TƯƠNG TRỢ, CŨNG CẢM ƠN CÁC BẠN CHÚNG KIẾN TÌNH YÊU TÔI DÀNH CHO ĐẠI SƯ TÝ. MONG ĐƯỢC NGƯỜI MỘT LÒNG, BẠC ĐẦU KHÔNG XA RỜI.】**

Mặc dù không phải lời tỏ tình như mọi người đã yêu cầu, nhưng câu nói này của Nam Cung Tông Tâm vẫn đã khiến các bạn trong kênh bật cười.

Tô Hường Văn nhìn dòng chữ ấy rất lâu, không đưa ra phản hồi gì.

Cô thật sự không hiểu đối với Nam Cung Tông Tâm mà nói, cô là gì, nếu như không có cảm giác, cơ sao lại có thể nói ra những lời như thế còn nói tự nhiên đến vậy, nhưng nếu như có cảm giác, tại sao cô luôn cảm thấy Nam Cung Tông Tâm có ý bài xích không muốn gặp mặt cô?

Trong lòng trăm ngàn câu hỏi muốn Tông Tâm cho mình lời giải đáp, cuối cùng vẫn bị cô cố đê nén. Tô Hường Văn tăng hắng một tiếng rồi nói: “Mọi người đừng chọc ghẹo tôi và Tông Tâm nữa, tuần sau hệ thống kết hôn sẽ được kích hoạt, mọi người cũng mau chóng tìm ý trung nhân thành thân đi nhé.”

Đáp lại lời của cô đương nhiên lại là sự trêu ghẹo của mọi người, thật lòng mà nói Tô Hường Văn cũng bất lực vô cùng, nhưng chỉ có thể lắc đầu, “Ngày mai tôi còn phải vào bệnh viện, hôm nay đến đây thôi, mọi người ở lại chơi vui vẻ.”

Sau khi tắt kênh chỉ huy, Tô Hường Văn do dự đôi lúc cuối cùng cũng chọn tên của Nam Cung Tông Tâm, đang suy nghĩ có nên gửi yêu cầu chat thoại không thì bên kia Nam Cung Tông Tâm đã nhắn qua:

Nam Cung Tông Tâm: “Vào bệnh viện?”

Nam Cung Tông Tâm: “Chị bị sao vậy? Không khỏe trong người ư?”

Nam Cung Tông Tâm: “Hay là?”

Nam Cung Tông Tâm: “Có nặng lắm không?”

Nam Cung Tông Tâm: “Sao lại không nói sớm, chị thấy không khỏe thì phải nghỉ ngơi mới đúng chứ.”

Những dòng chữ nhảy lên liên tục hiển nhiên cho thấy sự lo lắng của người nói.

Và lúc này đây, Nam Hường Bắc thật sự rất lo lắng, cô cố gắng nhớ lại nhất cử nhất động của Tô Hường Văn hôm qua, mỗi một câu nói mỗi một biểu cảm, dường như đâu có dấu hiệu bị bệnh đâu, nhưng cũng chính vì vậy mới khiến người ta sốt ruột ấy chứ.

Nếu không phải vì sợ Tô Hường Văn biết cô chính là Nam Cung Tông Tâm, cô thật sự rất muốn gọi điện sang đó hỏi cho rõ.

Trong lòng ám áp vô cùng, thấp thoáng như có thể nhìn thấy ngón tay lướt nhanh trên bàn phím của đối phương, Tô Hường Văn gửi yêu cầu chat thoại sang đó, chờ sau khi Nam Cung Tông Tâm đồng ý, cô nhẹ nhàng nói: “Là ba chị bị đục thủy tinh thể, hôm nay chị vừa vào bệnh viện hẹn với bác sĩ ngày mai đến kiểm tra tiền phẫu thuật.”

“À...” Bấy giờ Nam Hường Bắc mới thở phò, “Chị yên tâm, bây giờ y học rất phát triển, phẫu thuật đục thủy tinh thể đơn giản lắm, ba của chị sẽ mau chóng khỏi thôi.”

“Ừm” Tô Hường Văn khẽ đáp lại.

Nam Cung Tông Tâm: “Vậy chị mau nghỉ ngơi đi, ngày mai chắc là phải dậy sớm mà phải không?”

“Cũng không, bác sĩ hẹn 9 giờ.” Tô Hường Văn dừng lại một lúc mới tiếp tục, “Nhưng hôm nay đích thực hơi mệt.”

“Ừm, vậy chị mau nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.” Nam Hường Bắc gỡ xong câu nói này, chờ Tô Mặc Lấp thoát khỏi trò chơi rồi cô đứng dậy đi đến tủ đầu giường giật dây sạc điện thoại ra, chau mày nghĩ ngợi.

Chiếc đồng hồ cổ ngoài phòng khách gõ lên mười tiếng, kéo con người đang chìm đắm trong suy nghĩ về với hiện thực, cắn răng bặm môi như hạ quyết tâm rất lớn vậy, Nam Hường Bắc gọi vào dãy số sớm đã nằm lòng từ mấy ngày trước.

Tô Hường Văn tắt máy xong thì định vào phòng tắm, ngờ đâu điện thoại trên bàn chợt rung lên, cô dừng bước, nhìn thấy tên cuộc gọi thì không khỏi ngạc nhiên.

“Buổi tối tốt lành.” Gọi cuộc gọi này chỉ vì sợ Tô Hường Văn vẫn cảm thấy bất an cho cuộc phẫu thuật của ba, không mang bất kỳ mục đích nào khác. Nhưng với thân phận là Nam Hường Bắc, cô không thể nào biết được tin này, vì vậy trước khi gọi sang đây cô đã nghĩ sẵn cách lấy lời khai của Tô Hường Văn.

“Buổi tối tốt lành.” Tô Hường Văn hơi mỉm cười vì câu nói này của Nam Hường Bắc, “Cô gọi điện cho tôi không phải chỉ để nói như vậy thôi chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Nghe ra được tâm trạng của đối phương khá nhẹ nhõm, xem ra thật sự không rất khẩn trương rồi, Nam Hường Bắc tự giật tóc của mình, tự nhiên cảm thấy bản thân có hơi nhiều chuyện, dẫu cho là vậy, cô vẫn nói những lời đã chuẩn bị sẵn, “Tôi còn nợ cô một bữa ăn, muốn hỏi cô khi nào có thời gian.”

“Hơ...” Tô Hường Văn khẽ cười, “Làm thật sao?”

“Đương nhiên là thật!” Đáp lại rất nhanh, Nam Hường Bắc nói tiếp, “Nếu không phải vì sợ sẽ khiến cô gặp phiền phức, tôi còn muốn gọi cô là sư tỷ đây chứ.”

Hơi sững người vì câu nói này, Tô Hường Văn giữ chặt điện thoại, ánh mắt đúng lúc dừng lại ở bó hoa bách hợp, im lặng lúc sau mới nói, “Gần đây thật sự không có thời gian, hai ngày sau ba tôi phải làm phẫu thuật, tôi phải chăm sóc cho ba.”

“Ồ...” Sớm đã biết tin này, Nam Hường Bắc đáp lại với vẻ khản trương vì sợ bị lộ tẩy, “Phẫu thuật gì thế? Ba tôi quen biết viện trưởng của bệnh viện Số Một, có thể giới thiệu bác sĩ giỏi cho cô.”

“Hừm?” Lại một lần nữa kinh ngạc, nhưng khi liên tưởng đến việc Nam Hường Bắc được nhận vào không quân, lại có cách vào Văn Phi làm việc, xem ra gia đình nhất định rất có thế lực, đã vậy thì quen biết viện trưởng cũng không phải điều gì lạ lùng. Tô Hường Văn cười đáp, “Bạn tôi đã giới thiệu chủ nhiệm khoa Mắt cho tôi rồi, yên tâm”

“Ồ ồ, vậy thì tốt.” Nam Hường Bắc có hơi ngổ mà ngồi gật đầu một mình, “Vậy chờ khi ba cô hồi phục, tôi mời cô ăn cơm.”

“Ha, được thôi.” Tô Hường Văn lại cười, sau đó thì chau mày, “Nhưng e là phải để cô chờ hơi lâu rồi.”

“Sao vậy?”

“Thời gian này tôi phải chăm sóc cho ba, sau khi về công ty thì phải bay Dubai, có lẽ phải mất vài ngày mới về.”

“À à, không sao.” Nam Hường Bắc không quá để tâm việc này, dù gì thì sau này vào Văn Phi rồi cô cũng được gặp Tô Hường Văn thôi.

“Nếu có việc gì cần tôi giúp đỡ thì cứ nói nhé.” Nghĩ ngợi một lúc Nam Hường Bắc lại nói.

“Hi, được.” Tô Hường Văn cười đáp.

Và rồi... thật sự ngoài ý muốn, hôm sau cô đã phải gọi điện cho Nam Hường Bắc nhờ cô giúp mình một việc.

Giống như Nam Hường Bắc đã nói, y học ngày nay rất tiến bộ, phẫu thuật đục thủy tinh thể không có bất kỳ rủi ro nào. Nhưng vì lý do an toàn, sau khi phẫu thuật, tốt hơn hết bệnh nhân nên nằm viện một tuần, và vết thương phải ít nhất ba tuần mới có thể lành lặn. Để an tâm, Tô Hường Văn quyết định cho ba nằm viện đủ ba tuần để bác sĩ theo dõi. May thay sức khỏe của mẹ cô rất tốt, hai người thay phiên nhau ra vào bệnh viện cũng không phải vấn đề lớn.

Nhưng mấu chốt là ngày phép của cô chỉ còn vài ngày, chờ khi trở về công ty thì phải bay Dubai ngay, đến khi về thành Z cũng chỉ nghỉ ngơi hai ngày rồi lại tiếp tục nhiệm vụ sau, cũng có nghĩa là trong thời gian cô đi làm, mẹ cô sẽ rất cực khổ.

Vậy, Tô Vi Tích phải làm sao đây? Chỉ là một đứa trẻ năm tuổi thôi, đầu lý nào suốt ngày ngồi trong bệnh viện? Tìm một bảo mẫu ở nhà với Tô Vi Tích thì cô lại không an tâm. Xã hội ngày nay, lòng người hiểm ác, dẫu rằng mỗi khi nhìn thấy Tô Vi Tích cô đều thấy phiền lòng, nhưng nếu thật sự phải vứt đứa nhỏ cho một người xa lạ chăm sóc, cô lại không làm được. Suy cho cùng, những vụ việc như bảo mẫu cho trẻ em uống thuốc an thần hay ngược đãi trẻ em, tivi đã đưa tin không chỉ một lần.

Bạn bè của cô ở thành Z không nhiều, Tây Giang Nguyệt là một, Nam Hường Bắc tạm thời cũng được xem là bạn, đồng nghiệp không phải là bạn bè. Việc chăm sóc trẻ nhỏ tuyệt đối không thể giao cho Tây Giang Nguyệt, vậy... chỉ còn cách nhờ cậy Nam Hường Bắc thôi.

Thờ dãi, khi đưa ra quyết định này, Tô Hường Văn có hơi thấp thòm, nói sao thì cô và Nam Hường Bắc chỉ mới gặp nhau ba lần, cô không biết Nam Hường Bắc có đồng ý lời thỉnh cầu quá đáng này của mình hay không.

“Hả?” Nghe những lời có vẻ như rất ngại ngùng của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc đơ người ra.

“Có phải khiến cô rất khó xử không?” Phản ứng của Nam Hường Bắc khiến cô không mang nhiều hy vọng nữa, khẽ thờ dãi, “Xin lỗi, tôi...”

“Không thành vấn đề!” Ai kia vừa hồi thần lại thì đã nhận lời ngay, “Đúng lúc ngày phép của tôi còn đến nửa tháng, suốt ngày ở nhà cũng chán lẩm, an tâm, tôi sẽ giúp cô chăm sóc tốt cho Tiểu Tích!”

Cô chỉ hận không thể đứng trước mặt Tô Hường Văn vỗ ngực chứng minh cho cô thấy tâm ý của mình, Nam Hường Bắc trả lời rất nhanh, song nét mặt lại ghi đầy câu hỏi. Nói thì nói vậy đây, nhưng mà... ba của đứa bé đâu? Không giúp đại sự tự chăm sóc ba vợ và con gái sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chớp mắt thì vài ngày đã trôi qua, “Trượng Kiếm Giang Hồ” chuẩn bị có một phiên bản nâng cấp hoàn toàn mới, và chi tiết quan trọng nhất trong lần nâng cấp này, chính là chế độ thành thân.

Ngồi đọc thật tỉ mỉ từng quy định trong bản thông báo, không tìm thấy bất kỳ hạn chế nào liên quan việc nữ cái nam trang hành tẩu giang hồ không được

thành thân, Nam Hường Bắc thở ra nhẹ nhõm, tắt cửa sổ trình duyệt đi rồi ngã lưng ra ghế thả hồn trôi theo mây.

Thời gian nâng cấp sẽ ưu tiên bắt đầu từ 7 giờ sáng mai đến 12 giờ trưa, liên tục 5 tiếng, và cuộc phẫu thuật của ông Tô là vào 9 giờ sáng. Hai ngày trước khi thời gian nâng cấp cụ thể được công bố thì Tô Hường Văn đã một lần nữa nhắc đến cuộc phẫu thuật này.

“Tòng Tâm, chị tạm thời không thể kết hôn với em rồi.”

Vừa nghe thấy câu này, cả người Nam Hường Bắc như bị vút xuống hồ nước đá, đầu đầu cũng tê lạnh.

“Đúng lúc hôm ấy là ngày ba chị làm phẫu thuật, một tháng sau đó có lẽ chị sẽ không có thời gian online.” Đương nhiên là Tô Hường Văn không biết được cảm nhận của Nam Hường Bắc lúc này, chỉ cần nghĩ đến việc sẽ có một thời gian dài không thể vào trò chơi nhìn Nam Cung Tòng Tâm thì cô đã thấy không đành lòng, huống chi trước đó đã hẹn với nhau chế độ thành thân được kích hoạt thì sẽ kết hôn ngay, bây giờ không biết phải trì hoãn đến bao giờ nữa.

Bên kia, Nam Hường Bắc đang ủ rũ mặt mày không đáp lại một lời nào.

“Tòng Tâm?” Không kìm được lòng, Tô Hường Văn khẽ gọi, cô sợ Tòng Tâm sẽ giận mình, dẫu sao đây cũng là lời hẹn của hai người, tuy nói trì hoãn là do bất đắc dĩ, nhưng việc đã trông chờ bao lâu nay đột nhiên bị như vậy, trong lòng ít nhiều cũng sẽ không vui chẳng.

“Xin lỗi, chị cũng không ngờ lại như vậy.” Giọng nói của Tô Hường Văn dịu hòa hơn ngày thường gấp mấy lần, thậm chí còn mang ý dỗ dành, “Chờ khi xong việc, chúng ta sẽ thành thân, chịu không?”

Lần này thì Nam Hường Bắc nghe rõ rồi, mắt tròn xoe ra, hai chân cơ hồ muốn nhảy căng lên, trong đầu như có một máy phát thanh lặp lại những lời Tô Hường Văn vừa nói, ngón tay lập tức gõ nhanh, “Chịu!”

“Hi hi...” Đọc thấy chữ này và dấu chấm than ở phía sau, Tô Hường Văn không nhịn được cười, “Vậy... em chờ chị về?”

“Ừm!”

Nghe những lời dịu dàng đến khiến mình chao đảo tâm hồn, Nam Hường Bắc không cảm được lòng mà ngồi cười khờ.

May mà hôm nay có thu âm, nếu không cô nhất định sẽ hối hận cả đời mất.

Sau đó, Nam Hường Bắc mở thư mục dùng để lưu trữ giọng nói của Tô Hường Văn ra, định sắp xếp lại những đoạn thu được từ sau khi về thành Z rồi chép vào MP3.

“Lạ thật, đi đâu mất rồi...” Không tìm thấy trên bàn, Nam Hường Bắc lăm bắm một mình rồi mở tủ ra tìm, cũng không có, chau mày, đứng dậy lục tung phòng lên, ngay cả ba lô và túi quần mặc gần đây cô cũng không bỏ qua, nhưng vẫn không thấy đâu.

“Đi đâu rồi vậy...” Vừa gỡ đầu vừa cau có mặt mày cố suy nghĩ xem mình đã để MP3 ở đâu, nhưng mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên cô cũng không có manh mối nào.

Sự mất tích của chiếc MP3 quan trọng ấy khiến tâm trạng của cô xấu đi, tuy toàn bộ những đoạn thu âm cô đều có lưu trong máy tính và usb, nhưng MP3 đó vốn dĩ là mua để nghe giọng của Tô Hường Văn, khi mua cô còn thấy khó hiểu thậm chí là thấy hành động kỳ lạ của mình hơi biến thái, giờ đây cô đã hiểu vì sao mình lại có những cử chỉ như vậy, cho nên, chiếc MP3 đó với cô mà nói càng có ý nghĩa đặc biệt.

Tuy nhiên, tâm trạng buồn phiền này đã bị xua tan khi cô nhìn thấy tên cuộc gọi, Nam Hường Bắc tăng hắng một tiếng rồi mới bắt máy, sống lưng cũng tự nhiên thẳng lên.

“Hường Bắc, ngày mai ba tôi phải làm phẫu thuật rồi, tôi và mẹ đều sẽ vào bệnh viện, vì vậy...” Giữ chặt điện thoại trong tay, khi nói những lời này Tô Hường Văn vẫn còn rất do dự, “Ngày mai cô có thời gian không? Có lẽ bắt đầu từ ngày mai thì phải làm phiền cô rồi.”

Mặc dù thông qua ba lần gặp mặt và cả cuộc điện thoại trước đó, cô đã biết được Nam Hường Bắc là một người rất nhiệt tình, còn rất chính trực và lương thiện, nhưng nhờ cậy một người chỉ mới quen biết giúp mình trông nom con gái, dẫu cho Nam Hường Bắc đã đồng ý thì Tô Hường Văn vẫn thấy ngại ngùng vô cùng.

“Có có, tôi có thời gian mà.” Giống hệt như Nam Cung Tòng Tâm đã nhắn cho Tô Mặc Lấp chữ “Chịu!” vậy, Nam Hường Bắc vừa nghe Tô Hường Văn nói xong cũng đã nhanh chóng đáp lại.

“Ừm, vậy cô cho tôi địa chỉ nhà nhé, khoảng 8 giờ 30 sáng mai tôi sẽ đưa Tiểu Tích sang đó.” Tô Hường Văn dừng một lúc rồi lại nói, “Xin lỗi vì làm phiền cô sớm như vậy.”

“Không sao đâu, giờ đó tôi đã dậy từ lâu rồi.” Thật ra từ sau khi về nhà nghỉ phép, ngày nào Nam Hường Bắc cũng ngủ đến 9 giờ mới rời khỏi giường, vì vậy khi nói câu nói đó mặt của cô nóng hổi, “Hmm... cô không cần phải khách sáo vậy đâu, không sao đâu mà.”

Vừa dứt lời Nam Hường Bắc lại nhớ ra gì đó, bèn nói, “Sáng mai tôi sẽ qua đón cô và Tiểu Tích, cô còn phải vào bệnh viện mà, tôi sang đó vẫn tiện hơn.”

Huống chị, nếu như Tô Hường Văn không có xe, cô còn có thể nhân tiện chờ đại sư ty một đoạn.

“Như vậy làm sao được? Vẫn là để tôi đưa Tiểu Tích sang đó vậy.” Tô Hường Văn làm sao chịu nhận lời cho được, cô chau mày nói, nhưng Nam Hường Bắc lại không cho cô cơ hội, “Dù sao tôi cũng biết địa chỉ nhà cô mà, còn cô thì không biết nhà tôi, tôi đến tìm cô, quyết định vậy đi.”

“Cô...” Tô Hường Văn cứng họng, “Cô thật là...”

“Được rồi, quyết định rồi nhé, sáng mai 8 giờ 30 tôi sẽ sang đó.” Sợ Tô Hường Văn sẽ còn nói thêm gì đó, Nam Hường Bắc nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, “Không gấp không về, vậy nha tôi đi ăn cơm đây, bye bye.”

Dứt lời không chờ Tô Hường Văn đáp lại thì cô đã cúp máy.

“Ăn cơm?” Lặp lại hai chữ này trong vô thức, dời mắt sang chiếc đồng hồ trên tường, chỉ mới 3 giờ chiều thôi mà, Tô Hường Văn cảm thấy tức cười, nhớ lại câu nói cuối cùng hơi trẻ con ấy, cô lắc đầu.

“Ba của con, sáng mai cho con mượn xe nha!” Sau khi cúp máy Nam Hường Bắc đã chạy thẳng vào phòng làm việc và nói với Nam Cực đang chuyên tâm đọc sách.

Nhường mày, vừa nhìn đã thấy nét mặt hưng phấn lạ thường của con gái mình, Nam Cực quan sát một hồi, không nói gì mà chỉ kéo tủ ra lấy chìa khóa xe ném thẳng ra ngoài phòng.

Nam Hường Bắc nhanh nhẩu chụp lấy, cười cong cả mắt mà để chìa khóa vào túi, “Cám ơn ba.”

Hôm sau Nam Hường Bắc dậy rất sớm, vừa rời khỏi giường đã chạy đi tắm nước lạnh, khi trở ra lại tìm kiếm trong tủ một hồi lâu mới xác định được quần áo sẽ mặc, bấy giờ mới chịu ra khỏi phòng.

“Hôm nay sớm vậy sao?” Bắc Đường Lạc Anh đang vừa ăn sáng vừa đọc báo, nghe thấy tiếng động bèn quay lại nhìn, thấy cách ăn mặc của con mình, tuy vẫn là quần áo như ngày thường nhưng rõ ràng khác hẳn ngày thường, bà nhường mày hỏi, “Con ra ngoài sao?”

“Vâng ạ.” Vừa nhìn thấy mẹ thì Nam Hường Bắc liền thu lại tâm trạng phấn khởi của mình, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, rót sữa, lấy bánh mì rồi hỏi, “Hôm nay mẹ không vào công ty à?”

Tổng bộ của Tập đoàn Bắc Đường đặt tại thành Z, thường xuyên bay tới lui chỉ là vì nhu cầu công việc, lần này về đây, bà vốn định ở lại nghỉ ngơi một thời gian, song mỗi ngày Bắc Đường Lạc Anh vẫn sẽ đến công ty.

“Hôm nay không vào.” Ngược mắt nhìn đứa con gái đang ngồi nghiêm chỉnh ăn bánh mì, Bắc Đường Lạc Anh đáp lại bằng giọng nhàn nhạt.

“Et.” Toàn thân hơi cứng lại, Nam Hường Bắc lập tức nghĩ đến việc đón con gái của Tô Hường Văn, chần chờ một lúc cuối cùng cũng mở lời, “Hôm nay mẹ ở nhà nghỉ ngơi?”

“Ừm.” Lại nhìn con gái một cái, Bắc Đường Lạc Anh vẫn trả lời mà không có cảm xúc.

“Ồ...” Gật gật đầu, lại do dự một hồi, Nam Hường Bắc quyết định nói ra, “Con... con có một người bạn gần đây bận chút việc nên nhờ con giúp chăm sóc con gái, nên... con sợ sẽ làm ồn mẹ nghỉ ngơi.”

Đặt tờ báo xuống bàn, Bắc Đường Lạc Anh nhìn chăm chăm vào Nam Hường Bắc, sau đó cầm ly sữa lên uống một ngụm, “Không đâu.”

“À, vậy được.” Như được phóng thích vậy, Nam Hường Bắc gạt gù rồi uống hết ly sữa, “Vậy con ra ngoài nha.”

“Đi đi.” Bấy giờ Bắc Đường Lạc Anh đã lại cầm báo lên đọc, không nhiều lời nữa.

Phù, nhìn qua đồng hồ, tuy vẫn còn sớm nhưng Nam Hường Bắc vẫn quyết định qua nhà Tô Hường Văn ngay bây giờ.

Không biết đại sư ty đã ăn sáng chưa, thế là Nam Hường Bắc ghé vào mua đậu nành và bánh bao, sữa, bánh bông lan, để hết trong một bao đặt ở ghế lái phụ, chờ khi cô dừng xe bên dưới nhà của Tô Hường Văn thì cũng chỉ mới 8 giờ.

Ngồi chờ một mình trong xe, Nam Hường Bắc không biết nhà Tô Hường Văn ở lâu mấy, lại không muốn gọi điện sớm như vậy, thế là nằm bò ra vô lăng suy nghĩ vẩn vơ. Không biết lát nữa có nhìn thấy chồng của đại sư ty không. Nhớ đến người đàn ông hôm đó, Nam Hường Bắc tỏ ra một hơi bức dọc, nắm tay siết chặt. Cô chỉ muốn tận sức mình giúp đại sư ty làm một ít việc, bảo vệ đại sư ty thôi, không hề có ý muốn phá hoại gia đình họ. Nhưng cô vẫn không hiểu vì sao trong điện thoại, đại sư ty không hề nhắc đến chồng của chị, chẳng lẽ người đàn ông đó không hề quan tâm việc chăm sóc ba vợ và con gái sao?

Nghĩ đến đây, hàng chân mày rậm của Nam Hường Bắc nhíu chặt vào nhau, trong lòng càng thấy thương Tô Hường Văn hơn.

Còn chưa đến 8 giờ 30 thì Tô Hường Văn đã dẫn theo Tô Vi Tích mặt mày buồn rầu đi xuống, vừa mở cửa chống trộm thì cô đã nhìn thấy một chiếc xe đậu ở gần đó, thấp thoáng có thể thấy có người ngồi ở ghế lái. Tô Hường Văn không dám chắc chắn đó là Nam Hường Bắc, bèn dẫn Tô Vi Tích đi lại gần.

Nam Hường Bắc vừa chấm dứt dòng suy nghĩ và ngẩng đầu lên thì tình cờ trông thấy Tô Hường Văn dắt tay con gái đi về phía mình, liền khẩn trương cả lên và mở cửa xuống xe, ai ngờ nhất thời hồi hộp bị vấp một cái suýt nữa đã té nhào xuống đất, may mà tay chân của cô mau lẹ nên mới không bị xấu hổ.

Tô Vi Tích lưng đeo ba lô hình gấu con, chu môi ừ ừ, nó thật sự không muốn nghe lời mẹ đến nhà của dì nào đó chút nào hết, nhưng nếu không vâng lời thì mẹ sẽ giận, vậy nên cô bé chỉ có thể im lặng để mẹ dắt tay đi khỏi nhà.

“Hi.” Vừa giữ lại được thăng bằng thì cô nhìn thấy Tô Hường Văn đã đi tới trước mặt mình và dường như còn định đỡ mình, mặt của Nam Hường Bắc đỏ cả lên, vội tươi cười nói, “Chào buổi sáng.”

Tô Vi Tích vừa nghe thấy tiếng liền ngược mặt lên nhìn, trông thấy Nam Hường Bắc, hai mắt cô bé sáng cả lên, “Chị siêu nhân!”

“Hả?” Nụ cười như bị đóng băng, Nam Hường Bắc đỡ đầu cúi xuống nhìn Tô Vi Tích một hồi lâu mới dùng ngón tay chỉ vào mặt mình, “Chị siêu nhân?”

“Ừm!” Tô Vi Tích dùng sức gật đầu thật mạnh.

Tô Hường Văn đứng nhìn hai con người ở bên cạnh, chân mày hơi chụm lại rồi tức thì giãn ra, nhìn nét mặt khờ khạo của hai người này, khóe môi cô bắt gặp nở ra một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Mặc dù không hiểu vì sao Tô Vi Tích lại gọi mình là chị siêu nhân, song Nam Hường Bắc sau vài giây ngẩn ra thì đã hồi thần lại, gãi gãi đầu rồi mở cửa đây ghé sau, “Lên xe đi.”

“Ừm.” Sau khi Tô Vi Tích ngồi vào trong thì Tô Hường Văn mới lên xe, và cùng với lúc Tô Hường Văn đóng cửa, Nam Hường Bắc cũng trở về ghé lái.

“Ăn sáng chưa?” Không khởi động xe ngay, Nam Hường Bắc quay lại hỏi Tô Hường Văn.

“Tiểu Tích uống sữa rồi, mẹ không có ăn.” Không chờ Tô Hường Văn trả lời thì Tô Vi Tích đã nói.

“Tô Vi Tích.” Tô Hường Văn trầm mặt.

Hơi kinh ngạc vì phản ứng của Tô Hường Văn, nhớ lại ngày mà mình cứu Tô Vi Tích, dường như đại sư tỷ cũng như thế, Nam Hường Bắc hơi chau mày nhưng rồi nhanh chóng tươi cười với mẹ con họ, “Vậy tôi mời hai người ăn sáng nhé.”

“Hường Bắc...” Quay mặt lại, biểu cảm của Tô Hường Văn hiển nhiên có chút khó xử, “Ba của tôi...”

“Tiểu Tích chỉ mới uống sữa thôi à?” Không chờ cô nói hết thì Nam Hường Bắc đã quay sang hỏi Tô Vi Tích.

Đưa bé quay sang nhìn mẹ mình với ánh mắt cẩn trọng, thấy mẹ không có biểu cảm gì, Tô Vi Tích do dự một lúc mới gật gật trong vẻ sợ sệt.

“Hường Bắc...” Lại gọi thêm một tiếng, Tô Hường Văn cắn nhẹ môi, đôi mày liễu nhú chặt.

Nam Hường Bắc quay sang cười với Tô Hường Văn rồi lấy túi thức ăn từ ghế lái phụ đưa qua cho cô, “Không biết cô và Tiểu Tích thích ăn gì nên tôi đã mua vài món, vốn định lấy thêm cháo nữa, nhưng mà cháo để nguội sẽ không ngon nên mới không mua.”

Hiển nhiên là Tô Hường Văn không ngờ Nam Hường Bắc lại nói những lời này, nhìn qua túi thức ăn mà cô đưa tới, lại quay trở về với gương mặt ấy, trên đó đang mang một nụ cười âm áp, Tô Hường Văn bất chợt thấy cảm động.

“Tiểu Tích, trong này có bánh bao và bánh bông lan đấy, con xem thích ăn gì thì lấy nhé.” Thấy Tô Hường Văn không có phản ứng, Nam Hường Bắc bèn nói với Tô Vi Tích.

“Dạ!” Lại gật đầu thật mạnh, đôi mắt đen láy của Tô Vi Tích càng thêm sáng rỡ khi nhìn Nam Hường Bắc.

Bấy giờ thì Tô Hường Văn mới hồi thần lại, mỉm cười nhìn con người vẫn đang cười với mình, nhận lấy túi thức ăn, cô hỏi, “Cô đã ăn chưa?”

“Ừm, ăn ở nhà rồi.” Thấy Tô Hường Văn đã chịu nhận bữa sáng, trái tim bị treo lơ lửng của Nam Hường Bắc bấy giờ mới được quy vị, nhìn cô bằng ánh mắt triu mến, Nam Hường Bắc nói, “Hai người ăn nhé, tôi lái xe.”

“Ừm.” Khẽ đáp lại, nhìn Nam Hường Bắc đã quay lại thắt dây an toàn, Tô Hường Văn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng im lặng, bèn cúi đầu lấy bánh bông lan đưa cho Tô Vi Tích.

Thấy mẹ đưa bánh bông lan cho mình, Tô Vi Tích cười híp cả mắt, “Cảm ơn mẹ.” Nói xong lại quay lên nhìn Nam Hường Bắc, “Cảm ơn chị.”

Thông qua kính chiếu hậu, Nam Hường Bắc có thể nhìn thấy hành động của Tô Hường Văn, cô cười nói, “Tuy đã uống sữa, nhưng ăn bánh bông lan thôi thì khô lắm, trong túi còn có đậu nành, uống thêm nha.”

Dứt lời thì cô không làm phiền hai mẹ con họ nữa mà chỉ chuyên tâm lái xe, suốt chặng đường đều vô cùng êm ái.

Khi gần đến bệnh viện thì Nam Hường Bắc chợt lấy hộp khăn giấy đưa ra sau, biết làm sao được khi cô cứ chốc chốc lại nhìn ra phía sau từ kính chiếu hậu. Còn Tô Hường Văn, vốn định mở túi xách lấy khăn giấy lại được một phen bất ngờ, nhận lấy hộp giấy từ đối phương, nhìn bóng lưng ấy rất lâu, cuối cùng cô rút khăn giấy đưa cho Tô Vi Tích, và cô bé cũng ngoan ngoãn tự lau miệng.

Chẳng mấy chốc thì xe đã đến bệnh viện, vừa đậu xe và cởi dây an toàn xong thì Nam Hường Bắc đã giành trước một bước xuống mở cửa cho họ, “Xin thưa hai quý cô, đã đến nơi rồi.”

Tô Hường Văn chờ Tô Vi Tích xuống xe rồi mới vừa cảm động vừa tức cười mà nhìn Nam Hường Bắc, “Hôm nay cảm ơn cô.”

“Hihi, chuyện nhỏ mà.” Nam Hường Bắc cười nói rồi nhìn vào bệnh viện, “Tôi đưa cô vào trong nhé.”

“Không cần đâu.” Tô Hường Văn lắc đầu, “Tiểu Tích phải làm phiền cô rồi.”

“Không có gì.” Nói xong thì Nam Hường Bắc nhìn xuống Tô Vi Tích vẫn đang ngẩng đầu nhìn mình, bèn ngồi xổm xuống nói, “Tiểu Tích, hôm nay chúng ta chơi chung nha, chịu không?”

Cô bé quay qua nhìn Tô Hường Văn, nét mặt tức thì có hơi khó xử, mãi một lúc sau mới gật đầu đáp, “Dạ.”

“Nhớ phải nghe lời của... chị, biết không?” Nét mặt khi nhìn con gái vốn là không có biểu cảm, nhưng lời nói ra lại đặc biệt nghiêm khắc, tuy nhiên sự ngắt quãng giữa chừng khiến Tô Hường Văn cũng tự thấy mắc cười.

Chớp chớp mắt, vẫn giữ tư thế ngang bằng với Tô Vi Tích mà ngược lên nhìn Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc rõ ràng nhìn thấy đối phương đang nín cười, bèn đứng dậy gãi gãi đầu, nói với vẻ ái ngại, “Gọi là chị hình như không đúng lắm?”

“Đâu có.” Giống như không nhìn thấy nét mặt khó xử của Nam Hường Bắc vậy, thật chất thì trong lòng Tô Hường Văn đã cười từ nãy giờ, chỉ là khoe môi vẫn chỉ nhoén một cái, “Hôm nay làm phiền cô rồi, tôi vào trong đây.”

Thời gian cũng không còn sớm, lại không muốn vì “chuyện nhỏ” thế này mà giữ chân cô lại, Nam Hường Bắc chỉ đành gật đầu. Thấy cô đã gập vào trong, Nam Hường Bắc lại không cầm được lòng mà gọi, “Hường Văn.”

“Sao thế?” Tô Hường Văn dừng bước quay lại nhìn cô, lần này không còn kinh ngạc như lần trước nữa.

“Hmm... nếu còn việc gì cần giúp đỡ thì cứ gọi cho tôi.” Tay vẫn dắt tay Tô Vi Tích, Nam Hường Bắc nhìn Tô Hường Văn nói.

Tô Hường Văn nhìn cô vài giây rồi cười đáp, “Ừm.”

“Vây, gặp lại sau.”

“Tạm biệt.”

Mãi đến khi không còn nhìn thấy hình bóng của Tô Hường Văn nữa thì Nam Hường Bắc mới cúi xuống nhìn Tô Vi Tích, “Tiểu Tích, chúng ta lên xe nhá?”

“Dạ.” Cô bé đeo ba lô hình gấu con rất vâng lời.

Thế là cả hai cùng lên xe, lần này Tô Vi Tích đã ngồi lên ghế lái phụ, Nam Hường Bắc thắt dây an toàn cho cô bé đầu vào đấy rồi mới mở cửa ngồi vào chỗ của mình, vốn đã định về nhà, nhưng khi nghĩ đến mẹ mình, cô chợt do dự, “Tiểu Tích có muốn đi đâu chơi không?”

Có vẻ như đây là lần đầu tiên ngồi ở ghế lái phụ, Tô Vi Tích đang nhìn mọi thứ ở đây với vẻ hiếu kỳ, chợt nghe thấy câu hỏi của Nam Hường Bắc, nó ngược mặt lên nhìn, nét mặt có hơi mơ màng.

“Ví dụ như khu vui chơi hay thảo cầm viên gì đó...” Nói ra thì đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với trẻ con như vậy, Nam Hường Bắc cũng không biết phải làm gì với trẻ em mới phải, nên chỉ đành moi móc những gì từng xem được trong phim ảnh mà hỏi thôi, “Hay là có chỗ nào vui hơn cũng được.”

“Khu vui chơi, thảo cầm viên...” Đôi mắt đen láy mở to nhìn Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói nhỏ, “Mẹ nói không được làm phiền chị, phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Nhìn đứa bé chỉ mới năm tuổi mà nói ra được những lời này, Nam Hường Bắc bất giác xoa xoa đầu cô bé, “Không phiền đâu, hướng chỉ là đi muốn Tiểu

Tích đi chơi chung mà, Tiểu Tích nói ra muốn đi đâu chơi mới là nghe lời.”

Đường như cảm thấy những lời của chị siêu nhân rất có lý, gương mặt đáng yêu của Tô Vi Tích mang đầy hy vọng, “Thật ư?”

“Thật đó.” Nam Hường Bắc mỉm cười đáp.

“Vây... vào khu vui chơi được không ạ?”

“Đương nhiên là được.” Nghe Tô Vi Tích hỏi như vậy, nụ cười của Nam Hường Bắc càng thêm tươi, quệt nhẹ chóp mũi của cô bé, cô nói, “Vây chúng ta khởi hành đến khu vui chơi.”

“Ừm!”

Khởi động máy xe rời khỏi bệnh viện, Nam Hường Bắc tiến thẳng đến khu vui chơi lớn nhất của thành Z, Tô Vi Tích thì ngồi ở kế bên quan sát từng cử động của cô. Thỉnh thoảng khi Nam Hường Bắc quay sang nhìn, ánh mắt cả hai gặp nhau, trông thấy đáng vẻ vừa tò mò vừa ngoan ngoãn của cô bé, tâm trạng của cô liền vui hẳn ra.

Sau khi dừng lại ở bãi đậu xe của khu vui chơi, Nam Hường Bắc mới dẫn Tô Vi Tích xuống xe, đập vào mắt họ là một nam một nữ đang dắt tay một bé trai trạc tuổi Tô Vi Tích, tay của đứa bé ấy còn cầm một cái bong bóng. Nhìn thấy cảnh tượng này, lại nhớ về hình ảnh gia đình thuận hòa của Tô Hường Văn hôm ấy, tâm trạng vui vẻ của Nam Hường Bắc như bị giảm mất một nửa, bàn tay đang nắm lấy Tô Vi Tích cũng bất chợt siết chặt hơn, khiến cho cô bé nhạy cảm này ngẩng đầu lên nhìn.

“Chị có muốn chơi bong bóng không?” Tô Vi Tích lắc lắc tay cô.

“Hửm?” Lấy lại tinh thần, Nam Hường Bắc cố gượng cười hỏi, “Sao cơ?”

“Nếu chị muốn chơi bong bóng, Tiểu Tích có thể mua cho chị.” Tô Vi Tích vẫn tiếp tục lắc tay cô, “Trong bụng của gấu con có tiền của ông ngoại cho.”

Trong bụng của gấu con?

Nam Hường Bắc hơi sững ra một lúc, sau đó chợt lùm thấy ba lô của Tô Vi Tích, cô thật muốn bật cười.

Đưa tay xoa lên đầu của đứa bé hiểu chuyện này, nhớ đến nét mặt nghiêm khắc của Tô Hường Văn khi nhìn Tô Vi Tích, lại nghĩ về mẹ của mình, Nam Hường Bắc bất chợt thấy xót thương cho Tô Vi Tích.

Xổm người xuống cho cùng độ cao với Tô Vi Tích, Nam Hường Bắc nghĩ ngợi một lúc mới nói, “Tiểu Tích, ừmm... ngày thường mẹ cũng... cũng rất nghiêm khắc phải không?”

Đôi mắt to và đen của Tô Vi Tích nhìn vào chị siêu nhân mà mình rất thích, một lúc sau mới có hơi sợ sệt mà nói, “Mẹ chỉ muốn tốt cho Tiểu Tích.”

Mi mắt khẽ lay động, bàn tay đặt lên vai Tô Vi Tích, Nam Hường Bắc im lặng một hồi mới nói, “Vây... còn ba?”

“Ba...” Chớp chớp mắt, Tô Vi Tích nhìn Nam Hường Bắc, nét mặt càng thêm khó xử.

Tím có hơi run lên, cơ thể cũng không chịu nghe lời, bàn tay càng thêm giữ chặt vai của Tô Vi Tích, song chỉ trong giây tiếp theo cô đã ý thức ra đứa trẻ năm tuổi này không thể nào chịu được sức mạnh của mình, nên vội vàng buông lỏng tay, “Umm... ý là, ba cũng nghiêm khắc giống mẹ phải không?”

Vẫn còn đang ngẩn ngơ, rất lâu sau Tô Vi Tích mới lắc lắc đầu.

Thấy cô bé lắc đầu, Nam Hường Bắc cũng thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng lại không che giấu được vị đắng trong lòng, cố nheo miệng cười, cô nói, “Ừm, vậy thì tốt.”

Tuy nhiên ngay trong giây phút Nam Hường Bắc đứng dậy thì Tô Vi Tích đã nắm chặt tay cô, nét mặt nghiêm túc mà nói, “Tiểu Tích không có ba, chị siêu nhân có thể làm ba của Tiểu Tích không?”

Toàn bộ biểu cảm đều như bị hóa đông, Nam Hường Bắc nhìn Tô Vi Tích với vẻ mặt ngớ ngẩn, rất lâu sau cũng chưa hồi thần lại.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“Chị ơi?” Vẫn giữ tư thế ngẩng đầu nhìn Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích lại lắc lắc tay cô, kết quả là chờ mãi cũng không thấy cô có phản ứng gì, đôi mắt vốn chứa đầy kỳ vọng ấy dần dần trở nên âm đạm, đầu cũng từ từ cúi xuống, “Xin lỗi chị...”

“Mua cho con mình một cái bong bóng nhé?” Một phụ nữ bán bong bóng đã chú ý họ rất lâu, thấy nét mặt của Tô Vi Tích như vậy còn tưởng cô bé muốn mua bong bóng mà Nam Hường Bắc không đồng ý, bèn tiến lên nói, “Một cái chỉ có sáu đồng thôi, tôi tính cô năm đồng vậy, nhìn kìa con bé rất muốn chơi đó.”

Nam Hường Bắc bị đứng hình này giờ cuối cùng cũng hồi thần lại do sự xuất hiện đột ngột của người phụ nữ, chỉ là nét mặt vẫn còn mơ màng.

“Thế nào? Mua một cái cho con gái đi mà.” Người phụ nữ lại nói, “Xem nè, muốn lấy Doraemon hay Cậu Bé Bút Chì? Còn có Dê vui vẻ nữa.”

Đầu óc vẫn còn hơi rối loạn, chỉ thấy miệng của người phụ nữ không ngừng khép mở khép mở, Nam Hường Bắc chau mày lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại.

“Không mua sao? Đừng nhỏ mọn vậy mà, xem đó con gái sắp khóc rồi kìa.” Nghe người phụ nữ nói thế, Nam Hường Bắc vội cúi xuống nhìn Tô Vi Tích, quả nhiên, gương mặt luôn rất ngoan ngoãn của cô bé như sắp bật khóc, cô liền lấy ví tiền ra và hỏi, “Tiểu Tích muốn mua loại nào?”

Lắc lắc đầu, gương mặt của Tô Vi Tích ghi đầy thất vọng, không đáp một lời.

Nam Hường Bắc càng thêm bối rối, cô cúi xuống nói, “Xin lỗi Tiểu Tích, lúc này chỉ là... chỉ là hơi mất tập trung thôi, Tiểu Tích thích cái nào thì mua cái đó nhé chịu không?”

Chớp chớp mắt, Tô Vi Tích chu môi nhìn Nam Hường Bắc một lúc lâu, “Không lấy bong bóng...”

Nó muốn chị siêu nhân làm ba của mình, ai lại lấy bong bóng làm gì chứ.

“Tiểu Tích...” Nam Hường Bắc hết cách rồi, người bán bong bóng liền nói, “Thích Dê vui vẻ và Sói xám không, trẻ con bây giờ đều thích hết.”

Dê vui vẻ và Sói xám?

Nam Hường Bắc đứng dậy nhìn những cái bong bóng mà người bán lấy ra, trông chẳng khác nhau nhiều, đều là dê cả, chỉ có vài điểm nhỏ không giống nhau thôi.

“Cô thử hỏi con bé thích Dê vui vẻ, Dê lười biếng hay Dê xinh đẹp, ở đây còn có những loài dê khác nữa, xem nè.” Người phụ nữ còn định nói thêm nhưng Nam Hường Bắc đã bị những con “Dê” này làm choáng váng rồi, thấy Tô Vi Tích vẫn còn rất không vui, cô hít sâu một hơi rồi lấy ra tờ 100 đồng đưa cho người bán, “Những con dê này tôi đều lấy.”

Ban đầu còn tưởng cô không chịu mua bong bóng cho con gái mới khiến con bé không vui, thật không ngờ ra tay lại hào phóng như vậy, người phụ nữ sáng rực cả hai mắt, liền mau mắn rút ra vài “con dê”, buộc lại rồi đưa cho Nam Hường Bắc, sau đó lấy túi tiền ở thắt lưng ra thối lại cho cô.

Thế là Nam Hường Bắc một tay nắm tay Tô Vi Tích, một tay cầm sáu bảy cái bong bóng cùng đi vào khu vui chơi, đợi sau khi mua được phiếu vào cổng, cô mới dẫn cô bé đến một nơi tương đối ít người, một lần nữa cúi xuống đưa bong bóng cho Tô Vi Tích, “Xin lỗi mà, đừng giận nữa được không?”

Tô Vi Tích lắc lắc đầu, nhìn qua dây buộc bong bóng một cái, “Không có giận.”

“Vậy đừng buồn nữa mà được không? Xem nè ở đây có nhiều bong bóng như vậy.” Nam Hường Bắc cố dỗ dành đứa nhỏ trước mặt mình, “Lần sau Tiểu Tích nói chuyện đi sẽ không mất tập trung nữa.”

Cô bé chu môi nhìn Nam Hường Bắc một lúc, cuối cùng cũng chịu nhận lấy chùm bong bóng ấy, siết chặt nó trong tay, Tô Vi Tích hơi do dự mà hỏi nhỏ, “Thật sự không được ư?”

“Hừm?” Thấy Tô Vi Tích đã chịu nhận bong bóng, Nam Hường Bắc mới thấy nhẹ nhõm cả người, nhưng chợt nghe câu hỏi ấy, tim cô lại giật thót lên, “Sao cơ?”

“Chị không thể làm ba của Tiểu Tích ư?” Tô Vi Tích hít hít mũi, “Tiểu Tích không có ba, Tiểu Tích thích chị.”

Thật ra cô chưa dám tin việc Tô Vi Tích không có ba, chẳng qua vì thấy cô bé không mấy vui nên mới tạm gác tâm sự qua một bên, bây giờ nghe cô bé nhắc thêm lần nữa thì Nam Hường Bắc đã có thể xác định việc này, cô liền nhớ đến câu hỏi lúc này, gò má tức thì đỏ bừng lên, “Làm... làm ba của Tiểu Tích?”

“Vẫn không được ư?” Tô Vi Tích đã sắp khóc rồi, ngoài mẹ mình ra thì cô bé chưa bao giờ thích ai đến vậy, cho nên chị siêu nhân chắc chắn là ba rồi không phải sao, cho nên nó mới thích chị siêu nhân đến vậy, nhưng hình như chị siêu nhân không muốn làm ba của nó một chút nào hết.

“Không... không phải.” Lần này thì Nam Hường Bắc mới hiểu vì sao Tô Vi Tích lại không vui, niềm vui vì nỗi kích động ấy đã chiếm trọn não của cô, mấy giây sau cô mới tìm lại được tiếng nói của mình, “Hôm đó, ừm, chính là ngày chúng ta gặp nhau lần đầu đó, bên cạnh mẹ không phải còn có... có một người... người đó không phải là ba của Tiểu Tích ư?”

Chớp chớp mắt, nhìn nét mặt này dường như không phải có ý từ chối, hai mắt của Tô Vi Tích từ từ có lại một tia hy vọng. Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ

như đang nhớ lại cảnh tượng gặp chị siêu nhân lần đầu, sau đó liền lộ ra nét mặt ‘hóa ra là vậy’, “Đó là chú xấu xa.”

“Chú xấu xa?” Nam Hường Bắc lại ngăn người ra rồi.

“Ừm, Tiểu Tích rất ghét chú đó.” Tô Vi Tích dùng sức gật đầu, “Mẹ cũng rất ghét chú đó, lần nào cũng tức giận vì chú đó cả, chú xấu xa suốt ngày làm phiền mẹ... Tiểu Tích không muốn người đó làm ba của mình đâu.”

Há hốc miệng, Nam Hường Bắc không còn biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình hiện giờ nữa. Vốn nghĩ rằng đã không có cơ hội, vốn tưởng rằng Tô Hường Văn đã là của người khác, hóa ra tất cả chỉ là hiểu lầm sao?

Cái cảm giác “Mất rồi lại có” khiến Nam Hường Bắc không khỏi cười khò, cô đứng dậy, không biết phải giải tỏa cảm xúc của giây phút này như thế nào, chợt nhớ ra Tô Vi Tích vẫn còn ở đây, Nam Hường Bắc lại cúi xuống, hơi định thần lại, hai tay đặt lên vai cô bé, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Rất lâu sau cô mới chợt ôm đứa trẻ vẫn chưa hiểu rõ tình hình ấy vào lòng, cảm giác vui mừng ấy khiến cô muốn chảy nước mắt, “Tiểu Tích, cảm ơn Tiểu Tích.”

“Chị...” Tô Vi Tích càng thấy khó hiểu hơn, gương mặt nhỏ xú ghi đầy dấu chấm hỏi, nhưng nó vẫn không quên mục đích của mình, “Vậy chị có thể làm ba của Tiểu Tích không?”

Nước mắt suýt nữa đã lăn xuống, Nam Hường Bắc không ngừng nhắc nhở mình không thể không chú ý trước mặt trẻ con, vừa buông tay ra lại nghe thấy câu hỏi của Tô Vi Tích, cô chớp mắt một cái, cổ kim nén để khỏi phải vừa khóc vừa cười, “Tiểu Tích... muốn đi làm ba sao?”

“Dạ!” Tô Vi Tích gật đầu rất mạnh.

Đôi mắt càng thêm sáng hơn, nhìn đứa bé đã mang đến cho mình rất nhiều bất ngờ này, suy nghĩ trong lòng cô ngày thêm kiên định. Nam Hường Bắc quyết định cả đời này đều phải chăm sóc cho Tô Hường Văn thật tốt, kể cả đứa bé rất dễ thương này, cô cũng muốn được bảo bọc và yêu thương.

Nam Hường Bắc nở một nụ cười rạng ngời và giờ ngón út ra, “Móc ngoéo?”

Tô Vi Tích ngờ ngác nhìn cô vài giây rồi nhanh chóng hiểu ra, tươi cười giờ ngón út lên móc tay với Nam Hường Bắc, dường như chưa bao giờ có việc gì khiến nó cười vui như vậy, “Ba ời.”

“Ồ...” Nghe thấy cái xưng hô này thì Nam Hường Bắc bắt đầu thấy khó xử rồi, đúng thật là cô rất vui, nhưng mà, gọi là “ba” hình như quái lạ quá. Nhưng mà làm sao để giải thích với một đứa bé năm tuổi rằng cô và Tô Hường Văn đều là phụ nữ và đều là “mẹ”, hình như trẻ con đâu có hiểu. Giật giật tóc của mình, nghĩ ngợi một hồi Nam Hường Bắc mới nói, “Tiểu Tích, nếu bây giờ gọi là ba thì mẹ sẽ giận đó, vì vậy chúng ta khoan hãy gọi như vậy nhé, chịu không?”

Nghiêng đầu nghĩ ngợi, nét mặt của Tô Vi Tích giống hệt như vẻ mặt đắn đo của Nam Hường Bắc lúc này, nhưng rồi cô bé cũng nhanh chóng gật đầu, “Ừm!”

Không gọi là “ba”, nhưng gọi “chị” thì càng không hợp lý chẳng? Gọi “dì” thì thật sự chẳng còn cảm giác của một gia đình nữa. Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì Nam Hường Bắc chợt liên tưởng đến tên của mình, một tia ranh mãnh xoẹt qua trong mắt, “Tiểu Tích, tên của dì là Nam Hường Bắc.”

Tô Vi Tích chớp chớp mắt, nét mặt đáng yêu chờ đợi những lời của Nam Hường Bắc.

“Gọi là Bắc Bắc nhé, được không?” Nam Hường Bắc cũng chớp chớp mắt, dùng cách nói thương lượng để thảo luận với đứa bé thông minh này, “Thoạt nghe vào cũng khá giống ‘ba’ đó.”

“Dạ!” Tô Vi Tích không một chút do dự, “Bắc Bắc.”

“Hihi, Tiểu Tích ngoan thật.” Cười cong cả mắt, Nam Hường Bắc đứng dậy rồi bế luôn Tô Vi Tích vào lòng, “Đi thôi, Bắc Bắc dẫn con đi chơi.”

“Ừm!” Tô Vi Tích một tay cầm bong bóng, tay kia ôm lấy cổ của Nam Hường Bắc, sau vài cái chớp mắt, cô bé chợt hôn một cái thật kêu lên mặt của cô.

Nụ cười của Nam Hường Bắc càng thêm tươi rói.

Thế là hai người đã thiết lập quan hệ “cha con” trong buổi sáng đẹp trời này, cả hai chơi điên cuồng trong khu vui chơi đến tận buổi trưa, cả bữa ăn cũng giải quyết ngay tại McDonald trong đó, ăn xong lại tiếp tục chạy đi chơi, Nam Hường Bắc cảm thấy đây lần đầu tiên trong hai mươi mấy năm qua mình điên cuồng đến thế, và đứa bé luôn luôn ngoan ngoãn trong mắt người thân này chắc chắn cũng là lần đầu tiên cười nhiều như vậy.

Chờ khi cả hai đều đã chơi thỏa thích thì mặt trời cũng đã dần di chuyển về phía tây, sau khi bước xuống từ Tàu Hải Tặc, Nam Hường Bắc phát hiện nét mặt rất mệt mỏi của Tô Vi Tích, bèn bế nó lên nói, “Về nhà ngủ nha?”

“Dạ.” Tô Vi Tích dụi dụi mắt rồi gật gật đầu, rất tự nhiên mà kê đầu lên vai Nam Hường Bắc.

Bé Tô Vi Tích đi thẳng ra bãi giữ xe rồi cho cô bé ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, đến khi ngồi vào chỗ của mình thì Tô Vi Tích đã gật gờ như sắp thiếp đi. Nam Hường Bắc cố gắng lái thật chậm, chờ khi về đến nhà thì cô bé chơi suốt nửa ngày đã chìm vào giấc.

Dừng xe xong, Nam Hường Bắc cẩn thận bế Tô Vi Tích vào lòng, không cảm được lòng mà hôn nhẹ lên trán nó một cái, sau đó mới đi chậm rãi về nhà. Khi mở cửa ra, phát hiện mẹ mình không có ở phòng khách, Nam Hường Bắc không khỏi nhẹ cả người. Đang bỗng Tô Vi Tích đi về phòng thì ngó đầu cửa phòng sách tự nhiên mở ra, vẫn là Bắc Đường Lạc Anh tinh ý, nghe thấy động tĩnh liền đi ra xem, thế là bắt gặp ngay Nam Hường Bắc, chân mày của bà nhướn lên sau đó nhìn sang Tô Vi Tích, “Con gái của bạn con?”

“Dạ.” Nam Hường Bắc khẽ đáp, Tô Vi Tích vẫn chưa hoàn toàn say giấc chợt tỉnh dậy, vừa dụi mắt vừa ngáp.

Bắc Đường Lạc Anh cứ thế nhìn Tô Vi Tích, mãi cho đến khi cô bé nhảy cảm này quay đầu lại, nhìn thấy bà, liền bắt giác rung mình. Nam Hường Bắc cảm thấy hơi mắc cười vì phản ứng của đứa trẻ này, nhẹ nhàng cho Tô Vi Tích xuống đất, cô e hèm vài tiếng rồi nói, “Úm... Tiểu Tích, chào bà nội đi.”

“Bà nội.” Đối với môi trường xa lạ này và người phụ nữ lan tỏa từ trường rất mạnh mẽ ấy, Tô Vi Tích vẫn còn khá sợ, nhưng nghe Nam Hường Bắc bảo thế, Tô Vi Tích vẫn vâng lời làm theo.

Bà nội?

Trong mắt của một Bắc Đường Lạc Anh lạnh nhạt chợt xoẹt qua một tia sáng quái dị, bà nhìn Nam Hường Bắc rồi lại nhìn Tô Vi Tích, nhướn mày và không phản hồi. Sớm biết con gái đã về, nhưng Nam Cực cũng không định đi ra xem như vợ mình, chỉ khi nghe thấy động tĩnh bên ngoài hơi kỳ lạ, ông mới bước ra, đúng lúc nghe thấy tiếng gọi “Bà nội” của Tô Vi Tích, đôi mắt của ông không khỏi mở to, tiếp đó liền nhìn sang Nam Hường Bắc với vẻ không dám tin tưởng.

“E hèm...” Lại một tiếng, Nam Hường Bắc trực tiếp phớt lờ gương mặt kinh ngạc của ba mình, cô xoa đầu của Tô Vi Tích và nói, “Còn nữa, đây là ông nội.”

“Ông nội.” Tô Vi Tích vẫn ngoan ngoãn gọi Nam Cực.

Bờ môi của Bắc Đường Lạc Anh đã mím lại thành một đường chỉ, còn nét mặt của Nam Cực thì... có lẽ chỉ có thể dùng từ quái lạ để diễn tả.

Con gái của ông... muốn chơi lớn sao?

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Chớp mắt vài cái như không hiểu vì sao ông bà nội lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, Tô Vi Tích nắm lấy tay của Nam Hường Bắc với vẻ sợ sệt, đồng thời ngược mặt nhìn cô, đó là ánh mắt vô tội và mơ màng.

Cúi xuống cười với cô bé một cái, một tay của Nam Hường Bắc vẫn để yên cho Tô Vi Tích nắm lấy, tay còn lại xoa xoa đầu của nó, Nam Hường Bắc ngược lên nhìn ba mẹ của mình rồi vờ như thờ dài để che đậy nỗi chột dạ, “Con gái của bạn con... không gọi ba mẹ là ông bà nội chẳng lẽ lại gọi là chú và dì sao?”

Nghe Nam Hường Bắc nói thế, Nam Cực nhướn mày và nhìn Tô Vi Tích với ánh mắt rất có hàm ý, cuối cùng choàng tay ôm lấy eo của vợ mình, “Ba và mẹ con vẫn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý để được nghe gọi bằng ông bà nội đâu.”

Vì sớm đã biết Nam Hường Bắc thích người cùng phái, lại chưa từng nghe cô nói có người bạn nào có con gái, vì vậy hôm nay khi vừa nhìn thấy cách cư xử của Nam Hường Bắc đối với Tô Vi Tích, ông lập tức đoán ra, hoặc giả mẹ của đứa bé này chính là cô gái mà con mình thích, cũng chính vì thế mà khi nghe Nam Hường Bắc bảo Tô Vi Tích gọi mình và vợ là ông bà nội, ông mới có cảm giác “con mình muốn chơi lớn rồi”.

Về phía Bắc Đường Lạc Anh thì với những gì ông hiểu về vợ, tin là hiện giờ bà vẫn chưa thể chấp nhận bị gọi là “bà nội” đâu chẳng. Mặc dù bà lạnh nhạt và mạnh mẽ đã quen, nhưng do bảo dưỡng rất tốt nên nếu bảo đứa trẻ chưa hiểu chuyện này gọi một tiếng “dì” cũng không phải là không được.

Nói ra thì người vợ luôn rất lý trí và điềm đạm trong công việc lẫn đời tư này thật ra vẫn rất dễ tâm vấn đề tuổi tác. Lên nhìn sang vợ mình, thấy nét mặt của bà đã trở lại bình thường, nhớ về sắc mặt quái lạ lúc này, Nam Cực đột nhiên rất muốn cười, chỉ là ngoài mặt vẫn cố kìm chế.

Tuy nhiên, ông chỉ không biết là từ khi nghe những đoạn thu âm trong MP3 của Nam Hường Bắc thì Bắc Đường Lạc Anh đã sinh nghi với cách hành xử kỳ quặc của con gái mình, nếu như không phải sợ con mình phản cảm, bà sớm đã cho người điều tra rồi. Vì vậy khi thấy Nam Hường Bắc dẫn đứa trẻ này về nhà và còn bảo nó gọi mình là “bà nội”, thì ngoài việc có hơi không thể chấp nhận danh xưng này ra, bà đã nghĩ ngay đến MP3 đó, trong lòng thấp thoáng cảm thấy có gì đó không hay.

“Con biết ba rất khô khan và phong độ, mẹ vẫn còn xinh đẹp như tiên nữ.” Cố kìm nén để không bật cười, Nam Hường Bắc nghịch ngợm nói, “Nhưng mà nè, vai về đã đặt ra đó rồi, cho nên, hi hi, Tiểu Tích vẫn gọi ông bà nội thì hay hơn.” Dứt lời cô lại xoa đầu Tô Vi Tích, “Đúng không Tiểu Tích?”

“Dạ!” Rõ ràng không hiểu Nam Hường Bắc đang nói gì, nhưng Tô Vi Tích vẫn gật đầu rất nhanh, sau đó lại không ngăn được cơn buồn ngủ mà ngáp thêm một cái, nó vội vàng đưa tay bịt miệng lại, ánh mắt rụt rè nhìn sang ông bà nội sợ họ nổi giận.

Nhìn thấy phản ứng của Tô Vi Tích, sắc mặt của Bắc Đường Lạc Anh từ từ giãn ra, không biết đã nghĩ đến việc gì, ánh mắt của bà cũng dịu hiền hơn, “Con bé buồn ngủ rồi thì đưa nó về phòng nghỉ ngơi đi.”

Không ngờ mẹ mình lại nói thế, Nam Hường Bắc hơi sững người, sau khi phản ứng ra thì gật gật đầu rồi bế Tô Vi Tích lên, “Vậy tụi con về phòng nha.”

“Ừm.”

Bé Tô Vi Tích về phòng mình rồi khẽ khàng đóng cửa lại, Nam Hường Bắc cho nó ngồi lên giường rồi xỏm xuống cời giày cho nó, khi xong xuôi đầu đầu thì phát hiện đứa trẻ này đang nhìn mình với ánh mắt đầy yêu thương, cô bất giác mỉm cười, “Không phải rất buồn ngủ à? Mau ngủ đi.”

Dứt câu thì cô đứng dậy lấy chiếc ba lô trên lưng Tô Vi Tích ra và đặt qua một bên, lại xoa xoa đầu nó, “Đói không? Có muốn ăn gì không?”

Lắc lắc đầu, Tô Vi Tích rõ ràng đã rất buồn ngủ mà vẫn nỗ lực chống mắt lên nhìn Nam Hường Bắc, thấy vậy cô bèn ngồi xuống giường hỏi, “Sao thế này?”

“Bác Bắc có đi không?” Tô Vi Tích kéo tay cô.

“Hửm?” Nam Hường Bắc không hiểu, sau đó chợt cười, “Đây là nhà của Bác Bắc mà, hướng chỉ Tiểu Tích đang ở đây, sao Bác Bắc lại đi chứ.”

“Vậy Bác Bắc có thể ngủ chung với Tiểu Tích không?” Như đã an tâm hơn, bàn tay nhỏ xíu ấy lại níu chặt cánh tay của Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích chớp mắt dễ thương nhìn Nam Hường Bắc.

“Được chứ.” Hiểu được suy nghĩ của đứa trẻ này rồi, Nam Hường Bắc cũng cời dép ra và véo nhẹ lên chóp mũi của Tô Vi Tích, tiếp đó ôm lấy cô bé cùng ngã xuống giường, “Ngủ thôi!”

Bấy giờ Tô Vi Tích mới cười thành tiếng và lập tức nhắm mắt lại, “Dạ!”

Kết quả là cả hai người này cùng nằm sải dài trên giường, may mà chiếc giường đủ lớn, đứa bé năm tuổi dù có muốn xoay vòng vòng cũng thừa chỗ.

Một lúc sau, Tô Vi Tích đã nhắm mắt len lén mở mắt ra và đưa tay sờ lên mũi của Nam Hường Bắc, chớp mắt vài cái rồi cẩn thận hôn lên mặt cô một cái, “Bác Bắc ngủ ngon.” Nói xong Tô Vi Tích liền nhắm mắt lại và nhích đến gần Nam Hường Bắc hơn, chẳng bao lâu thì đã say giấc.

Đợi khi xác định bé con đã ngủ, Nam Hường Bắc mới mở mắt ra, nhẹ nhàng ngồi dậy và kéo tấm chăn mỏng đắp lên người nó. Cô bất giác sờ lên mặt của mình và ngẩn ra một lúc, sau đó mới ngồi vào bàn vì tính, tắt loa vì tính đi và khởi động máy.

“Trọng Kiếm Giang Hồ” sớm đã bắt đầu rồi, Nam Hường Bắc cho nó tự động cập nhật phiên bản mới rồi lấy quần áo vào nhà tắm. Đột nhiên, điện thoại trong túi rung lên.

Là Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc quay lại nhìn đứa bé đang ngủ say, khóe môi cong lên rồi nhấc bước đi ra ban công bên trong phòng, bấy giờ mới bắt máy, giọng nói vẫn hạ thấp, “Hường Văn.”

Ngạc nhiên vì giọng nói rõ ràng hạ thấp ấy, Tô Hường Văn cũng tự nhiên hạ thấp theo, “Có phải không tiện không? Hay là lát nữa tôi gọi lại?”

“Không phải.” Nhận ra người ở đầu dây bên kia không thuộc về ai hết, Nam Hường Bắc càng không nhịn được cười, “Tiểu Tích đang ngủ, tôi sợ làm nó thức giấc.”

Một cảm giác lạ lùng nhanh chóng lướt qua, Tô Hường Văn cắn nhẹ môi, “Hôm nay làm phiền cô quá.”

“Không đâu.” Vẫn là nụ cười tươi tắn, “Tôi và Tiểu Tích chơi rất vui.”

“Vậy à?” Tô Hường Văn cũng không biết hiện giờ tâm trạng của mình là gì, hít sâu một hơi cô nói, “Lát nữa tôi phải về nhà nấu cơm mang vào cho ba, có lẽ sẽ đón Tiểu Tích trễ một chút, nên...”

Biết là cô lại muốn nói những lời khách sáo nữa, Nam Hường Bắc trực tiếp ngắt ngang, “Không phiền, tôi còn muốn chơi với Tiểu Tích lâu một chút ấy chứ.”

“Hơ...” Khẽ cười, Tô Hường Văn lắc đầu, “Vẫn là làm...”

“Không phiền chút nào hết!” Ngắt lời một lần nữa, nụ cười của Nam Hường Bắc đã tắt đi, nét mặt nghiêm nghị, “Tôi không hy vọng cô nói với tôi những lời xa lạ như thế.”

Bàn tay cầm điện thoại bỗng siết chặt, Tô Hường Văn không biết câu nói này mang một ý nghĩa như thế nào, vậy nên chỉ có thể cắn nhẹ môi, rất lâu sau mới “Ừm” một tiếng.

Nam Hường Bắc cũng không dễ chịu gì, sau khi nói ra câu đó trong lòng cô cũng lo lắng ý đồ quá lộ liễu của mình có làm Tô Hường Văn hốt hoảng hay không. Nhận được lời đáp trả mặt của cô mới từ từ đỏ lên, im lặng một hồi mới nói tiếp, “À phải, chắc hôm nay cô mệt lắm rồi, không cần qua đón Tiểu Tích đâu, khi nào cô về nhà thì gọi cho tôi nhé, tôi và Tiểu Tích sẽ cùng đến đón.”

Có một cảm giác ấm nóng từ từ lan tỏa ra từ trong tim, bờ mi của Tô Hường Văn khẽ lay động, bờ môi mấp máy song lại không nói gì, đến khi Nam Hường Bắc thấy sốt ruột rồi cô mới nói, “Đêm nay tôi phải ở lại bệnh viện chăm sóc cho ba, nên có thể sẽ do mẹ tôi đến đón Tiểu Tích.”

Nam Hường Bắc ngẩn ngơ, tiếp đó liền chau mày, “Mẹ cô cũng cực lắm rồi, thôi thì đêm nay để Tiểu Tích ở nhà tôi vậy.”

“Làm sao được?” Tô Hường Văn lập tức từ chối, “Như vậy cũng quá...”

“Không làm phiền tôi!” Nam Hường Bắc lại ngắt lời cô, lời nói rất nghiêm khắc.

Sững ra vài giây, tiếp đó Tô Hường Văn cảm thấy tức cười vì ngữ điệu của Nam Hường Bắc, cầm điện thoại trong tay, cô liền tưởng đến gương mặt ửng đỏ lại còn cổ nghiêm mặt của Nam Hường Bắc, ý cười trong mắt càng thêm rõ ràng.

Nam Hường Bắc nào có biết phản ứng của đối phương, song gương mặt của cô thì giống hệt như Tô Hường Văn đã tưởng tượng vậy, cuối cùng cô quyết định đánh liều mở to mắt mà nói bừa, “Ba mẹ tôi đều rất thích Tiểu Tích, họ còn muốn chơi với Tiểu Tích nhiều hơn đấy chứ.”

Tô Hường Văn thu lại nụ cười, đắn đo một lúc mới nói, “Vậy lát nữa tôi gọi lại cho cô.”

“Hửm?” Nam Hường Bắc không hiểu lắm, nhưng vẫn gật đầu, “Ồ, được.”

“Ừm, vậy liên lạc sau nhé, tôi vào phòng đây.”

“Được.”

“Ừm, tạm biệt.” Tô Hường Văn khẽ đáp lại, vừa định cúp máy thì không hiểu vì sao, cô nán lại vài giây.

Quả nhiên, giây tiếp theo bên trong vang lên tiếng gọi hơi gấp rút của Nam Hường Bắc, “Hường Văn!”

Khóe môi cong lên, Tô Hường Văn đưa điện thoại lên tai, giọng nói dịu dàng không tả nổi, “Thế nào?”

“Ừm... cô, cô cũng phải chú ý sức khỏe, đừng quá mệt mỏi.” Mặt của Nam Hường Bắc vừa đỏ vừa nóng, cô vừa giật tóc vừa nói, “Có gì cần giúp cứ việc gọi cho tôi.”

“Hơ... Được.” Khóe môi lại cong lên thêm, Tô Hường Văn sau khi cúp máy thì đi về phía phòng bệnh của ba mình, vừa tiến lên vài bước thì dừng lại, cúi xuống nhìn điện thoại trong tay, khẽ lắc đầu.

Rõ ràng chỉ mới gặp nhau vài lần, nhưng cô cứ cảm thấy mình đã hiểu rất nhiều về Nam Hường Bắc, cũng giống như lúc này khi tiềm thức bảo cô khoan hãy cúp máy, chính là vì cô nghĩ rằng có lẽ Nam Hường Bắc còn muốn bổ sung thêm câu gì đó, và nội dung của câu nói đó, không thể phủ nhận, cô cũng đã đoán đúng.

Thở ra một hơi, Tô Hường Văn đẩy cửa vào trong và để điện thoại trở về túi xách, tình cờ chạm vào chiếc móc khóa màn thầu, nụ cười nhạt trên mặt chợt thu lại, Tô Hường Văn lấy nó ra ngắm nhìn rất lâu, rồi lại đặt trở vào.

Sáng nay trước khi ra cửa, không biết vì sao cô lại đột nhiên lấy chiếc móc khóa vốn định tặng cho Nam Cung Tông Tâm để vào giỏ xách của mình. Hoặc giả là vì cô biết khoảng thời gian tới mình không thể liên lạc với con người đó nữa chẳng, nên mới muốn mang theo nó bên mình, cũng giống như được nhìn thấy con người đó vậy.

Thở dài, Tô Hường Văn đi đến ngồi cạnh giường bệnh, nhìn người cha đang say giấc, cô từ từ rơi vào dòng suy nghĩ của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Gần đến buổi chiều thì Tô Hường Văn gọi cho Nam Hường Bắc thêm lần nữa, mục đích của cuộc gọi lần này vô cùng rõ ràng.

Nhìn bàn tay nhỏ xíu đang cầm điện thoại và gương mặt đáng yêu không ngừng gật gù của Tô Vi Tích, Nam Hường Bắc không cần động não cũng biết chắc chắn là Tô Hường Văn lại đang căn dặn Tô Vi Tích hãy vâng lời gì đó.

“Dạ!” Lại một cái gật đầu thật mạnh, dường như là Tô Hường Văn đã nhắc đến Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích bèn ngẩng đầu lên nhìn con người đang đứng vươn vai ở cuối giường, hàm răng trắng tinh nhe ra, “Là Bắc Bắc, không phải chị.”

Dừng lại mọi động tác và chuyển sang nhìn Tô Vi Tích, thấy cô bé đang cười rất tươi, trái tim của Nam Hường Bắc cũng mềm nhũn ra, liền tiến lên hai bước xoa đầu đứa bé rất ngoan này.

Tô Hường Văn tay cầm cà mên cháo mới nấu xong, vừa ngồi vào taxi nghe vậy liền thắc mắc, “Bắc Bắc?”

“Vâng ạ!” Tô Vi Tích đáp lại ngay mà không một chút do dự.

Nét mặt của Tô Hường Văn có hơi phức tạp, cô im lặng rất lâu, đến khi nói chuyện thì giọng vẫn thanh lạnh như ngày thường, “Ừm, tóm lại con ở nhà người ta phải biết ngoan... đưa điện thoại cho... Bắc Bắc đi.”

Tô Hường Văn hơi bị khộp khi gọi cùng một danh xưng với Tô Vi Tích, cặp mày liễu hơi nhíu vào nhau, chờ khi Nam Hường Bắc nghe điện thoại cô mới thờ dãi, “Xem ra quan hệ của cô và Tiểu Tích rất tốt.”

“Hihi, Tiểu Tích rất dễ thương.” Vừa nói lại vừa xoa đầu cô bé, nghe Nam Hường Bắc nói thế, Tô Vi Tích ngước mặt lên le lưỡi làm mặt xấu, Nam Hường Bắc nín cười nói, “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Tích mà.”

“Ừm.” Tô Hường Văn khẽ đáp lại, vốn định nói “làm phiền cô” nhưng chợt nhớ lại câu nói của Nam Hường Bắc trước đó, cô bèn nuốt câu làm phiền trở vào và thay bằng, “Cảm ơn cô.”

“Không có gì.”

Cả hai lại trò chuyện gì đó, đến khi Tô Hường Văn đã tới bệnh viện thì Nam Hường Bắc mới nói “Tạm biệt” và cúp máy. Cắt điện thoại vào, trông thấy Tô Vi Tích đang ngước mặt nhìn mình, cô nói “Chúng ta đi ăn cơm?”

“Dạ.” Tô Vi Tích ngoan ngoãn gật đầu rồi từ từ nhích ra bên giường, đang định nhảy xuống giường mang dép vào thì Nam Hường Bắc đã cúi xuống mang vào cho nó.

“Cảm ơn Bắc Bắc.” Tô Vi Tích nhảy xuống giường rồi nắm chặt tay của Nam Hường Bắc hỏi, “Tối nay con sẽ ngủ chung với Bắc Bắc chứ?”

“Hửm?” Nam Hường Bắc cúi xuống nhìn nó, chăm vào chóp mũi sạch sẽ của nó, “Con không muốn ngủ với Bắc Bắc sao? Vậy Bắc Bắc không còn chỗ nào để ngủ nữa.”

“Không phải!” Tô Vi Tích lập tức lắc đầu, sau đó lại cười rất mãn nguyện, “Bắc Bắc thật là tốt.”

“Hihi, đi thôi.” Cô cúi xuống bế luôn cô bé dậy, đột nhiên có một đứa con gái ngoan như vậy, Nam Hường Bắc thật sự muốn dùng hết mọi cách của mình để yêu thương nó, mang hết toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế giới này cho nó.

Bên ngoài phòng khách, Bắc Đường Lạc Anh đang ngồi trên sofa xem phim tình cảm dài tập dở hơi, Nam Cực thì đeo tạp dề loay hoay bên trong bếp.

Ra khỏi phòng ngủ, Nam Hường Bắc dẫn Tô Vi Tích vào phòng khách trước, sau khi cho cô bé ngồi vào bộ sofa rất mềm mại cô mới đứng dậy, “Tiểu Tích ngồi đây xem tivi nhé, Bắc Bắc vào giúp ông nội nấu cơm.”

“Dạ.” Tô Vi Tích liền đáp lại, nghĩ ngợi gì đó nó chợt quay sang nhìn Bắc Đường Lạc Anh gương mặt băng lạnh ở kế bên, nỗi sợ xoẹt nhanh trong mắt.

Nam Hường Bắc không chú ý thấy điểm này mà chỉ vui vẻ quay vào bếp phụ ba của mình.

“Con tên gì?” Cũng không biết là trải qua bao lâu, người phụ nữ có thần thái lãnh đạm mắt dán vào tivi bất chợt đặt câu hỏi, khiến cho đứa bé đã kéo căng dây thần kinh này giờ rung mình một cái, tức thì quay đầu qua nhìn, phát hiện người phụ nữ lớn tuổi đang nhìn mình, nó chớp chớp mắt rồi đáp lại the thé, “Tô Vi Tích.”

“Tô Vi Tích.” Nhường mày, rõ ràng là cái tên này còn mang tầng ý nghĩa khác nữa, Bắc Đường Lạc Anh nhìn đứa trẻ đang rất bất an ấy một cái thật sâu, nghĩ ngợi gì đó, bà đưa cái điều khiển cho nó.

Lại chớp mắt, nhìn chiếc điều khiển trước mặt mình, Tô Vi Tích do dự một hồi rồi lắc đầu, “Bà nội xem là được, Tiểu Tích xem chung với nội.”

Bà nội. ...

Khóe môi hơi giật giật, mặt của Bắc Đường Lạc Anh lạnh xuống, bờ môi mím chặt, bà rút tay lại nhưng rồi tìm đến kênh đang chiếu phim hoạt hình, cuối cùng mới vút điều khiển qua một bên.

Tô Vi Tích nghe thấy âm thanh liền quay lại nhìn vào tivi, vừa nhìn thấy hình ảnh trong đó trong lòng liền vui như hoa, vốn dĩ rất sợ bà nội có gương mặt còn nghiêm hơn cả mẹ mình này, nhưng giờ đây, Tô Vi Tích cảm thấy thật ra bà nội cũng rất tốt, thế là quay sang cười thật tươi với Bắc Đường Lạc Anh, “Cảm ơn bà nội.”

Lại mỉm cười, Bắc Đường Lạc Anh hé miệng muốn nói gì đó, nhưng nhìn vào gương mặt ngây thơ của đứa bé, bà quyết định im lặng và tiếp tục duy trì tư thái lạnh nhạt ấy, cùng trẻ con... xem phim hoạt hình.

“Con nói thật cho ba nghe đi, đứa bé đó từ đâu ra?” Bên trong nhà bếp, Nam Cực chẳng biết vợ mình và đứa trẻ đó sẽ làm gì với nhau, ông chỉ lên nhìn ra ngoài cửa, xác định vợ mình không ở gần bếp nên mới hạ thấp giọng, vừa thái rau vừa nói, “Đừng nói gì mà con của bạn, ba chưa từng nghe con nói có người bạn nào có con gái cả.”

Một tay cầm xẻng xào rau, tay kia xoa lên sống mũi theo thói quen, sớm đã biết ba sẽ hỏi mình vấn đề này, vì vậy Nam Hường Bắc không hề có ý định che giấu, “Là con gái của người mà con thích.”

“Quả đúng là vậy.” Sớm đã đoán ra rồi, Nam Cực cũng không kinh ngạc gì nữa mà chỉ dùng động tác thái rau lại, “Đã ly hôn?”

“Con không biết.” Nhún vai, Nam Hường Bắc chẳng để tâm điều này, “Tóm lại hiện giờ chị ấy độc thân, không trái với yêu cầu của ba.”

“Ồ ho, quý nhỏ nói tự nhiên nhì.” Nam Cực tiếp tục thái rau, chỉ là sức lực mạnh hơn lúc nãy khá nhiều, ông không thèm nhìn con gái mình, “Cười đứa lớn tặng kèm đứa nhỏ nữa chứ gì?”

“Ặc...” Lời của ba làm cô thấy ngượng, Nam Hường Bắc lại sờ sống mũi, nhìn chăm chăm vào nồi rau, mặt dày mà nói, “Ừm, dạng như... có cảm giác vượt giá trị vốn có.”

“Tung!” Tiếng thái rau càng lớn tiếng hơn rồi.

“Dù gì thì con gái với con gái cũng không thể sinh con.” Nam Hường Bắc chớp chớp mắt, vờ như không nghe thấy âm thanh thái rau kỳ lạ, “Như vậy sau này ba mẹ cũng không phải nổi giận vì không có người gọi mình là ông bà ngoại nữa... hưởng chi, trước giờ ba mẹ luôn cảm thấy con của con phải gọi mình là ông bà ngoại, bây giờ biến thành gọi ông bà nội, không phải rất bất ngờ sao?”

Mặt đã xanh như trái ớt, ông thật sự không còn ngôn ngữ gì có thể cãi với cái lý lẽ lạ đời của con gái mình nữa, Nam Cực lườm cô một cái rồi hừ lạnh, “Ba thì chẳng sao, mẹ con bây giờ vẫn chưa biết, chờ khi mẹ con biết rồi xem bà ta sẽ bào chế con ra sao.”

“Cái này... chờ khi con rước con dâu về cho ba rồi nói vậy.” Nam Hường Bắc ho khèm, “Người ta còn chưa thích con mà.”

“Thông minh đấy, biết bắt cóc đứa nhỏ rồi mới bắt tới đứa lớn.”

“Chứ sao, năm xưa ba còn theo đuổi được mẹ con mà, đương nhiên là con phải thừa kế được điểm trâu bò của ba chứ.”

“Con quý nhỏ, ý gì đây hả?”

“Thì ý đó đó mà.”

“Cút xéo!”

Chờ khi hai cha con nhà này bày hết thức ăn ra bàn và cời tạp dề ra treo đầu vào đấy rồi trở ra phòng khách, thì cái mà họ nhìn thấy chính là Bắc Đường Lạc Anh và Tô Vi Tích đang ngồi trên cùng một bộ sofa dài, trên bàn có nước ép trái cây, tivi thì đang chiếu phim hoạt hình.

Nam Hường Bắc không dám tin vào mắt mình khi nhìn vào bóng lưng của mẹ, nửa ngày trời cũng không nói nên một lời.

Nam Cực thì chỉ yên tĩnh đứng nhìn vợ mình, một nụ cười nhạt làm lay động cơ thịt trên cả khuôn mặt của ông.

“Ăn cơm thôi.” Vài giây sau, Nam Cực gọi, Bắc Đường Lạc Anh quay lại nhìn và đã không bỏ lỡ nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc của con gái mình, bà rất điềm tĩnh mà nhìn cô một cái, đứng dậy nói với đứa nhỏ bên cạnh một cách nhạt nhẽo, “Ăn cơm thôi, ăn xong rồi xem tiếp.”

“Dạ!” Tô Vi Tích ngoan ngoãn đáp lại rồi cũng rời khỏi sofa và đi theo sau lưng bà.

“Rửa tay trước đã.” Cúi đầu nhìn đứa trẻ đi sau lưng mình, Bắc Đường Lạc Anh lạnh lùng nói, thấy nó lại gật gật rồi tiếp tục theo phía sau mình, bà dừng lại khom xuống bế nó lên, đi thẳng vào phòng ngủ của mình và Nam Cực.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nam Hường Bắc chỉ còn biết tròn xoe mắt há hốc miệng, nửa ngày trời mới quay sang hỏi ba mình, “Mẹ... mẹ con bị sao vậy ba?”

Dường như không mấy hài lòng với nét mặt và giọng điệu này của Nam Hường Bắc, Nam Cực thu lại nụ cười rồi vỗ lên đầu cô một cái, “Cút vào trong xối cơm.”

“Ồ.” Nam Hường Bắc bó tay với ba mình, song cũng nghe lời đi vào bếp.

Bây giờ Bắc Đường Lạc Anh và Tô Vi Tích cũng đã trở ra từ phòng ngủ, cô bé đã được thả xuống đất, và người phụ nữ xưa nay vẫn lạnh mặt, dẫu cho là ở nhà cũng rất ít khi cười này, giờ đây trong mắt đã dịu hòa hơn không ít.

Nhìn vợ mình như thế, trong lòng Nam Cực rất vui mừng, ông bước tới nắm tay Tô Vi Tích và làm thay hành động của vợ mình lúc nãy – bế Tô Vi Tích

lên. “Con có thích ăn vặt gì không, lát nữa ông nội dẫn con đi mua.”

Hơi nhướn mày, Bắc Đường Lạc Anh dường như không mấy hài lòng vì sự tự xưng “ông nội” của chồng mình, nhìn ông một cái, bà tự động ngồi vào bàn ăn.

“Mẹ nói không được ăn vặt nhiều.” Tô Vi Tích lễ phép đáp lại, để yên cho ông nội chỉ mới quen biết không bao lâu này bỗng mình, nó cảm thấy ông nội khi cười nhìn rất giống Bắc Bắc, thế là cũng cười theo, “Cám ơn ông nội.”

“Không có gì, hôm nay mẹ không có ở đây.” Cảnh tượng tương tự với mười mấy hai mươi năm trước như đang tái diễn, nụ cười của Nam Cực càng thêm tươi tắn, ông cho đứa nhỏ ngồi vào bàn và nói, “Hơn nữa ông nội sẽ không nói với mẹ con đâu.”

Bắc Đường Lạc Anh đang múc canh nghe vậy hơi khựng lại, ngược lên nhìn chồng mình, thấy ông đang nói rất hứng chí, cặp chân mày rất đẹp của bà nhướn cao, im lặng tiếp tục động tác lúc này.

Nam Cực đã nhìn thấy phản ứng của vợ mình, ông cảm thấy tức cười, tiếp đó khi nhìn xuống đứa trẻ vâng lời này, trong lòng không khỏi thở dài.

Ấu cũng là duyên phận chẳng, rõ ràng không phải con của con gái nhà ông, nhưng nhất cử nhất động lại giống hệt như Tiểu Hường Bắc ngoan ngoãn quá mức lúc xưa khi bị Bắc Đường Lạc Anh quản giáo nghiêm ngặt, chửi trách vợ ông lại đối xử với đứa trẻ này như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Sau đó, hoàng tử và công chúa đã sống cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn...” Câu cuối cùng cũng đã đọc xong rồi nhưng đôi mắt to và đen của cô nhóc vẫn còn sáng trưng, Nam Hường Bắc vỗ đầu bứt tóc, “Không hay sao?”

Tô Vi Tích lắc đầu.

“Vậy sao lại không ngủ?” Nam Hường Bắc không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Chẳng phải ở trong phim truyền hình, kể chuyện xong là trẻ con sẽ ngủ sao? Tuy ở nhà không có sách cổ tích, nhưng mà truyện google ra cũng được mà, nhưng tại sao câu truyện dài như vậy cũng đọc xong rồi mà Tô Vi Tích vẫn còn tỉnh táo như vậy.

“Bắc Bắc ngủ chung.” Kéo kéo tay Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích cuối cùng cũng không ngăn được con ngáp dài.

Nam Hường Bắc hơi do dự, cô vốn định chờ sau khi Tô Vi Tích ngủ thì sẽ bật máy vi tính, nhưng nhìn gương mặt trông chờ như vậy, Nam Hường Bắc thăm thò dài, cời dép ra leo lên giường kéo chăn lên che nửa người lại.

“Bắc Bắc ngủ ngon.” Bấy giờ Tô Vi Tích mới rất mãn nguyện mà hôn lên mặt Nam Hường Bắc một cái, chui vào vòng tay cô và còn không quên nắm chặt tay cô, chẳng mấy chốc thì đã thiếp ngủ.

Lay động nhẹ một cái, cảm nhận được đứa trẻ này dù cho là say giấc cũng nắm chặt tay mình, Nam Hường Bắc bỏ luôn ý định ngồi dậy mở máy vi tính mà chỉ hơi chồm người lên tắt đèn giường đi.

Dù gì tối nay đại sự tự cũng ở trong bệnh viện, chắc chắn không thể vào trò chơi, không chơi thì không chơi vậy.

Hai tuần tiếp đó, Tô Vi Tích đều ở trong nhà của Nam Hường Bắc.

Trên cơ bản mỗi đêm Tô Hường Văn đều vào bệnh viện chăm sóc cho ba, buổi sáng thì đổi lại bà Tô vào bệnh viện, còn cô thì về nhà nghỉ ngơi. Vốn dĩ sau hai ngày để Tô Vi Tích ở lại nhà Nam Hường Bắc, cô đã định đón về, nhưng lại bị Nam Hường Bắc từ chối. Ngoài việc thật sự không muốn Tô Hường Văn quá mệt mỏi ra thì Nam Hường Bắc thật sự không nhớ xa Tô Vi Tích, không chỉ có cô mà ngay cả ba mẹ cô cũng rất thích đứa bé này.

Đáng lẽ Tô Vi Tích còn ở lại thêm một tuần nữa, vì ban đầu Tô Hường Văn nói ông Tô phải nằm viện ba tuần, chỉ là không ngờ ông lại xuất viện sớm, đã thế thì Nam Hường Bắc cũng không còn lý do gì để từ chối nữa.

Buổi sáng của ngày đưa Tô Vi Tích về nhà, Bắc Đường Lạc Anh không đến công ty.

Cô bé vừa ngủ dậy thì đã chu môi không vui, đến khi nhìn thấy người bà hầu như lúc nào cũng lạnh lùng nhưng thực chất thì rất tốt với mình ấy, khoanh mắt của cô bé liền đỏ cả lên.

Bắc Đường Lạc Anh hơi chau mày, khom xuống bế Tô Vi Tích lên, bà thở dài rồi nhìn Nam Hường Bắc, “Đứa nhỏ này... hôm nay nhất định phải về nhà ư?”

Nam Hường Bắc cũng không có cách khác, còn tưởng cô đã không nhớ xa Tiểu Tích lắm rồi, ngờ đâu ba mẹ chẳng thua kém gì cô, đành gãi đầu nói, “Dù sao thì hai ngày nữa con cũng phải về bộ đội hoàn tất phần thủ tục còn lại, không ai chơi với Tiểu Tích, cho nó về bên cạnh mẹ cũng tốt.”

Hai tuần qua, Tô Hường Văn rất bận rộn, nhưng hề cách hai ba ngày đều sẽ dành thời gian đến gặp con gái, mặc dù lần nào cũng tỏ ra lạnh lùng và không vui, nhưng Nam Hường Bắc cảm nhận được, thật ra cô rất quan tâm đứa con gái này.

Cho nên, đại sư tỷ cũng rất muốn con gái về nhà chẳng.

Huống chi, tuy lâu nay Tô Hường Văn đều lạnh nhạt với Tô Vi Tích, nhưng cô bé này vẫn rất yêu thích và quan tâm mẹ của mình, mỗi lần nhìn thấy Tô Hường Văn nó đều rất phấn khởi, dường như bị dạy bảo đủ điều cũng không có lấy một chút không vui. Nam Hường Bắc rất bất lực với hai mẹ con này, cô không hiểu vì sao Tô Hường Văn lại đối xử với con gái mình như vậy, thế là càng thương Tô Vi Tích hơn.

Bắc Đường Lạc Anh mím môi chau mày rất lâu, cuối cùng cũng không thể nói gì hơn, đành cho đứa bé xuống đất, bà rút khăn giấy ra lau khô nước mắt của Tô Vi Tích, “Vài ngày nữa bảo Hường Bắc đón con về đây ở nữa.”

“Dạ!” Tô Vi Tích gật đầu, nó nhìn Bắc Đường Lạc Anh vẫn gương mặt không có cảm xúc ấy, nghĩ ngợi gì đó rồi nói, “Bác Bắc nói bà nội làm việc rất cực khổ mà không chịu nghỉ ngơi, nội phải nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Bà vẫn còn chưa quen với cách gọi “bà nội”, nhưng nghe những lời của Tô Vi Tích, bà quay sang nhìn đứa con gái đang tròn xoe mắt, mặt mày đỏ bừng và không dám nhìn mình, sau đó quay trở về tiếp tục lau nước mắt cho Tô Vi Tích, “Được.”

“Ông nội nấu ăn rất ngon, lần sau Tiểu Tích còn muốn ăn nữa.” Ngẩng đầu nhìn Nam Cực đứng ở bên cạnh, chớp mũi của Tô Vi Tích đỏ chót, đôi mắt cũng đỏ, nhìn tội nghiệp vô cùng, Nam Cực nghe vậy cũng xoa đầu nó, “Được.”

Chỉ là hai tuần thôi, nhưng ông thật sự đã xem đứa trẻ này như cháu gái của mình rồi.

Nam Cực thăm thò dài, từ từ lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại và đưa cho Tô Vi Tích, “Khi nào nhớ ông bà nội thì dùng điện thoại này gọi về đây, lát nữa bảo Hường Bắc dạy con sử dụng.”

Chớp chớp mắt, nhận lấy điện thoại từ Nam Cực, Tô Vi Tích gật đầu thật mạnh.

Nam Hường Bắc thật sự không nhẫn tâm nhìn đôi mắt ấy chảy thêm giọt nước nào nữa, cô bồng Tô Vi Tích lên, hôn lên mặt nó một cái, “Đi thôi.”

“Tạm biệt ông bà nội.” Bàn tay nhỏ nhắn vẫy vẫy với Nam Cực và Bắc Đường Lạc Anh, tay kia của Tô Vi Tích vẫn còn lau nước mắt, Nam Hường Bắc vội đi nhanh hơn. Rời khỏi nhà, đặt cô bé ngồi vào xe, nhìn nó vẫn còn khóc nức nở, cô bịt mũi nó lại, “Tiểu Tích, Bác Bắc hứa với con, rồi có một ngày con và mẹ sẽ cùng dọn vào đây ở, chịu không?”

Van nước mắt như lập tức được khóa lại, Tô Vi Tích mở to đôi mắt sưng húp nhìn Nam Hường Bắc, từ từ gợn ngón tay út ra, giọng nói nhỏ xíu, “Móc ngoéo.”

“Móc ngoéo.” Hai ngón út móc vào nhau, Nam Hường Bắc nhìn nó cười, “Chắc chắn là mẹ con nhớ con lắm, chúng ta về thôi.”

“Dạ!”

Và thế là, chờ khi Nam Hường Bắc nắm tay Tô Vi Tích đứng trước cửa nhà Tô Hường Văn ấn chuông thì đứa trẻ lúc này còn khóc đến không ngưng được đã triệt để im lặng, chỉ là đôi mắt và chớp mũi vẫn còn đỏ hoe, nhìn vào thì biết ngay nó đã từng khóc nhiều đến mức nào.

Vừa mở cửa và nhìn thấy gương mặt của Tô Vi Tích như thế, Tô Hường Văn hơi chau mày, cô nhìn sang Nam Hường Bắc và nói, “Mau vào đây ngồi.”

Dẫn tay Tô Vi Tích vào trong, đứng ở bên cạnh nhìn nó nhanh nhẩu thay dép ra rồi ngoan ngoãn cõ ba lô để lên sofa, trong lòng Nam Hường Bắc không khỏi thở dài, lại nhìn qua ông Tô đang băng mắt ngồi trên sofa và bà Tô chỉ nhìn Tô Vi Tích một mắt ấy, trong lòng cô có hơi không vui.

Trong hai tuần qua, mỗi ngày cô đều ở cùng Tô Vi Tích, ngày thường ngoài việc nói những chuyện của trẻ con ra, cô cũng sẽ tìm đủ đề tài để dò hỏi về chuyện của Tô Hường Văn.

Trẻ con chỉ mới năm tuổi làm sao biết được nhiều việc, vậy nên chỉ biết có gì kể đó mà nói hết cho Nam Hường Bắc nghe những gì xảy ra trong nhà, cũng nhờ vậy mà cô mới biết hóa ra cô bé này đa phần thời gian đều sống cùng với ông bà ngoại ở thành phố khác.

Tuy nói là sống cùng ông bà ngoại, nhưng cuộc sống của Tô Vi Tích vô cùng đơn điệu, ngoài việc vào nhà trẻ thì buổi tối sau khi về nhà, ông bà cũng không nói gì với nó, mạnh ai làm việc nấy và để mặc cho đứa nhỏ tự chơi.

Nhưng một đứa trẻ suốt ngày bị nhốt trong nhà thì có thể chơi gì?

Sau khi biết những việc này, Nam Hường Bắc có hơi bất mãn với cách mà Tô Hường Văn đối xử với trẻ con, cũng bất mãn với cách chăm sóc cháu gái của ông bà Tô. Chẳng trách vì sao đứa nhỏ luôn ngoan ngoãn và không có cảm giác an toàn như vậy.

“Thời gian qua cực cho cô rồi.” Tô Hường Văn nói với Nam Hường Bắc.

“Không có gì.” Nam Hường Bắc nhướn miệng cười, thấy Tô Vi Tích chạy đến bên mình, cô vội khom xuống bế nó lên, “Tôi và ba mẹ đều không nhớ xa Tiểu Tích đâu chứ.”

Tô Vi Tích dùng hết hai tay ôm lấy cổ của Nam Hường Bắc, đáng vẻ rõ ràng rất ỷ lại vào Nam Hường Bắc này khiến Tô Hường Văn hơi sững sờ, ngay lập tức trong mắt hiện lên một ánh nhìn phức tạp, “Tôi còn sợ Tiểu Tích làm phiền đến cô chứ, không có thì tốt.”

“Làm gì có, Tiểu Tích ngoan lắm.” Nam Hường Bắc vừa nói vừa cười, chiếc cằm cạ vào mặt Tô Vi Tích, “Đúng không Tiểu Tích?”

“Dạ!” Tô Vi Tích bò trên vai của Nam Hường Bắc, ngoan ngoãn đáp lại.

Bà Tô bấy giờ đã quay sang nhìn Nam Hường Bắc, ánh mắt mang vẻ hồ nghi, đặc biệt khi nhìn thấy đáng vẻ thân thiết của Nam Hường Bắc và Tô Vi Tích, bà liền chụm hai hàng chân mày vào nhau.

“Ồ lại ăn trưa nhé.” Không để ý thấy ánh mắt nghi ngờ của mẹ khi nhìn mình và Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì mà chỉ đưa lời mời theo tư duy bình thường, “Ngày mai tôi phải bay Dubai, chờ khi về nước sẽ mời cô một bữa nữa.”

“Hôm nay không cần đâu, ba mẹ đang chờ tôi về ăn cơm. Huống chi tôi còn nợ cô một bữa mà.” Nam Hường Bắc cười thật tươi, tay vẫn bồng Tô Vi Tích, cô nói rất dịu dàng, “Nhưng mà hai hôm sau tôi phải về đó hoàn tất thủ tục, chờ khi cô bay Dubai về thì có lẽ chúng ta đã là đồng nghiệp rồi.”

“Ha...” Tô Hường Văn khẽ cười, “Vây gặp nhau tại công ty.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc gật đầu đáp lại, sau đó lại quét quét gương mặt mịn như hột gà của Tô Vi Tích, “Tiểu Tích, Bắc Bắc phải về rồi.”

Khoang mắt của Tô Vi Tích lại đỏ lên, khoe mắt thấp thoáng có giọt nước muốn rơi xuống.

Tim rất xót xa, cô để Tô Vi Tích xuống đất, giong ngón út ra dịu dàng nói, “Còn nhớ cái này không?”

“Dạ nhớ!” Tô Vi Tích gật đầu thật mạnh, cũng đưa ngón út ra móc tay với Nam Hường Bắc, “Bắc Bắc nói phải giữ lời.”

“Được.” Xoa xoa đầu cô bé xong thì Nam Hường Bắc quay sang Tô Hường Văn, “Vây tôi đi đây.”

“Tôi tiễn cô.” Nhìn con gái đã sắp bật khóc, Tô Hường Văn mím môi lại, cố giữ bình tĩnh mà nói với Nam Hường Bắc.

Chỉ là, chờ khi cô đưa Nam Hường Bắc xuống lầu, nhìn đôi phương lái xe ra khỏi khu chung cư thì phát hiện Tô Vi Tích đã mang dép chạy xuống.

Tô Hường Văn trầm mặt xuống, song khi nhìn thấy đôi mắt hoe đỏ ấy, thần sắc của cô chợt dịu hòa hơn, lời nói cũng không lạnh lùng như ngày thường, “Xuống đây làm gì vậy?”

“Bắc Bắc để quên màn thầu rồi.” Gương mặt nhỏ xịu ghi đầy nỗi sốt ruột, Tô Vi Tích xòe tay ra, trên đó là chiếc móc khóa nhỏ có hình màn thầu.

Tô Hường Văn nhất thời sững người.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ngồi trên ghế, Tô Hường Văn siết chặt móc khóa màn thầu trong tay, hai mắt vô hồn nhìn vào màn hình vi tính, miệng không ngừng lẩm bẩm hai cái tên.

Màn hình vi tính của cô hiện giờ là hình ảnh được chụp lại trong lần cô và Nam Cung Tông Tâm chơi đàn múa kiếm ở sau núi của Tiêu Dao Môn.

Nam Hường Bắc cũng có móc khóa này ư?

Rất lâu rất lâu sau, Tô Hường Văn mở lòng bàn tay ra, nhìn vào chiếc màn thầu nhỏ trong tay mình, chân mày của Tô Hường Văn khẽ chụm vào nhau, ánh mắt bất định, cô cắn nhẹ môi, trong đầu vô cùng rối loạn.

Là ngay từ đầu đã có, hay vì nhìn thấy cô mua cảm thấy thích nên mới mua?

Là vì cảm thấy chiếc móc khóa này dễ thương nên mới mua hay vì nghề nghiệp trong game cũng là một đầu bếp?

Tất cả chỉ là trùng hợp, hay là....

Tô Hường Văn thở dài, đặt móc khóa qua một bên rồi vào trò chơi, đăng nhập rồi mới phát hiện Nam Cung Tông Tâm không có online. Trong lòng cô có rất nhiều câu hỏi rất nhiều nghi vấn muốn được giải đáp, nhưng Nam Cung Tông Tâm lại không có ở đây, rõ ràng chỉ mới hai tuần không gặp thôi, sao lại có cảm giác rất lâu rất lâu rồi.

Màu xám của cái tên trong danh sách bạn bè khiến tâm trạng cô lạc lõng, Tô Hường Văn đưa tay sờ lên cái tên ấy, lẩm bẩm như tự nói với mình, “Thật sự có chuyện trùng hợp như vậy ư?”

Cố gắng nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra giữa mình và Nam Hường Bắc, trong lòng cô có nghi ngờ, vậy nên mỗi một lời nói và hành vi của đối phương đều trở nên thật thật ảo ảo.

Người thành Z, làm việc tại thành S... đây là lời nói của Nam Cung Tông Tâm. Nam Hường Bắc xem ra đích thực là người thành Z, còn về địa điểm làm việc, họ thật sự đã gặp nhau lần đầu trên chuyến bay từ thành S đến thành Z, nếu như nói Nam Hường Bắc từng quân ở thành S, vậy thì làm việc tại thành S cũng gọi là hợp lệ.

Còn nữa... cứ luôn muốn gọi mình là sư tỷ, có phải là vì trong game luôn gọi mình là “đại sư tỷ” không?

Từng điều một những lý do chứng minh “Nam Hường Bắc chính là Nam Cung Tông Tâm” được cô sàng lọc qua, càng suy nghĩ thì càng thấy khả năng này rất lớn, nhưng cô lại không dám chắc chắn. Mấy lần Tô Hường Văn muốn cầm điện thoại lên gọi vào số của tên đáng ghét đã khiến lòng cô rối bời mà cuối cùng chỉ có thể đặt trở xuống.

Đây chỉ là suy đoán một phía từ cô, nếu tự nhiên đi hỏi như vậy, dường như không hay lắm. Hơn nữa nếu Nam Hường Bắc chính là Nam Cung Tông Tâm, tại sao lại không chịu nói với cô, cô nghĩ mãi cũng không biết lý do vì sao Tông Tâm phải che giấu thân phận của mình.

Chau mày, lại lờm qua cái tên màu xám ấy, Tô Hường Văn có hơi khó chịu mà bám vào cái tên đó, vài suy nghĩ lướt qua trong đầu, để rồi cuối cùng chỉ có thể quyết định tạm thời gác chuyện này lại, chờ khi Nam Hường Bắc vào công ty rồi sẽ dò thám kỹ hơn.

Nếu như tên này đích thật là Tông Tâm, cô nhất định phải trừng phạt cho thích đáng, dám che giấu thân phận, tưởng đại sư tỷ này dễ ăn hiếp đúng không?

Nghĩ thế, Tô Hường Văn mím môi định tắt trò chơi, ngờ đâu lại nhận được tin nhắn riêng từ vài người bạn.

Phó Quân Quân: “Đại sư tỷ, tỷ và Tiểu Tùng cãi nhau rồi sao?”

Âu Dương Vô Khuyết: “Đại sư tỷ, có phải Tiểu Tùng đã chọc giận tỷ không?”

Ngô Kiệt Tào: “Đại sư tỷ, chuyện mà mọi người đang nói trong diễn đàn có thật không? Tỷ và Tiểu Tùng không dám cưới nữa sao?”

.....

Gần mười mấy tin nhắn, tất cả đều mang nội dung tương tự, đều là những lời thăm hỏi từ bạn bè chơi chung ngày thường. Tô Hường Văn cảm thấy khó hiểu, bèn đi thẳng vào Bang phái hỏi.

【Bang hội】Tô Mặc Láp: Có chuyện gì vậy?

【Bang hội】Phó Quân Quân: Trong diễn đàn có một chủ đề nói tỷ và Tiểu Tùng đã cãi nhau, không kết hôn nữa.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Thì đó, tên Tiểu Tùng này cũng mất tích rất nhiều ngày rồi, đại sư tỷ cũng vậy, hai người bị sao vậy?

【Bang hội】Tô Mặc Láp: Gần đây tôi có việc, Tông Tâm biết mà, mấy hôm nay Tông Tâm cũng không vào game sao?

【Bang hội】Phó Quân Quân: Cơ bản là không, chỉ là tuần trước khi có môn phái chiến, nó có lên báo tôi chỉ huy giúp tỷ, chờ khi đánh xong vừa định hỏi thăm vài câu thì nó lại biến mất rồi.

Nhưng mày thật cao, Tô Hường Văn im lặng suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên đứng dậy ra khỏi phòng mình và đi đến phòng của Tô Vi Tích, đẩy cửa vào trong.

Không còn sớm nữa, khi Tô Hường Văn vào trong thì Tô Vi Tích đã nằm trên giường, có điều cô bé vẫn chưa ngủ mà cầm điện thoại trong tay.

Nhìn vào thì thấy ngay chiếc điện thoại đó, sắc mặt của Tô Hường Văn hơi thay đổi, môi mím lại thành một sợi chỉ, “Tô Vi Tích.”

Giương mặt nhỏ xíu liếc qua sự kinh ngạc và hoảng loạn, Tô Vi Tích ngồi dậy, tay vẫn giữ điện thoại, mắt nhìn mẹ mình từ từ tiến đến gần, nó nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, chỉ biết ngồi thừ người ra đó.

Lấy điện thoại từ tay con bé, Tô Hường Văn nhìn vào màn hình, vẫn đang trong cuộc gọi, cô nhìn con gái mình một cái với vẻ hồ nghi rồi từ từ áp điện

thoại lên tai, bên trong là giọng nói ấm áp của Nam Hướng Bắc.

“Ai ngờ nha, con ếch vừa xuống đất thì không còn là ếch nữa mà lập tức biến thành hoàng tử, là một vị hoàng tử có đôi mắt rất thần võ và nụ cười hiền từ. Mãi đến lúc này hoàng tử mới nói với tiểu công chúa rằng ngài bị một mụ phù thủy ác độc bỏ bùa chú, ngoài tiểu công chúa ra thì không ai có thể giải cứu ngài ra khỏi hồ nước này....”

Sững sờ lắng nghe những lời bên trong điện thoại, Tô Hướng Văn cũng không hiểu cảm giác trong lòng mình đang là gì, cô chỉ nắm chặt điện thoại trong tay và nhìn đứa con gái đang theo dõi nét mặt của mình với vẻ lo lắng, Tô Hướng Văn bấm nút loa ngoài rồi đưa điện thoại trở về.

Đương nhiên là Nam Hướng Bắc không biết Tô Hướng Văn đang đứng ngay cạnh Tô Vi Tích, thậm chí còn nghe thấy cô đang kể chuyện cổ tích, vì vậy cô vẫn chuyên tâm đọc quyển Truyện cổ tích tổng hợp vừa mua được, “Trên đường, thỉnh thoảng lại có tiếng lạch bạch vang lên, mỗi khi nghe thấy tiếng động, hoàng tử và vương phi đều ngỡ là có gì đó trên xe đã bị hư. Kỳ thực thì không phải, Henry trung thành thấy chủ nhân của mình hạnh phúc như vậy nên vui mừng khôn xiết, vì vậy mà vòng sắt trên người y cũng thi nhau rớt ra.”

Đọc hết câu cuối cùng và gấp sách lại, Nam Hướng Bắc vờn vai nói, “Được rồi, đọc xong rồi, phải ngoan ngoãn đi ngủ rồi nhé.”

“Dạ...” Văn còn nhìn mẹ mình với vẻ sợ sệt, thấy mẹ không có biểu hiện gì, Tô Vi Tích không biết có nên nói cho Bắc Bắc nghe chuyện này hay không nên chỉ biết cẩn thận đáp lại.

“Ừm, Tiểu Tích ngoan thật.” Nam Hướng Bắc cười, “Mau ngủ nhé, ngủ ngon.”

“Bắc Bắc ngủ ngon.” Lại nhìn mẹ mình một cái, thấy mẹ không có ý định lấy điện thoại, Tô Vi Tích chào Nam Hướng Bắc xong thì cúp máy, “Mẹ...”

“Gần đây cô ấy...ngày nào cũng kể chuyện cho con nghe?” Ánh mắt rõ ràng có gì đó khá phức tạp, Tô Hướng Văn nhìn chiếc điện thoại trong tay con gái một lúc rồi ngồi luôn xuống giường hỏi.

“Vâng ạ.” Đây là lần đầu tiên mẹ ngồi lên giường của mình, Tô Vi Tích dường như có hơi ngạc nhiên và vui mừng, thấy mẹ mình cứ mãi nhìn chiếc điện thoại, nó nói một cách cẩn thận, “Là ông nội đã cho Tiểu Tích.”

“Ông nội?” Sắc mặt trầm xuống, suy nghĩ một lúc thì hiểu ngay “ông nội” mà Tô Vi Tích nói là ba của Nam Hướng Bắc, Tô Hướng Văn dịu trở lại, “Không phải đã dặn con không được tùy tiện lấy đồ của người khác sao?”

“Không phải của người khác.” Ngày thường Tô Vi Tích rất sợ Tô Hướng Văn, bây giờ đương nhiên là cũng còn rất sợ, giọng của nó nhỏ xíu, nhưng vẫn muốn biện minh, “Là của ông nội.”

Lườm con mình một cái, Tô Hướng Văn im lặng.

Lại một lúc trôi qua cô mới nói tiếp, song lần này đề tài không còn xoay quanh chiếc điện thoại nữa.

“Thời gian gần đây, ngày nào cô ấy cũng ở bên con?” Tô Hướng Văn không biết phải xưng hô Nam Hướng Bắc như thế nào trước mặt trẻ con, nếu cô cũng gọi “Bắc Bắc” thì càng kỳ cục hơn, suy đi nghĩ lại thôi thì dùng “cô ấy” thay thế vậy, may mà Tô Vi Tích rất thông minh, nói là hiểu ngay, bèn gật đầu đáp lại.

“Thế... buổi tối cũng vậy ư?” Tô Hướng Văn vén tóc vào mang tai và hỏi như rất tự nhiên, “Buổi tối thường hay làm gì?”

“Bắc Bắc dẫn con đi tản bộ.” Tô Vi Tích thành thật kể lại hành trình mỗi buổi tối trong thời gian vừa qua, “Tản bộ xong thì về nhà tắm rửa, sau đó Bắc Bắc cùng Tiểu Tích xem truyền hình, chơi trò chơi, kể chuyện và ngủ.”

“Chơi trò chơi?” Tô Hướng Văn nhìn con gái mình, ánh mắt mang đầy nghi vấn.

“Dạ, chơi trốn tìm, còn có đèn xanh đèn đỏ, Bắc Bắc dạy con đó, um...còn nữa, còn có chơi sói ới sói ới mấy giờ rồi... có lúc ông nội cũng chơi chung với con.” Tô Vi Tích xòe ngón tay ra liệt kê từng mục một, “Ông nội còn dạy con chơi cờ, chính là loại năm con màu đen thành một đường, năm con màu trắng thành một đường.”

Lại được một phen sững người, may mà sau cùng cô cũng hiểu đó là Cờ Ngũ Tử, Tô Hướng Văn trầm ngâm một hồi rồi hỏi, “Không chơi vì tính sao?”

“Dạ có ạ.” Từ khi Tô Vi Tích hiểu chuyện đến nay thì đây là lần đầu tiên Tô Hướng Văn nói chuyện với nó nhiều như vậy, và nó cũng có rất nhiều chuyện muốn kể cho mẹ nghe, vậy nên hiện giờ nó không buồn ngủ chút nào, chỉ muốn kể hết cho mẹ toàn bộ những gì mẹ muốn biết, “Có lúc Bắc Bắc sẽ mở máy vi tính cho Tiểu Tích xem hoạt hình.”

“Vậy còn cô ấy? Cũng xem chung với con à?”

“Dạ!” Tô Vi Tích gật đầu thật mạnh, “Có lúc Bắc Bắc còn làm bắp rang cho Tiểu Tích ăn.”

Ngón tay gõ nhẹ xuống nệm trong vô thức, liên tưởng đến việc hai tuần nay Nam Cung Tông Tâm cũng cơ hồ không vào game, hàng mi của Tô Hướng Văn lay động, do dự một lúc, cô hỏi tiếp, “Tối thứ bảy tuần trước hai người đã làm gì con còn nhớ không?”

“Ừm...” Cái đầu nhỏ xíu của cô bé nghiêng qua một bên như đang cố gắng suy nghĩ trong vô cùng đáng yêu, một lúc sau mắt nó chợt sáng lên, “Hôm

đó Bắc Bắc có việc, ông nội đã chơi với Tiểu Tích.”

Tim run lên, bàn tay đặt trên giường cũng run lên, dây thần kinh của Tô Hường Văn đã thắt cả vào nhau, có một đáp án nào đó dường như đã sắp trôi lên khỏi mặt nước, nhưng cô lại hơi không dám tin tưởng.

“Có việc là ý nói, không có ở nhà?” Cố kìm chế cảm xúc, Tô Hường Văn nói xong thì dùng sức bặm môi lại, pháp phòng chờ đợi câu trả lời của con gái mình.

“Dạ không.” Tô Vi Tích lắc đầu, trí nhớ của trẻ con vốn đã rất tốt, huống chi hai tuần qua có thể nói là khoảng thời gian vui vẻ và tươi đẹp nhất từ sau khi ra đời đến nay, đương nhiên là nó ghi nhớ rất rõ ràng từng chi tiết, “Bắc Bắc nói là có việc, nhưng Tiểu Tích thấy Bắc Bắc chạy về phòng, um... sau đó Tiểu Tích và ông nội chơi cờ xong muốn tìm Bắc Bắc chơi thì thấy Bắc Bắc đang ngồi trước máy vi tính... Con còn gọi Bắc Bắc nữa, nhưng Bắc Bắc nói phải chờ thêm một lúc mới chơi với con được.”

Khẽ gật đầu, Tô Hường Văn một lần nữa rơi vào im lặng, rất lâu sau cô mới hỏi trong gian nan, “Vậy con có nhớ... cô ấy bắt đầu bận từ lúc mấy giờ, và đến mấy giờ thì có thể chơi với con không?”

“Nhớ chứ ạ.” Tô Vi Tích vẫn rất nghiêm túc, hoàn toàn không biết bí mật của Bắc Bắc nhà nó đã sắp bị nó tiết lộ hết rồi, “Tối hôm đó bà nội cũng có ở nhà, sau khi cái tin tức mà bà nội xem vừa hết thì Bắc Bắc nói có việc phải làm, cái tin tức đó 8 giờ là hết, Bắc Bắc làm việc đến 9 giờ 30 mới xong, sau đó thì tắm cho Tiểu Tích, tắm xong thì bảo Tiểu Tích đi ngủ... Nhưng mà hôm đó Bắc Bắc kể cho con nghe hai câu chuyện.”

Hiện giờ thì Tô Hường Văn không còn nghe thấy những lời phía sau của con mình nữa, đầu cô trống rỗng, thậm chí có một cảm giác choáng váng.

8 giờ đến 9 giờ 30, nửa tiếng chuẩn bị, một tiếng môn phái chiến, đây là thời gian biểu của cô và Nam Cung Tông Tâm vào mỗi tối thứ bảy.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Mẹ ơi?” Thấy nét mặt của mẹ mình hơi kỳ lạ, Tô Vi Tích lo lắng gọi.

Hồi thần lại, nhìn con mình một cái rồi lại nhìn xuống chiếc điện thoại kia, Tô Hường Văn chớp nhẹ mắt rồi đứng dậy, “Con ngủ đi.”

Chớp chớp mắt, không biết vì sao mẹ lại hỏi mình nhiều câu hỏi như vậy, nhưng Tô Vi Tích vẫn rất vui, bởi vì mẹ nói với nó rất nhiều câu, nó ngoan ngoãn gật đầu, “Mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Hiếm khi ngữ điệu không băng lạnh, Tô Hường Văn lại nhìn Tô Vi Tích thêm cái nữa rồi mới nhấc chân đi ra ngoài và khẽ khàng đóng cửa lại.

Trở về phòng mình, ngồi vào máy vi tính, trong Bang hội đã vô cùng sục sôi, Tô Hường Văn im lặng nhìn những dòng chữ của mọi người, một lúc sau mới gửi ra một câu.

【Bang hội】Tô Mặc Lấp: Đích thực là nó đã chọc giận tôi rồi.

Câu này vừa ra thì trong bang rối tung cả lên.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

【Bang hội】Phó Quân Quân: Chuyện gì vậy đại sư tỷ?

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Mèn ơi Tiểu Tùng gan to vậy sao?

.....

Mím mím môi, đọc những câu bàn tán và thăm hỏi của mọi người, Tô Hường Văn gõ ra thêm một câu.

【Bang hội】Tô Mặc Lấp: Tôi sẽ trừng phạt nó, mọi người yên tâm đi.

Không chờ xem phản ứng của mọi người, cô viết tiếp.

【Bang hội】Tô Mặc Lấp: Tôi thoát đây, gần đây có nhiều việc, có lẽ thời gian online sẽ ít hơn, diễn đàn gì đó mọi người không cần quan tâm.

Thoát khỏi trò chơi, tắt máy, cầm chiếc móc khóa màn thầu lên, Tô Hường Văn nhướn mày rồi khẽ hứ một tiếng.

Hôm sau, trời còn chưa sáng thì Tô Hường Văn đã kéo vali ra sân bay tiếp tục nhiệm vụ mới trên chuyến bay đến Dubai.

Nam Hường Bắc đương nhiên không biết ý trung nhân của mình đã phát hiện ra chuyện gì đó, hơn nữa còn đang mưu tính khá nhiều tâm tư.

Liên tục hai tuần ngày nào cũng dậy sớm cùng trẻ con năm tuổi đi chơi, hiếm khi hôm nay được ngủ thẳng giấc, cô lại không ngủ được.

Thờ dãi, Nam Hường Bắc ngồi dậy rửa mặt rồi ra ngoài ăn sáng cùng ba mẹ, sau đó thì về phòng bật máy vi tính vào trò chơi.

Quả thật còn quá sớm, mọi người trong bang hầu như đều chưa thức dậy, Nam Hường Bắc dẫn Nam Cung Tông Tâm tìm đến một chỗ rồi treo máy cho nó diệt quái tăng level, sẵn tiện vào diễn đàn chơi.

Ngờ đâu chủ đề được đẩy lên cao nhất trong diễn đàn lại liên quan đến cô và Tô Hường Văn.

Sau khi đọc tỉ mỉ từ trên xuống, Nam Hường Bắc cười lạnh rồi tắt nó đi, trong lòng có không vui đấy, nhưng cũng không đến mức phải nổi giận.

Gì mà Nam Cung Tông Tâm và Tô Mặc Lấp sẽ không kết hôn, Nam Cung Tông Tâm bị Tô Mặc Lấp bỏ rơi... hơ, chờ khi đại sư tỷ xong việc thì họ sẽ kết hôn cho những người này xem, cho họ ngưỡng mộ chết luôn.

Nghĩ đến đây cô mới sực nhớ ra từ sau khi trò chơi nâng cấp, cô vẫn chưa có thời gian tìm hiểu về chế độ kết hôn trong này, thế là ra ngoài dẫn Nam Cung Tông Tâm đến thành Hằng Châu và chạy thẳng đến Miếu Nguyệt Lão, bấm vào bà mai để đọc quy tắc.

Công ty viết ra trò chơi này nói sao cũng là muốn kiếm tiền, mặc dù “Trượng Kiếm Giang Hồ” đã được mệnh danh là võng du “có lương tâm” trong ngành, nhưng những việc kết hôn thế này, trước nay vẫn là một kẻ chịu đánh một kẻ chịu đòn, ai không muốn chi tiền thì có thể lựa chọn không kết hôn hoặc lựa chọn hình thức kết hôn rẻ nhất, ngược lại ai chịu chi tiền thì lựa chọn cách cử hành đình đám nhất cũng là điều dễ hiểu.

Dẫu rằng Nam Hường Bắc luôn cho rằng không nên phung phí quá nhiều tiền cho game online, nhưng hễ nghĩ đến việc cưới Tô Hường Văn làm vợ, cô lại cảm thấy không thể để đại sư tỷ chịu uất ức.

Bây giờ chỉ còn không biết hệ thống này có chấp nhận cho người chơi nữ cải nam trang kết hôn cùng nhân vật nữ hay không thôi. Đọc thật kỹ từng quy tắc một, vẫn không tìm thấy thuyết minh nào về vấn đề này, Nam Hường Bắc chau mày, nghĩ đến nhân vật “Nam Cung Tiểu Tùng” kia, cô quyết định thoát nhân vật này trước để luyện level cho con kia.

Nói ra thì ngày mai cô phải về thành S để hoàn tất thủ tục rồi, sau đó sẽ vào làm việc trong Vân Phi. Trước đó cô đã hỏi một số thông tin về mặt này, biết rằng mặc dù khi ở bộ đội cô là Thượng Úy, nhưng cũng như ba đã nói, chuyển sang hàng không dân dụng, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu.

Phải kiểm tra thể lực, phải thi lại bằng cấp, còn phải tham gia một số khóa huấn luyện, chờ khi thông qua hết các cuộc sát hạch mới được chính thức trở thành phi công, nhưng vào đó rồi cũng không phải được làm cơ trưởng ngay mà phải bắt đầu từ phó lái, trải qua rất nhiều giai đoạn mới có cơ hội trở thành cơ trưởng... chưa kể việc không phải vừa vào là được làm phó lái ngay.

Đương nhiên, Nam Hường Bắc không lo lắng việc mình có phải bắt đầu từ chức vụ quan sát viên thấp nhất hay không, việc này mẹ cô sắp xếp, chắc chắn sẽ không để tình trạng này xảy ra. Chỉ là, nếu phải đi huấn luyện, không phải có cần ra nước ngoài không, nếu bắt buộc phải ra nước ngoài, vậy tức là lại phải rời xa Tô Hường Văn một thời gian rồi.

Thờ dãi, cô không muốn nghĩ những chuyện phiền não như vậy nữa, hồi thần lại định thoát Nam Cung Tông Tâm thì chợt phát hiện đã có mấy tin nhắn gửi cho mình.

Âu Dương Vô Khuyết: “Tiểu Tùng, sao tự nhiên chọc giận đại sư tỷ vậy?”

Ngô Kiệt Tào: “Chẳng phải đó giờ cậu luôn nghe lời đại sư tỷ nhất sao? Sao lại chọc giận đại sư tỷ?”

Phó Quân Quân: “Tiểu Tùng em chết chắc rồi!”

Nam Hường Bắc nhìn ba tin nhắn này với vẻ mặt quái lạ, vừa thắc mắc vì sao hôm nay họ lại dậy sớm như vậy vừa nhăn trán về.

Nam Cung Tông Tâm: “Tôi đâu có chọc giận đại sư tỷ đâu, những người trong diễn đàn nói vậy đó, mặc kệ họ.”

Ngờ đâu ba người lại đồng loạt nhấn cùng một câu.

Âu Dương Vô Khuyết: “Chính miệng đại sư tỷ nói đó!!!!!!”

Ngô Kiệt Tào: “Chính miệng đại sư tỷ nói đó!!!!!!”

Phó Quân Quân: “Chính miệng đại sư tỷ nói đó!!!!!!”

Nam Hường Bắc khờ người rồi, cô tự dụi vào mắt như không dám tin tưởng, rất lâu sau mới nhăn qua hỏi Phó Quân Quân: “Chính miệng đại sư tỷ nói?”

Phó Quân Quân: “Tôi qua đại sư tỷ online và chính miệng nói em đã chọc giận đại sư tỷ.”

Ngồi đọc lời nhắn của Phó Quân Quân, Nam Hường Bắc chau mày vắt óc suy nghĩ mình đã chọc giận Tô Hường Văn từ lúc nào, nhưng chẳng có chút ấn tượng nào cả.

Lần tiếp xúc gần đây nhất với đại sư tỷ là một đêm trước khi ba của đại sư tỷ nhập viện, lúc đó đại sư tỷ còn rất là dịu dàng mà nói chờ khi nào xong việc sẽ kết hôn mà... đâu có ý gì cho thấy nổi giận đâu.

Nghỉ nửa ngày cũng không có manh mối gì, Nam Hường Bắc đành hỏi tiếp: “Vậy đại sư tỷ có nói em đã chọc giận chị ấy như thế nào không?”

Phó Quân Quân: “Không có. Tóm lại em hãy cẩn thận đi, đại sư tỷ nói sẽ trừng phạt em đấy.”

Nam Hường Bắc tròn xoe mắt, sờ sờ lên sống mũi, nghĩ đến đại sư tỷ ngày thường luôn rất dịu dàng nhưng thỉnh thoảng rất phức tạp ấy, cô bất giác thấy thấp thòm.

Tuy vậy, cô cũng không thể hỏi thêm gì từ những người bạn trên này nữa, vậy nên chỉ có thể tạm thời như vậy thôi, chờ khi đại sư tỷ xong việc trở về chơi game sẽ hỏi rõ vậy.

Chắc là hiểu lầm thôi chẳng, sao cô có thể chọc giận đại sư tỷ chứ? Đầu lý nào!

Lại tán gẫu vài câu với mọi người thì Nam Hường Bắc thoát Nam Cung Tông Tâm và mở Nam Cung Tiểu Tùng lên treo máy luyện level. Có điều khi ngã lưng ra ghế thả hồn, cô lại không tự chủ mà nghĩ xem mình đã làm gì chọc giận Tô Hường Văn, để đến mức đại sư tỷ nói sẽ trừng phạt mình.

Cũng không biết là trừng phạt bằng cách nào nữa, không phải là không kết hôn nữa chứ?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì Nam Hường Bắc càng thấy bất an, cô cầm điện thoại lên định gọi thẳng cho Tô Hường Văn hỏi xem rốt cuộc mình đã làm gì khiến đại sư tỷ giận, nhưng lý trí nhắc nhở cô Tô Hường Văn vẫn còn đang trên máy bay, hơn nữa cô cũng không thể để lộ bí mật Nam Cung Tông Tâm. Thật ra từ sau khi biết Tô Hường Văn độc thân, rất nhiều lần cô đều muốn nói với Tô Hường Văn mình chính là Nam Cung Tông Tâm, muốn hỏi đối phương ngoại trừ trong trò chơi ra, trong thế giới hiện thực, họ có thể nào cũng yêu nhau không. Nhưng việc này là không thể nào, trừ phi cô có thể xác định Tô Hường Văn sẽ chấp nhận mình, nếu không cô tuyệt đối không dám hành xử nông nổi làm đại sư tỷ hoảng sợ để rồi đánh mất cơ hội.

Trong đầu rối rắm, Nam Hường Bắc lắc đầu thật mạnh, nỗ lực để không nghĩ những chuyện đó nữa, ngược lên thấy Nam Cung Tiểu Tùng đã thăng được một bậc, cô bèn tắt chế độ treo máy và dẫn Nam Cung Tiểu Tùng đi làm nhiệm vụ.

Tối hôm đó, ngay khi cô vừa treo máy cho Nam Cung Tiểu Tùng luyện level và định đi tắm rồi kể chuyện cho Tô Vi Tích nghe thì điện thoại của Tô Hường Văn đã gọi đến.

Là cuộc gọi đường dài!

Nam Hường Bắc nhất thời không phản ứng kịp, sau khi bắt máy cũng ngỡ ngàng đứng đấy, không hiểu vì sao Tô Hường Văn lại gọi cho mình vào giờ này.

“Đang làm gì đấy?” Giọng điệu bình đạm lạnh nhạt khiến người ta không nghe ra được cảm xúc của cô lúc này. Tô Hường Văn đang ngồi trên giường trong khách sạn, một tay cầm chiếc móc khóa màn thầu, trong mắt lấp lánh một tia sáng khó đoán.

“Ồ...” Nhìn xuống màn hình vì tính theo tiềm thức, Nam Hường Bắc đứng bật dậy xoay tại chỗ hai vòng mới lấy lại được bình tĩnh, “Vừa định đi tắm”

“Vậy à?” Khóe môi cong lên, Tô Hường Văn siết chặt chiếc màn thầu và nói, “Lát nữa cô sẽ kể chuyện cho Tiểu Tích nghe?”

“Ừa?” Nam Hường Bắc ngớ ra, “Sao cô biết vậy?”

Hỏi xong cô mới thấy thừa, dù sao thì Tô Hường Văn cũng là mẹ của Tô Vi Tích, biết được chuyện này cũng rất bình thường thôi.

“Không có gì.” Đứng dậy, đặt móc khóa lên tủ đầu giường, Tô Hường Văn khẽ cười một tiếng rồi vén tóc vào mang tai, “Tôi cũng đi tắm, lát nữa nói sau.”

“Hả?” Nam Hường Bắc căn bản không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, còn chưa kịp hỏi thì Tô Hường Văn đã cúp máy rồi.

Cúi đầu nhìn điện thoại mà chẳng hiểu mô tê gì, Nam Hường Bắc nghĩ mãi cũng không biết như vậy có nghĩa là sao, để rồi chỉ đành bỏ cuộc, đặt điện thoại xuống và lấy quần áo vào phòng tắm. Chờ khi quay trở ra thì cô gọi điện cho Tô Vi Tích, đồng thời cầm quyển truyện cổ tích lên, bắt đầu kể chuyện.

Kể chuyện và nói ngủ ngon với cô bé xong, Nam Hường Bắc lại ngồi vào bàn vì tính định dẫn Nam Cung Tiểu Tùng làm thêm vài nhiệm vụ nữa để tăng thêm level.

Ai ngờ chưa chờ cô làm xong nhiệm vụ thì cuộc gọi quốc tế đường dài của Tô Hường Văn đã lại đến.

“Cô đã thích kể chuyện như vậy, thôi thì cũng kể cho tôi nghe vậy.” Giọng thanh lạnh ấy đã nói thế.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

“Hà?” Nam Hường Bắc tay cầm điện thoại mặt ngơ ngác, nửa ngày trời cũng chưa dám tin những gì mình vừa nghe thấy, “Gì cơ?”

“Đọc truyện.” Dubai và Trung Quốc chênh lệch bốn tiếng, bây giờ Trung Quốc tuy đã là 10 giờ 30, nhưng ở Dubai cũng chỉ mới 6 giờ 30, Tô Hường Văn đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra thành phố. Nghĩ đến Nam Hường Bắc chắc chắn là đang khờ mặt ra thì khóe môi của cô bất giác cong lên, “Tối nay cô đã đọc gì với Tiểu Tích thì hãy đọc lại cho tôi nghe.”

Chóp chóp mắt, Nam Hường Bắc thật sự rất thắc mắc về yêu cầu lạ thường này của Tô Hường Văn, do dự một lúc cô nói: “Nhưng ... truyện tôi đọc cho Tiểu Tích nghe là truyện cô tích mà.”

Truyện “Cô Bé Lọ Lem”, chắc chắn là Tô Hường Văn đã biết rồi chứ.

“Không sao.” Tô Hường Văn vẫn đáp lại nhàn nhạt.

“Ồ...” Sau vài giây suy nghĩ, Nam Hường Bắc đành quay về bàn cầm quyển truyện cổ tích lên, giờ đến trang Cô Bé Lọ Lem rồi rất thành thật mà ngồi đọc từ đầu đến cuối một lần nữa.

“Về nhà đi! Về nhà đi! Hãy mau nhìn chiếc giày này! Đây là đôi giày đóng riêng cho vương phi! Hoàng tử! Hoàng tử! Mau đưa tân nương về nhà đi, người ngồi ở bên cạnh ngài mới là tân nương thật sự. Bỏ câu hát xong thì bay tới đậu xuống trên vai phải của Cô Bé Lọ Lem. Họ cùng nhau đi về hoàng cung.” Đọc hết dòng chữ cuối cùng, Nam Hường Bắc mới đặt sách xuống, gãi gãi đầu nói, “Hết rồi.”

“Ừm.” một tiếng rất bình thản, bắt đầu từ lúc Nam Hường Bắc đọc truyện thì đôi mắt của Tô Hường Văn đã lấp lóe một tia sáng không rõ là gì, chờ khi đối phương đọc xong cô cũng chỉ nói, “Mau ngủ đi.”

“Hường Văn.” Nam Hường Bắc thật sự không hiểu được hành động của Tô Hường Văn đêm nay, trong lòng có hơi phập phồng, “Đêm nay cô gọi cho tôi... là có việc gì ư?”

“Không có việc gì thì không thể gọi à?”

“Không phải, đương nhiên không phải!” Nam Hường Bắc tức thì phủ nhận.

“Ừm.” Tô Hường Văn rất hài lòng với phản ứng của đối phương, trong mắt chứa đầy niềm vui, song ngữ điệu vẫn được cô khống chế rất tốt, “Mau ngủ đi, không phải ngày mai phải về bộ đội sao?”

“Ừm...” Gật gật đầu, Nam Hường Bắc vốn còn định hỏi vì sao cô lại gọi điện bảo mình đọc truyện, nhưng Tô Hường Văn căn bản không cho cô cơ hội, “Vay thì mau đi ngủ đi, cúp đây.”

“Hường...” Mới kịp tuôn ra một chữ thì đầu dây bên kia đã ngắt rồi, chỉ còn lại tiếng “tút tut” không ngừng lặp đi lặp lại.

Lặng người ngồi tại chỗ, bàn tay cầm điện thoại từ từ hạ xuống, giữ chặt, Nam Hường Bắc vẫn chưa hiểu gì hết, đứng lên đi về phía máy vi tính, vừa tiến được vài bước thì bất chợt nhớ ra Phó Quân Quân nói đại sự tỷ sẽ trừng phạt cô, tim cô thành linh run cầm cập.

Chẳng lẽ trừng phạt đã bắt đầu?

Nhưng mà đâu thể nào, Tô Hường Văn đâu lý nào lại biết cô là Nam Cung Tông Tâm.

Vốn định cho Nam Cung Tiểu Tùng làm thêm vài nhiệm vụ, bây giờ thì chẳng còn tâm trạng nữa rồi, thoát trò chơi, tắt máy, đi trở về giường thả mình rơi tự do xuống nệm, Nam Hường Bắc nhìn trưng trưng lên trần nhà.

Cô thật sự không hiểu được tâm tư của Tô Hường Văn.

Vậy nên đêm nay, Nam Hường Bắc đã trải qua trong sự trần trọc, không được yên giấc.

Hôm sau cô đáp máy bay đến thành S, sau khi hoàn thành mọi thủ tục thì Nam Hường Bắc bị vài chiến hữu thân thiết cố tình xin nghỉ phép để từ biệt cô kéo vào một nhà hàng, bữa tiệc chia tay kéo dài từ buổi chiều đến buổi tối, rượu bị chúc hết ly này đến ly khác, chờ khi cô trở về doanh trại thì toàn

thân đã rã rời, đầu óc cũng không còn minh mẫn.

Đây là đêm cuối cùng của cô trong căn phòng này rồi.

Lắc mạnh đầu cho bớt choáng, Nam Hường Bắc đi vào phòng tắm, sau khi trở ra thì nằm thẳng lên giường, chẳng cần biết đầu tóc có còn đang ướt hay không, cô chỉ cảm thấy đầu của mình nặng trĩu, mi mắt đã sắp dính vào nhau, nhưng, bây giờ vẫn chưa thể ngủ.

Một lúc nữa thôi là đến giờ đọc truyện cho Tiểu Tích nghe rồi.

Cổ giường mắt nhìn lên đồng hồ trên tường, chỉ mới 9 giờ 30, Nam Hường Bắc muốn gượng ngồi dậy chờ đến 10 giờ gọi điện cho Tô Vi Tích, chẳng ngờ toàn thân không có chút sức lực nào, lưng chỉ mới rời khỏi giường được một chút thì đã bất lực ngã trở về.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên thì Nam Hường Bắc đã đang trên đường đi gặp Chu Công*, thần kinh trong não như bị xáo trộn, ý nghĩ duy nhất còn sót lại chính là phải đọc truyện, cô bắt máy, lời nói tuôn ra cũng giống như đã bị hồ dán vào nhau, không hề rõ ràng, “Câu chuyện... hôm nay... là, ngày xưa có một... một hòa thượng...”

(Chú thích: “Chu Công” là công thần khai quốc nhà Chu trong lịch sử TQ, vì Khổng Tử từng có một câu nói “Ngô bất phúc mông kiến Chu Công”, tạm dịch: Đã lâu rồi tôi không mơ thấy Chu Công, nên sau này người đời mới dùng tên “Chu Công” để miêu tả trạng thái đi vào giấc ngủ. Ngoài ra còn có cách nói “Đi kiểm Chu Công trò chuyện” hoặc “Kiểm Chu Công đánh cờ”, cũng là muốn chỉ việc “Đi ngủ”).

Bên kia, Tô Hường Văn vừa cùng vài đồng nghiệp đi dạo phố, tình cờ nhìn thấy một chiếc áo rất hợp với Nam Hường Bắc, thế là thanh toán ngay. Về đến khách sạn, thấy thời gian cũng vừa vặn rồi bên gọi vào số của Nam Hường Bắc, đôi mắt xinh đẹp lại sáng lên một tia xảo quyệt.

Vậy mà khi cuộc gọi được tiếp nối, con người bên kia lại đọc cho cô nghe một câu chuyện chẳng đâu vào đâu!

“Hòa thượng... hòa thượng sống ở trên núi... Muốn uống nước...”

“Sau đó... bèn đi hỏi lão hòa thượng... lão hòa thượng nói...”

“Ngày xưa... có một ngọn núi... trên núi có ngôi... miếu...”

“Phụt~”, Tô Hường Văn không nhịn được cười nữa, cô tiếp lời cho Nam Hường Bắc, “Trong miếu có một lão hòa thượng và một tiểu hòa thượng phải không?”

“Không... không đúng!” Cái người sớm đã chẳng còn tỉnh táo ấy lật mình, tay vẫn nắm chặt điện thoại, “Trong miếu có... ba người hòa thượng... không có nước uống...”

Tô Hường Văn bị câu chuyện lộn xộn và quái lạ này khuấy động tâm gan, nhưng thông minh như cô, nghe tiếng thì biết ngay nhất định là Nam Hường Bắc đã uống say, vì vậy khi cười xong thì cô dịu dàng nói: “Say rồi thì ngủ sớm đi.”

“Không được... phải... phải đọc truyện.” Tiếng nói nhỏ hơn lúc nãy rồi, mắt của Nam Hường Bắc đã nhắm lại, hiện giờ cô chỉ biết đáp theo bản năng.

“Ừm.” Lắng nghe tiếng nói lí nhí truyền đến từ bên kia, đôi mắt của Tô Hường Văn chợt xoẹt qua một tia sáng, “Vậy thử nói xem hiện giờ Nam Cung Tiểu Tùng đã luyện đến cấp mấy rồi?”

“Ừm...” Nam Hường Bắc đáp lại một cách mơ hồ, một lúc sau thì chợt mở mắt ra, nhưng đôi mắt ấy rõ ràng vẫn còn trong trạng thái mơ màng, “Phải ha... hôm nay chưa luyện.”

“Không sao, cứ từ từ.” Nếu như nói trước đó suy đoán của cô chỉ có bảy tám phần lòng tin thì bây giờ đây, Tô Hường Văn đã có thể vô cùng chắc chắn cái tên đang say đến ăn nói lung tung này chính là người đã làm mình rung động trong “Truyện Kiếm Giang Hồ”.

“Ừm!” Bên tai là giọng nói của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc cảm giác như mình đang chat thoại vậy, cô lật người nằm bò trên giường, “Đại sư tỷ...!”

Tô Hường Văn có hơi thất thần.

Đây là lần đầu tiên, trong hiện thực, Nam Cung Tông Tâm gọi cô đại sư tỷ.

Con tim vẫn luôn bình lặng như mặt hồ bất chợt bị rơi xuống một viên sỏi, rõ ràng vẫn đang ở trong phòng khách sạn, tại sao cô lại có cảm giác “bất chợt ngoảnh lại, người ấy chính đang đứng tại nơi lửa đuốc âm ỉ” thế kia, tiếng gọi ấy len lỏi vào con tim, Tô Hường Văn ở Dubai thật sự không cảm được niềm vui trong lòng.

“Đại sư tỷ...” Hoàn toàn không hề biết được tâm trạng của người mình yêu lúc này, kẻ uống say vẫn tưởng rằng mình đang chat thoại với Tô Hường Văn, bất giác lại gọi thêm một tiếng.

“Chị đây.” Tô Hường Văn rất tự nhiên mà đưa tay vén tóc vào mạng tai và đáp lại, giọng nói dịu dàng lạ thường.

“Chị đừng không kết hôn với em...” Dẫu cho đang say rượu, Nam Hường Bắc vẫn day dứt mãi việc đại sư tỷ sẽ trừng phạt mình mà Phó Quân Quân

nói, giọng nói cũng trở nên u uất vô cùng, “Sau này em sẽ không làm chị giận nữa....”

Cung đàn trong lòng một lần nữa bị khảy lên, ngay lúc này đây Tô Hường Văn thật sự rất muốn có mặt ở thành S để nựng lên gương mặt của tên đang uống say ấy, tiện thể hôn lên đó vài cái, sao mà ngay cả khi uống say cũng dễ thương đến vậy chứ?

Cố gắng nín cười, Tô Hường Văn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng hai vòng để bình phục lại tâm trạng của mình, mãi một lúc sau mới lấy lại được trạng thái, “Vây còn phải xem em có ngoan hay không nữa.”

“Ừm...” Câu nói trước đó đã là rất mơ hồ rồi, lần này thì càng khó nghe nữa, Nam Hường Bắc chỉ thấp thoáng cảm nhận được giọng nói mà mình rất yêu thích ấy vang vọng bên tai, sau đó thì dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Hường Bắc?” Không nghe thấy đối phương nói gì, Tô Hường Văn nghĩ ngợi gì đó, lại gọi “Tòng Tâm?”

Cái nghe được chỉ còn là tiếng hô hấp đều hòa của ai kia.

Lắc lắc đầu, Tô Hường Văn cúp máy, cúi đầu nhìn xuống điện thoại một lúc, nụ cười từ từ hiện lên.

Màn đêm từ từ buông xuống trên đất nước Dubai, Tô Hường Văn ngồi một mình trong phòng, câu chuyện lung tung lang tang mà Nam Hường Bắc vừa đọc lúc nãy tự nhiên hiện lên, và cô, lại không nhịn được cười, nhưng chỉ một lúc sau nụ cười ấy dần tắt lịm, thay vào đó là một tiếng thở dài.

Ngay cả khi đã uống say vẫn nhớ phải đọc truyện, quan tâm con gái của cô đến vậy ư?

Tô Hường Văn nhìn xuống điện thoại, thần sắc phức tạp, thời gian vẫn lặng lẽ trôi đi, mãi đến khi cửa phòng chợt bị gõ vang cô mới hồi thần lại, đứng dậy nhìn ra mắt thần.

Bên ngoài là một cô gái trung diện sắc sỡ, gương mặt trang điểm lòe loẹt ấy khiến Tô Hường Văn thấy hơi khó chịu, cô gái ngay khi nhìn thấy người mở cửa là Tô Hường Văn cũng không che đậy được nỗi kinh ngạc, tức thì nhìn lên biển số phòng, “Xin lỗi, tôi nhầm phòng.”

Tô Hường Văn không nói gì, chỉ gạt nhẹ đầu, cô gái càng thấy ngượng hơn, “Vây chị Tô, tôi đi đây.”

“Ừm...” Tô Hường Văn đáp lại một tiếng và nhìn cô gái ấy rời khỏi, sau khi đóng cửa thì lại một tiếng thở dài.

Mối quan hệ trong công ty hàng không quả thật rất lộn xộn, chỉ nói cô gái lúc nãy thôi, e là định tìm cơ trưởng ở lầu trên, chẳng ngờ lại đi nhầm tầng rồi chẳng. Những chuyện giữa cơ trưởng, cơ phó và tiếp viên, cô không phải không biết, những người cứ mãi theo đuổi cô như Tống Trạch cũng không ít, chỉ là cô chưa từng thích ai trong số họ mà thôi.

Giờ đây....

Nhớ đến Nam Hường Bắc, gương mặt mới đây còn lạnh lùng lại dịu xuống, Tô Hường Văn trở về giường, nhìn chiếc móc khóa mà cô đặt trên đầu tủ một cái, cảm nó lên nghĩ ngợi gì đó. Một lúc sau, cô đặt móc khóa xuống rồi lấy điện thoại gọi vào số của Tô Vi Tích, đêm qua trước khi bay Dubai cô đã thừa lúc Tô Vi Tích say giấc mà len vào phòng lưu dây số này vào máy của mình.

Cuộc gọi nhanh chóng được bắt máy, giọng của Tô Vi Tích nghe nhỏ xíu, nhưng có thể biết cô bé vẫn còn rất tỉnh táo, “Bắc Bắc?”

“Không phải Bắc Bắc.” Đối mặt với con gái, cô lại tự nhiên trở lạnh. Tô Hường Văn cảm nhận được một cách rõ ràng đứa trẻ ở đầu dây bên kia như bị dọa phải, cô trầm lặng một lúc, cố gắng để giọng nói của mình đừng quá băng lạnh, “Đêm nay cô ấy có việc, không thể đọc truyện cho con rồi.”

Tô Vi Tích lặng người không có bất kỳ phản ứng gì.

Rất lâu sau, khi Tô Hường Văn ngỡ rằng cô bé vẫn còn sợ hãi thì giọng nói lí nhí ấy mới truyền đến hai chữ: “Vâng ạ.”

“Nhưng cô ấy nói tối mai sẽ đọc cho con nghe mười câu chuyện.” Tô Hường Văn nói rất bình tĩnh, khóe môi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Khi Nam Hường Bắc thức dậy thì trời đã sáng hẳn, cô ngồi dậy, đầu tóc bù xù, sắc mặt vẫn còn hơi xanh xao, hai bên huyệt thái dương như đang bị ai đó cầm dùi giáng xuống vậy, khó chịu vô cùng. Bất lực, cô lại ngã xuống giường, tay đặt lên trán, hít thật sâu rồi thở mạnh ra ngoài, đại khái là nhớ đến cảnh tượng bị chiến hữu chuốc rượu đêm qua chẳng, cô trẻ môi nhìn lên trần nhà.

Uống rượu chẳng có gì hay ho, khó chịu quá đi!

Tỉnh cờ chạm vào điện thoại, cô bèn cầm lên xem thời gian, hóa ra đã gần đến ban trưa, Nam Hường Bắc xoa xoa vầng thái dương, còn đau lắm.

Lát nữa còn phải thu dọn hành lý, đồ đạc tuy không nhiều nhưng với trạng thái của cô hiện giờ mà nói, thật sự là nhích cũng không muốn nhích nữa. Tuy nhiên, không bằng lòng cách mấy cũng phải ngồi dậy thôi, Nam Hường Bắc nằm thêm một hồi thì cố chống tay miễn cưỡng rời lưng khỏi giường, khi ánh mắt lướt qua chiếc ba lô, cô đột nhiên nhớ ra quyển Truyện Cổ Tích mà cô để trong đó, tức thì biến cả mặt.

Xoay người lại cầm điện thoại lên mở lịch sử cuộc gọi ra xem, quả nhiên tối qua không có gọi cho Tô Vi Tích, nổi bất an và áy náy liền cuộn lên trong lòng cô, cảm giác ấy còn chưa tan đi cô lại nhìn thấy trên đó ghi nhận tên của Tô Hường Văn, con số 10 phút ấy bất giác khiến cô nhũn mày.

Tối qua Tô Hường Văn đã gọi cho cô sao?

Nhưng mà... sao lại không có chút ấn tượng nào hết?

Nắm đầu bút tóc nhăn nhó mặt mày, cô hoàn toàn không nhớ mình đã nói gì với Tô Hường Văn trong cơn say, Nam Hường Bắc xoa xoa quả đầu vẫn còn nhói đau, sau một lúc chần chừ cuối cùng vẫn đã gọi vào số của Tô Hường Văn.

Khô thay, cái mà cô nhận được là giọng nói công thức hóa của tổng đài rằng đối phương đã tắt máy.

Lại một lần thả mình xuống giường, thờ dài, ấn tắt điện thoại, sau đó Nam Hường Bắc gọi cho Tô Vi Tích, lần này bên kia nhanh chóng bắt máy, tiếp đó là giọng nói non nớt gọi “Bác Bắc”, người đang áy náy đây càng không dám mở lời, hay nói khác đi, cô không biết nên nói gì.

“Bác Bắc?” Không nghe thấy phản hồi, Tô Vi Tích chớp chớp mắt rồi lại gọi lần nữa, bấy giờ Nam Hường Bắc mới gượng cười nói: “Tiểu Tích, tối qua...”

Vừa nghe nhắc tối qua thì hai mắt của Tô Vi Tích đã sáng lên, “Mẹ nói tối nay Bác Bắc sẽ đọc cho con nghe mười câu chuyện, có thật không Bác Bắc?”

“Hà?” Nam Hường Bắc ngớ ra rồi.

Cô... cô nói đọc mười câu chuyện vào lúc nào vậy? Đúng là những câu chuyện ấy đều không phải rất dài, và cô cũng chỉ đọc lại từ sách mà thôi, nhưng... mười truyện cũng quá nhiều rồi chẳng... cô phải đọc đến khi nào đấy?

Mất mũi của Nam Hường Bắc chụm vào nhau, cô vẫn chưa thể nhớ ra đêm qua mình đã nói gì và làm gì, vậy nên rất tự nhiên, cô lại im lặng.

“Bác Bắc?” Tô Vi Tích lại gọi.

“A, đây.” Hồn vừa được chiêu gọi về thì cô liền đáp, thôi thì đừng bận tâm tối qua đã xảy ra chuyện gì nữa, đại sư tỷ đã nói thế thì chắc là cô thật sự đã nói như vậy rồi, Nam Hường Bắc thành thật thừa nhận, “Ừm, đúng vậy đó.”

“Ừm ừm!” Đưa bé vốn còn có hơi thấp thỏm lập tức phấn khởi cả lên, “Bác Bắc tốt thật.”

“Hmm... tối qua Bác Bắc không đọc truyện cho Tiểu Tích nghe, con không giận sao?” Nam Hường Bắc sau một lúc do dự vẫn đã nói: “Xin lỗi nha Tiểu Tích.”

“Mẹ nói Bác Bắc có việc mà.” Tô Vi Tích tỏ ra rất khoan dung, nụ cười vô cùng đáng yêu, “Vội lại Bác Bắc nói tối nay sẽ đọc mười câu chuyện mà.”

“Ừm!” Nam Hường Bắc gật đầu, lại hỏi: “Vậy tối qua mẹ con có còn nói gì nữa không?”

“Không có.” Tô Vi Tích lắc đầu, “Mẹ nói xong thì bảo Tiểu Tích ngủ sớm.”

“Ồ...” Xem ra không thể hỏi được gì từ Tô Vi Tích rồi, không có cách nào khác, chỉ còn chờ Tô Hường Văn mở máy thôi.

Buổi chiều, thu dọn xong hành lý thì vài chiến hữu thân thiết tiễn cô ra sân bay, vẫy tay tạm biệt, check in, đến khi đã ngồi lên máy bay Nam Hường Bắc vẫn chưa ra khỏi trạng thái ưu buồn.

Đúng vậy, chuyển sang hàng không dân dụng là lựa chọn của cô, tiếp theo đây cô cũng có thể thỏa ý nguyện thường xuyên nhìn thấy Tô Hường Văn và theo đuổi đại sư tỷ của mình, nhưng khi thật sự phải rời khỏi thành S, cô rất không đành lòng.

Lần này rời khỏi thành S về thành Z, tâm trạng hoàn toàn khác với lần trước.

Nghĩ vậy, Nam Hường Bắc bất giác nhìn sang cô tiếp viên hàng không đang giải đáp thắc mắc cho hành khách, cùng là chuyến bay từ thành S sang thành Z, cùng là máy bay của hãng Vân Phi, nhưng lần này, không có Tô Hường Văn.

Cô thờ dài, huyết thái dương vẫn đang giật bụng bụng, Nam Hường Bắc dứt khoát không cho mình suy nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt định thần.

Chuyến bay chỉ kéo dài hơn một tiếng, khi hoàng hôn buông xuống thì cô đã về đến nhà. Nam Cực sớm đã nấu sẵn một bàn thức ăn chờ con gái, thấy

Nam Hường Bắc một tay xách hành lý một tay ấn lên đầu thì chân mày của ông đã muốn dính vào nhau.

“Hôm qua uống rượu sao?” Bắc Đường Lạc Anh vừa đi ra từ phòng sách, thấy dáng vẻ con mình như vậy liền hỏi, vẫn là giọng nói lãnh đạm đầy khí thế.

“Dạ, tiệc chia tay chiến hữu.” Thời gian định thần trên máy bay xem ra không lãng phí, cô đã tỉnh táo hơn một chút, chỉ có điều đầu óc vẫn còn nặng trĩu. Nam Hường Bắc vừa thay giày vừa trả lời câu hỏi của mẹ, “Lâu lắm rồi không uống, đầu con đau chết đi được.”

Luộm con gái mình một cái, Bắc Đường Lạc Anh nói nhàn nhạt: “Lát nữa vào bếp pha nước mật ong uống.”

“Dạ.”

“Qua đây ăn cơm này.” Sau khi món cuối cùng được đặt lên bàn thì Nam Cực gọi hai mẹ con họ một tiếng, vừa cời tạp dề ông vừa nói, “Khi nào thì Tiểu Tích đến đây chơi nữa?”

Mới ngồi vào bàn đã nghe thấy một câu hỏi như thế, Nam Hường Bắc không khỏi ngước mặt lên, sắc mặt lạ lùng, không ngờ Bắc Đường Lạc Anh cũng đang nhìn cô như chờ đợi câu trả lời, cô ho khèm một tiếng đáp: “Ừm, hai ngày nữa con dẫn nó về đây chơi vậy.”

“Ừm.” Rất hài lòng với câu trả lời, Nam Cực tiếp tục vào lấy canh cho họ.

Xong bữa cơm, Nam Hường Bắc đứng dậy định dọn dẹp chén bát thì bị Nam Cực đuổi về phòng, đành xách hành lý về phòng, vừa đóng cửa lại thì cô đã đi thẳng tới giường thả người rơi tự do.

Sau này đánh chết cũng không uống nhiều như vậy nữa, cô chưa bao giờ đau khổ thế này.

Nằm nghỉ được một lúc, nhớ đến việc phải đọc mười câu chuyện cho Tô Vi Tích nghe thì ý định mở game của cô đã bị bác bỏ. Cũng không còn sớm nữa, những mười câu chuyện, không biết phải đọc đến mấy giờ, thế là Nam Hường Bắc bật dậy lấy quần áo đi tắm, sau khi trở ra, cô nhắm chừng thời gian rồi lấy quyển sách lên ngồi vào ghế, lật đến trang hôm nay phải đọc rồi gọi cho Tô Vi Tích.

Bấy giờ Tô Vi Tích đang ôm gấu con ngồi trong phòng khách cùng xem truyền hình với ông bà ngoại, trong đó đang chiếu phim Hàn Quốc dở hơi, đứa trẻ năm tuổi làm sao mà có hứng thú cho được, vậy nên người thì ngồi ở đây đấy, chỉ là tâm hồn đã bay đi nơi khác thôi.

“Con bé này chẳng phải ngày thường đều không thích xem truyền hình với chúng ta sao?” Đúng lúc đến tiết mục quảng cáo, bà Tô quay sang nhìn cháu gái đang ngồi ngẩn ngơ thì không nhận được mà nói, “Sao hôm nay lại ngoan ngoãn ngồi đây thế nhỉ?”

Mất của ông Tô tuy vẫn chưa tháo băng bó, nhưng một mình ở trong phòng, không ngủ thì ngồi, buồn vô cùng nên cũng ra phòng khách “nghe” phim cùng vợ, vừa nghe bà nói thế thì ông cười bảo: “Chẳng phải con gái bà đã nói tối nay sẽ về sao? Chắc chắn là Tiểu Tích đang chờ mẹ về rồi.”

“Từ nước ngoài về đây chắc cũng khuya rồi.” Chuyến bay từ Dubai về thành Z phải mất bao lâu bà Tô không biết, bà chỉ cảm thấy, đã là nước ngoài thì chắc chắn là phải rất lâu, nên khi nghe chồng mình nói vậy bà cũng không nghĩ là thật.

Thế nhưng, Tô Vi Tích thì nhớ rất rõ mẹ nói tối nay sẽ về, nghe ông bà nói thế, nó chu môi, không hé một lời.

Chiếc điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô bé đang kê chiếc cằm nhỏ xiu trên đầu của gấu con lập tức nhảy xuống ghế chạy nhanh về phòng rồi đóng cửa lại, bắt máy.

“Ừa...lúc này...” Bà Tô ngạc nhiên, “Ông già này, lúc này là tiếng chuông điện thoại à?”

“Hửm?” Ông Tô không chú ý nên không nghe thấy gì cả, nghe vợ nói thế liền lắc đầu, “Điện thoại tôi đâu có reo.”

“Điện thoại tôi cũng vậy mà.” Bà Tô vừa đáp xong thì nhìn về cánh cửa phòng khép chặt của Tô Vi Tích, ánh mắt đầy hồ nghi.

Bên trong phòng, Tô Vi Tích vừa bắt máy lên nghe thấy giọng nói của Nam Hường Bắc thì tâm trạng không vui lập tức tiêu biến, “Bác Bắc!”

“Tiểu Tích.” Giọng nói của Nam Hường Bắc là rất ôn hòa, “Hôm nay phải đọc mười câu chuyện, trẻ con không được ngủ quá muộn, nên bữa nay chúng ta bắt đầu sớm được không?”

“Dạ!” Bộ đồ trên người sớm đã là chiếc đầm ngủ dễ thương, ngày thường Tô Vi Tích chỉ chơi trong phòng, chẳng qua vì hôm nay muốn chờ mẹ về nên mới ra phòng khách mà thôi, nghe Nam Hường Bắc nói bắt đầu, nó lập tức bồng gấu con lên giường, cho gấu con nằm xuống rồi bản thân cũng nằm xuống, kéo chăn đầu vào đây xong thì đáp: “Bác Bắc, con chuẩn bị xong rồi.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc cười, bắt đầu đọc, “Câu chuyện đầu tiên của chúng ta hôm nay là về một cặp vợ chồng lớn tuổi, họ đấy, rất muốn có một đứa con....”

Tô Hường Văn về đến nhà thì đã gần 11 giờ, kéo vali lên lầu, mở cửa, phòng khách sớm đã tối mịt, cô rất hiểu giờ giấc nghỉ ngơi của ba mẹ nên cũng không lấy làm lạ, đóng cửa thay giày xong cũng không mở đèn mà xách vali lên về phòng. Khi đi ngang phòng của Tô Vi Tích, như chợt nhớ ra gì đó, cô khẽ khàng mở cửa nhìn vào trong qua khe hở nhỏ.

“Hmm...” Đúng lúc trong phòng vang lên tiếng nói của đứa trẻ, “Nhưng mà Tiểu Tích muốn chờ mẹ về, cho nên Bác Bắc có thể tiếp tục đọc cho Tiểu

Tích nghe.”

Đã bảy câu chuyện rồi, cổ họng Nam Hường Bắc khô cần, cô thấy không còn sớm nữa nên mới định bảo Tô Vi Tích đi ngủ, ngày mai cô sẽ đọc tiếp, không ngờ cô bé lại cứng đầu đến vậy, nhất mực đòi chờ mẹ về cho bằng được.

“Nhưng mà con đâu có biết khi nào mẹ mới về đến nhà, con...” Nam Hường Bắc còn muốn khuyên nhủ thêm thì đầu cô lại đau, đột nhiên đầu dây bên kia vang lên tiếng gọi khẩn cầu của Tô Vi Tích, “Mẹ!”

Bên này ai kia cũng tự nhiên tỉnh táo hẳn ra, thân hình uể oải ngồi cũng như nằm trên ghế lúc này lập tức giật bắn lên trông vô cùng nghiêm trang. Nam Hường Bắc nhong tai lên cố gắng muốn nghe động tĩnh ở bên kia, song cuối cùng chỉ nhận được một câu nói của Tô Vi Tích, “Bác Bắc, mẹ bảo Tiểu Tích ngủ sớm, Bắc Bắc còn nợ Tiểu Tích ba câu chuyện nhé, ngủ ngon.”

“Ồ...” Nam Hường Bắc sờ sờ sống mũi, không nhịn được cười, “Được được, nợ con ba câu chuyện, mau ngủ đi, ngủ ngon.”

Bên này mới cúp máy thì Nam Hường Bắc gọi ngay cho Tô Hường Văn, đường truyền vừa kết nối cô đã nghe thấy giọng nói pha lẫn ý cười của đối phương, “Tôi nay đã đọc bảy câu chuyện nào cho Tiểu Tích thì lát nữa nhớ phải đọc lại cho tôi nghe đấy, tôi đi tắm đây.”

Dứt lời, không chờ đối phương nói gì thì Tô Hường Văn đã tươi cười cúp máy, sau đó rất nho nhã, rất nhân hạ mà đi vào phòng tắm.

“Cái gì?” Bên trong điện thoại chỉ còn tiếng “tút tut”, não của Nam Hường Bắc triệt để treo máy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

“Bảy câu chuyện...” Trải qua rất lâu rất lâu sau, cuối cùng thì Nam Hường Bắc cũng hiểu ra ý của Tô Hường Văn, cô giật giật tóc của mình, sau đó ngã lưng ra thành ghế ngẩng đầu lên trần nhắm mắt kêu than, “Nhưng mà buồn ngủ quá à...”

Duy trì tư thế ấy một hồi lâu, cơ hồ là sắp thiếp đi mất thì Nam Hường Bắc thờ dãi, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, sau đó vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh rồi mới trở về ngồi vào bàn làm việc, giờ sách ra ngồi chờ điện thoại của Tô Hường Văn.

Tắm rửa sạch sẽ, thay lại đầm ngủ, bảy giờ toàn thân mới thấy thoải mái hơn, Tô Hường Văn sấy tóc đến nửa khô thì ngồi lên giường, đắp chăn mỏng lên chân, dựa lưng vào gối, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi mới gọi cho Nam Hường Bắc.

Ai kia đã chuẩn bị từ này giờ, vì vậy tiếng chuông vừa reo lên cô đã bắt máy ngay, tiếp đó thì nghe thấy tiếng cười rất vui tai của người bên kia.

“Ừm...” Mặc dù không hiểu vì sao Tô Hường Văn bắt mình phải đọc truyện, nhưng Nam Hường Bắc vẫn không cách nào từ chối yêu cầu của đại sư tỷ, cô nhìn vào sách, ngoan ngoãn đọc lại câu chuyện đầu tiên của đêm nay.

“Có lẽ hai hôm sau tôi phải sang Mĩ một chuyến.” Trong phòng sách, Bắc Đường Lạc Anh ký tên lên giấy tờ, gấp hồ sơ lại rồi nói với người đàn ông đang ngồi gõ chữ ở bên cạnh, động tác của Nam Cực như bị khựng lại, song tức thì nói: “Ừm, đi đi.”

Bắc Đường Lạc Anh quay sang nhìn bóng lưng chồng mình, thật ra trong lòng bà có chút áy náy, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra, sau vài giây im lặng bà nói: “Ông... tôi nay vẫn chưa viết xong à?”

“Xong rồi.” Nghe vợ hỏi Nam Cực liền bấm lưu lại rồi tắt máy, sau đó quay lại mỉm cười nói: “Tôi muốn ngồi đây với bà nên tiện thể viết luôn tiến độ của ngày mai thôi, còn bây giờ, bà xong rồi chứ?”

Đưa tay vén tóc vào mang tai, Bắc Đường Lạc Anh gạt nhẹ đầu, thấy chồng chỉ mỉm cười nhìn mình, bà hơi mím môi, một lúc sau lại hỏi: “Tiểu Bắc vẫn chưa pha nước mặt ong phải không?”

“Hình như là chưa.” Nam Cực xoa xoa cằm, không chờ vợ mình nói tiếp ông đã bật cười giành trước, “Tôi không pha cho nó đâu nhá.”

“Ông...” Bà hiểu được hàm ý trong ánh mắt của chồng mình, vậy nên lời muốn nói ra bị nuốt trở vào bụng, tiếp đó thì hỏi phục lại thần sắc điềm đạm, đi khỏi phòng vào nhà bếp mở tủ lạnh lấy nước mặt ong.

Pha xong nước mặt ong mang đến phòng Nam Hường Bắc, không biết là do dự gì đó, Bắc Đường Lạc Anh nhẹ nhàng xoay nắm cửa hé mở ra một khe nhỏ.

Bà những tưởng đứa con gái một rã người vì tác dụng của cồn sớm đã say giấc, thật không ngờ đèn trong phòng vẫn sáng, hơn nữa còn nghe thấy giọng

nói quen thuộc ấy.

“Con heo rừng vừa trông thấy thợ may liền chảy nước vãi, cắn răng vồ tới người thợ may. Không ngờ người thợ may dừng cảm nhanh nhẹn nhảy vào một nhà thờ nhỏ ở bên cạnh, chớp mắt đã lại nhảy ra khỏi ô cửa sổ....”

Động tác mở cửa của Bắc Đường Lạc Anh dừng lại, bà chau mày, qua khe hở nhỏ, bà nhìn thấy con gái nhà mình đang ngồi trước bàn làm việc cúi đầu xem gì đó, tay phải cầm điện thoại áp bên tai cho thấy Nam Hường Bắc đang nói điện thoại.

“Heo rừng đuổi theo vào nhà thờ, thợ may sau khi thoát ra ngoài thì chạy trở ra trước đóng cửa lại, con heo rừng hung hăng vừa to vừa ngóc ấy không cách nào nhảy ra cửa sổ, thế là bị bắt sống.”

Nam Hường Bắc không hề biết rằng mẹ đang nhìn mình ở ngoài cửa, con buồn ngủ ập tới khiến cô không kịp chế được cái ngáp dài, tay trái dụi dụi mắt, giọng nói cũng trở nên mềm nhũn, “Người thợ may dừng cảm đèn gặp Quốc vương, nói với ngài rằng, không cần biết Quốc vương có đồng ý hay không, ngài cũng phải thực hiện lời hứa của mình, phải gả con gái của ngài và ban thưởng cho anh một nửa vương quốc....”

Đây đã là câu chuyện thứ năm, tóc của Tô Hường Văn sớm đã khô ráo, bên tai là tiếng đọc truyện của Nam Hường Bắc, con buồn ngủ cũng từ từ tìm đến cô, nghe thấy tiếng ngáp của đối phương, tìm cô chợt mềm cả ra, đêm qua uống nhiều rượu như vậy chắc chắn là hôm nay còn khó chịu lắm, nghĩ thế cô cũng không cố ý làm khó nữa.

Đương nhiên là Nam Hường Bắc không biết đại sư tỷ nhà mình đã quyết định tha cho mình, cô cố dùng ý chí đối kháng với con ngủ, cứ thế mà đọc, đọc, đọc, đến khi câu chuyện kết thúc thì cô đã sắp nằm bò ra bàn, “Tiếp theo là câu chuyện thứ sáu...”

Hai chữ “Tòng Tâm” suýt nữa đã tuột khỏi miệng, may mà cô nhanh chóng ý thức được, lúc này đây Tô Hường Văn xót xa vô cùng, cô gọi: “Hường Bắc.”

“Ừm...” Nam Hường Bắc miễn cưỡng ngồi dậy, giương to mắt lật ra trang tiếp theo, “Câu chuyện thứ sáu nói rằng ngày xưa tại một ngôi làng nọ, ở đó có rất nhiều người giàu có...”

“Được rồi Hường Bắc.” Tô Hường Văn ngắt lời cô, dịu dàng nói: “Mau ngủ đi, đừng đọc nữa.”

“Không đọc nữa sao?” Lại ngáp, nước mắt cũng tuôn ra rồi, con buồn ngủ khiến cho giọng nói của Nam Hường Bắc càng thêm mơ hồ, “Không phải phải đọc bảy câu chuyện sao?”

“Phần còn lại sẽ đọc chung với ba câu chuyện của Tiểu Tích vào ngày mai.” Chơi trò chơi với nhau bao lâu nay, Tô Hường Văn biết Nam Hường Bắc nghe lời mình biết chừng nào, giây phút ấy cô suýt định từ bỏ kế hoạch trừng phạt của mình, nhưng nghĩ lại, Tòng Tâm dám che giấu lâu như vậy, thế là lại bắt mình phải cứng rắn lên, “Nhớ đấy, ngày mai phải đọc năm câu chuyện.”

“Được.” Nam Hường Bắc rất đồng ý mỗi đêm đều đọc truyện cho Tô Hường Văn nghe, nhưng với trạng thái bây giờ, cô thật sự không thể ngăn chặn mình nảy sinh cảm giác như vừa trút được một gánh nặng, “Vậy cô cũng ngủ sớm nha.”

“Ừm.” Tô Hường Văn khẽ đáp, vừa định nói “ngủ ngon” thì chợt nhớ ra gì đó, “À phải, ngày mai cô phải đến công ty đúng không?”

“Hừm?” Nam Hường Bắc vừa mới đứng dậy, nghe câu hỏi như thế thì dừng luôn động tác xoay người đi về giường, gãi gãi đầu, lại vắt óc suy nghĩ, cô nói: “Chắc là ngày mai chẳng...”

“Ngày mai tôi không cần bay.” Lúc trước không biết Nam Hường Bắc là Nam Cung Tòng Tâm thì không có cảm giác gì, giờ đây đã biết được sự thật rồi, những kỷ niệm ngày trước và tâm trạng tự nhiên trùng lặp lên nhau, chỉ mới vài ngày không gặp thôi cô đã cảm thấy rất nhớ rất muốn gặp đối phương, Tô Hường Văn cố giữ bình tĩnh nói: “Chờ cô tại công ty.”

“Hừm?” Bộ não đã bị đồ đầy keo dán cuối cùng cũng được một phút tương đối tỉnh táo rồi, Nam Hường Bắc đứng lặng người, niềm phấn khởi từ từ cuộn lên, “Ừm!”

“Vậy... mai gặp?”

“Ừm! Mai gặp!” Gật đầu thật mạnh, Nam Hường Bắc lại bắt đầu cười khò, hoàn toàn không chú ý thấy ở sau lưng mình, sắc mặt của Bắc Đường Lạc Anh vô cùng quái lạ, bà khẽ khàng khép cửa lại.

“Mau ngủ đi, ngủ ngon.” Nghe ra được niềm vui trong tiếng nói của đối phương, Tô Hường Văn cũng không khỏi vui lây.

“Ngủ ngon.” Cúp máy trong tâm trạng mãn nguyện, Nam Hường Bắc vươn vai một cái rồi đi về giường, vừa được hai bước thì cửa phòng vang lên tiếng gõ.

Bên ngoài là người mẹ nghiêm khắc của cô, tay cầm ly nước.

“Mẹ.” Chớp chớp mắt, gãi gãi đầu, “Mẹ vẫn chưa ngủ à?”

“Sắp rồi.” Bắc Đường Lạc Anh không biểu lộ cảm xúc, chỉ đưa ly nước cho Nam Hường Bắc, “Nước mật ong, uống hết đi.”

“A, phải ha.” Lúc này Nam Hường Bắc mới nhớ ra lời căn dặn của mẹ mình lúc chiều, rất tự nhiên mà le lưỡi bộc lộ sự ngại ngùng, song cũng nhanh chóng nhận lấy ly nước từ mẹ rồi uống ừng ực.

“Ngủ đi.” Nhận lại ly từ Nam Hường Bắc, Bắc Đường Lạc Anh nói, “Mẹ về phòng đây.”

“Dạ, mẹ ngủ ngon.”

“Ừm.”

Chờ khi Nam Hường Bắc đóng cửa phòng, Bắc Đường Lạc Anh lại không lập tức về phòng như đã nói mà quay lại nhìn cửa phòng của con mình rất lâu, bà đi về phòng sách, lấy chiếc MP3 mà bà muốn trả lại cho Nam Hường Bắc từ rất lâu ra, chợt rơi vào trầm tư, đôi mắt sáng sủa mình bạch ấy xoẹt qua gì đó.

Đêm nay Nam Hường Bắc ngủ rất ngon, không rõ là vì lời nói dịu dàng của Tô Hường Văn trước khi ngủ hay là vì nước mật ong của mẹ, tóm lại sáng sớm khi thức dậy, cô cảm thấy trạng thái tinh thần của mình rất tốt, tốt đến mức bảo cô đọc mười câu chuyện cũng không thành vấn đề.

“Hôm nay đến Vân Phi?” Trong lúc ăn sáng, Bắc Đường Lạc Anh nhìn sang đứa con đang rất nôn nao của mình, bất chợt đặt câu hỏi.

“Dạ.” Thật ra thì phía Vân Phi không hề yêu cầu cô nhất định phải đến vào hôm nay, chẳng qua là cô muốn sớm được nhìn thấy Tô Hường Văn nên tới qua mới nói thế thôi.

“Lát nữa mẹ đưa con sang đó.” Bắc Đường Lạc Anh điềm tĩnh nói, “Thuận đường công ty.”

Nam Hường Bắc có hơi chột dạ, nhưng lại không đoán ra được gì từ nét mặt của mẹ mình, bèn gật đầu đồng ý, “Dạ.”

Thật ra cũng chẳng có gì phải sợ sệt, Bắc Đường Lạc Anh chỉ đưa cô đến cổng Vân Phi mà thôi, chờ khi cô xuống xe thì bà đã rời khỏi, căn bản không thể nào bắt gặp Tô Hường Văn.

Đứng trước cổng hàng không Vân Phi, Nam Hường Bắc hít thật sâu vào buồng phổi, không biết Tô Hường Văn đã đến công ty chưa? Đang do dự có nên gọi điện thoại không thì cô chợt thấy ở phía không xa, một người đàn ông đang chặn đường một phụ nữ, và người phụ nữ ấy, chỉ một mắt cô đã biết là ai.

“Rốt cuộc thì anh có điểm nào không tốt?” Sau chuyện không vui lần trước thì Tống Trạch căn bản không có cơ hội gặp Tô Hường Văn, lại không muốn đến nhà cô để mất mặt lần nữa, khó khăn lắm hôm nay mới nhìn thấy cô, vậy mà cô vẫn lạnh lùng như xưa còn không thèm đếm xỉa đến anh, thế là ngon lửa trong lòng lại phục dậy, “Em có con anh còn chưa chê bai, em lấy gì mà ghét bỏ anh chứ?”

Nam Hường Bắc vừa chạy tới nơi thì đúng lúc nghe thấy câu này, bước chân khựng lại, sắc mặt trở nên khó coi, cô đi nhanh tới trước, không màng Tô Hường Văn đang có cảm nghĩ gì, một mực kéo cô ra sau lưng mình rồi nói với Tống Trạch: “Anh ăn nói lung tung gì vậy chứ!”

Xưa nay Tô Hường Văn đối với Tống Trạch chỉ có một thái độ: lãnh đạm, dẫu cho anh đã nói ra những lời rất vô lễ cô cũng không quan tâm, trong lúc nghĩ cách phải thoát khỏi sự quấy nhiễu của người đàn ông này bằng cách nào thì cô thỉnh thoảng bị ai đó kéo ra phía sau, chờ khi ý thức ra thì cái mà cô nhìn thấy chính là bóng lưng đang che chắn cho mình của Nam Hường Bắc. Cô bước lên một bước nhìn nét mặt của đối phương, trên đó ghi đầy sự bất mãn, Tô Hường Văn mỉm cười, khoác lấy tay của Nam Hường Bắc và nói: “Đi thôi, vào công ty.”

Người còn đang tức giận vì Tống Trạch tức thì ngớ ra, nhìn xuống cánh tay đang bị người mà mình yêu thích khoác lấy, hai gò má của cô liền đỏ cả lên. Còn Tống Trạch thì càng kinh ngạc khi thấy Tô Hường Văn cười với Nam Hường Bắc, tiếp đó chính là không cam tâm.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện dịu dàng như thế của Tô Hường Văn!

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Phốt lò Tống Trạch, cũng phốt lò về mặt khờ khạo của Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn kéo cô đi về cổng chính, đến khi đã vào công ty cô mới dừng lại hỏi: “Phải đi tìm ai?”

“Ừm...” Tay vẫn chưa lấy ra, mặt vẫn chưa hết đỏ, Nam Hường Bắc cố ngăn mình đừng nhìn xuống, thỉnh thoảng khi cảm nhận được sự va chạm giữa cánh tay mình và chỗ mềm mại kia thì đầu óc cô lại trống rỗng, “Tìm... tìm ai?”

“Cô đến công ty không cần phải tìm ai để báo cáo sao?” Nhìn thấy vẻ mặt ngớ ngẩn khờ khạo này của đối phương thì Tô Hường Văn càng thêm cảm

thấy tên này đích thị là Nam Cung Tông Tâm, khóe môi của cô cong lên, ánh mắt cũng vô cùng dịu hòa, “Người phụ trách của phòng nhân sự?”

“Mẹ tôi bảo trực tiếp đến tìm Lý tổng.” Nam Hường Bắc gãi gãi đầu, nói sao cô cũng hơi ngượng ngùng vì hành động dựa vào quan hệ quen biết của mình, “Tức là Lý Hằng.”

Như đoán ra được suy nghĩ của cô, Tô Hường Văn chỉ mỉm cười, buông cánh tay cô ra, thay vào đó là nắm lấy tay cô, “Đi thôi, tôi dẫn cô đến đó.”

“Ừm.” Bàn tay lạnh lạnh và mềm mại ấy khiến Nam Hường Bắc có hơi thất thần, chỉ biết ngoan ngoãn đi theo bước chân của Tô Hường Văn, đáng vẻ ấy, e là nếu Tô Hường Văn dẫn cô đi bán cô cũng không biết.

Chờ khi đã đến gần phòng của Tổng giám đốc Tô Hường Văn mới thả tay cô ra, “Vào đó đi.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc gật đầu, vừa đi được một bước đã dừng lại, “VẬY còn có?”

“Đứng đây chờ cô.”

“Ừm!” Nghe đại sư tỷ nói sẽ chờ mình ở đây, Nam Hường Bắc liền lộ ra nét mặt vui mừng, bước đi hiển nhiên cũng nhanh nhẩu hơn. Đến cửa phòng, gõ cửa, nghe thấy bên trong nói “Mời vào” thì điềm tĩnh đẩy cửa vào trong.

Một lúc sau, Nam Hường Bắc trở ra, nét mặt có hơi ủ rũ, tuy nhiên khi nhìn thấy cô gái đang đứng ở phía không xa thì nụ cười tự nhiên nở ra, cô đi nhanh tới đó, “Xong rồi.”

“VẬY là được ư?” Tô Hường Văn không mấy rõ về thủ tục của phi công, cô chưa bao giờ quan tâm chuyện này, Nam Hường Bắc lại chuyển đến từ bộ đội, hiện giờ trong Văn Phi cũng chỉ có hai phi công có trường hợp tương tự, và hai người đó sớm đã ở vị trí rất cao.

“Còn những thủ tục khác nữa, nhưng họ sẽ thu xếp.” Nam Hường Bắc vừa nói vừa nhìn tay của Tô Hường Văn, cô rất muốn nắm lấy bàn tay ấy, nhưng lại sợ đối phương phát hiện “Ý đồ đen tối” của mình, chỉ đành kìm nén, “Lý tổng nói sẽ cho người dẫn tôi đi tham quan công ty, nhưng tôi từ chối rồi...”

Nói đến đây thì cô ngưng lại, chỉ dùng ánh mắt trông chờ nhìn Tô Hường Văn, tia sáng chớp nhoáng trong đôi mắt đen láy ấy khiến Tô Hường Văn bật cười, cô đưa tay xoa lên đầu của Nam Hường Bắc, “Đi thôi, tôi dẫn cô tham quan nơi này.”

“Ừm!” Nam Hường Bắc lại gật đầu thật mạnh.

Trên đường đi họ gặp được không ít người, Nam Hường Bắc nhìn thấy được sự nhiệt tình trong ánh mắt của những phi công khi họ nhìn Tô Hường Văn, thậm chí có người còn đến bắt chuyện, đương nhiên cô cũng nhìn thấy một số tiếp viên đã dùng ánh mắt ganh ghét lườm Tô Hường Văn hết mấy lần.

Nét mặt của Nam Hường Bắc chuyển biến qua lại giữa rầu rĩ và lo lắng, khi cả hai đã đi đến một nơi không có người Nam Hường Bắc mới quay sang nhìn Tô Hường Văn, vừa lúc Tô Hường Văn cũng quay sang nhìn cô, bốn mắt gặp nhau, tức thì hiểu được tâm trạng của đối phương.

“Cô cũng phải đi huấn luyện phải không?” Tuy một lần nữa đoán được nỗi lo lắng của đối phương, song Tô Hường Văn không lập tức an ủi mà chỉ hỏi, “Đúng lúc gần đây có một nhóm học viên phải sang đào tạo ở Úc, có phải là cô cũng phải đi không?”

“Ừm...” Nghe thấy đề tài này thì Nam Hường Bắc càng thêm buồn rầu, “Trước đây khi ở bộ đội, tôi lái máy bay chiến đấu, nếu như lúc đó tôi lái máy bay vận chuyển thì tốt rồi, không phải phiền phức như vậy nữa.”

“Máy bay chiến đấu?” Tô Hường Văn kinh ngạc nhìn Nam Hường Bắc, nhưng khi nhớ lại lần gặp gỡ đầu tiên thì cô không thấy ngạc nhiên nữa, “Dầu sao cũng là quy trình, tôi tin cô có thể nhanh chóng hoàn thành khóa huấn luyện.”

“Ừm! Tôi nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất thông qua hết các kỳ thi!” Nam Hường Bắc đầy lòng tin, nhưng trong phút tiếp theo cô lại gãi đầu nói: “Nhưng hình như dù cho tôi có hoàn thành khóa huấn luyện thì cũng không thể bay cùng một chiếc máy bay với cô.”

Tô Hường Văn đã là tiếp viên trưởng rồi, nói ra đến nay cô vẫn chưa biết đại sư tỷ bao nhiêu tuổi, còn trẻ như vậy mà đã là tiếp viên trưởng, không hổ danh là đại sư tỷ của cô mà.

Công ty hàng không đa phần đều sẽ sắp xếp công việc theo kinh nghiệm và vai vế, đã có thể bay tuyến quốc tế đường dài thì dầu là phi công hay tiếp viên, thông thường đều đã làm việc tại công ty vài năm. Giờ đây dù cho cô có thể lấy hết các chứng chỉ ấy trong thời gian sớm nhất và trở thành cơ phó, thì muốn được bay chuyến quốc tế, e cũng phải tích lũy vài năm kinh nghiệm làm việc chẳng.

Tô Hường Văn không nói gì mà chỉ cười nhạt, nhìn vào nét mặt rầu rĩ của Nam Hường Bắc, cô lại mềm lòng, cảnh tượng gặp nhau lần đầu bất ngờ hiện lên trong cô, ngay sau đó một suy đoán tức thì vụt ra.

Phải chăng ngay từ lần gặp đầu tiên thì Nam Hường Bắc đã nhận ra cô chính là Tô Mặc Lấp, nên mới...

Nghĩ thế, Tô Hường Văn lại nhìn Nam Hường Bắc một cái thật sâu sắc, rồi lẳng lặng chôn nghi ngờ này vào lòng, chờ một ngày ở tương lai Nam Hường Bắc tự giác thổ lộ với cô.

Tham quan xong công ty thì cũng đã đến giờ trưa, Tô Hường Văn dẫn luôn Nam Hường Bắc đến Văn Phi Lầu ở gần sân bay giải quyết bữa ăn.

“À phải, mắt của ba cô đã đỡ hơn chưa?” Thấy Tô Hường Văn đã gọi món xong Nam Hường Bắc mới hỏi.

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Tô Hường Văn đáp, bắt gặp vài tiếp viên ở xung quanh đang lên nhìn mình và Nam Hường Bắc, chân mày cô nhướng lên, thế là ánh mắt khi nhìn Nam Hường Bắc cũng có gì đó thay đổi.

Đợi sau khi Nam Hường Bắc kết thúc khóa huấn luyện thì e là mọi người đều sẽ biết cô vốn là phi hành viên của không quân. Ai cũng biết phi hành viên muốn rời khỏi không quân rời khỏi bộ đội, không có chút quan hệ là không thể nào, chắc là những cô tiếp viên trong công ty sẽ không đến mức khêu gợi tên khò khạo này đâu chẳng, nhưng nếu lôi kéo quan hệ thì...

Nghĩ thế, ánh mắt nhìn Nam Hường Bắc của Tô Hường Văn lại thêm vài phần sâu sắc.

“Ừm ừm” Phát hiện ánh mắt của người ngồi đối diện thay đổi, Nam Hường Bắc có hơi băn khoăn, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tô Hường Văn lắc đầu rồi nhìn sang hướng khác, “Khi nào thì sang Úc?”

“Tuần sau.” Nam Hường Bắc thờ dãi, “Ba tháng lận.”

“Ừm”

“Hmm... sau khi sang Úc, tôi vẫn sẽ, vẫn sẽ đọc truyện cho Tiểu Tích nghe.” Nam Hường Bắc nhìn lên Tô Hường Văn, gương mặt lại bắt đầu đỏ lên. Thật ra nguyên văn của cô là “vẫn sẽ đọc truyện cho cô nghe”, nhưng lại cảm thấy lời nói như vậy mang quá nhiều hàm ý, nên mới đổi thành đọc cho Tô Vi Tích nghe.

Tô Hường Văn nhìn cô, như cười lại như không cười, cuối cùng chỉ gật đầu, không nói gì cả.

“À phải, cô... khi nào thì có thời gian ra chơi?” Bị ánh mắt ấy nhìn đến toàn thân cũng không tự nhiên, Nam Hường Bắc không dám nhìn vào mắt Tô Hường Văn nữa, cô sợ sẽ bị đối phương phát hiện ra gì đó, “Tôi đã nhiều ngày rồi không gặp Tiểu Tích, muốn dẫn nó đi chơi, cô cũng...”

“Cô rất thích Tiểu Tích ư?” Tô Hường Văn không trả lời câu hỏi của cô, thậm chí không chờ cô nói xong thì đã ngắt lời.

“Ừm!” Nam Hường Bắc gật đầu không một chút do dự, “Hơn nữa tôi sắp phải đi Úc rồi, thời gian tới sẽ không có cơ hội nhìn thấy Tiểu Tích nữa.”

Bậm bậm môi, Tô Hường Văn nhìn cô với nét mặt không chút cảm xúc, im lặng một lúc cô nói: “Đợi khi mắt của ba tôi khỏe hẳn, Tiểu Tích sẽ cùng họ về thành S.”

“Hả?” Nam Hường Bắc phản ứng rất tự nhiên, giấy tiếp theo đã chuyển thành buồn bã, “Phải ha, Tiểu Tích từng nói nó sống cùng ông bà ngoại.”

Nhìn nét mặt hệt hăng ấy vài giây, bờ môi của Tô Hường Văn càng mím chặt hơn, cô quay đi nhìn sang hướng khác, không nói thêm lời nào nữa.

Cảm nhận được rõ ràng đối phương lại lạnh xuống, Nam Hường Bắc không biết câu nói nào của mình đã khiến cô không vui, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng nghĩ đến thái độ của Tô Hường Văn đối với Tô Vi Tích, cô muốn khuyên nhủ vài câu nhưng lại sợ sẽ khiến Tô Hường Văn giận thêm, cuối cùng chỉ có thể thờ dãi ở trong lòng.

Đêm nay, rốt cuộc rồi Nam Hường Bắc cũng có thời gian vào trò chơi, Nam Cung Tông Tâm và Tô Mặc Lấp vẫn chưa thành thân, cô lại sắp phải sang Úc không thể chơi game, thế là tâm trạng muốn nhanh chóng vào “Trượng Kiếm Giang Hồ” càng thêm rạo rức.

May thay hôm nay Tô Hường Văn cũng online, Nam Hường Bắc lập tức gửi yêu cầu chat thoại sang đó, chẳng mấy chốc thì bên kia đã chấp nhận lời mời. Không chờ Tô Hường Văn nói gì Nam Hường Bắc đã gấp gấp gửi sang đó một câu.

“Đại sư tỷ, chúng ta kết hôn đi!!!!!!”

Chờ đợi vài giây, không nghe thấy lời phản hồi của Tô Hường Văn cô lại gõ tiếp.

“Đại sư tỷ muốn trừng phạt em thế nào cũng được, nhưng đừng bao giờ không kết hôn với em!!!!”

“Em biết lỗi thật rồi, sau này em không làm đại sư tỷ giận nữa.”

“Đại sư tỷ phạt em đi.”

“Đại sư tỷ?”

Bấy giờ Tô Hường Văn đang nói điện thoại với Tây Giang Nguyệt, thấy lời yêu cầu chat thoại của Nam Cung Tông Tâm thì bấm chấp nhận ngay, chỉ là không đeo tai nghe vào. Chờ khi cúp máy thì nhìn thấy đối phương đã nhắn qua rất nhiều câu, không khỏi bật cười, nhưng cũng nhanh chóng thu lại nụ cười. Cô tăng hắng một tiếng rồi đeo tai nghe lên, dùng giọng nói thanh lạnh của mình hỏi: “Có thật là mặc cho chị tự do trừng phạt không?”

“Thật!”

“Ừm...” Tô Hường Văn nghĩ ngợi giây lát, đột nhiên nở ra một nụ cười gian manh rồi nói: “Đến Vọng Tinh Nhai ở sau núi chờ chị.”

“Được.” Nam Hường Bắc nhận lời không một chút do dự, sau đó liền chạy nhanh đến nơi mà Tô Mặc Lấp nói, vừa đến nơi thì đã nhìn thấy bóng lưng của cô gái áo trắng mang đàn.

“Đứng yên.” Một tay chống cằm, Tô Hường Văn nói bằng giọng biếng nhác: “Không được động đây.”

“Ừm!”

Đáp lại một chữ xong thì thành thật đứng yên bất động, đang định hỏi Tô Hường Văn định phạt mình như thế nào thì thấy cô gái áo trắng đã khởi động trạng thái công kích chủ động.

“Đại sư...”

Mới gõ được hai chữ thì Nam Cung Tông Tâm ở trong trò chơi đã bị rơi xuống Vọng Tinh Nhai, rớt thẳng xuống biển.

“Ngoan thật, leo lên đây, để chạy đá xuống tiếp.”

“T_T.....”

Nam Hường Bắc muốn khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Mặc dù rất ưu sầu, mặc dù rất bất lực khi thấy mình bị đối đãi như thế, nhưng Nam Hường Bắc vẫn ngoan ngoãn làm theo lời của Tô Hường Văn. Leo lên Vọng Tinh Nhai, tiếp tục đứng yên, rồi trung mắt nhìn Nam Cung Tông Tâm bị đá văng xuống biển một lần nữa.

Bên trong tai nghe truyền đến tiếng cười vui tai, dường như có thể tưởng tượng ra được gương mặt tươi cười rạng rỡ của Tô Hường Văn, nổi bật lực trong lòng cũng tự nhiên biến thành nuông chiều. Nam Hường Bắc lắc lắc đầu, bơi vào bờ rồi leo lên Vọng Tinh Nhai đứng yên.

“Được rồi không ăn hiếp em nữa.” Lần này, khi Nam Cung Tông Tâm đã đứng yên chờ bị Tô Mặc Lấp đá xuống vực lần nữa thì Tô Hường Văn lại ngưng cười và trở về sự dịu dàng của ngày thường, “Đi thôi, đến Miếu Nguyệt Lão.”

“Ừm!”

Vui mừng cách mấy cũng không quên đáp lại lời nói của Tô Hường Văn, nhìn cô gái áo trắng bên trong biển mắt, Nam Hường Bắc cũng vội vàng đưa Nam Cung Tông Tâm đến Hàng Châu. Vừa đến Hàng Châu thì thấy lời mời nhập nhóm, chọn chấp nhận xong cô liền chạy nhanh tới Miếu Nguyệt Lão. Bấy giờ trong trò chơi đang là buổi tối, con phố trước Miếu Nguyệt Lão treo đầy lồng đèn, ngôi chùa không to, nhưng chung quanh lại trồng đầy hoa đào, gió đêm thoảng qua kéo theo vài phiến hoa màu hồng phấn, càng tô điểm cho nơi chấp quản mọi nhân duyên trong trò chơi này vài phần lãng mạn.

Miếu Nguyệt Lão hiện giờ chỉ có hai người họ, Tô Hường Văn giao vị trí đội trưởng sang cho Nam Hường Bắc, không nói gì nhiều, cô bấm thẳng vào bà mai mối, sau đó chọn mục cầu hôn với người trong danh sách bạn bè.

Tai nghe không có bất kỳ âm thanh nào, Nam Hường Bắc không biết tâm trạng của Tô Hường Văn lúc này là gì, cô chỉ biết bàn tay rê chuột của mình đang run lên, tim đập rất nhanh, cô muốn bình tĩnh nhưng kiểu nào cũng không thành công, cảm giác khẩn trương và trông chờ này không thua kém gì lần đầu tiên khi cô ngồi vào buồng lái máy bay.

Tô Hường Văn cũng đang ngồi yên bất động, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, mặc dù trước đó cô đã tìm hiểu quy trình kết hôn của “Trượng Kiếm Giang Hồ”, thậm chí còn đọc bài chia sẻ của những người đã hoàn thành những quy trình này, nhưng giây phút này đây trong lòng cô cũng có hơi phập phồng, bởi vì cô không biết Nam Cung Tông Tâm nữ cái nam trang có thể nào thành thân với mình hay không.

Dẫu rằng Nam Cung Tiểu Tùng cũng là Nam Hường Bắc, nhưng đối với cô mà nói, người Tô Mặc Lấp hy vọng được kết liên lý vẫn là Nam Cung Tông Tâm.

“Tông Tâm?” Chờ mãi cũng không thấy gì, Tô Hường Văn không nhịn được mà khẽ gọi một tiếng.

“A...” Con người còn đang rất khẩn trương kia chợt nhận ra mình như vậy quả thật là quá nhát gan, liền rất tự nhiên mà kêu lên một tiếng, ngay sau đó là lắc đầu thật mạnh cho tỉnh táo rồi chọn tên của Tô Mặc Lấp để gửi lời cầu hôn.

【Bà mai】: Vị cô nương này, cô chắc chắn là muốn cầu hôn Tô Mạc Lấp cô nương chứ?

Chớp mắt đọc dòng chữ này, Nam Hường Bắc càng thêm thấp thòm, suy nghĩ một hồi cô bấm chụp màn hình, sau đó chọn “Xác nhận”.

【Bà mai】: Phu thê vốn phải tin tưởng nhau, không biết Tô cô nương có biết cô cũng là một nữ nhi?

Ồ... Nam Hường Bắc bó tay, nhìn hai lựa chọn đang chờ mình xác nhận, cô bắt đầu khó xử rồi.

“Đại sư tỷ, bà mai hỏi em chị có biết em là con gái hay không, em phải chọn như thế nào đây?”

Tô Hường Văn đọc thấy câu này cũng sững ra một lúc, do dự một hồi mới hỏi: “Chọn biết thì sao và không biết thì sao?”

“Em không biết nữa.” Nam Hường Bắc ủ rũ gõ bàn phím, “Khó xử quá, nếu em nói biết, không biết bà ta có nói nữ nhi với nữ nhi làm sao thành thân? Nhưng nếu em nói không biết, có thể bà ấy lại nói chúng ta không tin tưởng nhau không thể thành thân, làm sao đây?”

Một tay chóng cảm, một tay rê chuột, Tô Hường Văn đọc tin nhắn Nam Cung Tông Tâm gửi qua, trầm ngâm một hồi rồi nói: “Chọn biết đi.”

“Được.” Nam Cung Tông Tâm xưa nay đều rất nghe lời đại sư tỷ, đáp xong thì Nam Hường Bắc chọn “Biết.”

【Bà mai】: Vậy à... Xem ra tình cảm của hai vị cô nương đã rất sâu đậm, thôi thì lão thân mạo hiểm đi ngược luân thường đạo lý một lần, giúp cô nương se duyên vậy.

“....” Nam Hường Bắc thật sự không biết nói gì với bà mai nữa.

“Tông Tâm?” Tô Hường Văn đang rất lo lắng, thấy Nam Hường Bắc không có động tĩnh gì, cô không cầm được lòng lại gọi một lần nữa.

Nam Hường Bắc lo chụp màn hình, định sau này khi đã thành đôi với Tô Hường Văn sẽ mở ra cho cô xem. Cô chọn “Xác nhận”, thế là bà mai đi về phía của Tô Mạc Lấp.

Thấy bà mai đi về phía mình, Tô Hường Văn hơi ngạc nhiên, sau đó lại cảm thấy trò chơi này quả là thiết kế rất gần với hiện thực, mở hộp thoại với bà mai lên, lập tức một câu hỏi đã hiện ra.

【Bà mai】: Tô cô nương, Nam Cung Tông Tâm cô nương nhờ tôi ra mặt se duyên, không biết cô nương có đồng ý lời cầu hôn này không?

Thờ phù, cái cảm giác như đang thật sự đối mặt với việc lớn cả đời khiến trái tim Tô Hường Văn rối loạn vô cùng, cô chọn “Đồng ý”, bà mai lại nói.

【Bà mai】: Hai vị cô nương đều là nữ nhi, mặc dù Nam Cung cô nương nữ cải nam trang, nhưng rồi sẽ có một ngày bị người đời phát hiện, nếu cô nương lấy cô ấy, không sợ bị người trên thiên hạ chê cười thậm chí là công kích ư?

Nhường mảy, những dòng chữ của bà mai khiến Tô Hường Văn cảm thấy mắc cù, không khỏi bình luận: “Bà mai này thật là... thích lo chuyện bao đồng.”

“Em cũng thấy vậy!” Nam Hường Bắc lập tức nhấn lại.

Cảm giác khẩn trương lúc nãy đột nhiên tiêu tan, Tô Hường Văn nhìn sang Nam Cung Tông Tâm áo trắng thất lung mang sáo ở trong game, nụ cười càng thêm tươi hơn, trực tiếp bấm chọn “Không sợ.”

【Bà mai】: Nếu đã là vậy, lão thân quyết định tác hợp cho hai vị, hai vị sau khi thương lượng ngày lành tháng tốt và nghi thức hôn lễ thì báo với lão thân... cô nương yên tâm, lão thân sẽ giữ bí mật cho hai vị.

Nhìn bà mai vóc người nhỏ bé, dưới cằm còn có một nốt ruồi to ấy quay lưng đi từ từ về bàn, Tô Hường Văn thật sự không nhịn được cười nữa, “Tông Tâm, bà ta nói sẽ giữ bí mật cho chúng ta đấy.”

“Giữ bí mật?” Nam Hường Bắc ngần ngừ, sau đó liền phản ứng ra, “.... cho dù chúng ta có muốn diệt khẩu thì cũng đâu giết được bà ta.”

“Thì đó.” Đọc lời nhắn của Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn khẽ cười, “Vậy chúng ta thành thân vào ngày nào đây?”

“Ừm...” Còn đang đắn đo thì nghe thấy tiếng cười bên trong tai nghe, cô có thể cảm nhận được hiện giờ tâm trạng của Tô Hường Văn đang rất vui, lại nhớ hồi chiều khi đưa Tô Hường Văn về nhà, cô nói hôm sau sẽ lại bay Dubai, ở đó hai ngày mới có thể về, thế là trên màn hình xuất hiện dòng chữ: “Tối mai... có được không?”

Thật ra trước khi hỏi câu này thì Tô Hường Văn đã đoán chắc Nam Hường Bắc sẽ chọn tối mai, vậy nên đương nhiên là trực tiếp trả lời rồi. “Ừm.”

Thế là Nam Cung Tông Tâm đến tìm bà mai, chọn thời gian thành thân là 8 giờ tối ngày mai, sau đó lại đọc các mục lựa chọn của nghi thức hôn lễ, Nam Hường Bắc nhìn cô gái áo trắng một cách sợ sệt, gãi gãi đầu, cuối cùng đánh liều chọn nghi thức đắt tiền nhất.

Cô vốn đã chuẩn bị cho sự lựa chọn này, nên nạp sẵn tiền vào tài khoản, chỉ là cô không biết Tô Hường Văn có vì sự lựa chọn này của cô mà nổi giận hay không, cho nên sau khi chọn xong nghi lễ thì Nam Hường Bắc bắt đầu phập phồng bất an chờ đợi phản ứng của đối phương.

“Tòng Tâm~” Bên này Nam Hường Bắc vừa chọn xong thì bên kia Tô Hường Văn liền nhận được thông báo, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng cô thật sự vẫn muốn “đay báo” cái tên không nghe lời này.

Rõ ràng trước đây cô đã nói không được phô trương rồi không phải sao?

“Đại sư tỷ.” Vừa nghe đại sư tỷ gọi tên mình thì Nam Hường Bắc lập tức gõ nhanh: “Chờ sau khi những hình thức này hoàn thành, em sẽ đến Vọng Tinh Nhai, chị muốn đá bao nhiêu lần cũng được.”

Tô Hường Văn dờ khóc dờ cười vì câu nói này, nhưng vẫn cố kìm nén, tiếp tục nói một cách biếng nhác: “Em tưởng chị sẽ tha cho em dễ dàng vậy sao?”

“Hmm... đại sư tỷ muốn phạt thế nào cũng được, Tòng Tâm tùy tỷ xử trí.” Nam Hường Bắc nhấn lại rồi bắt giác le lưỡi, một tia nghịch ngợm xoẹt qua trong mắt cô.

Việc thành thân đã định rồi, cô biết ngày mai đại sư tỷ sẽ không bỏ trốn, vậy nên hiện giờ cô không sợ bất kỳ hình phạt nào của đại sư tỷ cả, bởi vì điều cô sợ nhất đã không thể xảy ra nữa.

Cách nhau qua internet, nhưng Tô Hường Văn vẫn đoán được suy nghĩ của cô, chỉ là không vạch trần mà thôi. Đưa tay chấm vào đầu của Nam Cung Tòng Tâm trong màn hình hai cái, lại nhìn xuống thời gian, nụ cười đầy ý vị bất ngờ nở ra.

Bởi vì Nam Hường Bắc lựa chọn nghi thức hôn lễ trắng lệ nhất, nên hễ cách vài phút hệ thống lại đăng thông tin 8 giờ tối ngày mai sẽ diễn ra hôn lễ của Nam Cung Tòng Tâm và Tô Mặc Láp. Và thế là các kênh lại bắt đầu rộn rịp cả lên, những người bạn trong Bang hội thì càng kinh ngạc.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Tiểu Tùng cũng quá không hậu đạo rồi nha, ngày mai kết hôn mà cũng không báo trước cho tụi này.

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Thi đó, uống công tui này còn quan tâm cậu như vậy!

【Bang hội】Tô Mặc Láp: Là quyết định đột xuất của tôi thôi.

Câu này vừa ra, Bang hội liền yên tĩnh vài giây, ngay sau đó là cuộn sóng cao hơn.

【Bang hội】Phó Quân Quân: Thấy chưa thấy chưa, đại sư tỷ đang bênh vực đây, mấy người đừng hiếp đáp Tiểu Tùng nữa.

.....

Ngồi nhìn màn hình cười khờ, trong lòng Nam Hường Bắc ngọt ngào vô cùng, những lời bàn tán của bạn bè trong game khiến cô có hơi không tự nhiên, vì vậy mà nhất thời cũng không biết phải đáp gì.

“Tòng Tâm, em gửi thiệp mời nha.” Tô Hường Văn im lặng nãy giờ chợt nói, “Ngày mai chị có chút việc, 6 giờ gấp, hửm?”

“Được!”

Một lúc sau, hệ thống thông báo Tô Mặc Láp đã thoát, Nam Hường Bắc hít sâu một hơi rồi gõ vào kênh Bang hội.

【Bang hội】Nam Cung Tòng Tâm: Tôi phát thiệp mời đây, muốn lấy thì mau nói vài câu dễ nghe đi nào, nếu không, hơ hơ...

【Bang hội】Ngô Kiệt Tào: Tiểu Tùng, đại sư tỷ đã thoát rồi cậu còn hồng hách gì nữa.

【Bang hội】Âu Dương Vô Khuyết: Tôi thấy Tiểu Tùng rồi, nó đang ở trước Miếu Nguyệt Lão này, mau qua đây hội đồng!

【Bang hội】Phó Quân Quân: Hội đồng Tiểu Tùng tại Hàng Châu sẽ rút ra thiệp mời nhé, mau đến đây!!

【Bang hội】Hách Liên Tiểu Hắc: Nhóm

【Bang hội】Khấu Chung: Nhóm

【Bang hội】Nam Cung Tòng Tâm: Mấy người không được như vậy!!!!!!

Không hề biết ý trung nhân của mình đang bị một nhóm người hiếp đáp trong Giang Hồ, Tô Hường Văn sau khi tắt máy thì đi vào phòng của Tô Vi Tích, nhìn cô bé đang ôm gấu con, chốc chốc lại quay sang chiếc điện thoại trên đầu tủ, cô chợt thờ dài, đóng cửa lại rồi đi đến bên giường.

“Mẹ.” Vẫn giữ tư thế ôm gấu, Tô Vi Tích ngược mặt nhìn mẹ mình, nở một nụ cười dễ thương.

Bàn tay bắt giác đưa ra muốn xoa lên đầu của Tô Vi Tích chợt rút lại trong giây tiếp theo, Tô Hường Văn bậm môi, một lúc sau mới điềm đạm nói: “8 giờ tối ngày mai con hãy gọi điện kêu Bắc Bắc của con đọc truyện nha.”

“Hửm?” Đôi mắt mở to nhìn mẹ mình với vẻ ngờ ngác, Tô Vi Tích không hiểu vì sao phải như vậy, song tiềm thức bảo với cô bé nên nghe lời của mẹ, thế

là ngoan ngoãn gật đầu đáp, “Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Suốt một ngày Nam Hường Bắc đều chìm đắm trong trạng thái hưng phấn, ngay cả việc tình cờ chạm mặt tên Tổng Trạch đáng ghét khi rời khỏi công ty cũng không ảnh hưởng tâm trạng của cô.

Hôm nay Tô Hường Văn không ở công ty, không thể nhìn thấy cô, nhưng tối nay thôi cô sẽ cưới đại sư tỷ, vậy những việc khác đâu còn quan trọng nữa.

Suy nghĩ này khiến toàn thân Nam Hường Bắc lan tỏa một cảm xúc phấn chấn lạ kỳ, cả khi ăn tối với ba miệng cô vẫn chưa khép lại được, Nam Cực không nhịn được bèn buông đũa trách: “Con có thể kìm chế một chút không.” Lườm con gái một cái, ông lại tiếp tục, “Dù có được gặp người yêu cũng không cần như vậy chứ, may mà hôm nay mẹ con không ở nhà, bằng không chắc chắn sẽ phát hiện ngay cho mà xem.”

Đương nhiên là ông không biết lý do thật sự khiến Nam Hường Bắc vui như vậy là gì rồi, ông chỉ tưởng con gái vì được vào làm việc trong hàng không Vân Phi, có thể thường xuyên gặp ý trung nhân nên sung sướng mà thôi. Mặt khác, Nam Cực lại cảm thán, đứa con này thật là, thái độ đối với người yêu chẳng khác mình năm xưa, rồi cũng không quên thờ dài cho gia tộc, người họ Nam sao đều yếu thế này!?

Nhớ lại trước đây, ông cũng từng không ngăn được nụ cười mỗi khi nhìn thấy Bắc Đường Lạc Anh, dẫu rằng lúc ấy, khí thế của Bắc Đường Lạc Anh đã rất mạnh mẽ, không hề thua kém hiện giờ.

“Ặc...” Ho húng hắng một cái cho qua chuyện, bị ba nói như thế Nam Hường Bắc cũng thấy ngượng ngùng, thế là cố gắng không chế cảm xúc, chỉ có điều độ cong trên khóe môi ấy thật khó để người ngoài không phát hiện tâm trạng của cô.

Nam Cực lắc đầu, Nam Hường Bắc như đang đi lại con đường năm xưa khi ông theo đuổi Bắc Đường Lạc Anh, ông không biết nói gì hơn, chỉ đứng dậy bảo: “Việc còn lại giao cho con, ba về phòng làm việc đây.”

“Dạ.” Nam Hường Bắc nhanh nhẩu đáp. Thấy ba vào phòng cô liền nhìn sang đồng hồ, thấy gần đến giờ liền buông đũa, nhanh chóng thu dọn chén bát rồi về phòng, mở máy vi tính.

Vẫn chưa đến 6 giờ, nhưng hệ thống hiển thị Tô Mạc Lấp đã online. Rõ ràng vẫn còn hai tiếng nữa mới đến 8 giờ, nhưng Nam Hường Bắc đã bắt đầu khẩn trương rồi.

Cảm giác như thế cô chưa từng trải nghiệm.

Lời mời chat thoại nhanh chóng được gửi qua, Nam Hường Bắc nhanh chóng chấp nhận, đeo tai nghe vào và không quên thu âm, có một giây phút ngắn ngủi Nam Hường Bắc rất muốn bật micro ở bên mình lên và trò chuyện với Tô Hường Văn, nói với cô thật ra Nam Hường Bắc chính là Nam Cung Tông Tâm, Tông Tâm muốn lấy đại sư tỷ, không chỉ ở trong game, mà ở hiện thực cũng muốn.

Nhưng lý trí nhỏ nhoi còn sót lại không ngừng nhắc nhở cô làm thế sẽ có hậu quả gì, nổi xung động được kìm chế, Nam Hường Bắc chỉ im lặng lắng nghe tiếng của Tô Hường Văn và chăm chú vào hai người mặc y phục màu trắng đang nhìn nhau trong màn hình, mặc cho tình cảm trong mình không ngừng khuếch đại.

Người có cùng cảm giác ấy còn có Tô Hường Văn, cả hai chỉ đứng yên nhìn nhau, những người chơi khác chạy ngang cũng không ảnh hưởng nụ cười ngọt ngào của họ khi nhìn bức tranh trong màn hình.

“Tông Tâm” Thời gian cứ thế trôi đi, hệ thống bắt đầu nhắc nhở đôi tân nhân hãy vào vị trí chờ cử hành hôn lễ. Tô Hường Văn chợt gọi Nam Hường Bắc.

“?” Nam Hường Bắc nhanh chóng nhấn lại.

“Bật âm thanh bên em lên được không?” Giọng của Tô Hường Văn vẫn ôn hòa và dịu dàng như ngày nào, hôm nay còn mang một chút trông chờ, “Em có thể không nói chuyện, chỉ nghe tiếng động ở bên em là được.”

Nghe cô nói thế, Nam Hường Bắc nhất thời không biết phải làm sao, vò đầu bứt tóc một hồi cuối cùng mới bật âm thanh bên mình lên. Dù gì thì chỉ cần không lên tiếng, đại sư tỷ sẽ không thể phát hiện. ... Trong một ngày như vậy, cô không muốn từ chối đại sư tỷ một chút nào.

“Đại sư tỷ có nghe thấy âm thanh bên em chưa?” Nam Hường Bắc gõ nhanh trên bàn phím, sau đó còn ho nhẹ một cái.

“Nghe thấy rồi.” Bên tai là tiếng gõ chữ và tiếng ho của đối phương, Tô Hường Văn chợt nở một nụ cười, nhìn xuống thời gian ở góc phải, cô bắt đầu nói một cách đầy hàm ý, “Vậy chị qua Thành Bắc đây, gần đến 8 giờ rồi.”

“Được.” Nam Hường Bắc sớm đã quen với hình thức gõ chữ khi trò chuyện với Tô Hường Văn ở trên game, vì vậy cũng không lo lắng mình sẽ bất cẩn tiết lộ bí mật.

Thế là cả hai chia nhau đi đến vị trí của mình, một người ra Thành Đông của Hàng Châu, một người thì ra Thành Bắc. Trò chơi này được thiết kế rất đòi hỏi, phía bên Thành Đông có một trang viên chuyên dùng làm nơi bãi đường, cả những việc như động phòng cũng được tiến hành ở đây, mỗi khi có người chơi cử hành hôn lễ, nơi này tự nhiên sẽ rất có không khí, và Thành Bắc nơi tân nương đang có mặt cũng nhộn nhịp không kém.

Khi Nam Hường Bắc điều khiển Nam Cung Tông Tâm đến Thành Đông thì Phó Quân Quân và rất nhiều đệ tử phái Tiêu Dao đều đã có mặt.

Thay xong hỷ phục, chờ đến 8 giờ, hệ thống vừa nhảy thông báo ra Nam Hường Bắc liền chọn NPC lên ngựa, đoàn người đón tân nương hào hoa nhất bám sát theo cô, các đệ tử của phái Tiêu Dao cũng kẻ cạ ở phía sau, vô cùng hùng hậu.

Thành Đông tới Thành Bắc kỳ thực không cách nhau bao xa, chỉ vài phút là đến nơi, nhưng khi đã đón được tân nương lên kiệu hoa để quay về Thành Đông thì lại mất rất nhiều thời gian, bởi vì khi ấy họ phải đi vòng hơn một nửa thành Hàng Châu.

Quá trình này Nam Hường Bắc không cần phải thao tác gì cả, nhóm người Phó Quân Quân thì chia làm hai đội như đã thương lượng từ trước, một đội phụ trách tung hoa, đội còn lại thì bắn pháo bông, toàn cảnh vừa tráng lệ vừa rực rỡ.

Chẳng bao lâu đoàn người đã có mặt tại Thành Bắc, nhìn Tô Mặc Lấp xưa nay chỉ mặc y phục màu trắng nay lại mang phụng quán và y bào màu đỏ, khăn che khiến cô không thể nhìn thấy gương mặt của đối phương, nhưng giây phút ấy, trong lòng Nam Hường Bắc vẫn ngập tràn niềm vui ngọt ngào.

Đương nhiên, hệ thống không lý nào để tân lang đón tân nương dễ dàng như vậy được. Chỉ thấy vài NPC mặc trang phục quý phụ đứng chặn phía trước, Nam Cung Tông Tâm phải trả lời hết câu hỏi của họ mới được nắm tay Tô Mặc Lấp.

“Thập lý Bình Hồ sương mãn thiên, thốn thốn thanh tảo sầu hoa niên.” Nam Hường Bắc đọc thầm hai câu hiện trên màn hình, lắc nhẹ đầu rồi nhanh chóng lựa chọn đáp án: “Đôi nguyệt hành đơn vọng tương hộ, chỉ tiện uyên ương bất tiện tiên.”

Câu một qua màn dễ dàng, cô thờ phò một hơi rồi bắt đầu nhảy sang câu số hai, may thay lại là một câu thơ, nhưng câu thơ lần này cô không biết, thế là vội mở trình duyệt Baidu tìm kiếm đáp án.

Đột nhiên, chiếc điện thoại đặt trên bàn reo lên.

Nam Hường Bắc tròn xoe mắt, rồi như nhận ra gì đó, cô tức thì cầm điện thoại lên muốn ngắt đi, song lại tự nhiên chau mày, không biết Tô Hường Văn có nhớ nhạc chuông của cô hay không. Đến khi nhìn xuống tên người gọi, cô đứng hình rồi.

Hai chữ “Tiểu Tích” đang không ngừng chớp nháy, giống hệt nhịp tim đập nhanh như trống võ của cô hiện giờ.

Làm... làm sao đây?

Nam Hường Bắc nhìn vào màn hình, NPC vẫn đang chờ đáp án của cô, chiếc headphone trên tai cũng đang nhắc nhở rằng Tô Hường Văn sẽ nghe thấy giọng nói của cô. Sóng lưng Nam Hường Bắc thấm đẫm mồ hôi lạnh, vầng trán cũng sáng lên vì mồ hôi.

Cuối cùng tiếng chuông cũng ngừng reo, nhưng Nam Hường Bắc vẫn hết sức bồn chồn, cô lau đi mồ hôi trên trán, hít sâu vài cái tự trấn an mình hãy bình tĩnh, bình tĩnh.

Âu Dương Vô Khuyết: “Tiểu Tùng, đề bài khó lắm sao, tụi này kiểm phụ cho, gửi qua đây mau.”

Phó Quân Quân: “Tiểu Tùng, phải nhanh lên đây, nếu không sẽ lỡ mất giờ lành.”

Nhận được tin nhắn riêng của hai người bạn trong game, Nam Hường Bắc càng thêm khẩn trương, do dự một lúc cuối cùng cô cũng lựa chọn đặt điện thoại xuống trước và tiếp tục tìm kiếm đáp án, hoàn thành từng câu hỏi một.

May mắn thay, dù mồ hôi đầm đìa nhưng Nam Hường Bắc vẫn đã trả lời hết toàn bộ câu hỏi trong thời gian quy định. Nhìn NPC dẫn tân nương đến bên mình, cô không khỏi thờ phò nhẹ nhõm, đồng thời lại rất bất an mà nhìn qua điện thoại, có nên gọi lại không đây?

Mới chớp mắt thì tân nương đã được tân lang dìu lên kiệu hoa, tân lang nhảy lên ngựa, đoàn người lại khua chiêng đánh trống quay về, đệ tử Tiêu Dao Môn tiếp tục tung hoa bắn pháo, mọi việc diễn ra vô cùng trật tự, chỉ một mình tân lang thấp thòm không yên.

Trên đường về, điện thoại lại reo lên lần nữa. Cô cầm lên với vẻ không tình nguyện, quả nhiên, vẫn là Tô Vi Tích! Tiếng chuông càng vang, Nam Hường Bắc càng hoảng.

Lúc này đây tân lang không cần làm gì cả, nhưng mà... nhưng mà cô vẫn không thể bắt máy!

Sao lại xui xẻo vậy chứ, đúng lúc hôm nay cô bật âm thanh bên mình, đúng lúc Tô Vi Tích lại gọi qua sớm như vậy... rốt cuộc là muốn sao đây!

“Tòng Tâm” Chính trong lúc này, Tô Hường Văn im lặng này giờ đã bắt ngờ lên tiếng, cô nói rất dịu, “Nếu em không muốn chị nghe thấy thì tắt âm thanh bên em đi, nghe điện thoại, không sao đâu.”

“Em...” Mở cửa sổ chat với Tô Hường Văn lên, Nam Hường Bắc không biết phải nói thêm gì phía sau dấu chấm lược này nữa.

Và cũng trong giây phút ấy, tim cô đột nhiên lấp đầy nỗi hoảng sợ.

Một ngày nào đó, khi Tô Hường Văn biết được cô chính là Nam Cung Tòng Tâm, liệu có nổi giận vì sự che giấu này không?

“Điện thoại của em vẫn đang reo đấy, mau nghe đi.” Thật ra Tô Hường Văn cũng rất đau khổ, kìm chế rất đau khổ, bởi vì cô thật sự rất muốn cười, nhưng lại phải giữ bình tĩnh để nói chuyện với Nam Hường Bắc.

Tô Vi Tích đang ngồi trên giường sofa trong phòng Tô Hường Văn, loa ngoài đã được bật lên, từng tiếng “tút — tut —” vang vọng không dứt. Nét mặt của cô bé Tô Vi Tích lâu nay ngoan hiền ghi đầy nghi vấn, môi thì chu lên. Nó không hiểu vì sao hôm nay mẹ mình lại kỳ lạ như vậy, còn chu môi, đơn giản là vì Bắc Bắc không nghe điện thoại của nó.

“VẬY... vậy em nghe điện thoại trước nha.” Sau cùng cũng nhấn lại như thế, Nam Hường Bắc tắt âm thanh trong sự áy náy và nỗi bất an, rồi nhanh chóng bắt máy. Giọng nói ấm áp ngày thường nay chứa đầy chán chường: “Tiểu Tích...”

“Bắc Bắc.” Nghe thấy tiếng Nam Hường Bắc thì Tô Vi Tích liền vui lên ngay, chỉ là bờ môi nhỏ xíu vẫn chu lên, “Bắc Bắc xấu lắm, không nghe điện thoại của Tiểu Tích.”

“T...” Miệng há ra nhưng trong nhất thời cô lại chẳng thể giải thích.

Tô Vi Tích quay sang mẹ mình, phát hiện gương mặt ấy đang nhìn mình cười rất tươi, nó chớp chớp đôi mắt to và đen, nói: “Bắc Bắc xấu xa, không chơi với Bắc Bắc nữa!”

Dứt lời thì cúp máy cái rụp.

Những câu này Tô Hường Văn đã dạy nó từ trước, Tô Vi Tích không biết vì sao mẹ phải ức hiếp Bắc Bắc, nó chỉ biết, việc mà mẹ làm đều là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Hôn lễ diễn ra vô cùng nhộn nhịp, chỉ là, ngoài vị tân nương trong vai trò đầu xỏ của trò nghịch mới nảy ra, không còn ai biết được đêm nay tân lang ừ ề đến mức nào.

Bị Tô Vi Tích ngắt máy, lại còn ôm cả cái đánh giá “Bắc Bắc xấu xa”, cảm điện thoại trên tay, Nam Hường Bắc thật sự đã ném được gia vị hỗn hợp. Cô hít thật sâu, tự nói chờ khi hoàn thành hôn lễ sẽ gọi điện về về con bé, Tiểu Tích lâu nay đều rất ngoan, chắc sẽ dễ thôi, ai ngờ con sóng này chưa hết con sóng khác lại tới, vừa mở hộp thư thoại lên thì giọng nói dịu dàng ngày nào nay đã pha lẫn sự ai oán.

“Tòng Tâm, em không thích chị nghe thấy giọng của em đến vậy ư?”

Đây là lần đầu tiên Tô Hường Văn dùng ngữ điệu như thế nói chuyện với Nam Hường Bắc, khiến trái tim vốn đã áy náy của ai kia càng thêm bất an, Nam Hường Bắc bật ra một tiếng: “Em...”

Nghe thấy tiếng nói ấy, nụ cười của Tô Hường Văn lập tức biến mất, cô chăm chú vào màn hình, chờ đợi bên kia nói hết câu. Thế nhưng, Nam Hường Bắc lại không có dừng khí thành thật trong giây phút này, lời đã sắp tuôn ra cũng bị cô nuốt trở về, cô quyết định gỡ chữ:

Nam Cung Tòng Tâm: “Đại sư tỷ, em xin lỗi. Sau này... một ngày nào đó em nhất định sẽ bắt máy ngay trước mặt chị.”

Hàng chân mày nhướng lên, nét mặt Tô Hường Văn không thay đổi, song bờ môi đã tự nhiên bặm lại.

Rất lâu sau cô mới nói: “Được rồi, mau đến Thành Đông đi, chuẩn bị bãi đường nè.”

“Ừm...”

Nam Hường Bắc vô cùng thấp thỏm, bởi vì cô không cách nào nghe ra được cảm xúc của đối phương qua giọng nói bình tĩnh ấy, nhưng cô lại không dám hỏi, vậy nên chỉ biết đáp lại một chữ. Đoàn đón tân nương đích thật đã sắp về đến trang viên, Nam Hường Bắc tạm gạt bỏ mọi phiền não, chờ khi

đến nơi thì nhảy xuống ngựa, chọn NPC.

Tô Mạc Lấp ở phía sau được nha hoàn của NPC đưa ra khỏi kiệu hoa, đi theo Nam Cung Tông Tâm vào sảnh đường. Bấy giờ bên trong treo đầy lồng đèn, mỗi ô cửa sổ đều dán chữ song “HỈ” thật to, trên bàn có nến đỏ, nhìn đâu cũng là không khí vui mừng.

Giờ lành vừa đến thì tân lang và tân nương được dẫn đến vị trí bái đường, xung quanh toàn là khách mời, vài đệ tử phụ trách dẫn tấu và thổi sáo của Tiêu Dao Môn đứng tập trung vào một nơi, âm nhạc vừa nổi lên, MC vừa dứt câu thì đôi tân nhân cùng bái thiên địa.

Sự cố xảy ra chính vào lúc này. Nam Cung Tông Tâm và Tô Mạc Lấp còn chưa kịp bái đường thì đột nhiên, một nhóm người xông vào, người dẫn đầu chính là La Khắc Dịch. Họ đều đang trong trạng thái công kích chủ động, và đối tượng mà họ muốn công kích rất hiển nhiên chính là tân lang tân nương của đêm nay.

【Môn phái】Phó Quân Quân: Biết ngay là tên đáng ghét này sẽ dẫn người đến phá đám mà, mọi người mau bảo vệ đại sư tỷ.

Một chi tiết rất biến thái trong nghi thức hôn lễ của “Trượng Kiếm Giang Hồ” chính là thiết đặt tiết mục cướp tân nương.

Tiết mục này không nhất định sẽ xuất hiện, bởi vì không phải hôn lễ nào cũng có người muốn giành cô dâu với chú rể, hơn nữa cái được gọi là “cướp tân nương” ở đây không mang ý nghĩa đơn thuần của nó, mà chỉ là tạo cơ hội cho người có ý đồ xấu đến phá hoại, một khi tân nương tân lang bị chết dưới sự công kích, vậy hôn lễ hiển nhiên chỉ có thể kết thúc sớm, đôi tân nhân vẫn sẽ trở thành phu thê, chỉ là những công đoạn sau đó sẽ tự động biến mất.

Hay nói khác đi, một khi bị cướp tân nương thành công, vậy số tiền đã chi ra xem như thành công cốc.

Sảnh đường nhanh chóng biến thành một bãi chiến trường, Nam Cung Tông Tâm và Tô Mạc Lấp được bảo vệ ở trong cùng, Nam Hường Bắc rất muốn rút kiếm giết hết những người phá hoại hôn lễ của mình, nhưng lý trí lại nói với cô việc này là không thể.

Lỡ như cô bị giết chết thì sao, hôn lễ sẽ bị kết thúc sớm, vậy hôn lễ hoàn mỹ mà cô muốn tặng cho đại sư tỷ sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Nam Cung Tông Tâm: “Đại sư tỷ, Phó sư tỷ đã tổ hợp nhóm rồi, có đến 8 đội, chị yên tâm.”

Đem qua họ đã thương lượng từ trước, ngay cả Thủy Thanh Thanh của bên Nga Mi cũng sẽ giúp đỡ.

“Ừm.” Tô Hường Văn quan sát hiện trường hỗn loạn trong đó, có chút không vui, nhưng rồi cũng nhanh chóng giãn chân mày.

Đứng yên trong vòng vây bảo vệ, nhìn đáng về giết người của nhóm La Khắc Dịch, Nam Hường Bắc vô cùng tức giận. Đêm nay cô không thể làm gì, chỉ có thể nhờ bạn bè, nhưng sau này thì...

Lặng lẽ ghi nhớ tên của những người phá hoại hôm nay, Nam Hường Bắc quyết định ngày sau nếu nhìn thấy họ nhất định sẽ tiện tay xử đẹp, cũng chính vì mục tiêu này, cô còn phải tiếp tục nỗ lực nữa.

Người đến phá hoại vốn không nhiều, chẳng mấy chốc thì đệ tử phái Tiêu Dao đã dọn sạch chiến trường, thậm chí không cần đến sự hỗ trợ của phái Nga Mi. Hệ thống thông báo thời hạn cướp tân nương đã hết, hôn lễ trở lại bình thường.

Nam Hường Bắc đăng tin cảm ơn mọi người, khi thấy hình ảnh đôi tân nhân bắt đầu bái đường, cô mới thật sự nhẹ nhõm.

Bái đường xong thì yến tiệc bắt đầu, đệ tử Tiêu Dao Môn tiếp tục biểu diễn múa kiếm trong tiếng đàn và tiếng sáo của đồng môn như đã thảo luận từ trước. Nhìn các thành viên Tiêu Dao mặc trang phục như nhau đang biểu diễn chúc phúc cho cô và Nam Cung Tông Tâm, Tô Hường Văn nhất thời thất thần.

Đây là một món quà bất ngờ, cô không hề biết họ sẽ vì mình và Nam Hường Bắc làm nhiều như vậy.

Bắt đầu từ lúc 8 giờ thì topic kết hôn đã không ngừng nhận được lời chúc phúc từ người chơi, cho đến lúc này thì càng nhộn nhịp. Nhưng trong kênh môn phái của Tiêu Dao Môn thì...

【Môn phái】Phó Quân Quân: Mọi người xếp hàng nói theo nào: Tiểu Tùng em mà dám phụ lòng đại sư tỷ, tụi này sẽ thiến em.

【Môn phái】Âu Dương Vô Khuyết: Tiểu Tùng cậu mà dám phụ lòng đại sư tỷ, tụi này sẽ thiến cậu.

【Môn phái】Ngô Kiệt Tào: Tiểu Tùng cậu mà dám phụ lòng đại sư tỷ, tụi này sẽ thiến cậu.

【Môn phái】Cố Cục Cục: Tiểu Tùng cậu mà dám phụ lòng đại sư tỷ, tụi này sẽ thiến cậu.

.....

Màn hình bị lấp đầy bởi một câu nói khiến Tô Hường Văn vừa cảm động vừa thấy tức cười.

Cô biết hơn ai hết rằng Nam Cung Tông Tâm, cũng tức là Nam Hường Bắc, là một cô gái thật sự, vậy thì vấn đề đến rồi, phải thiến bằng cách nào đây?

Bên kia, Nam Hường Bắc lập tức đáp lại.

【Môn phái】Nam Cung Tông Tâm: Tôi tuyệt đối không phụ lòng đại sư tỷ!!!!!!

Chỉ tiếc là với tốc độ “son” màn hình của đồng bọn, câu nói của cô chỉ trụ được một giây thì đã bị đẩy khỏi hàng ngũ. Tô Hường Văn ngồi ở bên này tận mắt chứng kiến lời hứa của cô bị hàng loạt những câu đòi thiền Nam Cung Tông Tâm che lấp, cuối cùng cũng không nhận được cười.

Đương nhiên là Nam Hường Bắc rất bất lực, nhưng được nghe thấy tiếng cười của người mình yêu, nỗi lo lắng của cô cũng tự động giảm đi phần nào. Cô hít sâu, quyết định dùng đến cách đăng bài trả ngân lượng.

Nam Cung Tông Tâm: 【TÔI XIN THỀ, SUỐT ĐỜI NÀY CŨNG KHÔNG PHỤ LÒNG ĐẠI SƯ TỶ.】

Bất kể là trong trò chơi hay ở hiện thực. Nửa câu phía sau, Nam Hường Bắc đã tự nói ở trong lòng.

Lặng người nhìn dòng chữ hiện lên ở chính giữa màn hình, không hiểu vì sao, Tô Hường Văn lại đoán được nội dung phía sau câu nói này, trái tim cô chợt mềm nhũn cả ra, giọng nói cũng nhu hòa đi rất nhiều: “Tông Tâm.”

“Đại sư tỷ.” Người đang ‘mua’ màn hình vội đáp lại.

“Nếu như em có việc gì giấu chị, chị sẽ cho em một cơ hội.” Vẫn là tiếng nói mà Nam Hường Bắc cực kỳ yêu thích, Tô Hường Văn đưa tay chấm chấm vào đầu của tân lang rất có phong độ kia, nói tiếp: “Em phải trân trọng cơ hội này đấy nhé.”

Tim chợt run lên, Nam Hường Bắc cơ hồ đã muốn mượn cơ hội này thành thật với cô, nhưng khi nghĩ đến quan hệ của mình và Tô Hường Văn trong hiện thực, cô lại một lần nữa chùn bước, chỉ biết gõ lại một chữ: “Ừm!”

Sau bài đường là yến tiệc, vậy sau yến tiệc đương nhiên sẽ là động phòng. Cả hai bị đưa vào một căn phòng được bày trí hết như thật, rồi bị bắt xem một đoạn kịch bản khiến người ta đỏ mặt tía tai, sau đó thì ngồi không ở trong phòng.

“Tông Tâm, chúng ta trò chuyện đi.” Ngồi cùng một nơi là việc cả hai thường xuyên làm khi vào trò chơi, chỉ là trải qua đoạn ghi hình lúc này thì giờ đây, ngay cả Tô Hường Văn cũng không thể điềm tĩnh rồi.

Cái tên thiết kế chết tiệt, chỉ là động phòng trong trò chơi thôi mà, có gì phải thoát ý chứ! Lại còn nằm lên giường, rũ màn rồi đánh sọc ca-rô nữa là tại vì sao!

Mặt của Nam Hường Bắc sớm đã đỏ ngầu, vì vậy vừa nghe lời đề nghị của Tô Hường Văn, cô liền gõ lại ngay: “Được!”

“Ừm.” Tô Hường Văn khẽ đáp, sau đó một tia xảo quyết hiện lên trong mắt cô: “Tông Tâm, em có thích ai ở ngoài đời không?”

Đùng một tiếng, mặt của Nam Hường Bắc càng thêm đỏ, ngay cả lỗ tai cũng nóng bỏng.

Đã trôi qua khá lâu mà vẫn không nhận được đáp án, Tô Hường Văn thở dài nói: “Sao im lặng rồi, không muốn cho đại sư tỷ biết chuyện riêng tư à?”

“Không phải!” Nam Hường Bắc nhanh chóng đáp lại. Lúc này cô đã muốn trả lời là có, nhưng khi đặt tay lên bàn phím thì cô lại do dự.

Nếu cô nói có thích một người trong hiện thực, liệu đại sư tỷ có giận không?

Trong cuộc sống đã có người yêu mà còn vào trò chơi tỏ tình với đại sư tỷ, cảm giác như rất bay bướm... Nhưng rõ ràng người mà cô thích ở hiện thực cũng là đại sư tỷ mà, chỉ là việc này vẫn chưa thể cho đại sư tỷ biết.

Khó quá.

Lại một lần nữa đoán được tâm tư của đối phương, Tô Hường Văn trầm thờ dài, “Thôi được rồi, không làm em khó xử nữa, nói chuyện khác đi.”

“Ừm!” Nam Hường Bắc thờ phư.

Tùy tiện tìm một chủ đề cùng thảo luận, mọi thứ diễn ra không khác ngày thường, trò chuyện được một lúc thì Tô Hường Văn nhìn sang Tô Vi Tích đang ngồi yên nhìn mình, nhận ra không còn sớm nữa, cô nói: “Tông Tâm, chị đi ngủ đây, em cũng nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Ừm.” Nam Hường Bắc biết sáng mai Tô Hường Văn phải dậy sớm để bay Dubai, vì vậy nhanh chóng nhận lời, “Đại sư tỷ mau ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Dứt lời thì cô tắt trò chơi rồi đi đến bên Tô Vi Tích, giọng điệu ấm áp hơn ngày thường rất nhiều, “Đến giờ ngủ rồi.”

“Dạ!” Tô Vi Tích nhảy xuống sofa, ngẩng đầu nhìn cô với vẻ trông chờ, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn gật đầu, “Con đi ngủ đây, mẹ ngủ ngon.”

Nhìn nét mặt cô bé như thế, hàng mi của Tô Hường Văn chợt lay động, vài giây chần chừ cuối cùng cô cũng nắm tay Tô Vi Tích lên, “Đi thôi.”

Ánh mắt của đứa trẻ lập tức sáng lên, gương mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn mẹ của mình, ngay sau đó là một nụ cười vô cùng tươi tắn: “Dạ!”

Hóa ra... ước hiếp Bắc Bắc sẽ làm cho mẹ trở nên dịu dàng ư?

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tô Hường Văn vừa thoát khỏi trò chơi thì Nam Hường Bắc cũng lập tức tắt máy, sau đó liền cầm điện thoại gọi vào số của Tô Vi Tích, vừa chờ bên kia bắt máy vừa nghĩ xem nên dỗ dành cô bé như thế nào.

Bên kia không để cô chờ lâu, nghe thấy Tô Vi Tích gọi mình “Bắc Bắc”, Nam Hường Bắc chợt ho khè một tiếng và nói: “Tiểu Tích có còn giận không?”

Điện thoại của Tiểu Tích đương nhiên là đang mở loa ngoài, bởi vì mẹ còn ở trong phòng, nghe Nam Hường Bắc hỏi thế, Tô Vi Tích có hơi chần chừ mà nhìn về mẹ mình, thấy nét mặt như cười lại như không cười của Tô Hường Văn, nó bèn hiểu ý mà gật đầu một cái.

“Ho!” Đứa trẻ rất thông minh này không cần phải nói bất kỳ chữ nào, một âm thanh đầy tâm trạng thì Nam Hường Bắc đã đầu hàng, “Tiểu Tích đừng giận nữa mà có được không? Vài ngày nữa Bắc Bắc dẫn con đi khu vui chơi.”

Đôi mắt lập tức sáng lên khi nghe được đi khu vui chơi, ba chữ không giận nữa suýt đã tuột khỏi miệng, nhưng khi nhớ đến mẹ mình, nó bắt đầu rất khó xử mà gãi nhẹ lên mặt, vài giây sau, đôi mắt to tròn ấy một lần nữa nhìn lên người mẹ đang khoanh tay im lặng.

Tô Hường Văn luôn biết con gái mình rất thông minh, cũng rất vâng lời, nhưng thông minh và hiểu chuyện đến mức độ này thì thật sự khiến cô dâng lên một cảm xúc khó tả.

Nhìn đứa bé đang chờ chỉ thị của mình, ánh mắt của Tô Hường Văn hơi phức tạp, cô bước lên hai bước, giơ tay ra, và rồi cũng khựng lại như bao lần trước đây, chỉ là đêm nay, cuối cùng bàn tay ấy cũng nhẹ nhàng xoa lên đầu của Tô Vi Tích, vuốt lên mái tóc mềm mại ấy, “Nghe đọc truyện xong thì ngủ nhé.”

Tô Vi Tích không hiểu vì sao mẹ mình lại đột nhiên như thế, đầu nghiêng qua một bên, mắt in dấu chấm hỏi to, nhưng Tô Hường Văn lại không có ý định giải thích, chỉ lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

“Mẹ ngủ ngon.” Tô Vi Tích gọi vói theo.

Tô Hường Văn hơi sững lại, chỉ nói: “Ngủ ngon.”

“Ủa? Mẹ con đang ở trong phòng à?” Thấp thoáng như nghe thấy giọng của Tô Hường Văn, Nam Hường Bắc còn tưởng mình bị ảo thính, liền hỏi Tô Vi Tích để chứng thực.

Bấy giờ Tô Hường Văn đã rời khỏi căn phòng đầy màu sắc trẻ con, cô vừa đi thì Tô Vi Tích đã không đành lòng tiếp tục “ức hiếp” Bắc Bắc của nó nữa, “Bắc Bắc, con không giận nữa.”

“Hừm?” Nam Hường Bắc ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng bị niềm vui thay thế, “Thật sao?”

“Dạ thật.” Tô Vi Tích phản ứng ngay, nghĩ ngợi gì đó nó lại hỏi: “Vậy Bắc Bắc có còn dẫn con đến khu vui chơi không?”

“Đương nhiên rồi!” Vừa đáp Nam Hường Bắc vừa nhớ lại tình cảnh tối qua khi cô gọi ý với Tô Hường Văn về chuyện này, lúc ấy Tô Hường Văn không phản hồi, nghĩ thế bèn ngầm quyết định lần này chờ đại sự tỷ trở về từ Dubai, cô nhất định phải khuyên cho bằng được, “Ngày mai mẹ con lại phải đi làm rồi, mẹ đi làm rất vất vả, hay là chờ mẹ con về chúng ta cùng đi có chịu không?”

“Dạ chịu!” Tô Vi Tích nghe thế càng phấn khởi hơn nữa, nhưng chỉ giây sau cô bé chợt nhớ ra dường như mỗi khi hiếp đáp Bắc Bắc, mẹ sẽ tự nhiên trở nên dịu dàng và vui vẻ, gương mặt bé tí liền hiện lên một cảm xúc bối rối, miệng nó he hé, song cuối cùng vẫn không nhắc nhở Bắc Bắc của nó rằng nếu đi chơi cùng mẹ, nhất định sẽ bị mẹ ức hiếp.

“Vậy Bắc Bắc đọc truyện cho con nghe nha.” Nói thế nào đi nữa, biết được Tiểu Tích không giận mình Nam Hường Bắc cũng nhẹ nhõm hơn, tâm trí quay trở về cô bèn giờ quyển truyện cổ tích ra, chờ khi Tô Vi Tích đã ngoan ngoãn nằm lên giường, cô bắt đầu đọc từ từ và truyền cảm câu truyện của hôm nay.

Cũng như thường lệ, sau khi kết thúc tiết mục với Tiểu Tích, cô lại gọi cho Tô Hường Văn và đọc câu truyện vừa rồi một lần nữa, chỉ là tốc độ lần này rõ ràng đã nhanh hơn.

“Hôm nay cô mệt lắm à?” Chờ đối phương đọc xong câu truyện, Tô Hường Văn nhẹ giọng hỏi.

“Đâu có đâu.” Nam Hường Bắc thấy lạ.

Mặc dù quy trình kết hôn có hơi phức tạp, trung gian còn gặp phải tên phá rối La Khắc Dịch, nhưng tổng thể mà nói cũng ổn, không phải rất mệt.

“Ừm... vậy đọc nhanh thế làm gì vậy? Cần phải lười chưa?” Tô Hường Văn cười hỏi.

“Ừm, chẳng phải ngày mai cô phải dậy sớm đi Dubai sao?” Hóa ra là vì lý do này, biết rõ nguyên cớ rồi Nam Hường Bắc vội vàng giải thích, sợ đại sư tỷ hiểu lầm, “Tôi nghĩ đọc nhanh một chút thì cô có thể nghỉ ngơi sớm một chút, bay hơn 11 tiếng đấy, mệt lắm.”

Tuy nói số tiền bay tuyến quốc tế cao hơn, và chỉ những tiếp viên có kinh nghiệm mới có thể bay quốc tế, nhưng áp lực công việc mà nó mang đến cũng không nhỏ chút nào.

Trái tim của Tô Hường Văn như được bồi lên mặt ngọt, ý cười trong đôi mắt không chỗ ẩn nấp, lời nói cũng trở nên từng thiếu, “Vậy tôi ngủ đây.”

“Ừm! Ngủ ngon.” Chờ Tô Hường Văn đáp lại hai chữ “ngủ ngon” thì Nam Hường Bắc lại chợt nghĩ ra gì đó: “Ày chờ đã!”

Chẳng còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu bị nín lại như thế, Tô Hường Văn vừa nín cười vừa lắc đầu hỏi: “Thế nào?”

“Hmm... là vậy... Dubai và Trung Quốc ấy... có chênh lệch múi giờ... Tôi sẽ canh giờ cô chuẩn bị ngủ gọi qua cho, cô không cần gọi về đâu.” Nam Hường Bắc xoa xoa sống mũi rồi bổ sung thêm, “Nếu không thì truyện trước giờ ngủ cũng biến thành truyện sau bữa ăn rồi.”

Tô Hường Văn thật sự đã hết cách với mức độ ngây thơ của Nam Hường Bắc, giọng nói cũng nghiêm hơn: “Vậy khác nào cô phải hai giờ khuya mới được ngủ? Không được.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả.” Nghe ra được đối phương còn muốn kiên trì, Tô Hường Văn bổ sung, “Ngày mai đến giờ tôi sẽ gọi về, cô chỉ việc ngoan ngoãn chờ là được.”

“Ồ...”

“Được rồi, còn gì muốn nói không?”

“Hết rồi.”

“Ừm, vậy ngủ sớm nhé, cúp đây.”

“Bye bye.”

Sau khi cúp máy, Nam Hường Bắc lấy quần áo vào nhà tắm, đứng dưới vòi sen, nghĩ đến tuần sau là phải thu dọn hành lý sang Úc tham gia huấn luyện, Nam Hường Bắc không khỏi thở dài.

May mà hai ngày sau, khi Tô Hường Văn trở về, họ vẫn còn gặp được một lần nữa, nếu không thật không biết phải chờ đến khi nào.

Hai ngày, nói dài không dài, nhưng đối với một người tương tư mà nói, quả thật không ngắn chút nào.

Dẫu rằng mỗi ngày đều có thể nghe “câu chuyện sau bữa ăn” của ai kia, nhưng cái cảm giác muốn được gặp nhau lại không hề thuyên giảm chút nào.

Tô Hường Văn dần dò một tiếp viên đang lơ đãng vào bếp hỗ trợ đồng nghiệp chuẩn bị bữa ăn rồi một mình quay về khoang VIP, bất giác tự trêu, không ngờ mình cũng có ngày biết nhớ nhung một người.

Tuy nhiên, ngay khi cô vừa đi vào khoang thương gia thì một giọng nam rất cao chợt quát lên: “Tiếp viên trưởng đâu? Tiếp viên trưởng qua đây!”

Từ xa Tô Hường Văn đã trông thấy cô tiếp viên mới lần đầu bay tuyến quốc tế đang nhìn khách hàng trong sự bức tức, liền nhanh chân bước đến đó, vừa tới gần thì cô tiếp viên đã bị vị khách đẩy một cái suýt ngã xuống đất.

Tô Hường Văn tiến nhanh tới đỡ lấy cô gái, chờ đối phương đứng vững thì cô quay sang mỉm cười với hành khách nói: “Thưa ông, tôi là tiếp viên trưởng xin hỏi ông có yêu cầu gì ạ?”

“Tôi muốn kiện cô ta!” Vị khách liếc cô tiếp viên một cái rồi chỉ lên vết ố trên áo của mình nói: “Các người làm việc như vậy là thái độ gì hả? Dám hát nước vào người tôi sao! Phục vụ kiểu gì vậy chứ? Hả? Tôi phải kiện mấy người!”

Nhìn xuống vết ố trên áo của người đàn ông, Tô Hường Văn quay sang hỏi tiếp viên bằng giọng nghiêm ngặt: “Em đã làm vậy sao?”

“Vâng... nhưng là vì hấn...” Gương mặt xinh đẹp tích tắc tím đỏ, cô tiếp viên chỉ vào người đàn ông, định giải thích thêm nhưng Tô Hường Văn lại không cho cô cơ hội, “Đến xin lỗi vị khách này.”

“Tiếp viên trưởng, em...”

“Nhanh lên.” Tô Hường Văn chau mày, vô cùng nghiêm khắc.

Tiếp viên trẻ khoanh mắt đỏ hoe nhìn Tô Hường Văn, gương mặt ảm ức, đứng yên tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ biết khom lưng, “Xin lỗi, thưa quý ông.”

“Hó!” Người đàn ông hứ lạnh một tiếng, Tô Hường Văn thấy vậy bèn bảo cô gái rời khỏi rồi thay lên nệm cười thân thiện, nói với người đàn ông vài câu với mong muốn dập tắt ngọn lửa trong lòng đối phương, bấy giờ mới từ quay về tìm cô tiếp viên lúc này.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Thấy cô gái mới này còn rất quật cường mà giờ đây lại rơi nước mắt, Tô Hường Văn đến hỏi tiếp viên còn lại cũng phục vụ trong khoang thương gia.

Thông thường tiếp viên mới bay đường dài sẽ không được làm việc trong khoang thương gia, nhưng vì chuyến bay hôm nay có vài vị khách Hàn Quốc, vì muốn phục vụ được chu đáo hơn cô mới điều cô tiếp viên biết nói tiếng Hàn ấy vào giúp đỡ.

“Lúc này người đó nói với Tiểu Nhã... nói những lời rất khó nghe.” Cô tiếp viên được hỏi chuyện hạ thấp giọng nói, ánh mắt thương hại không quên nhìn sang tiếp viên trẻ tên Tiểu Nhã, “Tiểu Nhã không kìm được lòng nên đã tát nước ép vào người đó.”

Nghe thế, Tô Hường Văn rất không hài lòng mà nhìn về vị trí của người đàn ông, bắt lực thờ dài. Cô mang khăn giấy đến đưa cho cô gái còn đang lau nước mắt: “Em phải hiểu một điều, người ngồi hạng thương gia, rất có thể sẽ là người khiến em đánh mất công việc.”

“Chẳng lẽ chỉ vì như vậy mà em nhất định phải gánh chịu những sỉ nhục này?” Cô gái ngược lên nhìn Tô Hường Văn, mắt đỏ hoe, nét mặt không phục, ánh mắt nhìn Tô Hường Văn cũng pha lẫn sự khinh miệt.

Cả hai nhìn nhau vài giây, hiểu được ý nghĩa trong cái nhìn ấy, Tô Hường Văn lựa chọn thu lại những lời chuẩn bị nói ra, “Em qua khoang kinh tế giúp đỡ đi.”

Tiểu Nhã hứ lạnh một cái rồi quay lưng đi, Tô Hường Văn đứng nhìn ở phía sau, chỉ biết lắc đầu.

Tô Hường Văn không hề biết rằng, cũng trong lúc đó, người đàn ông mới này còn đòi kiện Tiểu Nhã đang nhìn cô đau đầu, đôi mắt chứa toàn ý đồ xấu xa.

“Mày nói thật chứ?” Người đàn ông nhìn xuống áo của mình, chau mày hỏi người bên cạnh.

“Thật đấy cậu La.” Người ngồi ở vị trí cách người đàn ông một lối đi nói, “Em rất nhạy cảm với giọng nói, trước đây từng vài lần nghe thu âm cuộc chiến môn phái của phái Tiểu Dao, cô ta chính là người chỉ huy.”

“Vậy sao?” Ngón tay phui phui lên áo, nét mặt giăng đầy mây mù kia như sáng rạng hơn, người được gọi là cậu La đưa mắt nhìn về Tô Hường Văn, khóe môi cong lên, “Tô Mặc Lập ư? Trùng hợp thật.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Họp tổng kết chuyến bay xong, về đến nhà thì đã hơn 10 giờ, Tô Hường Văn vốn dĩ sẽ trực tiếp về phòng như mọi khi, nhưng lần này, không hiểu vì sao khi đi ngang phòng của Tô Vi Tích, cô đã dừng lại, khẽ kháng đẩy cửa nhìn vào trong.

Dưới ánh đèn giương màu vàng ấm áp, đứa nhỏ đã ngủ say, tay phải gác trên gối, chiếc điện thoại cũng tuột khỏi tay do chủ nhân sớm đã rơi vào giấc mộng.

Tô Hường Văn đặt hành lý xuống, rón rén đi vào, cúi xuống nhìn Tô Vi Tích một lúc rồi nhẹ nhàng đặt tay của cô bé vào trong chăn, sau đó cầm điện thoại lên định để ra xa giường.

Ngò đầu điện thoại còn trong trạng thái đang gọi.

Quay lại nhìn đứa nhỏ, rồi đưa điện thoại lên tai, quả nhiên là giọng nói ấm áp đang đọc truyện một cách rành mạch và nghiêm túc của ai kia, Tô Hường Văn mỉm cười, đi ra phòng khách, song không quên khép cửa phòng Tô Vi Tích lại.

“Được rồi, câu truyện hôm nay đến đây là hết, con phải ngủ rồi nhé.” Tô Hường Văn vừa ngồi xuống ghế thì Nam Hường Bắc cũng đúng lúc đọc xong,

vừa gấp sách lại vừa nói.

“Nó ngủ từ lâu rồi.” Tô Hường Văn nhin cười bảo.

“Hừm?” Tròn xoe mắt, rồi rất tự nhiên mà lấy điện thoại xuống nhìn vào màn hình, giây tiếp theo lại cảm thấy hành động này của mình thật ngớ ngẩn, Nam Hường Bắc đưa điện thoại lên lại, “Sao lại là cô?”

“Không muốn nghe thấy tiếng của tôi à?” Nhường mảy, Tô Hường Văn nói với vẻ uy hiếp.

“Làm gì có!” Nam Hường Bắc phủ nhận ngay, “Tôi chỉ hơi ngạc nhiên thôi.”

Ngập ngừng một hồi, cô lại tiếp tục: “Cô về rồi à, mệt lắm phải không?”

“Vẫn ổn.” Tô Hường Văn ngã người ra ghế, híp hờ mắt lại, “Hôm nay có tiếp viên phạm lỗi trong lúc bay, bị phê bình trong buổi họp rồi.”

“Hà. .... vậy còn cô?” Nam Hường Bắc khấn trương cả lên, hỏi trong lo lắng, “Có bị khiển trách không?”

“Ừm.” Tô Hường Văn khẽ đáp.

“Sao lại như vậy, đâu phải lỗi của cô đâu.” Ai kia lập tức bênh vực, dẫu biết rằng với thân phận tiếp viên trưởng, Tô Hường Văn bị vạ lây không phải chuyện lạ, nhưng cô vẫn không muốn người mình yêu bị phê bình, “Cô đừng để tâm.”

“Ừm.” Văn đáp lại rất ngắn gọn, thật ra cô căn bản không hề để tâm chuyện trong buổi họp, chỉ đơn thuần là muốn nghe Nam Hường Bắc dùng giọng điệu này nói chuyện với mình thôi, bây giờ Tô Hường Văn mới khép chặt mắt lại, nằm luôn xuống ghế sofa, giọng nói cũng trở nên biếng nhác, “Hôm sau nữa là thứ hai rồi.”

Nam Hường Bắc im lặng.

Phải đó, sắp đến thứ hai rồi, mấy hôm nay cứ nói “tuần sau qua Úc huấn luyện”, cũng không có cảm giác gì, nhưng đêm nay, qua lời nói của Tô Hường Văn, cô mới chợt thấy thì ra thời gian trôi qua nhanh như vậy.

“Ngày mai. .... cô... không cần bay chứ?” Nam Hường Bắc khẽ hỏi.

“Không.”

“Vậy ngày mai chúng ta dẫn Tiểu Tích vào khu vui chơi nhé.” Nói là nói thế, nhưng cô khá lo lắng sẽ bị từ chối, vậy nên tâm trạng cũng thấp thỏm, “Tôi đã hứa với nó, tôi muốn dẫn nó đi chơi trước khi sang Úc.”

“....” Tô Hường Văn không nhận lời ngay, mà chỉ mở mắt ra, hàng chân mày hơi chụm vào nhau, “Được.”

“Ừm!” Người đang lo lắng tức thì tươi cười, “Vậy sáng mai tôi qua đó.”

“Mấy giờ?” Cô thật sự thấy mệt rồi, thật sự rất muốn ngủ luôn ở ngoài này, đặc biệt là khi nghe giọng nói của Nam Hường Bắc, cô càng muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Hừm. . . đợi cô ngủ dậy rồi gọi cho tôi vậy.” Nam Hường Bắc chớp mắt xoa mũi, “Hôm nay cô chắc chắn rất mệt, lại còn phải thích nghi múi giờ, cứ ngủ đi, đến khi tỉnh táo hẳn rồi gọi cho tôi cũng được.”

Tô Hường Văn bật cười, đứng dậy, không phản bác ý của Nam Hường Bắc mà chỉ nói: “Vậy tôi cúp trước, lát nữa sẽ gọi lại bằng điện thoại của tôi.”

“Ừm.” Lúc này Nam Hường Bắc mới nhớ ra nãy giờ họ vẫn đang trò chuyện qua điện thoại của Tô Vi Tích.

Trở về phòng của Tô Vi Tích, Tô Hường Văn đặt điện thoại lên bàn học, lại nhìn sang giường, xác định cô bé không có đá chắn, cô mới tắt đèn rồi khỏi phòng.

Kéo vali về phòng của mình, vệ sinh sạch sẽ, thay lại bộ đồ thoải mái và nằm lên giường, kéo chăn đầu vào đầy xong, cô mới gọi vào số của Nam Hường Bắc.

“Tôi nay đã đọc truyện gì cho Tiểu Tích nghe vậy?” Khác với kiểu ngồi dựa vào đầu giường ngày thường, đêm nay Tô Hường Văn nằm luôn lên đó, nhớ lại cảnh Tô Vi Tích ngủ ngon trong tiếng nói của Nam Hường Bắc, lời nói của cô bất giác cũng pha lẫn phần nhõng nhẽo, “Không đọc đến khi tôi ngủ thì không được dừng lại.”

“Hừm?” Nam Hường Bắc ngờ ra, sau khi hiểu ý thì gò má liền đỏ cả lên, tim cũng đập nhanh hơn, “À... được.”

“Vậy bắt đầu thôi.” Tắt luôn đèn giường, trong phòng tức thì bị bao trùm bởi bóng đêm, nằm trên chiếc nệm mềm mại, Tô Hường Văn càng thêm lười nhác, vậy mà tiếng nói vẫn đủ làm mê hoặc đối phương, “Tôi chưa ngủ thì không được dừng đây.”

“Được!” Xoa xoa mặt cho tỉnh táo, giờ sách ra lại, Nam Hường Bắc bắt đầu đọc câu truyện lúc nãy, chờ khi kết thúc, cô lắng tai nghe động tĩnh bên Tô

Hương Văn, không xác định đối phương đã ngủ chưa, bèn lật ra trang sau đọc tiếp một truyện nữa.

Thời gian cứ thế trôi đi, truyện này hết lại đến truyện kia, Nam Hương Bắc cuối cùng cũng đã dừng lại, hớp một ngụm nước trà, sau đó gọi nhỏ: “Hương Văn?”

Bên kia đầu dây đã không còn âm thanh, nghĩ chắc Tô Hương Văn đã say giấc.

Nam Hương Bắc không khỏi cười khò, nụ cười không giấu được sự nuông chiều, cô thì thầm: “Đại sư tỷ, ngủ ngon.”

Cúp máy, vò vò tóc nghĩ ngợi gì đó, Nam Hương Bắc vẫn đã đặt chuông báo thức lúc 8 giờ sáng, sau đó leo lên giường với niềm trông chờ ngày mai hãy mau đến, rồi đi vào giấc ngủ tự bao giờ.

Hôm sau, thời tiết rất đẹp, không chờ chuông báo thức ngân vang thì Nam Hương Bắc đã ngồi bật dậy, nhảy xuống giường chạy ra ban công, nhìn thấy bầu trời xanh thăm thẳm, cô tươi cười mãn nguyện, vươn vai thật đã rồi chạy vào phòng tắm. Khi trở ra thì đã thay đồ đầu đầy, ăn sáng xong, cô về phòng đọc sách, chờ điện thoại của Tô Hương Văn.

Chưa đến 9 giờ thì điện thoại đã bíp lên một tiếng, không phải cuộc gọi, mà là tin nhắn: “Dậy chưa?”

Không cần suy nghĩ cũng hiểu vì sao Tô Hương Văn lại nhắn tin, Nam Hương Bắc cười sung sướng, cầm điện thoại lên gọi luôn qua đó, chỉ mới “tút” một tiếng thì bên kia đã bắt máy, ngay sau đó là giọng nói biếng nhác nhưng thu hút của ai đó: “Chào buổi sáng, Hương Bắc.”

“Chào buổi sáng.” Nam Hương Bắc cười cong cả mắt, nét mặt mãn nguyện: “Sao dậy sớm thế?”

“Không sớm đâu.” Chống tay ngồi dậy, nghĩ lại đêm qua mình đích thật đã say giấc trong tiếng nói của Nam Hương Bắc, Tô Hương Văn không khỏi mỉm cười, “Cô dậy lúc mấy giờ thế?”

“Ừm... cũng không sớm.” Nam Hương Bắc nào có dám nói mình hưng phấn đến mức chưa đến 8 giờ đã bật dậy, nghĩ ngợi gì đó, cô hỏi: “Tôi mua bữa sáng qua đó nhé?”

“Ừm.” Tô Hương Văn không từ chối, dẫu rằng có lẽ giờ này mẹ cô đã chuẩn bị xong bữa sáng, nhưng hôm nay, cô muốn bùng bình một lần, muốn ăn bữa sáng do Nam Hương Bắc mua.

“Hi hi, vậy tôi đi mua đây, chờ tôi nha.” Nam Hương Bắc càng thêm hưng phấn, đứng dậy vừa nói vừa cầm ví cho vào túi, đương nhiên cũng không quên chiếc móc khóa màn thầu, dứt lời liền ra khỏi cửa phòng.

Lúc này khi ăn sáng cô đã nói với ba hôm nay sẽ ăn trưa ở bên ngoài, Nam Cực càng thẳng thắn hơn, bảo cô đi đi tốt nhất đừng quấy rầy làm ngắt ngang cảm hứng của ông.

Lần này, Nam Hương Bắc không còn mua nhiều món như lần trước mà chỉ mua những món Tô Hương Văn và Tô Vi Tích đã chọn ăn, sau đó chạy xe đi thẳng tới Tô gia. Nam Hương Bắc vừa chạy vào khu chung cư thì Tô Hương Văn cũng vừa lúc vệ sinh cá nhân và thay đồ xong, Tô Vi Tích nghe nói mẹ và Bắc Bắc dẫn nó đi chơi, hai mắt lập tức sáng rỡ rồi chạy một mạch vào phòng đeo ba lô giấu con lên lưng, sau đó lại chạy ra phòng khách ngoan ngoãn chờ mẹ ra.

Bên dưới lầu, Nam Hương Bắc vừa lấy điện thoại ra định gọi thì Tô Hương Văn đã dắt tay Tô Vi Tích xuống đến, thấy thế cô liền mở cửa xuống xe.

Tô Vi Tích vừa trông thấy Nam Hương Bắc là rút tay ra khỏi tay mẹ, chạy ào sang đó: “Bác Bắc!”

Thấy cô bé chạy về phía mình, sợ nó vấp ngã, Nam Hương Bắc cũng vội vàng chạy tới, mượn quán tính ủa tới của Tô Vi Tích mà bồng nó lên, dịu dàng gọi: “Tiểu Tích.”

Thấy người lớn người nhỏ như vậy, Tô Hương Văn hơi nhướn mày, đi sang đó, đứng trước mặt họ rồi gõ một cái cốc lên trán Nam Hương Bắc, chẳng nề nang chút nào.

“Á?” Nam Hương Bắc nhìn Tô Hương Văn, không hiểu vì sao cô lại có cử chỉ như vậy, nhưng trong lòng lại mừng thầm vì hành động thân thiết này của đối phương.

Đương nhiên là Tô Hương Văn sẽ không nói cô đang ghen với Tô Vi Tích, trái lại chỉ nhìn Nam Hương Bắc một cái, không nói gì hết.

Tô Vi Tích đang được Nam Hương Bắc ôm trong lòng quay lại nhìn mẹ mình, rồi nhìn Bắc Bắc vừa bị gõ đầu, nghĩ ngợi gì đó, nó giơ bàn tay nhỏ nhắn ra véo mặt Nam Hương Bắc, dẫu không đau nhưng cũng đủ khiến Nam Hương Bắc ngạc nhiên, và tất nhiên, Tô Hương Văn cũng kinh ngạc không kém.

Tuy nhiên, chờ khi thấy Tô Vi Tích quay lại nháy mắt với mình, cô lập tức hiểu ra, không khỏi bật cười.

Nhưng Nam Hương Bắc nào có hiểu, cô bé này mới lúc này còn hơn hờ nhào đến bên cô, vậy mà giờ đây đã nghiêm nhiên trở thành phản đồ “ức hiếp” cô, chỉ để lấy lòng mẹ mình.

Chương 44

Tô Hường Văn đã không còn nhớ lần gần nhất mình vào khu vui chơi là khi nào, ngồi trên ghế nhìn Nam Hường Bắc bế Tô Vi Tích đi đến bên mình, nụ cười rạng ngời, bờ môi của cô cũng tự nhiên cong lên.

“Nè, trà xanh.” Nam Hường Bắc vừa đưa nước cho Tô Hường Văn vừa cùng cô bé ngồi xuống ghế, thờ phù một hơi.

Tô Hường Văn cũng rất ấn ý mà mở giỏ xách lấy khăn giấy, rút ra một miếng, “Hường Bắc.”

Nghe gọi, Nam Hường Bắc quay lại, vừa cười vừa giơ tay muốn nhận lấy, ngờ đâu Tô Hường Văn lại sớm cô một bước đặt khăn giấy lên trán chấm mồ hôi giúp cô.

Vốn dĩ gò má chỉ đỏ vì trời nóng, giờ đây, dưới hành động của Tô Hường Văn, mặt của Nam Hường Bắc đã có thể sánh với quả táo chín, toàn thân cứng đờ nhìn Tô Hường Văn, không dám tin vào mắt mình.

Người đang bị nhìn lại chẳng hề nao núng, chỉ chăm chú vào việc làm trên tay, dịu dàng và chu đáo, thấy đã lau sạch mồ hôi, Tô Hường Văn mới vò khăn giấy lại, đứng dậy vứt vào thùng rác ở gần đó.

Mãi đến khi cô quay lại thì Nam Hường Bắc vẫn chưa hồi thần, ngay cả Tô Vi Tích cũng không khỏi kỳ lạ mà sờ lên mặt cô nói: “Mặt của Bắc Bắc nóng quá, lại còn đỏ nữa.”

Bấy giờ Nam Hường Bắc mới như bừng tỉnh, đúng lúc bắt gặp ánh nhìn đầy ý vị của Tô Hường Văn, cô càng thêm ngượng ngùng, cúi gầm đầu ho khèm nói: “Hôm nay trời nóng quá.”

“Ồ...” Tô Vi Tích gật gật như đã hiểu, nó nghiêng đầu ngẫm nghĩ gì đó, quay sang nhìn mẹ của mình, mặt của mẹ rõ ràng vẫn trắng hồng, nó chớp chớp mắt, lại quay về nhìn Nam Hường Bắc, tiếp đó đưa chai cam ép mát lạnh lên áp vào mặt Nam Hường Bắc, “Như vậy sẽ không nóng nữa.”

Da mặt đột nhiên tiếp xúc với hơi lạnh, Nam Hường Bắc giật thót mình, sau khi phản ứng ra thì cũng cầm chai coca của mình lên áp vào mặt cô bé, “Vậy Bắc Bắc cũng cho con được mát mẻ nhá.”

“Ha ha... không chịu...” Cô bé lách qua lách lại, trốn tới trốn lui, nhất thời bất cẩn té nhào lên chân của Tô Hường Văn.

Thấy nó sắp ngã xuống đất, Nam Hường Bắc hoảng hồn, vội vàng nhóm tới đỡ, chẳng ngờ Tô Hường Văn đã nhanh tay đón lấy cô bé, và tay của Nam Hường Bắc cũng từ ôm Tô Vi Tích mà biến thành nắm tay Tô Hường Văn.

Ngước mặt lên, bốn mắt nhìn nhau vài giây, Nam Hường Bắc tức thì buông ra, gãi gãi đầu, quay mặt nhìn sang hướng khác, cô sợ Tô Hường Văn phát hiện tâm tư của mình.

Đồ nhát gan... nhìn dáng vẻ cô như vậy, Tô Hường Văn vừa thấy tức cười vừa thấy tức mình. Còn Tô Vi Tích, người đang nằm trong vòng tay cô thì tròn tròn mắt, lộ rõ nét mặt không dám tin tưởng, vẻ mặt này hết như Nam Hường Bắc khi này.

Tô Hường Văn thu lại ánh mắt đang nhìn Nam Hường Bắc, dời sang con gái, trông thấy bộ dạng của nó, cô thật không biết nên khóc hay cười, trái tim cũng chột mềm nhũn ra.

Tô Vi Tích ngồi im ru trên đùi mẹ, không dám động đậy, chỉ sợ mình bất cẩn làm gì đó sẽ khiến mẹ không vui rồi đuổi mình đi.

Chờ khi cảm thấy mặt của mình đã bình thường trở lại, Nam Hường Bắc mới quay trở về, phát hiện Tô Vi Tích đang ngồi co rúm cứng đờ trong lòng Tô Hường Văn, cô bật cười, song cũng không nói gì.

Thật ra nếu như quan hệ giữa Tô Hường Văn và Tô Vi Tích có thể giống mẹ con một chút, cô sẽ càng vui hơn.

Bởi vì, hiện giờ cả hai người này đều đã được cô đặt vào trái tim bé nhỏ của mình rồi.

Chỉ ngồi nghỉ ngơi một lúc thì Tô Vi Tích không chịu được nữa, đặc biệt là khi thấy những người bạn nhỏ được ba mẹ dẫn đi chơi hết trò này đến trò khác, dù rằng lúc này Nam Hường Bắc và Tô Hường Văn đã cùng nó chơi rất nhiều trò, nhưng nó vẫn muốn chơi nữa, vì hôm nay, nó cũng có Bắc Bắc và mẹ ở bên cạnh.

Tuy nhiên, hiếm khi được mẹ ôm trong lòng như thế này, Tô Vi Tích khó xử rồi, nó vừa muốn chơi, vừa muốn được mẹ ôm, gương mặt nhỏ xịu chum lại thành cục bột càng khiến Nam Hường Bắc không nhịn được cười, và Tô Hường Văn, làm sao mà cô không hiểu.

Thầm thờ dài, cô đương nhiên biết Tô Vi Tích muốn được mẹ yêu thương, nhưng có những việc, đến nay cô vẫn chưa thể vượt qua.

Bé Tô Vi Tích đứng dậy, Tô Hường Văn hỏi: “Muốn chơi gì nữa không?”

Đôi mắt đen láy tức thì sáng lên, Tô Vi Tích nhìn mẹ của mình vài giây, vừa trông chờ lại vừa sợ sệt, nó từ từ giang tay ra, ôm lấy cổ của mẹ, thấy Tô Hường Văn không nổi giận, nó liền cười cong cả mắt.

Nam Hường Bắc cũng đã đứng dậy, cố gắng không phụt cười trước nét mặt rạng rỡ của Tô Vi Tích, cô chủ động lấy giỏ xách từ tay Tô Hường Văn qua, hỏi: “Tiểu Tích, tiếp theo đây con muốn chơi trò gì?”

“Cái kia!” Một tay ôm lấy cổ Tô Hường Văn, tay còn lại chỉ thẳng vào nơi đang tấp nập người, giọng của Tô Vi Tích trong trẻo lạ thường.

Nam Hường Bắc giương mắt nhìn qua đó một hồi mới biết hóa ra là quầy bắn súng, cô quay sang cười nhìn Tô Hường Văn, “Chúng ta qua đó thôi.”

“Ừm.”

Thế là, Tô Hường Văn bế Tô Vi Tích, Nam Hường Bắc đi cạnh cô, ba người cùng tiến về phía đó. Chỉ là, chỉ mới đi được nửa đường thì cô bé chợt lên tiếng, về mặt còn rất ưu sầu, “Mẹ...”

Tô Hường Văn dừng chân nhìn nó, chờ xem Tô Vi Tích muốn nói gì.

“Mẹ thả Tiểu Tích xuống đi.” Giương mặt nhỏ nhắn chum lại, Tô Vi Tích cúi mặt nói nhỏ, “Tiểu Tích tự đi là được, như vậy mẹ sẽ không bị mệt.”

Tim chợt run lên, Tô Hường Văn nhìn cô bé vài giây, sau đó tiếp tục tiến về phía trước. Nam Hường Bắc ở bên cạnh theo dõi toàn bộ sự việc, trông thấy Tiểu Tích chớp chớp mắt rồi lại như thờ phờ, cô không khỏi mỉm cười.

Quả là một cô bé hiểu chuyện.

Chẳng mấy chốc thì họ đã đến nơi, trò chơi rất đơn giản, chẳng qua là cầm súng hơi bắn vào mục tiêu cách đó vài mét, bắn được món nào thì nhận quà đó mà thôi.

“Con muốn chơi cái này sao?” Nhìn những khẩu súng hơi không hề phù hợp với trẻ em 5 tuổi, Tô Hường Văn hỏi.

Khu vực này không có nhiều trẻ con, đa phần chỉ là những chàng trai đang cố gắng muốn lấy lòng bạn gái.

“Bác Bắc!” Đến lúc này cô bé mới nhớ ra còn có sự hiện diện của Bắc Bắc, liền quay lại nhìn với ánh mắt mong mỏi.

Bác Bắc là siêu nhân, nhất định sẽ chơi được!

Lại là động tác gãi gãi đầu theo thói quen, Nam Hường Bắc bước tới cầm súng lên ước lượng trọng lượng, sau đó nhìn vào ống ngắm, mỉm cười, đặt súng xuống, lấy tiền đưa cho chủ quầy rồi cầm khẩu súng lên lại.

Cũng trong lúc này, Tô Hường Văn mới nhớ ra Nam Hường Bắc vốn dĩ là một quân nhân.

Rốt cuộc vì lý do gì mà rời khỏi bộ đội, chuyển sang ngành hàng không dân dụng? Nếu nói là vì đãi ngộ cao hơn... dường như cũng không đúng, gia đình của Nam Hường Bắc có vẻ không cần cô phải như vậy?

Nghĩ đến xe của Nam Hường Bắc, nghĩ đến gia cảnh của Nam Hường Bắc, lại nghĩ về ba mẹ của mình, nét mặt của Tô Hường Văn bỗng có hơi thay đổi, những điều này Nam Hường Bắc không hề hay biết, bởi vì cô đang ngắm thẳng mục tiêu, Tô Vi Tích càng không biết, vì nó đang chú tâm vào siêu nhân Bắc Bắc của nó, chờ lấy quà tặng.

“Bạch, bạch” vài tiếng, dưới tiếng cảm thán của những người xung quanh, vài con gấu bông ở trên cao nhất lần lượt ngã xuống, Nam Hường Bắc đặt súng về chỗ cũ, le lưỡi với Tô Vi Tích đang vỗ tay bộp bộp.

Tô Hường Văn hỏi thần, đúng lúc bất gặp dáng vẻ nghịch ngợm này của Nam Hường Bắc, ánh mắt chợt lóe lên ánh sáng nhu hòa, những lo lắng lúc này tạm thời bị gạt sang một bên.

Nhận lấy từ ông chủ những con gấu bông, Nam Hường Bắc chọn ra một con dễ thương nhất đưa cho Tô Vi Tích, tươi cười hỏi: “Chơi nữa không?”

“Không chơi nữa.” Tô Vi Tích ôm gấu con trên tay, cười sung sướng, lời nói tuôn ra không khỏi khiến người nghe ấm lòng: “Mẹ nói không được tham lam, hơn nữa Bắc Bắc cảm nhiều đồ quá sẽ rất vất vả.”

Xoa xoa lên đầu cô bé, Nam Hường Bắc không nói gì, đến khi quay sang Tô Hường Văn, cô rõ ràng bắt được tia áy náy trong ánh nhìn ấy.

“Mẹ, Tiểu Tích có thể tự đi rồi.” Đã nói Tô Vi Tích là một cô bé rất ngoan, Bắc Bắc mà nó còn thương như vậy thì huống chi là mẹ của mình, nó nhìn mẹ một cách chân thành, Tô Hường Văn bấy giờ mới từ từ khom người cho cô bé xuống đất, rồi nắm lấy tay của nó.

Cả ba vui chơi thỏa thích suốt cả ngày, ngay cả bữa trưa cũng là giải quyết trong Mc Donald, đến khi hoàng hôn gần buông xuống, nhìn hai mẹ con họ

như đã rất mệt, Nam Hường Bắc mới mở lời: “Được rồi, lần sau chúng ta mới tới chơi nữa nha.”

“Dạ!” Tô Vi Tích gật đầu thật mạnh, sau đó quay qua ngược nhìn Tô Hường Văn.

Tô Hường Văn cũng gật đầu nhìn cô bé: “Được.”

Nam Hường Bắc một lần nữa mỉm cười, những con gấu bông khiến dáng vẻ của cô hiện giờ trông rất khò, nhưng nụ cười chân thật đủ khiến Tô Hường Văn ấm lòng.

Rời khỏi khu vui chơi, Nam Hường Bắc chở hai mẹ con họ đến nhà hàng ở gần công ty của mẹ mình, thức ăn ở đó rất ngon, trước đây khi còn đi học, những lúc không bận rộn, Bắc Đường Lạc Anh sẽ cùng Nam Cực dẫn cô đến đây ăn tối, vì vậy trước khi sang Úc, cô rất muốn cùng Tô Hường Văn và Tô Vi Tích đến đây một lần.

Đến nơi, Nam Hường Bắc đậu xe vào bãi, cả ba vừa xuống xe thì đột nhiên...

“Tiếp viên trưởng?” Một giọng nói vang lên từ phía sau, Tô Hường Văn dừng bước, quay lại, trông thấy người gọi mình, cô hơi chững lại, “Trương Quân Nhã.”

Gấu bông đương nhiên là để hết ở trên xe, giờ đây Nam Hường Bắc đang bế Tô Vi Tích, cũng rất tự nhiên mà quay lại cùng Tô Hường Văn.

Trương Quân Nhã chính là người đã tát nước trái cây vào hành khách trên chuyến bay hôm qua, trên tay là chiếc giỏ xách, cô nói: “Trùng hợp thật.”

“Ừm.” Tô Hường Văn gật đầu chào, không có ý định hàn huyên với cô.

“Vậy tôi đi trước đây.” Cô gái nhìn sang Nam Hường Bắc và Tô Vi Tích với vẻ tò mò, như muốn biết họ có quan hệ gì với Tô Hường Văn, song lại tự nhiên nhớ ra mình còn có việc gấp, bèn vội vàng vẫy tay tạm biệt rồi chạy đi.

Chẳng qua là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên thôi, Tô Hường Văn không mấy để tâm, Nam Hường Bắc càng không để ý.

Cả ba cùng vào nhà hàng, vừa ngồi vào chỗ thì lại có một giọng nói băng lạnh và trầm trầm vang lên: “Tiểu Bắc.”

Nam Hường Bắc hoảng hồn, vội vàng đứng dậy, quả nhiên, Bắc Đường Lạc Anh đang ngồi ở gần đó, “Mẹ.”

“Bà nội!” Người nghe thấy tiếng gọi không chỉ có Nam Hường Bắc, Tô Vi Tích cũng tìm kiếm theo hướng giọng nói, trông thấy Bắc Đường Lạc Anh, nó liền tươi cười gọi với theo.

Nét mặt khựng lại, Bắc Đường Lạc Anh rất không tự nhiên mà nhìn sang người bạn đang nhin cười, sau đó cũng nhẹ giọng gọi: “Tiểu Tích.”

Giây tiếp theo, ánh mắt của bà dời sang Tô Hường Văn, trong đó ánh lên một luồng sáng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Khi Bắc Đường Lạc Anh nhìn Tô Hường Văn thì Tô Hường Văn cũng đã đứng dậy, chào hỏi lễ phép: “Con chào bác gái.”

Bắc Đường Lạc Anh gật gù, không có ý kiến với cách xưng hô của cô mà chỉ lờm qua đứa con đang có hơi khấn trương của mình, “Tiểu Bắc, qua đây chào hỏi di Nhan của con.”

Di Nhan?

Nam Hường Bắc nãy giờ chỉ tập trung lo sợ người mẹ lợi hại của mình nhận ra “ý đồ xấu xa” của cô đối với Tô Hường Văn, vì vậy khi Bắc Đường Lạc Anh tự nhiên lên tiếng, cô bỗng ngớ người ra.

Lâu nay Bắc Đường Lạc Anh vẫn muốn bồi dưỡng cô thành người thừa kế của tập đoàn, nhưng vì tính cách sinh ra vốn vậy, nên từ nhỏ cô đã không thích tham gia vào những hoạt động thương nghiệp của mẹ, sau khi tốt nghiệp trung học thì càng khỏi nói, cô trốn luôn trong đại học hàng không, có thể không về thì không về, vì vậy Nam Hường Bắc không quen biết nhiều bạn bè của mẹ mình.

Nhưng mẹ đã lên tiếng, cô chỉ có thể ngoan ngoãn tới đó thôi. Đứng nghiêm trước mặt người phụ nữ rất trang nhã, Nam Hường Bắc nói: “Cháu chào di Nhan.”

“Chào cháu.” Người phụ nữ được gọi là dì Nhan mỉm cười, “Lần trước gặp cháu là khi cháu còn học tiểu học, không ngờ mới đó đã lớn vậy rồi.”

Nam Hường Bắc chỉ gật đầu, nét mặt ngưng ngưng, bởi vì cô hoàn toàn không nhớ mình từng gặp dì Nhan này.

Tuy nhiên, lâu nay cô luôn cảm thấy mẹ của mình là nhân vật thuộc cấp bậc nữ thần trong độ tuổi này, vậy mà giờ đây, dì Nhan đây nhìn lại chẳng thua kém mẹ chút nào.

Trong lòng nghĩ thế, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, Nam Hường Bắc đứng yên chờ lời căn dặn của mẹ, song Bắc Đường Lạc Anh lại chỉ nhìn cô một cái rồi nói: “Được rồi, không phải đến đây ăn tối sao, qua đó đi.”

“Dạ.” Nam Hường Bắc liền như bong bóng xì hơi, ngay lập tức nhìn sang dì Nhan: “Vậy mẹ và đi ăn ngon ạ, con qua đó trước.”

“Đi đi.” Bắc Đường Lạc Anh đáp lại với giọng bằng bằng, người phụ nữ ngồi đối diện bà nghiêng đầu nhìn Tô Hường Văn, lại nhìn Nam Hường Bắc, bắt chợt mỉm cười.

Sống lưng Nam Hường Bắc lạnh run, cô không hiểu vì sao khi nhìn thấy nụ cười này, trong lòng lại có cảm giác kỳ lạ, song cô cũng chỉ gật gật đầu rồi quay về bên Tô Hường Văn, khi ngồi vào chỗ của mình, cô bắt gặp thấy nhẹ nhõm cả người.

Từ đầu đến cuối, Tô Hường Văn đều biểu hiện rất bình thản, nhưng chỉ có cô biết trong lòng mình rất thấp thòm, cô chưa từng nghĩ mình sẽ gặp mẹ của Nam Hường Bắc trong trường hợp như thế, càng không ngờ mẹ của Nam Hường Bắc lại là một nhân vật lợi hại như vậy.

“Bác Bắc, nội không ăn cùng chúng ta sao?” Khác với tâm trạng của Nam Hường Bắc và Tô Hường Văn, khi còn ở nhà họ Nam, Tô Vi Tích đã rất thích bà nội ngoài lạnh trong nóng này, thấy Bắc Đường Lạc Anh không ăn chung với mình, cô bé không khỏi hụt hẫng: “Ông nội đâu ạ?”

Nam Hường Bắc gượng cười, xoa đầu Tô Vi Tích nói: “Bà nội đang ăn với bạn, lần sau mới ăn với Tiểu Tích nhé, ông nội có việc phải làm nên hôm nay không có tới.”

“Ồ...” Đứa trẻ ngoan ngoãn gật đầu, len lén quay lại nhìn Bắc Đường Lạc Anh, đúng lúc bắt gặp ánh mắt đang nhìn Tô Hường Văn của đối phương, nó chớp chớp mắt.

Bắc Đường Lạc Anh đương nhiên cũng nhận thấy Tô Vi Tích đang nhìn mình, bèn thu lại ánh mắt đặt ở Tô Hường Văn mà dời qua nó, chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn cố nhoen miệng cười, may mà Tô Vi Tích đã quen với nét mặt này của bà khi sống cùng, nó lập tức nhẹ nhàng cười thật tươi, gương mặt vui vẻ ấy bắt chợt làm dịu đôi mắt sắc bén của vị nữ cường nhân này.

Người phụ nữ ngồi đối diện thấy vậy, một lần nữa quay sang nhìn Tô Hường Văn – người đang cầm thực đơn trao đổi gì đó với Nam Hường Bắc, nụ cười sâu xa lại hiện lên.

Bữa cơm này, Nam Hường Bắc và Tô Hường Văn đều cảm thấy bất an, bởi vì họ luôn cảm thấy Bắc Đường Lạc Anh thỉnh thoảng cứ nhìn sang đây, khiến cho cuộc trò chuyện cũng không được tự nhiên, trái lại Tô Vi Tích rất là vui, nó vừa có mẹ và Bắc Bắc ăn cùng, gần đó lại có bà nội đang ngồi, hơn nữa mỗi khi đưa mắt sang đó, bà nội đều sẽ rất tình cờ mà nhìn nó, còn cười với nó nữa.

Kế hoạch của Nam Hường Bắc hoàn toàn bị phá vỡ, vốn định cùng Tô Hường Văn dùng một bữa tối trước khi sang Úc, cho dù không có ánh nến lãng mạn thì chỉ ít cũng phải ấm áp một chút, kết quả lại là không khí khẩn trương thế này, Nam Hường Bắc hối hận vô cùng, cô biết rõ mẹ mình rất thường đến đây, vậy mà còn đưa Tô Hường Văn tới, chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Nhưng ai mà biết vì lý do gì mà mới hôm qua mẹ cô vẫn còn ở nước ngoài, hôm nay đã xuất hiện ở đây đâu chứ?

Hối hận thông thường chỉ là vô ích, Nam Hường Bắc chau mày, cầm ly lên uống ừng ực nước ép trong đó. Tô Hường Văn nhìn là đoán ra ngay tâm trạng của cô, muốn xoa lên đầu cô an ủi, song tức thì nhớ ra Bắc Đường Lạc Anh đang ở gần đó, thế là cũng đành ngồi yên.

Mặc dù đây là lần gặp mặt đầu tiên, nhưng cô có thể nhận ra ánh mắt của Bắc Đường Lạc Anh chứa đựng những gì, nhưng ý thăm dò và sấm soi ấy, rốt cuộc là xuất phát từ đâu? Lẽ nào tên Tiểu Tùng nhát gan này đã để mẹ biết được việc cô thích cô?

Các suy đoán thay phiên nhau xoay cuồng trong đầu, tâm trạng đẹp của ngày hôm nay bắt chợt bị mất đi một nửa, Tô Hường Văn khẽ thở dài, ngược lên nhìn Nam Hường Bắc lần nữa, càng thêm sâu sắc.

“Tiểu Tích, con ăn no chưa?” Đương nhiên là Nam Hường Bắc không biết Tô Hường Văn đang nghĩ gì, trước giờ chỉ có Tô Hường Văn đoán được tâm sự của cô, còn cô thì ngược đến không hiểu được trái tim của người ta. Cũng giống như bây giờ, cô chỉ biết phải nhanh chóng đưa mẹ con họ rời khỏi nơi này, và tìm một địa điểm khác để tiếp tục cuộc vui trong ngày.

“Ừm!” Tô Vi Tích gật đầu thật mạnh, cầm khăn lau miệng và hỏi lại: “Bác Bắc ăn no chưa?”

“No rồi.” Nam Hường Bắc cười, sau đó nhìn sang Tô Hường Văn, thấy đối phương đang suy nghĩ gì đó, cô khẽ gọi: “Hường Văn?”

“Hửm?” Tô Hường Văn nhìn cô, “Sao thế?”

“Ừm... Chúng ta đi dạo nhé...” Dẫu biết rằng cho dù có nói bằng thanh âm bình thường thì mẹ của mình cũng không nghe được, nhưng Nam Hường

Bắc vẫn rất tự nhiên mà hạ thấp giọng: “Ngồi ở đây, không thoải mái lắm”

Thật là... đúng như cái tên Tiểu Tùng mà, Tô Hường Văn thảnh thơi, ánh mắt cũng bắt gặp mang vẻ nuông chiều, “Ừm.”

“Ừm!” Nam Hường Bắc tức thì tươi cười, chưa kịp chờ cô nói gì thêm thì điện thoại của Tô Hường Văn chợt reo lên.

“Trương Quân Nhã?” Thấy tên gọi hiện thị trên màn hình, Tô Hường Văn không khỏi ngạc nhiên, song vẫn đã bắt máy, sau khi nghe đối phương nói một mạch liên hồi, cô trầm ngâm một lúc, đáp lại: “Nhưng đêm nay tôi có việc, em nói với họ tôi không qua đó.”

Nam Hường Bắc – người đang cúi đầu suy nghĩ phải nói thế nào với mẹ nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên nhìn Tô Hường Văn với vẻ khẩn trương.

“Vậy à?” Tô Hường Văn chau mày, ngón tay bắt gặp gõ nhẹ lên mặt bàn, nét mặt khó xử.

Mặc dù rất muốn đi cùng Tô Hường Văn thêm một lúc nữa, nhưng nhìn đối phương khó xử như vậy, Nam Hường Bắc không muốn làm kẻ ích kỷ, bèn nói: “Nếu có việc thì đi đi, không sao đâu.”

Tô Vi Tích cũng ngước lên nhìn mẹ mình, gương mặt ghi đầy nỗi thất vọng.

Tô Hường Văn im lặng rất lâu, nhìn xuống đồng hồ trên tay, chân mày cơ hồ dính vào nhau, lại nhìn Nam Hường Bắc một cái, bên kia điện thoại Trương Quân Nhã dường như sắp bật khóc, cô đành thở dài: “Vậy tôi qua đó một lúc, nhiều nhất chỉ 15 phút, sau đó tôi sẽ rời khỏi... ừm, vậy nhé, tôi cúp đây.”

Tô Hường Văn nhìn Nam Hường Bắc, lộ rõ nỗi áy náy, “Hường Bắc, tôi...”

“Không sao đâu.” Lúc này đã nghe thấy Tô Hường Văn nói ‘nhiều nhất 15 phút sẽ rời khỏi’, vì vậy cô cũng nhẹ nhõm hơn, “Đi đâu vậy? Tôi đưa cô sang đó, chờ 15 phút là được, rất nhanh thôi mà.”

Nhìn bộ dạng giống trẻ con như vậy, Tô Hường Văn không nhịn được cười, “Ừm, đến khách sạn Trung Hòa.”

“Khách sạn Trung Hòa ở gần đây thôi.” Bắc Đường Lạc Anh và người phụ nữ họ Nhan đứng lúc cũng đi về phía họ, tình cờ nghe thấy đoạn đối thoại ấy bèn tham gia vào.

“Bà nội.” Mỗi khi thấy Bắc Đường Lạc Anh, Tô Vi Tích đều cười híp mắt.

Người phụ nữ họ Nhan lại không nhịn được cười, ai ngờ Tô Vi Tích lại nhìn sang bà, nét mặt hiển nhiên là dấu chấm hỏi to đùng.

“Chào bà nội Nhan đi.” Bắc Đường Lạc Anh điềm đạm nói.

“Bà nội Nhan!” Tô Vi Tích rất vâng lời, người phụ nữ họ Nhan đơ cả mặt, giây tiếp theo lập tức lấy lại bình tĩnh, đưa tay xoa lên đầu Tô Vi Tích, “Ngaoan thật.”

“Mẹ phải về công ty.” Bắc Đường Lạc Anh quay sang Nam Hường Bắc, nét mặt không có biểu cảm, “Bạn của con có việc phải làm thì con dẫn Tiểu Tích đến công ty với mẹ đi.”

“Hả?” Nam Hường Bắc không muốn như vậy chút nào, Tô Hường Văn vội mở lời: “Không cần đâu ạ, con dẫn Tiểu Tích đi cùng là được.”

“Không sao, tôi cũng lâu rồi không gặp Tiểu Tích.” Bắc Đường Lạc Anh nhìn thẳng vào Tô Hường Văn, ngữ điệu ấy hoàn toàn là không thể chối cãi.

Bờ môi mấp máy, hiển nhiên là khí thế không bằng người, huống chi Tô Hường Văn thật sự không muốn từ chối Bắc Đường Lạc Anh, suy cho cùng đó cũng là mẹ của Nam Hường Bắc.

“Quyết định vậy đi.” Bắc Đường Lạc Anh nói: “Mẹ đã thanh toán rồi, đi thôi.”

“Ồ...” Nam Hường Bắc ừ ừ đáp lại, mặc dù Tô Hường Văn chỉ đi 15 phút thôi, nhưng mẹ bắt cô về công ty, thật không biết có kêu xử lý công việc gì không nữa, huống chi đã tan ca rồi mà, đến công ty làm gì kia chứ?

Ra khỏi nhà hàng, quả nhiên nhìn thấy tám biển “Trung Hòa” ở không xa, Tô Hường Văn lắc đầu, chà trách lại gặp được Trương Quân Nhã ở đây, quay sang Nam Hường Bắc, thấy đối phương mặt mày ừ ừ, cô chợt mềm lòng, ngước lên nhìn Bắc Đường Lạc Anh đang đi ở phía trước, cô nhanh chóng nắm nhẹ tay của Nam Hường Bắc, bày tỏ sự an ủi.

Nam Hường Bắc lập tức đứng hình, từ từ quay lại nhìn Tô Hường Văn, thấy đối phương cười với mình, cô lập tức quên hết mọi ai oán, cười khờ đáp lại.

Bấy giờ Tô Hường Văn mới buông tay ra, ý cười trong mắt càng thêm rõ rệt. Cô đi nhanh tới trước lễ phép chào tạm biệt Bắc Đường Lạc Anh và đi Nhan rồi tiến thẳng tới khách sạn Trung Hòa.

Khi bóng lưng ấy đã rời xa, Bắc Đường Lạc Anh mới quay lại nhìn con gái của mình, người đang còn ngơ ngác dõi theo cô gái kia, bà mím môi, một lúc sau chợt hỏi: “Con thích cô gái đó?”

Quay phắt lại đối mặt với mẹ, dưới màn đêm, gương mặt của Nam Hường Bắc ghi đầy nỗi kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Tư duy rối bời, tim đập nhanh như muốn nhảy phốc ra ngoài, bờ môi run lên vài cái, Nam Hường Bắc nhìn mẹ của mình, chẳng nói nên lời.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị mẹ mình hỏi thẳng thắn như vậy, Nam Hường Bắc hoàn toàn có thể phủ nhận, nhưng cô không muốn làm thế.

Che giấu tạm thời và cố tình lừa gạt, trường hợp thứ hai không thể nào xảy ra ở cô, bởi vì, cô không muốn gạt mẹ của mình.

“Theo mẹ về công ty.” Nhìn dáng vẻ vô dụng thế kia của con mình, Bắc Đường Lạc Anh thân nhiên mở lời, sau đó quay sang Tô Vi Tích đang đứng bên cạnh Nam Hường Bắc, rất tự nhiên mà cúi xuống bế cô bé lên.

Vừa được bông lên thì Tô Vi Tích đã vòng hai tay ôm lấy cổ của bà, tiếp đó, nó nhìn sang Nam Hường Bắc mặt mày xanh xao, bắt giác lo lắng, “Bà nội, Bắc Bắc bị bệnh rồi ư?”

“Không.” Bắc Đường Lạc Anh trả lời rất bình tĩnh, “Bị dọa mất hồn thôi.”

“Dạ?” Tô Vi Tích lộ rõ vẻ không hiểu, nhưng nhìn gương mặt nghiêm túc của bà nội, và thần sắc khó coi của Nam Hường Bắc, chần chừ một lúc sau cuối cùng chỉ lựa chọn im lặng.

“Cứ để xe ở đây đi.” Thấy Nam Hường Bắc muốn đến bãi giữ xe, Bắc Đường Lạc Anh mới lại mở lời, “Khi nào về thì lấy.”

“Dạ.” Đáp lại bằng giọng lí nhí, Nam Hường Bắc lên nhìn mặt mẹ mình, nhưng trên đó chẳng có một thần thái nào khác thường, khiến người ta không đoán được chủ nhân của nó đang nghĩ gì, thậm chí, chỉ còn biết theo chân mẹ về Tập đoàn Bắc Đường thôi.

Khi đến bên dưới công ty, người phụ nữ mang họ Nhan có nụ cười đầm ấm ấy mới dừng bước, “Tôi về đây, không lên đó nữa.”

“Ừm, cũng được.” Bắc Đường Lạc Anh gật đầu, “Thăm hỏi nhà chị giúp tôi.”

“Được rồi.” Người phụ nữ họ Nhan cười đáp, sau đó nhìn cô bé đáng yêu đang được Bắc Đường Lạc Anh bế trên tay và nói: “Cháu gái của chị rất đáng yêu.”

Bắc Đường Lạc Anh không bộc lộ biểu cảm, lạnh lùng nhìn người đối diện, phụ nữ họ Nhan cũng không để tâm, chỉ lại bật cười, “Thôi tôi đi đây, gặp sau.”

“Gặp sau.”

“Tạm biệt dì Nhan.” Nam Hường Bắc ngoan ngoãn nói, người phụ nữ nhìn cô một cái, nhẹ nhàng gật đầu, nín cười đi về xe của mình.

Thế là mẹ con nhà họ Nam dẫn theo tiểu Vi Tích nhà họ Tô đi vào cao ốc, đứng trước thang máy, Nam Hường Bắc chỉ lo suy nghĩ lát nữa phải nói thế nào với mẹ về chuyện này, phải làm sao để mẹ hiểu cho mình.

Nếu việc này bị mẹ phát hiện ở nhà thì hay biết mấy, chí ít còn có ba giúp đỡ vài câu, bây giờ...

Thang máy dừng lại tại tầng cao nhất, tầng này chỉ có vài phòng làm việc, và căn lớn nhất hiển nhiên là văn phòng của đồng sự trưởng Bắc Đường Lạc Anh. Đến trước cửa, Bắc Đường Lạc Anh thả Tô Vi Tích xuống, mở cửa, bật đèn, ánh sáng phông theo mặt trời bất chợt tràn ngập khiến Nam Hường Bắc càng thấy bất an.

Bắc Đường Lạc Anh bảo Nam Hường Bắc đóng cửa rồi đi thẳng về bàn làm việc của mình, mở ngăn tủ lấy ra một thứ rồi vứt lên bàn.

Như cảm nhận được bà nội và Bắc Bắc hơi kỳ lạ, Tô Vi Tích ngoan ngoãn chạy tới ghế sofa ngồi vào đó, ngược mặt nhìn hai người lớn, nét mặt ghi đầy dấu chấm hỏi cùng hai chữ “tò mò”.

Tiến lên hai bước về phía bàn làm việc, nhìn kỹ vật trên đó, đầu của Nam Hường Bắc tức thì như bị càn quét không để lại gì, rất lâu sau cô mới chột nhận ra, đi thêm vài bước, cầm vật đó lên, “Hóa ra... nó ở chỗ của mẹ...”

Nhìn dáng vẻ của cô như thế, Bắc Đường Lạc Anh nhếch nhếch môi, lại tình cờ quay sang Tô Vi Tích đang nhìn mình, nét mặt của bà thay đổi, cuối cùng

chỉ lạnh lùng nói: “Tự mình suy nghĩ kỹ đi, về đến nhà thì vào phòng sách tìm mẹ.”

“Dạ.” Nam Hường Bắc đáp lại nhỏ xíu.

Vậy là, văn phòng lại rơi vào yên tĩnh, nhìn con gái nắm chặt mp3 trong tay, đứng yên bất động, dáng vẻ khó xử, sắc mặt của Bắc Đường Lạc Anh lại biến đổi, bà đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Hãy ngoan ngoãn mà ở yên đây.”

“Dạ.”

Tô Hường Văn nào có biết Tiểu Tùng nhà mình đang phải trải qua những gì, đứng trước nơi khiến cô cảm thấy chán ghét này, đặc biệt là khi tiếp xúc với ánh mắt mang rõ ý đồ xấu của người đàn ông đối diện, trong đầu cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ: làm cách nào để nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Trên hình thức, hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng Luru Viện, Luru Viện là tiếp viên đã có nhiều năm kinh nghiệm trong hãng Hàng không Văn Phi, nghe rằng sắp tới sẽ thăng làm tiếp viên trưởng. Chỉ là, ngoài công việc ra, cô và Tô Hường Văn không hề có giao điểm.

Tô Hường Văn không quan tâm những chuyện xào xáo trong công ty, nhưng không có nghĩa cô không biết, Luru Viện tuy đã kết hôn, song luôn giữ quan hệ mờ ám với không ít cơ trưởng cơ phó, còn về chồng của cô, Tô Hường Văn không quen biết, nghĩ chắc là không rõ những chuyện lung tung của vợ mình.

“Tiếp viên trưởng, chị Luru đã biết chuyện em tát nước trái cây lên người khách hàng, nói nếu em không mời được chị đến đây thì tuần sau không cần đến công ty nữa.” Trương Quân Nhã đã nói như thế với cô trong điện thoại, “Chị cũng biết đó, chị Luru có quan hệ với tầng lớp quản lý, nên... em xin chị đó...”

Trên đường đến khách sạn Trung Hào, Tô Hường Văn đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí nghĩ đến tình trạng xấu nhất, cô không hiểu vì lý do gì mà Luru Viện nằng nặc muốn mình đến lễ kỷ niệm ngày cưới, nhưng nghĩ đến chồng của Luru Viện có lẽ cũng có mặt, mọi việc sẽ không đến mức tồi tệ, cô mới tạm gạt bỏ những suy nghĩ không hay ấy.

Tuy nhiên khi đứng trong thang máy, cô vẫn đã thiết đặt phím gọi tắt cho số của Nam Hường Bắc, một khi có chuyện gì, cô chỉ việc nhấn phím “1” là có thể liên lạc được đối phương.

Mặc dù đã nói chỉ đến 15 phút, nhưng nếu chỉ vừa tới mà đã đòi về, những người đó chắc chắn sẽ không đồng ý, song Tô Hường Văn vẫn đã nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay, định bụng nói vài lời chúc phúc với cặp vợ chồng này rồi xin phép.

“Hường Văn, em nhỏ hơn chị, vào công ty sau chị, nhưng lại đã là tiếp viên trưởng, chị phục em” Luru Viện một tay cầm chai rượu nồng độ cao, tay còn lại cầm ly thủy tinh, rót gần đầy ly mới đưa sang cho Tô Hường Văn, “Lâu nay luôn muốn mời em dùng một bữa mà không có cơ hội, hôm nay cuối cùng cũng được dịp uống một ly với em rồi.”

Nhìn ly rượu đỏ ấy, Tô Hường Văn bậm nhẹ môi, song nét mặt vẫn điềm nhiên, nhận lấy ly và hớp một ngụm nhỏ, “Tư lượng của em không cao, chúc chị và anh đây hạnh phúc viên mãn.”

“Áy, hiếm khi có dịp, sao lại có chuyện chỉ hớp một ngụm?” Luru Viện dứt lời thì uống cạn ly trong tay, sau đó nhìn vào ly của Tô Hường Văn, ý rất rõ ràng: không uống hết thì đừng hòng rời khỏi.

Trương Quân Nhã ngồi lặng thinh ở bên cạnh, ánh mắt nhìn sang Tô Hường Văn chứa đầy nỗi bất an và áy náy.

Lướt nhìn một vòng, bắt gặp tia nhìn của Trương Quân Nhã, Tô Hường Văn cũng không tỏ ra gì, chỉ là, khi một lần nữa nhìn thấy thần thái của người đàn ông đối diện nhìn mình, tim cô chợt lạnh ròn.

Người đàn ông ấy rõ ràng là vị khách đã bị tát nước trái cây ngày hôm đó, hôm nay Trương Quân Nhã có mặt, người đó cũng có mặt, vậy có nghĩa là gì?

Tô Hường Văn thầm suy tính trong lòng, bề ngoài vẫn tỏ ra điềm tĩnh, dầu cho nước da trắng trẻo đã bị cồn rượu nhuộm lên màu đỏ hồng.

“Hường Văn, thế nào? Không nể mặt ư.” Thấy cô không có ý cạn ly, Luru Viện một lần nữa mở lời.

Họ đang uống rượu đỏ, lại không dùng loại ly nhỏ, cho dù là mời rượu cũng đâu có lý bắt người ta uống cạn trong một lần?

Tự hiểu đã có nguy cơ, Tô Hường Văn đưa tay vén tóc vào mang tai, cầm ly lên uống hết rồi nói: “Như vậy được chưa?”

“Đương nhiên là được.” Ánh mắt lạnh lùng của Tô Hường Văn hơi đáng sợ, song ngấm lại, đây là chỗ của mình mà, thế là Luru Viện ngồi thẳng người lại, gấp ít thức ăn vào chén của Tô Hường Văn: “Ăn một chút đi.”

“Tôi đã ăn tối rồi.” Tô Hường Văn ngồi xuống, đặt tay trên túi xách, trên thực tế tay phải của cô đã âm thầm tìm đến điện thoại trong đó và ấn giữ phím số “1”.

“Lời chúc đã nói rồi, rượu cũng uống rồi, tôi có thể xin phép về chưa?”

“Ồ, tiếp viên trưởng Tô nói vậy là không phải rồi.” Chồng của Luru Viện tiếp lời, lại rót thêm một ly, “Anh thường nghe vợ anh nhắc đến em, Luru Viện

rất nể phục em, hôm nay được gặp tận mắt, anh cũng thấy rất vinh dự, nào, anh mời em một ly.”

Con giận bén lên, nhưng Tô Hường Văn biết nổi giận trong lúc này không có lợi cho mình, thấy họ lại đưa rượu sang, cô chỉ biết hít sâu, thầm trấn an rằng chẳng bao lâu nữa Nam Hường Bắc sẽ đến.

“Chị... chị Luru, em còn có chút việc.” Tô Hường Văn đang bị một nhóm người làm khó, vậy mà Trương Quân Nhã lại quay sang run rẩy nói: “Em có thể đi trước không ạ?”

Lừm sang cô gái một cái, Luru Viện cười cười, lại đưa mắt nhìn Tô Hường Văn, lời nói tuôn ra đầy ý vị: “Được, em rất thành thật, đi đi.”

“Vây... vậy em xin phép.” Trương Quân Nhã hạ thấp giọng đáp lại, không dám nhìn Tô Hường Văn, kéo túi lên là chạy vội ra khỏi phòng.

“Đúng là còn non quá.” Luru Viện khề cười, những tiếp viên có quan hệ tốt với cô cũng bật cười, trong lòng Tô Hường Văn chợt thấy bi ai.

Nam Hường Bắc ngồi thờ thẩn suy nghĩ tâm sự trong phòng làm việc của mẹ, đến khi thấy bà cầm hồ sơ quay trở vào, cô mới hồi thần.

Chơi suốt một ngày, cô bé năm tuổi đã say giấc trên ghế sofa tự bao giờ, Bắc Đường Lạc Anh đặt hồ sơ xuống, bế Tô Vi Tích lên đặt xuống chiếc giường mà bà nghỉ ngơi ngày thường, đắp chăn đầu vào đầy xong mới quay trở ra.

Phải ngồi riêng với mẹ, đặc biệt là trong tình cảnh bối rối không biết phải giải thích như thế nào về việc mình thích Tô Hường Văn, căn phòng lạnh thính vô tình gia tăng thêm áp lực cho Nam Hường Bắc.

Điện thoại đã reo lên chính trong lúc này, Bắc Đường Lạc Anh đang ngồi xử lý văn kiện chỉ hơi ngược nhìn con gái mình một cái.

Không muốn làm phiền mẹ, Nam Hường Bắc đứng dậy đi ra hành lang bắt máy, nhưng lại chỉ nghe thấy âm thanh hỗn tạp từ bên trong, chẳng biết bên kia đang nói gì.

“Hường Văn?” Châu mày thử gọi một tiếng, không nghe phản hồi, Nam Hường Bắc bắt đầu cảm thấy bất an, đại sư tỷ chỉ vô tình bấm nhầm nút, hay là đang ám thị điều gì với mình?

Nín thở tập trung, cuối cùng cô cũng nghe thấy một giọng nam, và nội dung của câu nói ấy càng khiến cô biến sắc.

“Tô đại sư tỷ, cửu ngưỡng đại danh... Tôi họ La, tên chỉ mang một chữ Khắc, tôi nghĩ cô đoán được tôi là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Thật ra La Khắc không tin thế giới này lại có chuyện trùng hợp như thế, người có thể giống người, giọng nói thì càng khó nói.

Khi nói ra lời ấy với Tô Hường Văn, anh chỉ mang ý thăm dò mà thôi, vốn dĩ Tô Hường Văn đã là một người đẹp, lại hấp dẫn hơn Trương Quân Nhã kia, dù cho cô không phải là Tô Mặc Lấp đi nữa, thì có thể “chung vui” với người đẹp cũng là chuyện khiến người ta rất hào hứng rồi.

Đương nhiên nếu như Tô Hường Văn chính là Tô Mặc Lấp thì càng hay, anh bị nhục mạ trong trò chơi quá đủ rồi, ở hiện thực đương nhiên phải báo thù, mà cách để báo thù...

Lời vừa tuôn ra, La Khắc đã sẫm soi sự chuyển biến trên gương mặt của Tô Hường Văn, ý đồ nắm bắt suy nghĩ của cô để xác định cô có phải Tô Mặc Lấp hay không. Song, Tô Hường Văn chỉ bình tĩnh nhìn về anh, gương mặt xinh đẹp tuy bị nhuộm màu vì rượu, nhưng đôi mắt vẫn vô cùng sáng sủa, thanh âm cũng không mang một xúc cảm nào, “Tôi nghĩ ông La đây đã hiểu lầm rồi, lần đầu gặp mặt, xin chào.”

“Xin chào.” Không tìm được đáp án, La Khắc cũng không tức giận, kiểu nào thì đêm nay người đẹp này cũng thuộc về anh, có phải là Tô Mặc Lấp hay không với anh mà nói không quá quan trọng.

“Cô Tô, mời cô một ly được chứ?” Tuy bảo là một câu hỏi, nhưng La Khắc đã tự ý rót rượu vào ly của Tô Hường Văn, anh nói đầy tự tin, rót rượu xong còn đưa danh thiếp cho cô, “Đây là danh thiếp của tôi.”

Tô Hường Văn ban đầu chỉ có hơi kinh ngạc, may thay cô đã quen với việc tỏ ra vô cảm trước người xa lạ, nhờ vậy mới không bị lộ thân phận. Giờ đây cô chỉ có thể vừa ứng phó La Khắc vừa nghĩ cách làm thế nào để Nam Hường Bắc biết nơi mình đang ngồi, khi La Khắc đưa danh thiếp qua, cô cúi đầu lướt nhìn, trong mắt là sự khinh miệt, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra sững sờ khi nhìn thấy nội dung trên đó, nửa ngày cũng không có động tác gì.

La Khắc nhếch môi hài lòng khi thấy biểu hiện của Tô Hường Văn, thậm chí đêm nay người này chắc chắn không thoát khỏi tay mình, Tô Hường Văn bây giờ mới ngược lên nhìn anh, đồng thời nhìn ra xung quanh, không khỏi cảm thán.

Trên bàn, không ít người đã uống say, Lưu Viện đang cười đùa trong vòng tay của một vị cơ trưởng, ghê tởm hơn nữa là bàn tay của chồng Lưu Viện đang di chuyển khắp người của một tiếp viên nọ, mà cô tiếp viên ấy hiển nhiên không hề để tâm, còn chớp mắt nũng nịu với người đàn ông.

Sớm đã biết cuộc sống riêng tư của cơ trưởng và tiếp viên trong công ty rất loạn, chỉ không ngờ lại phức tạp đến mức này, Tô Hường Văn nhanh chóng đè nén cảm giác muốn nôn ra ngoài, cúi xuống nhìn tấm danh thiếp trên tay, mỉm cười với La Khắc một cái rồi lấy điện thoại ra, giả vờ như lưu số của anh, thật chất là nhắn tin số phòng cho Nam Hường Bắc.

“Sau này có thể giữ liên lạc.” Gửi tin nhắn xong, Tô Hường Văn cất danh thiếp và điện thoại vào túi xách, ngược lên trao cho La Khắc một nụ cười mê hồn.

“Đương nhiên.” Thấy người đẹp nói thế, La Khắc càng thêm đắc chí, cầm rượu lên đưa cho Tô Hường Văn, “Vì cuộc gặp gỡ tuyệt đẹp đêm nay, chúng ta cạn ly.”

Mỉm cười nhận lấy, Tô Hường Văn cộng ly với La Khắc, rồi ngẩng đầu uống cạn.

Trương Quân Nhã sau khi rời khỏi phòng thì vội vàng chạy khỏi khách sạn, sắc mặt trắng bệch.

Ban đầu cô không hề hay biết buổi tiệc kỷ niệm ngày cưới này mang ý nghĩa gì, cô được Lưu Viện “mời” đến tham dự, vừa bước vào phát hiện sự có mặt của La Khắc, nghe Lưu Viện nói anh là công tử của một ông chủ công ty bất động sản rất lớn, hiện đang đảm nhận chức vụ tổng giám đốc, lại nhìn nụ cười bí hiểm của Lưu Viện và La Khắc, cô chợt hiểu ra lời nói của Tô Hường Văn trên máy bay hôm đó.

Cô kinh sợ, nhưng lại không thoát được, nhìn những đồng nghiệp của mình đang cười với những người đàn ông bên cạnh, thậm chí không ngăn cản khi va chạm cơ thể với nhau, Trương Quân Nhã vô cùng hối hận.

Nhưng trên đời không có thuốc hồi hận, cô không cách nào thoát khỏi nơi này.

Vì vậy khi Lưu Viện đề xuất nếu cô gọi được Tô Hường Văn sang đây thì sẽ thả cô đi, Trương Quân Nhã lập tức nhìn thấy được rõ ràng ý đồ xấu xa trong mắt của người đàn ông tên La Khắc, cô biết nếu gọi Tô Hường Văn sang đây cũng đồng nghĩa với việc hại người ta, nhưng cô càng muốn bảo vệ mình hơn, cô không thể không hành động ích kỷ.

Bước đi loạng choạng khỏi nơi này, tình cờ bắt gặp Tổng Trạch đang chuẩn bị vào trong, Trương Quân Nhã như nhìn thấy tia hy vọng, cô nhớ mọi người trong công ty đều nói Tổng Trạch đang theo đuổi Tô Hường Văn, bèn vội vàng chạy tới bên anh: “Cơ trưởng Tổng.”

Tổng Trạch cũng đến đây vì lời mời của Lưu Viện, chẳng qua trước đó có chút việc nên đến bây giờ mới tới được, bị Trương Quân Nhã cản lối, anh hơi khựng lại, song cũng tức thì nhận ra đồng nghiệp: “Là cô à, mới đây đã về sao?”

“Cơ trưởng Tổng, tiếp viên trưởng đang ở trên kia!” Trương Quân Nhã không trả lời câu hỏi của anh mà chỉ lo lắng nói: “Xin anh hãy mau cứu chị ấy!”

“Tiếp viên trưởng?” Tổng Trạch lại một lần nữa ngạc nhiên, tiếp viên trưởng trong công ty không ít, ai mà biết Trương Quân Nhã đang nói ai, song anh vẫn thăm dò: “Ý cô là Hường Văn?”

“Đúng.” Trương Quân Nhã gấp gáp nói: “Trên đó có một người tên là La Khắc, hẳn có ý đồ xấu với tiếp viên trưởng, cơ trưởng Tổng, xin anh hãy mau lên đó cứu chị ấy.”

Nắm chặt bàn tay, trong mắt lóe lên tia giận, Tổng Trạch gật đầu với Trương Quân Nhã, chẳng nói chẳng rằng mà đi thẳng vào trong. Nhìn bóng lưng của anh, cô gái cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

“Mẹ, con phải đi đón Hường Văn.” Từ khi nghe thấy câu nói của La Khắc thì tim của Nam Hường Bắc đã loạn nhịp, cô vội vàng đẩy cửa vào trong, không cần biết mẹ có nổi giận hay không, cô chỉ biết cô phải đi cứu Tô Hường Văn, “Cô ấy đang gặp nguy hiểm!”

Dứt lời, không chờ Bắc Đường Lạc Anh trả lời thì Nam Hường Bắc đã xông ra ngoài, quên cả việc đóng cửa phòng.

Đặt bút xuống bàn, khi ngược mặt lên thì Nam Hường Bắc đã biến mất khỏi căn phòng, Bắc Đường Lạc Anh chau mày nhìn cánh cửa mở toang, đứng dậy bước tới khép lại rồi mới đi ra vách kính cửa sổ nhìn xuống khung cảnh bên dưới.

May thay nhân viên ở lại tầng ca không nhiều, Nam Hường Bắc thuận lợi đáp thang máy xuống tầng trệt, xông ra khỏi đại sảnh, chạy nhanh tới khách sạn Trung Hào, đến nơi, cô chợt nhớ ra mình không biết Tô Hường Văn đang ở phòng nào.

Lấy điện thoại ra định gọi vào số của Tô Hường Văn, bàn tay hiển nhiên còn run rẩy, tin nhắn thông báo số phòng đã trùng hợp hiện ra chính vào lúc này.

Nhìn thấy tin nhắn, cơ thể của Nam Hường Bắc như muốn rụng rời, cô biết Tô Hường Văn còn tìm được cơ hội nhắn tin cho mình cũng có nghĩa là cô rất có khả năng còn an toàn, nhưng cô không dám chủ quan, ghi nhớ số phòng xong thì bắt ngay một nhân viên phục vụ hỏi rõ địa điểm, lau mồ hôi, chạy thẳng tới cửa thang máy.

Tô Hường Văn đang ở lầu 4, nhưng thang máy lại đang dừng ở tầng cao, nhìn con số trên bảng điện tử nhảy chầm chậm từ số 9, đến lầu 8 còn bị dừng

lại, Nam Hường Bắc không chờ đợi nữa, luồn vào thang thoát hiểm rồi phóng một mạch lên lầu 4, vừa mở cửa thang thì thấy Tống Trạch đang đứng hút thuốc ở cuối hành lang.

Thật ra cô không nhớ tên của người đàn ông này, chỉ nhớ hôm đó chính người này đã chặn đường Tô Hường Văn và nói những lời vớ vẩn, sắc mặt của Nam Hường Bắc càng thêm khó coi, cô hận không thể chạy sang đó đánh hắn một trận, bởi vì đây không phải là lúc để cô đánh nhau. Lờ mờ Tống Trạch một cái, cô gia tăng tốc độ tìm đến căn phòng ấy, hít sâu một hơi, xoay nắm cửa ra.

Bên trong khóa thuốc nghi ngút, giây phút cánh cửa hé mở, cô thậm chí còn nhìn thấy một người đàn ông đang thò tay vào áo của người phụ nữ và dừng lại ở nơi nào đó, Nam Hường Bắc đi nhanh vài bước vào trong, lập tức thấy ngay Tô Hường Văn đang ngồi ưỡn pho với La Khắc.

“Cô là ai?” Chông của Lưu Viện phản ứng rất nhanh nhạy, nhưng Nam Hường Bắc chẳng hề đếm xỉa đến hắn, thấy đối phương xông tới thì vật ngã ngay, sau đó đi nhanh đến bên Tô Hường Văn, thẳng tay đẩy tên La Khắc vừa mới quay đầu lại do nghe thấy tiếng la hét ấy sang một bên, còn không quên đạp cho một cái, sau đó mới đi Tô Hường Văn đứng dậy.

“Cuối cùng em cũng tới rồi.” Mới nãy do phải đối phó thế tấn công của La Khắc, Tô Hường Văn bị chuốc thêm ba ly, giờ đây, khi đã nhìn thấy Nam Hường Bắc, đưa tay sờ lên gương mặt quen thuộc và chân thật ấy, cô mới mỉm cười và an lòng thiếp đi.

Tỉnh còn sớm đã xông lên nã, nếu không nhờ lý trí chống đỡ, e rằng Tô Hường Văn đã gục ngã để mặc cho kẻ xấu an bày.

Thấy đại sư tỷ của mình bị hại đến như vậy, sắc mặt của Nam Hường Bắc khó coi vô cùng, những người đàn ông như muốn xông tới, cô khom người bế luôn Tô Hường Văn lên, nói: “Tôi đã báo cảnh sát rồi.”

Thân thủ của cô không tệ, ngày thường muốn hạ gục ba người đàn ông cũng không thành vấn đề, nhưng bây giờ ở đây có những bốn năm người, chưa kể còn có phụ nữ, trong tay lại là Tô Hường Văn đã uống say, cô không cho phép xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Báo cảnh sát?” Những con người đã nửa say như thình lình tỉnh rượu, nhất thời không dám động dậy nữa, Nam Hường Bắc nghiêng chặt răng, đè nén cơn giận, đưa Tô Hường Văn rời khỏi.

Vốn định đưa Tô Hường Văn về nhà, nhưng nhìn cô say khướt thế này, Nam Hường Bắc chán chừ vài giây, quyết định đặt một phòng ở đây rồi đưa cô lên lầu, định bụng chờ cô tỉnh rượu mới tính tiếp.

Đặt Tô Hường Văn xuống giường, đắp chăn đầu vào đầy xong, Nam Hường Bắc đi vào phòng tắm nhúng khăn lau mặt cho cô. Cô ngồi bên đầu giường, động tác nhẹ nhàng, chờ khi lau xong và dọn dẹp mọi thứ, Nam Hường Bắc yên lặng ngắm nhìn Tô Hường Văn đang say giấc, bất giác thờ dài.

Rất lâu rất lâu sau, Nam Hường Bắc cúi người xuống, đặt lên trán Tô Hường Văn một nụ hôn, thì thầm nói: “Đại sư tỷ, đêm nay không bảo vệ tốt cho chị, em thật đáng chết.”

Giây tiếp theo, một bàn tay chọt quần lấy cổ của cô, Tô Hường Văn nửa mở cặp mắt mông lung, nhìn Nam Hường Bắc một lúc rồi nở nụ cười quyến rũ, giọng nói dịu ngọt: “Trước nay chỉ có đại sư tỷ bảo vệ Tiểu Tông Tâm thôi mà ~”

Lời vừa dứt, cô đã nhòe dậy hôn lên môi của Nam Hường Bắc.

Người bị hôn mờ to mắt, nửa ngày trời cũng chưa định hình lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thế Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Trước nay chỉ có đại sư tỷ bảo vệ Tiểu Tông Tâm thôi mà ~”, câu nói vẫn không ngừng vang vọng trong đầu, Nam Hường Bắc duy trì tư thế khom người, để mặc môi của Tô Hường Văn dán vào môi của mình.

Chau mày không vừa ý, bàn tay quần trên cổ càng siết chặt hơn, đầu lưỡi mềm mại chạm vào bờ môi của Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn mở đôi mắt mơ màng nhìn lấy đối phương, mạnh tay kéo luôn người ấy nằm xuống, bản thân thì nằm bõ trên ấy, tiếp tục nói: “Tiểu Tông Tâm không ngoan chút nào hết, coi chừng chị tiếp tục trừng phạt em đấy.”

Nam Hường Bắc cuối cùng cũng hồi thần lại, nhìn người phụ nữ trước mặt mình, cô lấp ba lấp bắp nói: “Hường... Hường Văn, cô... cô uống say rồi...”

Chống tay lên để trống ra một khoảng cách, Tô Hường Văn cong môi, đôi mắt như bắn ra những sợi tơ bầu vịu lấy Nam Hường Bắc, bàn tay từ từ xoa lên gương mặt của đối phương, rất lâu sau, cô chọt cười khê, rồi nhắm mắt lại, nằm êm ái trong vòng tay người ấy, một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

“Hương... Hương Văn?” Gương mặt thanh tú nọ đã đỏ như quả táo chín, thấp thoáng như giấy tiếp theo là có thể nhỏ ra máu, nhìn người phụ nữ nằm lẳng thẳng trên người mình, Nam Hương Bắc khẽ gọi, song con người ấy dường như đã ngủ rất say, bờ môi hơi cong lên ấy khiến người ta cảm thấy cô đang mơ một giấc mơ đẹp.

“Hương Văn?” Lại gọi thêm tiếng nữa, tuy nhiên giọng điệu lần này dịu dàng hơn nhiều, Nam Hương Bắc chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt của Tô Hương Văn, mà cái phản hồi lại cho cô, chỉ có hơi thở điều hòa của đôi phương.

“Phù...” Thoảng chốc như nhẹ hơn ngàn cân, Nam Hương Bắc thả lỏng toàn thân, giấy tiếp theo mặt của cô lại đỏ lên, bởi vì... Tô Hương Văn đang nằm trên người cô, và chỗ đẩy đặn ấy, cũng tình cờ đang áp sát...

‘Tiểu Tông Tâm không ngoan chút nào hết, coi chừng chị tiếp tục trừng phạt em đấy.’ Câu nói ban nãy đột nhiên vụt về, Nam Hương Bắc chợt sững người, vài giây sau, một suy nghĩ lóe lên trong đầu, cô không dám tin tưởng mà nhìn vào Tô Hương Văn, sau đó, rất cẩn thận mà đưa tay xoa lên gương mặt ấy, trong lòng chỉ có bất ngờ và không xác định.

Đại sư tỷ gọi cô là Tông Tâm rồi mới hôn cô, phải chăng đại sư tỷ cũng thích Nam Cung Tông Tâm?

Đại sư tỷ gọi cô là Tông Tâm, có phải là, đại sư tỷ đã biết Nam Hương Bắc chính là Nam Cung Tông Tâm?

Câu hỏi trước cô có thể xác định, vì vậy cô bất ngờ, câu hỏi sau cô không rõ, vì vậy mới không xác định... hoặc giả đại sư tỷ chỉ là uống say, nên mới tưởng cô là Nam Cung Tông Tâm chăng?

Cứ thế duy trì tư thế nằm xoải dài cho Tô Hương Văn gói trên người mình, dầu cho không mấy thoải mái, nhưng Nam Hương Bắc vẫn cười khờ, bởi vì cô có thể lẳng lặng ngắm nhìn Tô Hương Văn say giấc.

Hóa ra đại sư tỷ cũng thích mình.

Nghĩ đến đây thì nụ hôn bất ngờ lúc này cũng cùng lúc lên vào ký ức, Nam Hương Bắc hơi hồi hận vì biểu hiện ngớ ngẩn của mình lúc này, vì sao chỉ lo ngạc nhiên mà không đáp lại nụ hôn ấy, thế là, cô từ từ ngẩng đầu lên, tìm đến bờ môi của Tô Hương Văn, hồi tưởng lại động tác chủ động hôn mình của đại sư tỷ lúc này, rồi học theo mà đặt môi của mình lên đó, dịu dàng đưa đầu lưỡi chạm vào cánh môi mềm mại.

Điện thoại reo lên đúng ngay lúc này, con người đang “ăn trộm” hoảng hồn, vội vàng lấy điện thoại ra, rất chột dạ mà nhìn sang người đẹp đang ngủ, thấy đối phương không có phản ứng gì, cô mới bắt máy.

“Con đang ở đâu?” Ngồi trên ghế da, gương mặt của Bắc Đường Lạc Anh rất lạnh, vì vậy mà giọng nói cũng không ấm áp, “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Á...” Khẽ kêu lên một tiếng, Nam Hương Bắc cảm nhận được rõ rệt con giận của mẹ, cô có hơi khản trương, nhưng lại thấy khó xử, đành hạ thấp giọng đáp: “Mẹ, đêm nay làm phiền mẹ chăm sóc Tiểu Tích giúp con, con... tối nay con không về...”

“Sao?” Đôi mày liễu nhướng lên, Bắc Đường Lạc Anh siết chặt điện thoại trong tay, bất chợt cười lạnh, “Con dám nói những lời như vậy sao?”

“Dạ không...” Nước da lúc này còn có chút hồng hào tức thì trắng bệch, Nam Hương Bắc giải thích: “Hương Văn bị kẻ xấu chuốc rượu, con... con thấy không tiện nên tạm thời đưa cô ấy về phòng khách sạn.”

“Vậy sao?” Bắc Đường Lạc Anh nghe lời giải thích gấp gáp từ con gái, mím môi suy nghĩ gì đó mới nói: “Vậy mẹ đưa Tiểu Tích về nhà, tự con hãy suy nghĩ cho kỹ đi.”

Nói xong không chờ nghe câu trả lời của Nam Hương Bắc thì bà đã cúp máy, sau đó đi vào phòng gọi Tô Vi Tích dậy, đưa nó về nhà mình.

Bị mẹ ngắt máy, Nam Hương Bắc há miệng hoang mang, nhưng khi nhìn sang Tô Hương Văn, cô cắn môi, tắt nguồn điện thoại để nó qua một bên.

Thôi thì tạm thời... để mẹ giận vậy, đêm nay, cô muốn ở bên đại sư tỷ của cô, chỉ vậy thôi.

Một lần nữa nhòm dậy hôn nhẹ lên trán và gò má của Tô Hương Văn, từ từ dời xuống bờ môi, ánh mắt của Nam Hương Bắc toàn là dịu dàng, bàn tay khẽ khàng ôm lấy eo của Tô Hương Văn, cô nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ dưới ánh đèn mập mờ.

Nửa đêm khi tỉnh lại vì khát, Tô Hương Văn có hơi bất ngờ vì khung cảnh xa lạ, song giấy tiếp theo cô liền nhận ra mình đang nằm trên người Nam Hương Bắc, tiếp đó, những hình ảnh trước khi say giấc còn tồn đọng lại trong đầu từ từ hiện lên, cô bất giác bật cười, véo nhẹ vào mặt của người đang ngủ, sau đó đứng dậy uống nước.

Trước đây khi không ngủ được, cô đều sẽ uống một ít rượu đỏ, nhờ vậy mà tư lượng của cô cũng không tệ, chỉ là về sau khi quen biết Nam Cung Tông Tâm, thói quen uống rượu trước khi ngủ của cô mới ngày một ít đi. Mỗi khi gặp chuyện phiền não, chỉ cần nhìn thấy Tông Tâm mặc trang phục trắng tinh thất lủng đeo sáo, nhìn những biểu tượng khờ khạo mà Tông Tâm gửi sang, tâm trạng của cô sẽ tự nhiên vui lên.

Song nếu hỏi cô bắt đầu thay đổi từ khi nào, cô thật sự không còn nhớ nữa.

Ngồi bên giường, Tô Hương Văn không cảm được lòng mà véo mặt Nam Hương Bắc lần nữa, nhìn cô gái chau mày lại vì bị quấy nhiễu trong lúc ngủ, Tô Hương Văn cảm thấy tức cười.

“Trông chị uống say hả?” Hạ thấp giọng nói, tay vẫn còn véo mặt Nam Hường Bắc, Tô Hường Văn lắc đầu nói: “Đồ nhát gan, đồ vô dụng.”

Lắm bả mắng yêu vài tiếng, Tô Hường Văn uống thêm ít nước nữa rồi đặt chai lên tủ đầu giường, tiếp tục nằm trở về cạnh Nam Hường Bắc, hai tay ôm lấy eo của đối phương, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Trời còn tờ mờ sáng thì Nam Hường Bắc đã thức dậy.

Mở mắt ra, trông thấy Tô Hường Văn không còn nằm trên người mình như hôm qua mà là nằm bên cạnh mình, toàn thân vùi vào lòng mình, Nam Hường Bắc chờng ra vài giây, tiếp đó thì cười khờ, ôm chặt hơn, giọng nói ôn hòa: “Chào buổi sáng, đại sư tỷ.”

“Chào buổi sáng, Tiểu Tòng Tâm.” Thật ra thì người ta đã dậy trước cô rồi, và đang cố nín cười đáp lại.

“.....”

Không nhận được câu trả lời, Tô Hường Văn ngẩng đầu lên, quả nhiên trông thấy gương mặt ngớ ngẩn rất đáng yêu của ai kia, không cảm được lòng, cô lại véo vào gò má ấy, “Thế nào, bị khờ rồi à?”

“Tôi...” Nhìn nụ cười tươi tắn ấy, Nam Hường Bắc cứng họng, “Cô...”

“Cô gì? Tôi gì?” Tô Hường Văn lại ôm chặt eo của đối phương, rất an tâm mà tựa vào con người này, nhắm mắt lại, nét mặt như rất hài lòng.

“Chị... chị biết từ... từ lúc nào vậy?” Cũng trong giây phút này, Nam Hường Bắc mới dám khẳng định nghi vấn thứ hai của mình đêm qua, hóa ra Tô Hường Văn sớm đã biết cô chính là Nam Cung Tòng Tâm.

“Em đoán xem~” Tô Hường Văn cười đáp.

“Em...” Nam Hường Bắc nhú mày, từ từ ngẫm nghĩ lại những chuyện xảy ra gần đây.

Trong phòng rất yên tĩnh, Nam Hường Bắc chăm chú hồi ức, Tô Hường Văn thì mỉm cười thoải mái, bàn tay còn không quên vẽ vòng tròn trên cổ đối phương, khiến cho người sợ nhột ấy không ngừng rút vai.

“Chẳng lẽ, trùng phạt tức là... kể chuyện?” Tuy bị người đẹp quấy nhiễu, nhưng sau khi sắp xếp lại trình tự sự việc xảy ra trong thời gian qua, Nam Hường Bắc nhanh chóng kết hợp việc “đại sư tỷ sẽ trùng phạt em” mà Phó Quân Quân nói trước đó với việc “kể chuyện” lại với nhau, sau đó thì búng tỉnh ngộ.

Tô Hường Văn lại khẽ cười, “Em đoán xem~”

Chớp chớp mắt, cô tiếp tục nhớ đến hôn lễ trong trò chơi, hôm đó cô đã bị hành hạ rất thâm, Nam Hường Bắc do dự và cẩn thận hỏi: “VẬY... HÔN ĐÓ KHI KẾT HÔN... TIỂU TÍCH GỌI ĐIỆN CHO EM SỚM...”

Tô Hường Văn nhòm người dậy đề trên người Nam Hường Bắc, hai tay véo hai bên mặt, gương mặt tươi tỉnh: “Em~ đoán~ nữa~ xem~”

“.....”

Muốn khóc mà không có nước mắt, Nam Hường Bắc không biết tâm trạng của mình hiện giờ là như thế nào nữa, hóa ra cô trần trọc bao lâu nay đều là vô ích, nếu như cô thô lộ với đại sư tỷ sớm hơn, không chừng họ đã có thể đến với nhau từ lâu rồi.

Bàn tay từ từ trôi xuống, sờ đến túi quần của Nam Hường Bắc, quả nhiên có một vật tròn tròn, Tô Hường Văn cũng không khách sáo, thò tay vào trong lấy vật đó ra, sau đó đưa lúng lúng trước mặt Nam Hường Bắc, “Tòng Tâm, đây là gì vậy?”

Nam Hường Bắc về mặt tội nghiệp, nhìn đại sư tỷ chẳng nói nên lời.

“Xét thấy biểu hiện của em gần đây rất tốt, chị tuyên bố sự trừng phạt đến đây là kết thúc.” Chụp móc khóa vào lòng bàn tay, Tô Hường Văn cúi người xuống cho đến khi chỉ còn cách đối phương vài cen-ti-mét, “Nếu còn lần sau, Tiểu Tòng Tâm, em biết hậu quả mà.”

“Em... em không dám nữa...” Sự đến gần của Tô Hường Văn khiến nhịp tim của Nam Hường Bắc không ngừng gia tăng, cô đáp lại nhỏ xú: “Em không phải cố tình muốn giấu chị, chỉ là sợ... sợ nói ra rồi chị sẽ ghét em...”

“Nói cái gì?” Tô Hường Văn thu lại nụ cười quyến rũ, nhìn thẳng vào mắt đối phương.

“Nói... nói...” Gương mặt đùng một cái lại đỏ hồng, Nam Hường Bắc mắc cỡ đến mức không dám tiếp xúc với ánh mắt của Tô Hường Văn, “.....em... em thích chị.”

Nụ cười bấy giờ lại nở ra, cô đưa tay sờ lên gương mặt của Nam Hường Bắc, hỏi nhỏ: “Không nhìn vào chị nói à?”

“Em...” Nam Hường Bắc rất gian nan mà chuyển mắt về Tô Hường Văn, song khi nhìn vào đôi mắt ấy, cô nhận thấy rõ rệt sự dịu dàng và thâm tình từ bên trong, ánh mắt thẳng thắn, ngần ngại rất lâu, cuối cùng cô nói rất lưu loát: “Em yêu chị.”

“Ngoan thật ~” Tô Hường Văn khẽ cười, lại nằm trở về cơ thể ấy, gương mặt chà sát vào vùng cổ của đối phương, nhắm mắt lại, nói như rất hài lòng: “Đêm qua chị đã chủ động, hôm nay em chủ động, như vậy mới công bằng.”

Nam Hường Bắc ôm lấy Tô Hường Văn, nghe thấy lời nói như vậy, cô thoáng chốc hiểu ra gì đó, càng siết chặt vòng tay hơn, lời nói cũng tự nhiên thêm kiên định: “Sau này, em sẽ không nhát như vậy nữa.”

“Hơ... đồ ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Tam Vạn Anh Xích Truy Thê Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.